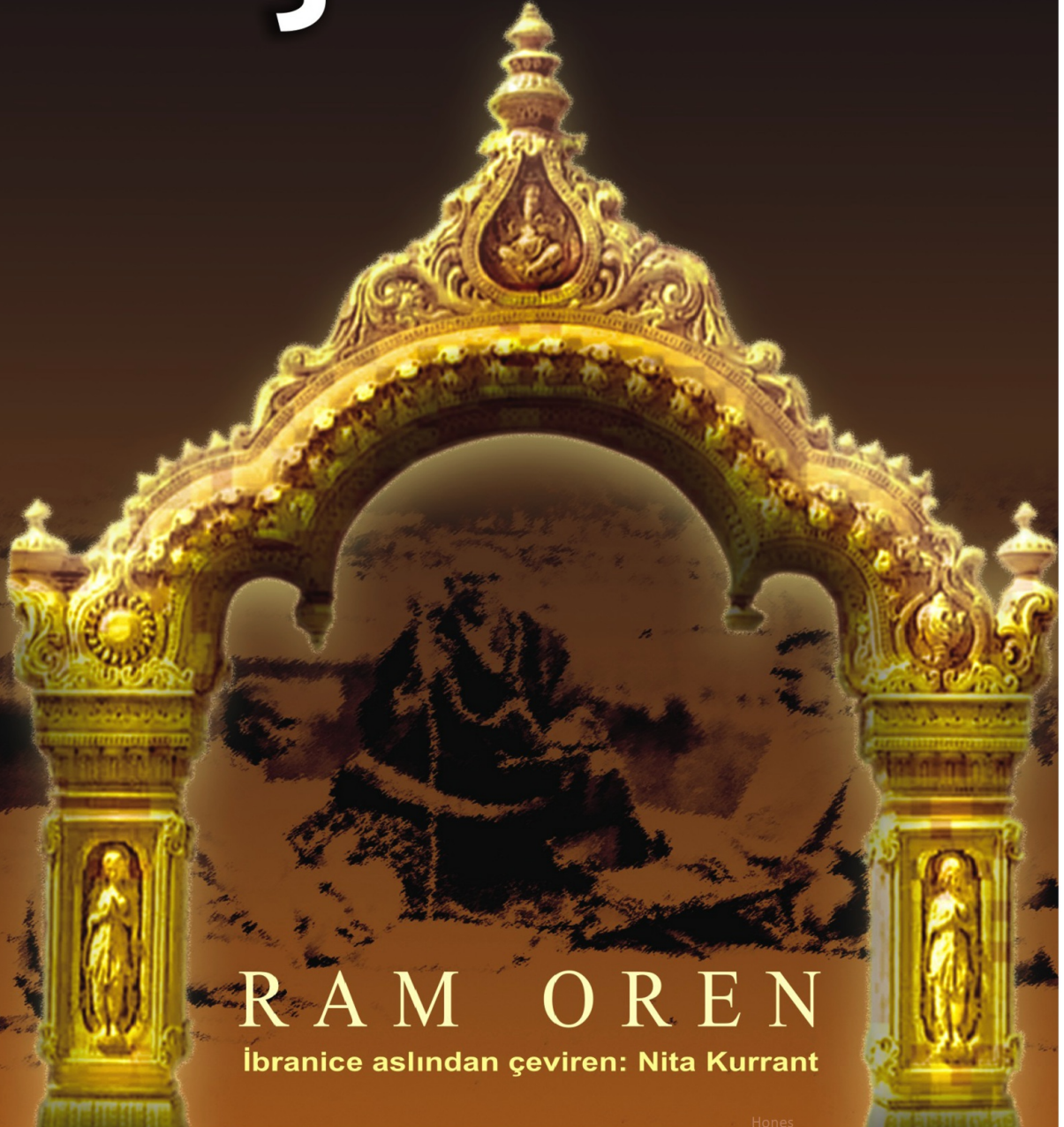

AŞRAM

RAM OREN

İbranice aslından çeviren: Nita Kurrant

Hones

Aşram

RAM OREN

Telif Hakkı

© 1998 Ram Oren

© 2007 GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Kitabın orijinal ismi ASHRAM olup tüm yayın hakları

Türkiye’de GOA Yayınları’na aittir.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında

yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Türkçeye Çeviren : Nita Kurrent

Redaktör : Emek Tekeli

Düzelti : Asaf Taneri

Yayına Hazırlayan : Işıl Ölmez

Kapak Tasarım : Nermin Karahan

Bu kitap GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hizmetleri tarafından hazırlanmış ve

Kitap Matbaası’nda basılmıştır.

Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit.

No: 81/21 Topkapı-istanbul 0212.501 46 36

GOA Basım Yayın ve Tanıtım Hiz. San. Tic. Ltd. Şti.

Prof. Dr. Alâeddin Yavaşca Sk. Efe Apt. No:6/14 Maçka/iSTANBUL

Tel: (0212) 261 76 76

info@goa.com.tr

www.goa.com.tr

Yardımları ve rehberliđi için teŖekkürlerimle
arkadaŖım ve ruhani öđretmenim Nisim Amon'a
ithaf edilmiŖtir.

“Yılan,” dedi, “göğsünde büyük bir yılan resmi vardı... Gördüğüm buydu ve hayatım boyunca da unutmayacağım bunu.”

Sözleri yerel mahkeme salonundaki gergin sessizlikte yankılandı. Tüm gözler ona döndü. Büyük kalabalık, ifadesindeki her kelimeyi yutuyordu, sanığın göğsündeki yilandan bahsedildiğinde herkes nefesini tuttu.

Ön sıralardan birinde anne ve babası oturuyordu. Annesi akan bir gözyaşını kırışık bir mendille sildi ve derin bir nefes aldı. Onunla kızı arasındaki benzerlik gözden kaçmayacak derecedeydi. Kızı ondan, güzel burnunu, büyük kahverengi gözlerini ve esmer tenini almıştı, ancak geçen yıllar annede izini bırakmıştı. Güzelliği solmuş, vücudu genişlemiş ve yumuşamış, kolları kalınlaşmış ve bakışları canlılığını yitirmişti.

Yanında kocası oturuyordu. Yüzünü iki eliyle kapamıştı. Saçları vaktinden önce gümüşü bir renk almış, güneşten yanmış yüzünü kapayan elleriyse büyük ve nasırlıydı. Siyah tırnakları bende iğrenti uyandırdı. Görüntülerine özen göstermeyen insanlardan hep nefret etmişimdir.

Yargıç kahverengi deri koltuğunda geriye yaslandı. Sert, sabırsız ve beklenmedik tepkiler veren biri olarak nam salmıştı. Sanık sandalyesinde iki polisin arasında oturan sanık, Şimon Litani’ydi. Kalın dudakları hafif bir gülümsemeyle gerilmişti. Saldırgan bir kabadayıydı, uyuşturucu ticaretinden uzun yıllar içeride yatmıştı. Benden kendisini savunmamı istemeden çok önce adını duymuş, gazetede hakkında bir şeyler okumuştum. Bu sefer, şikâyetçiye gece geç saatlerde bilgisayar kursu sonrası tuzak kurmakla suçlanıyordu. Sanık otobüsün mağdurun oturduğu yerleşim bölgesine gelmesini beklemiş, onu boş bir araziye sürüklemiş ve kimse görmeden tecavüz etmişti.

Kız poliste şikâyetinde bulunmuş, o güne kadar hayatında görmediği sanığın zayıf bir tasvirini yapmıştı, ancak geçen bir arabanın farında adamın göğsündeki yılan dövmesini görmüştü. Polislerden biri yılan dövmeli bir suçluyu hatırlamış ve birkaç saat sonra da Litani’yi tutuklamıştı. “Bu yılanı unutamayacağını söyledin,” diye hatırlattım kıza. Adı Hagit’ti, ama ona adıyla hitap etmemeyi tercih ediyordum. Mesafeli, soğuk avukat rolünü oynamak hoşuma gidiyordu.

“Yılanı bugün görmüşüm gibi hatırlıyorum,” diyerek kızdı bana. Gözleri bana da Litani’ye baktığı tiksintiyle bakıyordu. Onun açısından ikimiz de suçluyduk, suçlu ona tecavüz ettiği için, ben de onu cezadan kurtarmaya çalıştığım için.

Tanık kürsüsüne daha önceden hazırladığım bir kâğıt, tükenmezkalem ve renkli kurşunkalemleri koydum.

“Lütfen çizin,” dedim.

“Neyi?”

“Yılanı, hatırladığınız gibi.”

Hagit kendine güvenle tükenmez kalemi aldı. Uzun ve güzel parmakları, ojesiz tırnakları vardı. Çizerken gösterdiği çabadan alnında kırışıklıklar oluştu, ön sırada oturan yaşlıca kadın gazeteci ona acıyarak baktı. Kız yirmi bir yaşındaydı, esmer ve güzeldi, her erkeğin hislerini uyandıracak vahşi, cezbedici, toy bir gizemliliği vardı. Benim hislerimi kolaylıkla uyandırmıştı. Bu duruşmada, ifadesinden cümleleri tamamen kaçırdığım anlar oldu. Onun sanığın altında çırılçıplak yattığını, kaçmaya çalışıp kurtulamadığını hayal ediyordum. Onu kendimle yatakta hayal edince yüzüm kızardı. Abarttığımı,

birilerinin aklımdan geçenleri tahmin edeceğini düşündüğüm anlarda başımı belgelere gömdüm, sanki hukuki bir noktayı inceliyormuş gibi davrandım, aslında aklımda uçuşan fantezilere vermiştim kendimi.

Litani benim her zamanki müvekkillerimden değildi. Polisler gecenin bir yarısı evini basıp onu dışarı sürükledikten sonra gözaltında tutulduğu yerden hemen beni aramıştı. Evimi aradığında saat sabahın üçüydü. Telefon yatak odamda çalmıştı. Ofra sinirle bir şeyler homurdanıp yorganı başının üstüne çekmişti. Vekalet ettiğim kişilerin çoğu fazla kibar insanlar sayılmazdı. Hepsi değilse de çoğu, kaşarlanmış suçlulardı, uyuşturucu alıp satar, banka ve elmasçıların kasalarını soyar, rakip çetelerin üyelerini öldürürlerdi. Beni istedikleri saatte ararlardı, bazen de aramak için en garip saatleri seçerlerdi. Onlarla istedikleri her an konuşabilmem için para veriyorlardı bana.

İsmim, yeraltı dünyasının çetelerinde, suçla dolu sokaklarda ve hapishanelerde iyi tanınıyordu. Hapiste yatan birçok kişiyi savunmuştum, içlerinden birçoğu da dosyalarında bir boşluk yakalayıp yargıçları onlara daha hafif bir ceza vermeye ikna ettiğim için bana müteşekkirdiler.

Her avukat, kanunsuz kişilerin temsilinde çok para olduğunu itiraf edecektir. İnsan kavminin en pis örnekleriyle iş yapmaktan çekinmezsen çok kolay para yapabilirsin. Ben çekinmiyordum. Herkesi temsil ediyordum: Hırsızlar, katiller, değişik cinsel sapkınlar. Yapmaları gereken tek şey istediğim ücreti ödemeleriydi. Hiçbir davada üç beş kuruş değildi bu ücret.

Şimon Litani'nin telefondaki sesi tuzaga düşmüş vahşi bir hayvan gibi gergin ve huzursuzdu. Dehşet içindeki sesi, beni davasını almaya ikna etmek için çok para ödemeye hazır olacağı yönünde işaretler göndermişti. Ondan utanılacak derecede yüksek bir ücret istemiştin. O da, ben de, başka avukatların ondan bunun onda birini isteyeceklerini biliyorduk. Ancak dudaklarından bir itiraz bile duymamıştım. Çok para yapan ve özgürlüklerinin değerini bilen suçlulardandı. Bu özgürlük tehlikeye girince, hapse girme ihtimallerini azaltmak için her miktarı ödemeye hazırdılar. Litani'nin ulaşığı ertesi sabah bana ücretimin yarısını getirmişti.

Genç kızın karakola şikâyeti tecavüzden birkaç gün sonra yapılmıştı. Polislere tecavüzden önce bakire olduğunu, bu nedenden dolayı sok

geçirdiğini ve karakola hemen gidemediğini söylemişti. Birçok davada olduğu gibi onun da davasında birçok dikkatsizlik yapılmıştı. Sanık tutuklandıktan sonra başkalarıyla sıraya dizilip kızdan onu göstermesi hemen istenmemişti, şikâyetçinin eşyalarında sanığın parmak izleri aranmamıştı. Sonunda sıraya dizip kızdan adamı işaret etmesini istediklerinde ise her acemi polisin bile bildiği gibi bunun hiçbir anlamı kalmamıştı, çünkü Litani'nin gözaltına götürülürken çekilen resimleri gazetelerde basılmıştı. Şikâyetçi sıraya dizilen adamların arasından Litani'ye işaret etmiş ve kendisine tecavüz eden kişinin o olduğundan hiçbir şüphesi olmadığını söylemişti. Şikâyet geç yapıldığı için sperm kontrolü de yapılamamıştı, ama müvekkilimin tanığı yoktu, polisler de dosyayla adliyeye başvurup Litani'ye mahkeme açma teklifinde bulunmak için yeterince kanıt olduğunu düşünmüşlerdi. Adliyede dosyayı inceleyip davayı açmaya karar vermişlerdi.

Litani'yi kefaletle serbest bıraktırabilmek için aslanlar gibi savaşıyordum. Ön duruşmada hâkim isteğimi reddedince onun üzerindeki yargıca temyiz başvurusunda bulundum. Sanığın belirlenmesindeki kanunsuzluklardan bahsetmiş, polislerin müvekkilimi geçmişi nedeniyle suçladıklarını söylemiş, hayatında müvekkilimi hiç görmemiş bir doktordan yüklü bir miktar karşılığında, onu belirli bir tedavi için her gün muayenehanesinde görmesi gerektiğini beliten bir rapor getirmiştım. Davacının avukatı Litani'nin mahkeme sona erene kadar tutuklu kalması gerektiğini büyük bir çabayla savunmuştu. Ancak sonunda yargıç benim iddialarımı kabul etmişti.

Müvekkilimin kefaletle serbest bırakıldığı gün onu mahkeme salonunun dışında bekledim. Şimdi çok daha sakindi. Uyuşturucu stoğunu yeniden doldurmak, çalışmak ve para kazanmak için planlar yapmıştı. Adamları dört gözle onun gözaltından çıkmasını bekliyorlardı, onsuz işler düşüş göstermişti. Satışları ancak o bir hamlede eski haline getirebilirdi, ama çalışmasına izin vermedim. Daha acil, itiraz edemeyeceği bir fikrim vardı.

Ünlü bir yargıç bir keresinde, iyi adli avukatlar kolaylıkla çok iyi suçlu olurlar demişti, engin tecrübeleri nedeniyle suç dünyasını müvekkillerinden daha iyi tanır. Sık sık, suçla aramdaki sınırı geçersen ne olacağını düşünmüşümdür. Suç dünyasının benim açımdan, seçtiğim meslekten birkaç kat daha heyecanlı olduğundan ve birkaç kat daha iyi gelir sağladığından şüphem yoktu. Hamurumda suçluların hammaddesinden bir şeyler vardı, bunu hissediyordum. Riske girmeyi, kumar oynamayı, suç dünyasıyla hukuk

dünyası arasındaki ince çizgide yürümeyi, parayı seviyordum.

Şimon Litani'yle ilgili fikrim avukattan çok, tecrübeli bir suçluya ait olabilecek bir fikirdi. Meslektaşlarımla birçoğu bu tarz fikirlerden şüphesiz rahatsız olurlardı. Ben rahatsız olmadım, olanlar duyulursa başıma geleceklerden de korkmuyordum. Olanların duyulmasının düşük bir ihtimal olduğunu biliyordum.

Litani'den hemen Yafo'ya, göğsündeki yılanı çizen dövme ustasına gitmesini istedim. Ona ne söyleyip ne yapacağı konusunda detaylı talimatlar verdim. Fikir hoşuna gitmişti. Bitpazarının yanındaki dar bir sokakta oturan dövme ustasına gitmişti. Dövmeci onu sevinçle karşıladı, bir miktar uyuşturucu karşılığında yapmayacağı şey yoktu. Litani oradan çıktığında bürome geldi, odama girdi, kapıları kapadı ve gururla gömleğini çıkardı. Dövme ustası şüphesiz mükemmel bir iş becermişti. Sanığın göğsündeki bir önceki yılan resminden eser yoktu. Silmek için kullandığı iğne çizmek için kullandığının aynısıydı. Litani'nin göğsünde eskiden duran siyah yılanın yerinde şimdi tüm ihtişamıyla başka bir yılan yatıyordu. Orijinal resimde zehirli yılanın yukarı doğru uzanan başı aşağıda, kuyruğu eskisinin yarısı boyunda ve eskiden siyah olan vücudu ise rengârenkti. Orijinal yılanın silindiği yerlerde deri oldukça kızarıklık ve hassastı, ama dövme ustası Litani'ye izlerin birkaç güne kadar kaybolacağını söylemişti, aynen de öyle oldu.

“Bitirdim,” dedi Hagit ve resmi bana uzattı. Kâğıda kısaca baktım. Yalnız siyah rengi kullanmıştı.

“Sanığın göğsünde gördüğün yılanın bu olduğundan emin misin?” diye sordum.

“Evet,” dedi, “Eminim. Hayatta unutmayacağım onu.”

“Neden siyah çizdin yılanı?”

“Çünkü böyleydi,” dedi kız suçlarcasına, “siyahtı.”

Kâğıdı yargıcın önüne koydum.

“Sayın yargıç,” dedim sakın bir sesle, “izninizle sanıktan gömleğini çıkarıp göğsünü açmasını isteyeceğim.”

Yargıç başıyla onay verdi. Mahkeme salonundakiler Şimon Litani'nin

ayağa kalkıp gömleğini çıkarmasını izlediler. Havadaki gerginlik bıçakla kesilebilirdi.

“Yılan bu mu?” diye sordum genç kıza.

Kız bembeyaz kesildi, yargıca bakıp ona bir can simidi atmasını bekledi. Ancak yargıç ona bakmıyordu bile. Bakışları kızın çizdiği resimle müvekkilimin göğsündeki dövme arasında gidip geliyordu.

“Yılan bu mu?” diye sordum yeniden.

“Tam olarak değil,” diye kekeledi kız.

“Tam olarak değil mi?” diye kükredi yargıç. Tanıdığım birçok yargıçtan daha çabuk sinirlenen biriydi, “Bu adamın göğsünde resmi olan yılan, senin çizdiğinden tamamen farklı bir yılan.”

Kız konuşmadı, yargıç da ona cevap vermesi için baskı yapıyordu.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedi kız çaresiz bir sesle, “bu aynı yılan değil...”

Salondaki topluluk kuvvetli bir rüzgârla hışırdayan ağaç tepeleri gibi heyecanla kıpırdandı. Genç kızın annesi ağzından çıkacak çığlığı durdurmak istemişçesine ağzını kapattı. Babası da ayağa kalkıp çaresizlikle yumruklarını sıktı. Tecavüze uğrayan kız ağlıyordu.

Yargıç sanığı beraat ettirip dosyanın kapanmasını emrettiğinde savcının yüzünde mutlak bir şaşkınlık vardı. Hemen temyiz yolunu açmak için yapması gereken açıklamayı bile yapamıyordu. Dosyadaki kanıtlar sorunluydu, Litani’nin suçlu olduğunu ispat etmek yılan hikâyesi olmadan kolay olmayacaktı, ama savcı adamı mahkûm edebileceğini düşünmüştü. İşinin zorlu olacağını biliyordu, ama olanlara hazırlıklı değildi.

Genç kız tanık kürsüsünden indi. Gözlerinden akan gözyaşlarını silmeye çalışmadı. Bana nefret dolu bakışlarla baktı.

“Kalpsiz,” dedi, “bana tecavüz ettiğini biliyorsun, cezasını çekmesi gerektiğini biliyorsun, tüm hayatı boyunca hapiste yatması gerekirken sen onun suçsuz bulunmasını sağladın.”

Yakınımdaydı ve hafif parfümü beni tamamen deli ediyordu. O anda aklımdan yalnız bir düşünce geçiyordu: Onu nasıl yatağa atabilirim. Aramızdaki otuz senelik yaş farkı kızı baştan çıkarma isteğimi sadece artırıyordu. Eğer bana evet deseydi ona her şeyi verebilirdim, para, hediyeler,

yurtdışı gezileri.

Annesi onu hızla yakınımından çekti. Kızı kollarının arasına aldı ve bana doğru gelen müvekkilime tükürdü. O ana kadar gülümseyen Litani'nin yüzü öfkeden karıştı. Etrafa saldırıp yeniden kendisini belaya sokmadan önce tuttum onu. Dişlerini gıcırdatıp küfretti, ama kısa süre sonra sakinleşti. Yeniden gülümsedi ve büyük avucunu sırtıma, beni neredeyse yere düşürürcesine vurdu. "Aferin," dedi.

Salon hızla boşaldı, tam her şey sessizce eski haline girmeye başladığında Hagit'in babasının ağzından öfkeli bir çığlık duyuldu. Davalının üzerine saldırdı, onu yere düşürdü. İkisi yerde yuvarlanıyor, birbirine çılgınca yumruk atıyorlardı. İkisini ayırmak üzere gelen polisler uzun süre kavgayı durdurmaya çalıştılar.

Kavganın sonunda müvekkilimin gömleği paramparçaydı ve kızın babasının da burnundan büyük miktarda kan akıyordu. Kızın babası hafifçe sallanarak bana doğru geldi, kızgınlıkla üstümdeki avukat cüppesini çekti ve beni de cezalandırmak istermiş gibi kanını cüppeme sildi. Beni öfkelen-dirmişti. Bu en güzel cüppemdi. Londra'da tanınmış bir terzinin stüdyosunda saatlerce ayakta durup, bana gösterişli bir cüppe yapması için tam ölçülerimi almasını beklemiştim. Bir servete mal olmuştu ve o ana kadar cüppeden, tüylerinden gurur duyan bir tavus kuşu gibi gurur duyuyordum. Şimdi, içine işleyen kan lekesi çıksa bile onu hayatta bir daha giymeyeceğimi biliyordum. Cüppeyi çıkarıp tiksinierek yere fırlattım.

Oradan olabildiğince çabuk çıkmak istiyordum. Kâğıtları dosyaya doldurdum ve Litani'den borcunu ertesi gün öğlene kadar büroma ödemesini istedim.

"Sorun değil," dedi, "parayı gönderirim sana." Litani'nin uyuşturucu satışları altın madeni gibiydi ve bir anlığına ondan, davayı kazanmamız durumunda özel bir ikramiye istemediğime üzüldüm. Bana yapıştı ve sessizce kulağıma fısıldadı: "Makbuza gerek yok, hepsini kendin al, ne gelir vergisi ne de KDV. Hak ettin."

Mahkeme salonunun otoparkında, bir hafta önce aldığım BMW Coupe'yi yıkamayı bitirmişlerdi. Lastik paspaslardan biri hâlâ ıslak olduğu için onları

azarladım ve arabaya her zamanki gibi bakmadıklarını düşünerek her zaman verdiğim bahşışın sadece yarısını verdim. Arabaya binip dışarı çıkarken nasıl olur da o güne kadar beni memnun eden bir tek araba yıkayıcısı bile bulamadığıma hayret ettim. Bir işçinin beş senede kazandığı paraya eşdeğer olan oyuncağıma daha iyi bakmalarını umut ediyordum.

Camları kapattım, klasik müzik koydum, genzime sarhoş edici deri kokusunu çekip sakinleşmeye çalıştım. Rotchild Bulvarı'nın ortasındaki yeni ofis binasının sekizinci katındaki büroma gittim. Büromla gurur duyuyordum. İstedğim gibi görünmesi için çok fazla para ve çaba harcamıştım. Modern İtalyan mobilyaları ve duvardan duvara yumuşak halıyla döşenmişti. Bekleme odasının ve yanındaki odaların duvarları gri renkteydi ve orijinal yağlıboya tablolarla kaplıydı. Yanımda çalışan ve sağ kolum olan avukat Eytan ve iki stajyerim vardı bu ofiste. Küçük, ama etkili bir takımdık ve iyi para kazanıyorduk.

Sadık sekreterim Dina elindeki mesajlar listesiyle peşimden hızla odaya girdi. Çantamı masanın üzerine bırakıp boş bulvara ve yaprakları dökülmüş ağaçlara baktım. Genç kızın bende uyandırdığı heyecan geçmemişti. Onu durmadan gözümün önünde görüyordum. Göğsümde bir rahatsızlık ve boğazımda da bir top varmış gibi bir his bırakmıyordu peşimi.

Dina müşterilerden birkaç mesaj olduğunu söyledi. Yorgunca, listeyi inceledim. Arayanlardan bir kısmı büroya döner dönmez onları aramamı istemişti. Kimseyle konuşmak istemiyordu canım. Hagit'in bende uyandırdığı ihtiras, çalı ateşi gibi tüm organlarıma yayıldı. Beni şu anda çılgınca sevişmenin dışında hiçbir şey sakinleştiremezdi.

Evlilik yıldönümümüz o hafta sonuydu, ama ben hatırlamadım. Dina hatırlattı. Her zamanki gibi unutacağımı tahmin etmişti.

Ofra ile evlenmek üzere beyaz tentenin altında durduğumuz günden bu yana tam yirmi sene geçmişti. O sırada ben otuz bir yaşındaydım, o da benden beş yaş küçüktü, Tel Aviv Üniversitesi Siyasal Bilimler Bölümü'nden mükemmel bir dereceyle mezun olmuştu. O sıralarda, uzun süre büyük bir avukatlık bürosunda çalıştıktan sonra serbest avukat olarak ilk adımlarımı atıyordum. Beni avukat olarak tutan bir reklam şirketinde çalışıyordu. Muhteşem bir güzelliği yoktu. Daha ziyade durgun bir güzellikti, ama hoş bir vücudu ve kıvrak bir zekâsı vardı, merakımı uyandırmıştı. Ondan önce bir sürü kadınımlı olmuştu, ama hiçbirini uzun sürmedi. Çoğu, onları yatağa atmaya becerir becermez ilgimi çekmez olurdu. İyi seks elde edebilmek için aptallığa ve kekemeliğe az katlanmadım. Daha sonra ilgimi yitirirdim. Yalnız bir kısmı yanımda nispeten uzun süre kalabildi.

Ofra hepsinden farklıydı. Yatakta muhteşem değildi, ondan daha heyecan verici, cesur kadınlarla yatmıştım, ama Ofra'nın başka, daha önemli özellikleri vardı. Beni sıkmayan ilk kadındı, yetenekli ve zekiydi, doğru tavsiyeler vermeyi bilirdi ve kendi özgürlüğüm konusunda hiç baskı yapmazdı. Benimkinden daha saygın olan aile geçmişini de beğenmiştim. Dedesi Tel Aviv'deki ilk binaları inşa eden tanınmış bir mimardı, akıllı ve gerçek bir entelektüel olan babası ise Kudüs'teki İbrani Üniversitesi Tarih Bölümü'nde öğretim görevlisiydi. İlk tanışmamızın üzerinden bir yıl geçmeden evlendik. İki çocuğumuz oldu, on altı yaşındaki kızım Einav ve on dört yaşındaki oğlum Dror.

Ona hiç âşık olmuş muydum? Herhalde olmuşumdur, en azından evliliğimizin ilk yıllarında. Daha sonra heyecan azalmış ve ilişkimiz düzene

oturmuştu. Bunun onu hayal kırıklığına uğrattığını, onun peşinden koşup onu hâlâ sevdiğimi hissettirmemi istiyordu. Bana olan sevgisinin aynı kaldığı gerçeğini saklamıyordu. Ama ben yeni heyecanlar aradım ve Ofra’yla paylaşmadığım her şeyi onlarla paylaştım. Tabii ki ona bağlıydım, benim için önemliydi, başarılı bir avukat için yerinde ve hoş bir eşti ve başka kadınlarla birlikte olmak için ortadan kaybolduğumda tepeme binmiyordu. Bilmesini, üzülmelerini istemedim. Aşk maceralarımdan haberi olmaması için her şeyi yaptım ve uzun bir süre de başarılı olduğumu sandım. Şimdi anlıyorum ki bulduğum mazeretlere her zaman inanmamıştı. İlişkimizi bozmamak için susmayı tercih etmişti.

Ofra reklam şirketinde kararlılıkla basamakları tırmandı ve yaratıcı direktör oldu. İş kadını olmak için gerekli tüm özellikleri vardı: tecrübe, ilerleme isteği, kuvvetli sezgiler ve zekâ.

Dina kapıya vurdu ve kısa bir beklemeden sonra suçsuz bulunan sanıkla içeri girdi. Adamın tehditkâr suratına bakmadı bile. Bu, tiksintisini göstermenin bir yoluydu.

“Ödeme yapmaya gelmiş, Bay Şamir,” dedi ve gitti.

Adam masanın üstüne dolu bir torba koydu ve içinden borcunun kalan kısmı olan, kırıxık banknotlardan oluşan yedi kalın deste çıkardı.

“Sayabilirsin,” dedi umursamazca, tüm paranın orada olduğuna inanmamı ve saymama gerek olmadığını belirtir gibi. Yine de saydım. Karşımda dururken vücut hareketleri sabırsızlandığını gösteriyordu, ama acele etmedim. Para son şekeline kadar oradaydı.

“Tamamdır,” dedim.

Bana çirkin bir sırıtışla baktı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Evet,” dedim.

“Yafo’daki çocuğa gitsem de bana yılanı eskisi gibi çizse olur mu? Şimdiki yilandan nefret ediyorum.” Yüz ifadesini inceledim. Şaka yaptığını ümit ediyordum ama tamamen ciddiye.

“Polisin yaptığımız oyunun farkına varıp hem seni hem de beni yıllarca hapse göndermesini mi istiyorsun?” diye sordum.

Düşündü.

“Peki,” dedi memnuniyetsizlikle. “Şimdilik unut o fikri o zaman.”

Gittikten sonra para desteleriyle oynadım. Onlarla ne yapabileceğimi düşündüm. Yüksek miktar kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Para beni hep heyecanlandırmıştır, kara para ise bu heyecanı katlamıştı. Masama yığılan paralar bana tatlı günahları, suçlara ortaklığı düşündürüyordu. Altı desteyi kasaya kilitledim, birini de cebime sıkıştırdım ve Sandy’yi aradım. Günümün geri kalan yarısı boştu, Sandy de memnuniyetle tenis oynayacağını söyledi.

Kikar Hamedina’ya^{1*} gidip peşin parayla bir çift altın küpe aldım.

¹ Kikar Hamedina: Tel Aviv’in en lüks ve pahalı alışveriş semti.

“Sana küçük bir sürprizim var,” dedim kısa bir süre sonra şehrin kuzeyindeki tenis kortlarına bakan küçük kafede duble espressolarımızı içerken. Aldığım hediye masada önüne koydum. Parmaklarını omzuna kadar inen kahverengi parlak saçlarında gezdirdi ve bana yaramaz bir bakış fırlattı. Muhteşem bir gülümsemesi vardı.

“Bu bana mı?” diye sordu cevabını bilmesine rağmen.

“Evet,” dedim. “Seni seven benden küçük bir şey.”

Paketi açtı, küpeleri çıkardı ve uzun süren bir şaşkınlıktan sonra beni sevinçle kucakladı ve dudaklarımdan öptü. İnsanlar kıskançlıkla bize baktığında ben de, evli olmadığım çekici bir kadınla aramda olan bu yakın ilişkiyi birilerinin arkadaşlarıma anlatabileceği ihtimalinden zevk aldım.

“Bu harika,” diye fısıldadı, “beni gerçekten seviyorsun, değil mi?”

Olumlu yanıt verdim. Evliydi, otuz bir yaşındaydı, çalışmayacak kadar zengindi ve istediğini yapabileceği kadar vakti vardı. Filipinli bir bakıcı tarafından iyi bakılan dört yaşında bir oğulları, Kfar Şmaryahu’da bir evleri ve Herzliya’da bir apart otelde dayalı döşeli ve istediğimiz zaman kullanabileceğimiz bir daireleri vardı. Onu benim sevebileceğim şekilde seviyordum – fazla değil, az da değil, onu övüp hediyeler veriyor ve bir gün artık onu istemeyeceğimi biliyordum. Şu anda ihtiyacım olan da buydu. Yatakta, önüne yemek atılan açlıktan kudurmuş bir kedi gibi, uzun süredir bir erkekle birlikte olmamış gibi istekli davranır ve zevkle attığı çığlıkları bana

benden daha erkeksi biriyle hiç birlikte olmamış hissini yaşattırırdı. En az bunlar kadar önemli olan şey de istediğim her an müsait olmasıydı. Kocası fazla meşguldü, daimi iş gezileri nedeniyle evde bulunmazdı ve karısından da hiç şüphelenmezdi. Sandy'nin ilk sevgilisi olmadığını biliyordum, sonuncusu da olmayacaktım.

Yerinden kalktı. İnsanı deli eden bir vücudu vardı, beyaz tenis kıyafetleri de çok yakışıyordu.

“Gel,” dedi, “eklemlerimi biraz gevşetmek istiyorum.”

Tenis kıyafetlerimi giydim ve hafif çıkmaya başlayan göbeğimin görünmemesi için tişörtümün belini şortumun içine sıkıştırdım. Sandy iyi oyuncuydu. Yatakta olduğu gibi kortta da onun temposuna ayak uydurabilmek için çaba sarf ederdim. Ne de olsa yirmi yaş gibi bir fark kolaylıkla göz ardı edilecek bir şey değil.

Beni büyük bir farkla yendi. Soyunma odalarında yalnız kaldığımızda onu dudaklarından öptüm ve onu delicesine istediğimi hissettim. Kalbim dev bir davul gibi vuruyordu.

“Sana gidelim mi?” diye sorduğumda gülümseyerek olumlu yanıt verdi.

“Bana masaj da yapman şartıyla,” dedi, “kaslarım tutuldu.”

Herzliya'daki apart oteldeki çatı katı dairelerinde yüzüstü yattı. Çıplaktık ve omuzlarını, sırtını ve biçimli kalçalarını güzel kokulu bir vücut yağıyla ovuyordum. Masaj sinirlerimi geriyordu. Onunla hemen sevişmek istiyordum ve bunu yapmama izin vermemesi beni çıldırtıyordu. Onda da benimkini andıran bir istek uyandırmak için derisini enlemesine boylamasına ovarken ona süründüm, ama yüzünü sakladığı yastıktan başını kaldırmadı ve bir anlığına durmaya kalktığımda da beni azarladı. Beni dayanma sınıırıma kadar oyalayıp sonra da sınırsız bir heyecanın içine atmaktan özel bir zevk duyuyordu.

Sonunda büyük jakuzisinde seviştik. Jakuzinin içine cildimizi kaygan bir tabakayla saran güzel kokulu bitki özleri boşalttı. Köpüklerle dönüp dolaşan sıcak suyun içinde sarıldık ve kaydık, ıslak kadınlık tüylerini okşadım. Organımı yavaş hareketlerle ovdu ve ani ve keskin bir hareketle içine soktu. Su, bitki özleri ve jakuziyi fokurdatan motorun sessiz uğultusu her dokunuşu, her sürünmeyi, her öpücüğü, benzeri olmayan heyecan dolu bir şeye dönüştürüyordu. Bu zevki uzun süre yaşadık. Zevkin üç dört kere doruğa

varmasını bekledikten sonra duvarların arasında yankılanan bir bağırtıyla paramparça oldum. Banyoda rahatlamış bir şekilde yattık, sıcak su akmaya devam ediyordu ve pencereye günbatımının ilk anları vuruyordu. Sandy fokurtuyu kontrol eden düğmeyi kapattı ve odada derin bir sessizlik oluştu.

Benim açımdan giyinip gitmek için en uygun andı bu an, ama benden daha fazla sevgi göstermemi, aramızda olanların cinsel bir paylaşımın ötesinde bir şey olduğuna dair kanıt beklediğini biliyordum. Okşadım onu, neredeyse kendimi zorlayarak öptüm, harika olduğunu ve onu sevdiğimi söyledim. Beni yatağa çekti.

“Şimdi gitmeyi planlamıyorsun, değil mi?” diye sordu fısıltıyla.

“Tabii ki hayır,” dedim gülümseyerek, yapmak istediğimin aynen bu olmasına rağmen. “Tek istediğimin sürekli senin yanında kalmak, geçen zamanı hiç düşünmemek olduğunu biliyorsun.”

“Benimle sonsuza kadar kalır mıydın?”

Bu soruyu ondan ilk duyuşum değildi. Daha önceden de kesin bir cevap vermekten çekinmişim, bu sefer de çekinmem gerekiyordu. Gelip geçici ilişkilerimi resmileştirme gibi bir niyetim yoktu.

“Seninle kalırdım, biliyorsun,” dedim ve okşadım onu. “Yirmi sene daha genç olsaydım, çocuklarım olmasa, ailevi sorumluluklarım olmasa seninle kalır, seninle seve seve evlenirdim. Ama şimdi kendinden bu kadar yaşlı birine ne ihtiyacın var? Bunun dışında ben Ofra’yı bilirim. Beni hayatta bırakmaz.”

“Onun onayına ihtiyacımız yok,” diye yeniden denedi, “onu bırakabilirsin ve evlenmeden benimle yaşayabilirsin. Yaş konusuna gelince de, beni hiç rahatsız etmiyor bu. Benim açımdan sen hiç yaşlanmayacak, hep genç kalacak birisin.”

Yatağın yanındaki makyaj masasının üzerindeki aynaya baktım. İkimizi de görüyordum aynada, ama yalnız kendime baktım. Bir metre seksen iki santimetrelilik boyumla yatakta yatıyordum, cildim tenis oynamaktan ve yüzmekten dolayı yanıktı ve açık renk gözlerimi ortaya çıkarıyordu, birkaç gümüşü tele rağmen saçım hâlâ siyahtı, alnımın üzerinde küçük saçsız koyalar bulunmasına rağmen kel olmaya daha çok vaktim vardı. Aynada küçük göbeğime baktım, neredeyse fark edilmiyordu. Yaşımdan daha genç gözüktüğüm konusunda Sandy’le aynı fikirdeydim, şişman ve kel kocasından

daha iyi gözüktüğüm kesindi, beni istemesinin nedeni barizdi.

“Cevap vermedin,” dedi şımarık bir sesle. “Benim için Ofra’yı bırakır mısın?”

“Düşünmeme izin ver bu konuda...” diyerek konudan kaçtım. “Başka bir zaman konuşuruz.”

Orada boşu boşuna bir saat daha kaldım, beni oynamaya zorladığı oyunu oynadım. Kollarımda çıplak yatmak, mükemmel vücudu ve cinsel performansı hakkında iltifatlar koparmak, kocasının sinir bozucu alışkanlıkları hakkında onu dinleyecek birini bulmak hoşuna gidiyordu. Sıkıcıydı, ama beraber olduğum çoğu kadının tipik davranıştıydı bu. Sonunda saat onun için bile geç oldu ve çabucak ayrıldı.

Sonunda giyinip oradan ayrılabildiğimde derin bir nefes aldım. Asansörle yeraltındaki otoparka indim, arabayı çıkardım ve Tel Aviv’e giden yola çıktım. Cep telefonunu açtım, telesekreterde birkaç mesaj vardı. Tel Aviv gazetelerinden biri, tecavüz davamdaki başarının ardından benimle röportaj yapmak istiyordu. Birkaç müşteri ve avukat, ertelenebilecek konular hakkında aramıştı. Dina tecavüze uğrayan kızın annesinin acilen benimle görüşmek istediği mesajını bırakmıştı.

Akşam saatiydi ve Tel Aviv’e giden trafik yavaş yavaş ilerliyordu. Dina’yı evinden arayıp genç kızın annesinin ne istediğini sordum. Kadının çok heyecanlı olduğunu, sekretere ne istediğini söylemek istemediğini ve ertesi gün beni arayacağını söylemesini istediğini söyledi. Merakımı uyandırmıştı bu.

Eve gitmeyi pek istemiyordum. Tek başıma olma gereğini hissettim. Boş şirkete döndüm. Girişteki ve odamdaki ışıkları açtım, kadehime kaliteli bir Fransız kanyağı koyup bir dikişte bitirdim. Pencereyi açtım. Hafif bir rüzgâr içkiden ısınan yüzümü serinletti. Koltuğa çöktüm ve gözlerimi kapadım. Aklım ve vücudum boştu ve bu duygu hoşuma gitti. Sessizliği ve yalnızlığı seviyordum. İnsanlara o anlık ihtiyaçlarım dışında hiç gereksinim duymamışımdır. Bu insanların da çoğu geçicidir. Çalışanlarım, sekreterim ve beraber çalıştığım avukatlarla iyi, işin dışına çıkmayan ilişkilerim vardı. Arkadaşlarım vardı, ama konuşup beraber eğlenebileceğim bir dostum yoktu.

Orduda askerliđimi yaptıđım parařütçü bölüđünden iki üç can dostum vardı, ama bu sadece askerlik görevimi yaptıđım stresli harekât şartlarında, birbirimize ihtiyacımız olduđunda kurulan arkadaşlıklardandı. Daha sonra yollarımız ayrılmıřtı ve bu tarz arkadaşlıđa ihtiyacı bir daha hissetmemiřtim.

Ofra'yla geen onca yıldan sonra kendime kaç kere evlilik hayatının bana uygun olup olmadıđını sordum. Aile, sosyal açıdan hoř, rahat ve olumlu bir olgu, ama hep tamamen özgür olacađım bir hayatın bana daha uygun olacađını düşünmüřümdür.

Tecavüze uğrayan kızın annesinin benden ne istediđini ok merak ediyordum. Dina kadından telefon numarasını istememiřti ve numarayı bulması için ertesi sabaha kadar beklemek istemiyordum. Oturdukları yerleřim merkezinin adını hatırlıyordum, bilinmeyen numaralardan numarayı hemen elde ettim. Telefonu Hagit'in açmasını bekliyordum, sesinin içimde bir titreme yaratacađını biliyordum, peřinden kořtuđum kadınlarla aramdaki o ilk karřılařmaların bende yarattıđı heyecanı severdim. Ama beklediđim gerekleřmedi. Telefonu annesi açtı. Sen delisin, dedim kendi kendime, bu kadına yanıt vermemen gerekirdi, kadının söyleyecekleriyle deđil kızıyla ilgileniyorsun, ateřle oynuyorsun, bařını belaya sokacaksın, niye yaparsın ki böyle řeyleri?

Annesinin “Alo,” diyen sesini duyunca gülümsediđimi hatırlıyorum. Ne olmuř bařım biraz belaya girerse? Beladan kurtulacađım konusunda kendime güveniyordum. Kendimi resmi bir sesle tanıttım. Kadın cevap verdi: “Aradıđınız için teřekkürler avukat bey... Vaktinizi aldıđım için özür dilerim.” Tereddütlü, neredeyse korkak bir sesi vardı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordum olabildiđince kibar ve sıcak davranmaya alıřarak.

“Sizinle buluřmam lazım,” dedi, “ok acil.”

Hemen kabul ettim. Bana ne söylemek istediđini sormadım bile.

“Ne zaman gelmek istersiniz?” diye sordum.

“Sizin için müsaitse yarın gelebilirim.”

Günlüğüme baktım. Toplantımı erteleyebilirdim.

“Tamam,” dedim, “yarın öğleden sonra üçte.”

“Teşekkürler beyefendi,” dedi, “iyi bir insansınız. Tam üçte geleceğim.”

Yolda eski bir tanıdığım olan bir dövizcide durup Litani’den aldığım parayı yüz dolarlık banknotlara çevirttim.

Afeka’daki villamıza vardığımda saatin geç olmasına rağmen Ofra evde değildi. Dror’un odasının önünden geçtim. Sessiz bir çocuktı, zayıftı, saçlarını omzuna kadar uzatmıştı ve mükemmel bir sporcuydu. Bilgisayarın karşısına oturmuş, internetine yapışmıştı. Hatırını sorunca, “Harika,” dedi. Bir anlığına bana, sanki orada kalıp gereksizce konuşacağımdan korkarmışçasına baktı ve bilgisayarına geri döndü. Einav oturma odasında çerez yiyip televizyon seyrediyordu. Acil bir rejime ihtiyacı vardı, ama rejim yapmaya can atmıyordu. Kısa sarı saçları, hoş bir yüzü vardı, orta boyluydu, büyük bir iştahı ve evdeki ikinci telefonu uzun saatlerce işgal eden birçok kız aradaşı vardı. Bana bakmadan, “Selam,” dedi. O da, ağabeyi de büyüdükçe özgürlük belirtileri ve kendi dünyalarına gömülme eğilimi gösteriyorlardı. Geçen her günle birlikte ben de, Ofra da onlarla gerçek bir diyalog kurmakta zorlanıyorduk.

Dolarları kasaya koydum ve çelik hücrenin içinde gittikçe büyüyen para destelerine zevkle baktım. Kasayı kapatıp kulbunu çevirdim. Daha sonra banyoya kapanıp sıcak suyla yıkandım. Bornozumu giyip oturma odasına gittim ve elime gazeteleri aldım. Pencereler açıldı ve içeri giren hafif sonbahar rüzgârı yaklaşan kışın kokusunu da beraberinde getiriyordu.

Giriş kapısının açıldığını ve Ofra’nın sesinin, “Ben geldim,” dediğini duydum. Odaya neredeyse koşarak, heyecanla girdi, yüzü kırmızıydı ve hızla nefes alıp veriyordu. Çantasını komodinin üstüne attı, alınma hafif bir öpücük kondurdu ve kanepede yanıma çöktü.

“Of,” dedi nefes vererek, “sonunda bitti.”

Ona soru dolu gözlerle baktım. Neden bahsettiğini bilmem gerekip gerekmediğini hatırlamaya çalıştım.

“Micky,” dedi, “herhalde hiçbir şey hatırlamıyorsun.”

Utanarak gülümsedim.

“Telefon kampanyası,” diye hatırlattı biraz kırgın bir sesle. “Nasıl unutabilirsin?”

“Aa,” dedim birden hatırlayarak, “evet, tabii, nasıldı?”

Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını altına aldı. Pembe takımı, göğüslerinin üst kısmının ancak görüldüğü ipekli, iki düğmesi açık bluzu, bakımlı, kare saç kesimiyle evlendiğimizden bu yana kilo almış olmasına rağmen hoş ve çekici gözüküyordu. Kendi kendime erkeklerin onun peşinden koşup koşmadığını sordum. Birisiyle gizli bir aşk yaşıyorsa kıskanır mıydım? Belki, aslında belki de hayır.

“İyi,” dedi, “gerçekten bilmek istiyorsan, sanırım reklam kampanyasını alma ihtimalimiz çok yüksek.”

Günün büyük bir kısmını yeni bir cep telefonu şirketinin yönetim kuruluna, hareketli ve orijinal bir reklam kampanyasının detaylarını sunmaya giden kendi şirketinin temsilcilerinin başında geçirmişti. Telefon şirketinin çok parası vardı, Ofra’nın çalıştığı şirketin de büyük bir kampanyaya çok ihtiyacı vardı. Ekonomideki durgunluk kârlarını iyice kemirmişti, umutları bu şirketin onların reklam kampanyasını rakiplerinin kampanyalarına tercih etmeleriydi.

Ofra bu sunum üstünde haftalardır gece gündüz çalışıyordu. Bu çabalarının zirveye eriştiği gündü.

“Kaç şirket teklif verdi?” diye sordum.

“Bizimle beraber yalnız üç.”

“Şansınız nedir?”

“Çok iyi. Yönetim kurulu üyelerinin yüzlerinden çok etkilendiklerini gördüm. Arada bir tanesi bana, ‘Bravo, çok iyi bir iş becerdiniz,’ dedi... Senin günün nasıl geçti?”

“Özel bir şey olmadı,” dedim, “sıradan dosyalar, sinir bozucu müşteriler.”

Çocuklara akşam yemeği hazırladı, daha sonra eşofmanını giyip akşam koşusuna çıktı.

Sabah ofisime girer girmez masamdaki telefon çaldı. Ben Gurion Havaalanı Gümrük Kontrol'den bir polis muavini arayarak bana yeni bir müşteri bulunduğunu söyledi. Onunla anlaşmam vardı. Polis şüpheli birini durdurup ülkeye girişini engellediğinde daha hızlı avukat yardımı alabilmesi için bana gönderilmesini tavsiye ederdi. Bu tarz dosyaları almaktaki tek şartım bu durumlarda aldığım şişirilmiş ücretleri ödeyebilecek durumda olmalarıydı. Arabuluculuk yapan muavine de aldığım ücretten cömert bir yüzde verirdim. Çabuk ve kazançlı bir anlaşmaydı bu. Müşterinin ülkeye girişini sağlayabilsem de, sağlayamasam da ödeme hep o anda ve nakitti.

Muavin bana yeni davanın detaylarını verdi: Yeni Delhi'den gelen El Al uçuşunda ülkeye büyük miktarda LSD tableti sokmaya çalışan üç yolcu yakalanmıştı. Polis bu uçuşta adamlarla işbirliği yapan başka yolcuların da olduğundan şüphe ediyordu.

“Birkaç şüpheliyi tutukladılar,” dedi polis. “Hepsi de avukata verecek yarım doları bile olmayan meteliksiz adamlar. Aralarından biri zengin gibi duruyor. Üzerinde yapılan aramada yanında bol miktarda para da getirdiği ortaya çıktı. Uyuşturucuyla hiç alakası olmadığını iddia ediyor, ama polis ona inanmıyor. Seni tavsiye ettim o da hemen gelmeni rica ediyor.”

Normalde Eytan'ı gönderirdim, ama büroda değildi ve benim de bir sonraki toplantıma kadar vaktim vardı. Bir vuruşta binlerce dolarlık iş yapma olanağını kaçırmak yazık olurdu. Geleceğimi söyledim.

Polis muavini beni içinde Hindistan'dan gelen yolcunun bulunduğu gözaltı hücresine götürdü. Dar ve pis kokulu hücrenin zemininde bağdaş kurmuş, sırtı dimdik oturan yolcu kırk beş yaşlarında, hoş bir adamdı ve gözleri kapalı elleri dizlerinde oturuyordu. Cildi parlatılmış bronz rengindeydi ve düz siyah saçları omzuna iniyordu. Uzun açık mavi bir entari giymişti ve göğsünde

kahverengi deri bir şerite bağlı yeşil bir taş duruyordu. Polis adını söylediğinde hareket etmedi. Muavin boşu boşuna adamın dikkatini çekmeye çalıştı. Sabırla bekledik. Uzun süren bir dakika sonunda adam birdenbire derin bir nefes aldı. Bu pis hücreden uzak, başka bir diyardan geri dönermiş gibi yavaşça gözlerini açtı. Polise onu affedermiş gibi bir ifadeyle bakıp gözlerini bana çevirdi. Kahverengi, gözlerinin içine bakan, insanda güven uyandıran gözleri vardı.

Kendimi tanıttım. Hintli adam adının Ram Sing olduğunu söyledi ve meditasyonunun tam ortasında olduğunu söyleyerek özür diledi. Ülkeye, insanların çektikleri eziyetleri azaltmak amacıyla öğretmek istediği bir felsefeyi tanıtmak için yaptığı dünya turu kapsamında geldiğini anlattı. Sessiz, yumuşak sesiyle ve mükemmel İngilizcesiyle yakalanan kaçakçılarla alakası olduğunu inkâr etti. Onu kurtarmaya ve ülkede kalmasını sağlamaya çalışacağımı anlattım ve ücretimi söyledim. Şaşırmadı. Ona bana vekâlet veren kâğıtları imzalattım ve dosyasına bakan polislerle uzun uzun konuştum. Tutuklanan kaçakçılarla alakası olmasa da garip bir adam olduğunu ve sınır dışı edilmesi gerektiğini iddia ettiler.

Büroma dönüp savcılığa, müvekkilimin davası uygun mercilerde görülene kadar sınır dışı etme işlemlerinin durdurulması için bir teklif yazdım. Bir yargıcın makamına giderek konunun mahkemede görüleceği zamana kadar Hintli'nin sınırdışı edilmemesi konusunda geçici bir emir aldım. Bir ulak çağırarak emrin bir kopyasını havaalanı polisine gönderdim.

“Karın acil olarak aramanı istedi,” dedi Dina büroya döndüğümde.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Yalnız sizinle konuşmak istediğini söyledi.”

Ofra beni bürodan çok seyrek ve sadece çok iyi bir sebebi olursa arardı. Kötü bir şey olmamasını diledim. Bir akrabanın ölmediğini ya da hastalanmadığını ümit ediyordum. Yakın veya uzak akrabaların cenazeleri ve hasta ziyaretleri benim için zaman kaybıydı ve bunları çekilmez buluyordum.

Ofra'yı aradığımda ofisinde değildi. Sekreteri kekeleyerek nerede olduğunu bilmediğini ve ona kendisini aradığımı ileteceğini söyledi. Sesinde beni rahatsız eden bir şey vardı. Bir şey mi oldu diye sorduğumda tereddütle özel

bir şey olmadığını söyledi. Nedense yalan söylediği hissi oluştu içimde. Ahizeyi yerine koydum ve birkaç dakika sonra bu konuyu düşünmüyordum bile.

Müvekkillerimden biriyle uzun süre, başlamak üzere olan davası hakkında konuştum. Daha sonra Sandy arayıp beni özlediğini, öğleden sonra buluşmak istediğini söyledi. Cinsel iştahı bazen dur durak bilmiyordu, ama onda sevdiğim de buydu zaten. Beşte buluşmayı teklif ettim.

“O zamana kadar çok vakit var,” dedi şımarık bir sesle. “En azından beni sevdiğini söyle de o zamana kadar düşünecek bir şeyim olsun.” Beraber olduğum kadınlarda dayanamadığım bir şey varsa o da sürekli sevgi göstermemi istemeleridir. Onlarla beraber olduğum zamanlarda bazen her gün, bazen de günde birkaç kere benden aşkımı ilan etmemi istemişlerdir.

“Tabii ki seni seviyorum,” dedim kendimi zorlayarak. “Sana deli olduğumu biliyorsun.” Odam boş olmasına rağmen toplantıda olduğumu söyleyerek telefonu kapattım.

Hagit’in annesi gelene kadar birkaç mektup dikte ettim. Dina kadını odama ifadesiz bir suratla getirdi. Kadın içeri girdi ve kapı arkasından kapandı. Mahkemede giydiği çiçekli elbiseyi giyyordu ve elinde eski püskü bir çanta vardı. Mahkemede yüzünde gördüğüm endişeden oluşan kırıksıklıklar geçen iki gün içinde daha da çoğalmış gibi duruyordu.

“Lütfen oturun,” dedim, “bir şey içer misiniz?”

İçmek istemedi.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordum kibar bir sesle ve kızını da getirmesini söylemediğime üzıldüm.

Müvekkilimin davayı kazanmasının onu çok kötü vurduğunu, kocasının öfkesinden işe gidemediğini, kızlarının da şokta olduğunu ve sürekli ağladığını söyledi. Hâlâ neden güneydeki yerleşim bölgesinden buralara kadar geldiğini anlamıyordum.

“Yargıç kararını açıkladığından beri,” dedi duygulu bir sesle, “beni rahat bırakmayan düşünceler aklıma geliyor. Gerçeği bilmek zorundayım, anlamak istiyorum... Savunduğunuz adam kızıma tecavüz etti. Yargıç onu serbest

bıraktı. Adaletin neden yerini bulmadığını, adamın neden hapiste olmadığını bilmek istiyorum.”

Aptalca bir soruydu bu, zamanımı böyle saçmalıklarla harcayacak herhangi biri kendisini kapımın dışında bulurdu. Ama, dedim kendi kendime, bu kadın ona cevap vermediğim için kalkıp evine hayal kırıklığıyla giderse kızıyla herhangi bir ilişki kurma şansım bir anda yok olur. Sabırlı olmam gerekiyordu, en azından genç kızı elde edip edemeyeceğim belli olana kadar.

“Maalesef doğru adrese başvuramıyorsunuz,” dedim sabırla. “Sanığı aklayan yargıç, ben değilim.”

“Ama aklanmasını sen sağladın,” diye ısrar etti. “Suçlu olduğunu bildiğin kesin, o zaman nerede adalet?”

“Ben sanığı savunma görevimi yerine getirdim.”

Hayal kırıklığına uğramıştı.

“Beni ve kızımı rahatlatacak yanıtların olacağını sanmıştım... Şimdi ne diyeyim ona, adalet olmadığını mı?”

“Bak,” dedim şansımı deneyerek, “neden bana kızını göndermiyorsun? Ona her şeyi anlatır, sakinleştirmeye çalışırım.”

Bu teklifimin mantıklı hiçbir yanı yoktu elbette. Ne olduğunu kendisine anlatmam konusunda ısrar edeceğini sandım. Ama ısrar etmedi. Tam tersine. Önerimi duyduğunda gözleri parladı.

“Tabii,” dedi. “Sana gelmesini söyleyeceğim. Kesin yardımı olur ona.”

Yerinden kalkıp çantasını göğsünde tuttu.

“Senin arayıp onunla konuşmak istediğini söyleyebilir miyim?” diye sordu. “Sana geldiğimi bilmesini istemiyorum.”

“Ona istediğini söyleyebilirsin,” dedim cömert bir şekilde, kapıya giderken beraberinde.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Ana girişe giden koridorda peşinden giderken ona düşünceli bir şekilde baktım. Bir iki gün sonra aynı koridoru geçip odama gelecek kızını düşündüm. Geldiğinde aramızda geçecek konuşmayı hayal ettim, şüphelerini yok edip onu kendime nasıl yaklaştırmayı düşündüm. Tanık sandalyesinde oturduğu ve ondan gözlerimi alamadığım günkü gibi çok heyecanlıydım.

Saat dört buçukta ofisten çıktım. Sandy beni apart oteldeki çatı katı dairesinde bekliyordu. Soyunmaya başladığında durdurdum onu.

“Hayır,” dedim, “bu sefer farklı yapacağız.”

Eğlenceli bir bakışla baktı bana.

“Ne oldu, yeni fantezin mi var?”

“Evet,” dedim.

“Bu sefer... tecavüz gibiymiş gibi yapsam olur mu?” dediğimde güldü.

“Kim kime tecavüz ediyor, sen mi bana, ben mi sana?”

“Ben sana,” diye yanıtladım.

“Nereden çıkardın şimdi bu fikri?”

“Porno film izledim,” diye yanıtladım.

Kıyafetlerimizle kaldık. Pantolonumun fermuarını açıp Sandy’yi yatağa ittim. Şiddet kullandım ve düşüncesiz davrandım, Sandy’nin hoşuna gitmişti bu. Gözlerimi kapatıp kendimi Hagit’e tecavüz ettiğime ikna ettim. Uzun süredir olmadığım kadar heyecanlanmışım. Bluzunu ve külodunu yırttım ve ön oyunlara girişmeden içine girdim. O da tamamen rolünün içine girdi, inledi, bağırdı, gerçek bir tecavüzmüş gibi davrandı, “Yapma, lütfen...”

Her zamankinden daha çabuk bitti. Fermuarımı kapatıp doğruldum. Yarı çıplaktı, bluzunun ve külodunun yırtık parçaları hâlâ üzerindeydi. Kollarını bana uzattığında uzandım ve öptüm onu.

“O kadar inandırıcıydın ki Miki,” dedi gülümseyerek, “daha inandırıcı olamazdın.”

Memnun ve rahattım. Müzik setine Frank Sinatra CD’si koydum ve ikimize somon fümeli sandviçler hazırladım. Buzdolabında beyaz Fransız şarabı da vardı. Tepsiyi ve şarabı yatağa getirdim, şerefimize içtik.

Akşam oldu. Eve gittim. Ofra’nın arabasını park ettiği yerde görmedim. Birden bana bıraktığı telefon mesajını hatırladım. Onu aramam gerektiğini düşündüm. Belki de gerçekten bir şey olmuştu.

“Annen ge geleceęini syledi mi?” diye sordum Einav’a.

“Hayır.”

“Nerede olduęunu biliyor musun?”

Olumsuz yanıt verdi.

Garip geldi bu bana. Ofra’nın reklam řirketindeki ofis numarasını yeniden evirdim. İřine ok baęlıydı ve alıřmak iin ge saatlere kadar orada kaldıęı ok olmuřtu, ama ge kalacaęını hep ncesinden haber verirdi. Telefon durmadan aldı, fakat kimse cevap vermedi.

Annesini aradım, haftada bir annesine giderdi ama gittięi belirli bir gn yoktu. Annesi telefonu atıęında sesi tedirgindi. Hayır, Ofra orada deęildi.

“Bir řey mi oldu?” diye sordu. Onu yatıřtırdım, ama ben de sakin deęildim. Yatak odasında oturup hastaneleri ve polisi aramamın gerekli olup olmadıęını sordum kendi kendime. Birdenbire, televizyonun grlts arasından kapının arpıldıęını duydum. Hemen ieriye kořtum. Ofra eřikte duruyordu. Gzlerinde yařlar vardı.

“ocukların bilmesini istemiyorum,” dedi ve elinin tersiyle kıpkırmızı gzlerini sildi.

Bana mutfaęa doęru gitmemi iřaret etti, kendisine kahve yaptı ve masanın yanına oturdu.

“Seni aradım, beni geri aramadın,” dedim. “Akřam ofisinden aradıęımda da yoktun.”

Gerektięi gibi davrandıęımı, aklımdan geen tek dřncenin onu merak ettięim olduęunu bilmesini istiyordum.

Bana acı dolu bir bakıřla baktı.

“nmzdeki haftadan itibaren,” dedi, “sabah kalkmam iin bir sebep olmayacak.”

Evlilięimiz boyunca aęzından aresizlik ifade eden kelimeleri ok duymamıřtım. Kahvesi soęudu, dokunmamıřtı bile kahveye.

“Artık alıřmayacaęım,” diye ekledi.

Kulaklarıma inanamıyordum.

“İřtifa mı ettin?” diye sordum hayretle. Byk reklam řirketini bu kadar ilerleten ynetici karımın, iki sene nce řirketin onuncu yıldnm partisinde

hem yönetim hem de çalışanlar tarafından övülen karımın kendisine bu kadar uyan işinden ayrılabilceğine inanamıyordum.

“Hayır,” dedi neredeyse fısıldayarak. “İstifa etmedim, kovdular.”

Kovdular mı? Onu mu?

“Bu kadar, Micky. Bitti her şey... Bizi o kadar övmelerine rağmen telefon işini alamadık, bu başarısızlık da şirketi korktuğumuzdan da fazla bir şekilde etkiledi. Bugün öğleyin ise şirketin sahipleri acil bir toplantı yapıp şirketi tasfiye etme kararı aldılar.”

Aklıma gelebilecek olasılıkların içinde bu sonuncusuydu. Ofra’nın çalıştığı reklam ajansı şehirdeki en büyük ajanslardan biriydi. Yiyecek, elektronik ve otomotiv alanlarında saygın müşterileri vardı ve şirket hatırı sayılır bir nakit dolaşımına sahipti. Ekonomideki durgunluğun onları kötü etkilediğini biliyordum, Ofra bundan birkaç kez bahsetmişti, ama durumun bu kadar ciddi olduğunu hiç düşünmemiştim.

“Sana bizi birkaç ay önce bırakan iki şirketten bahsettiğimi hatırlıyor musun?” diye sordu. Hatırlıyordum. İki farklı reklam ajansına geçen milyonlarca şekellik hesaplardan bahsetmişti. Daha sonra bana şirketin gittikçe daha zor durumlarla karşılaştığını, pazardaki korkunç rekabetle başa çıkamadığını anlattığını da hatırladım.

“Bildiğin gibi her şey çığ gibi büyüdü,” diye devam etti burnunu ve gözlerini durmadan silerek, “büyük müşteriler gidince birkaç tane müşteri kaldı ve hepimiz gerginleştik. Pazardaki herkes finansal durumun her müşteriyi reklam bütçesini kısıtlamaya ittiğini, komisyonlarını azalttığını, parayı maaşlar, üretim masrafları ve borçlar gibi daha acil şeylerin ödenmesine yönlendirmek zorunda bıraktığını biliyor. Sonuç olarak bizim girdilerimiz hızla azaldı ve bu da yetmezmiş gibi o kadar bel bağladığımız telefon kampanyası da gitti. Bugün birden farkına vardım ki birkaç aydır şirketi satmaya çalışıyorlar, ama alan yok. Bu sabah tüm çalışanları topladılar ve suçun bir kısmının da bizde olduğunu, bizi terk eden müşterileri tutamadığımızı ve bu telefon kampanyasında da rekabeti yenecek bir teklif bulamadığımızı ima ettiler. Vicdanımıza bunu yüklemek, beni suçlamak haksızcaydı, ama biz daha itiraz edemeden seçenek kalmadığını, şirketi kapatacaklarını açıkladılar.”

Bakışlarını bana dikti.

“Ne yapacağız şimdi, Micky? Söylesene.” Sesi kırgındı ve ona destek olmamı beklediği barizdi.

“Merak etme,” dedim. “Sen yeteneklisin, mesleğinde çok da tecrübelisin. Her şirket seni seve seve işe alır. Sabah birkaç telefon et, eminim akşama kadar kendine bundan daha da iyi bir iş bulursun.”

“Haklı olduğunu ümit ediyorum,” dedi. Kalktı ve beni alnımdan öptü. “Çocuklar ne yapıyorlar?”

“Bilmiyorum. Ne zamandan beri bana kendileri hakkında bir şey anlatıyorlar ki?”

Banyoya gitti ve beni yalnız bıraktı. Yavaş yavaş içime, gittikçe büyüyeceği belli olan bir sıkıntı yerleşmeye başladı. Birdenbire durmadık bir yerden bir sorun çıkmıştı ve benim bununla başa çıkmam gerekecekti. Ofra’nın sorunu benden ona daha fazla ilgi göstermemi, özgürlüğüme mal olacak şekilde ona daha fazla zaman ayırmamı gerektirecekti. Bunun kolay olmayacağını biliyordum. Bu gereksiz sorunun bir an önce çözüleceğine inanmak istiyordum.

Ofra gece koşusuna çıktı, döndüğünde terlemişti ve daha sakindi. Yeni bir iş aramak için aramayı düşündüğü kişilerin bir listesini yaptı. Yatağa girdik, ona tatlı rüyalar diledim ve yine her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Ancak ona verdiğim umut da gece süresince dağıldı. Ofra gözünü kırpmadı, yatakta dönüp durunca ben de uyuyamadım. Sabah dörtte yatakta oturdu ve benden yiyecek bir şey getirmemi rica etti. İstemeyerek kalktım ve mutfığa gittim. Yorgundum ve bir şeyler hazırlamak istemiyordum. Bir dilim kek buldum ve yanına da bir bardak soğuk içecek getirdim.

Ofra odadaki ışığı açtı. Yüzü solgundu ve gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Bana hayal kırıklığıyla baktı.

“Beni seviyor musun?” diye sordu.

“Nerden çıktı bu soru şimdi?” dedim, gözlerimi safça yuvarlayarak.

“Beni sevip sevmediğini sordum.”

“Tabii ki seni seviyorum,” derken kulağa olabildiğince inanılır gelmesini umuyordum.

Keki gösterdi. Bayat ve kuruydu, iştah açıcı hiçbir yanı yoktu.

“Eskiden,” dedi, “bana simit almak için gecenin bir yarısında Yafo’ya

kadar giderdin...”

Yataktan kalkmaya çalıştım.

“Daha lezzetli bir şeyler hazırlayayım,” dedim.

“Artık gerekmez,” dedi ve kekle içeceğine dokunmadan komodinin üzerinde bıraktı. Sonra ışığı kapadı. Ağır bir sessizlik oldu. Uykuya dalabileceğini umdum.

Sanırım birkaç dakikalığına uyuyakaldım, ama Ofra’nın derin iç çekişiyle uyandım. Beni rahatsız etmemesi için uyuyormuş gibi davrandım. Dışarı hâlâ karanlıktı. Vakit yavaş geçiyordu. Daha hızlı geçmesini bir an önce sabah olmasını umuyordum, ofisime gidip Ofra’yı sorunlarını halletmesi için yalnız bırakacaktım. Ona yardım edebileceğimi düşünmüyordum. Ona söylediğim sakinleştirici sözler, hayati tehlike içindeki bir hastaya verilen aspirin gibiydi.

Sonunda güneş doğdu. Çocuklar okula gitti, biz de kahvaltı ettik. Ofra’nın ofiste çalışması gereken son birkaç günü vardı, özellikle de tasfiye işlemlerine yardımcı olmak için, ama erken gitmeye hali yoktu. Her zamankinin aksine acele etmiyordu, ben de sabırsız davranmaktan korkuyordum. İş aramak için arayacağı şirketlerin listesini hazırlamasına yardımcı oldum ve sonradan bana telefon edip alacağı cevapları anlatmasını rica ettim. Sonunda beni ofisten aradılar ve böylece evden kaçabilmek için mükemmel bir mazeretim oldu.

“Haklı olduğumu göreceksin,” dedim kapıya doğru giderken. “Yeni iş bulmakta hiç zorlanmayacaksın.”

Hintliyi serbest bırakmaları için polise baskı uygulamak üzere havaalanındaki polis karakoluna gittim. Komiser beni gördüğünde hissettiği memnuniyetsizliği gizleyemedi.

“Bize oyun oynadın,” dedi, garanti olan golü kaçıran futbolcu gibi. “Onu burada tutmayı emreden karar olmasa bu gece sınır dışı ederdik, bilesin.”

Bu adamla ne alıp veremedikleri olduğunu sordum.

“Gerçeği istersen,” dedi komiser, “hiçbir şey, sadece pek beğenmedik. O olmadan da ülkede yeteri kadar deli var.” Adamın deli olduğuna dair herhangi bir kanıtları olsaydı tabii ki daha memnun olacaktı. Böyle bir durumda çıkarttığım mahkeme kararını kolaylıkla iptal ettirebilirdi. Fakat polisin elinde adamın deli olduğuna ya da herhangi bir yasaya karşı geldiğine dair ispatları yoktu. İnat etmeye devam ederlerse konuyu yüksek mahkemeye kadar götüreceğimi söyledim. Komiser birkaç telefon konuşması yaptı, beni uzun bir süre bekletti ve sonunda, “Kazandın, bugün serbest bırakacağız,” dedi.

Haberi verebilmek için Ram Sing’e gittim. Hücrenin ortasında durmuş, garip ve zor hareketler yapıyordu. Bir anlığına, komiserin şüphelerinin doğru olduğunu düşündüm.

Hintli’ye serbest kalacağını söylediğimde gözleri parladı. Tutuklandığında elinden alınan özel eşyaları ve parası ona geri verilene kadar bekledim. Elini çantasına soktu ve bana ücretimi ödedi. Yardıma ihtiyacı olursa beni aramasını söyledim. El sıkıştık. Elleri sıcak, neredeyse alev gibiydi. Elimi olabildiğince hızlı çektim ve sanki vücuduma yayılan sıcak dalgalar hissettim. Dışarıya çıktığıma sevindim, serin rüzgâr bu garip sıcaklığı aldı.

Benzin istasyonunda hızla bir kahve içip, dolandırıcılık suçundan yargılanan bir müvekkilimin davasının devamı için mahkemeye gittim. Zorlu

bir gün olacaktı, hem davacının hem de savunmanın tanıkları sırasıyla kürsüye çıkacaklardı, avukatlar karşılıklı dış bileyecek, yargıç da sabırsızlıkla onları azarlayacaktı. Çatışmaya her zamanki gibi gittim, fazla heyecanlı değildim, kendimi fazla kaptırmamıştım, ama müvekkilim için kanımın son damlasına kadar savaşağım hissini uyandırmaya çalışıyordum.

Asansörden çıkarken cep telefonum birdenbire çaldı. Dina, Hagit'in annesinin beni acil olarak aradığını, ona cep telefonumu vermesinde bir sakınca olup olmadığını sordu. Duruşma başlamadan önce birkaç dakikam vardı ve bana ne söyleyeceğini merak ediyordum. Kadın hiç vakit geçirmeden aradı. Sesi üzüntülü ve özür diler gibiydi.

“Kızım” dedi, “seninle konuşmak istemiyor. Onu aradığını söyledim, neden diye sordu. Onunla dava hakkında konuşup birkaç şeyi anlatmak istediğini söyledim. Ne yapacağımı bilemiyorum.”

Niyetimden vazgeçmek için bunun iyi bir fırsat olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Telefonu kapatıp, bu kızla aramda herhangi bir ilişkinin yeşermesi için zaten pek bir olasılık olmadığını kendime söylemem gerekiyordu. Ama içimde durmaksızın esen akıldışı ve kontrol edilemez ihtiras mantığımı susturdu. Bekleme salonunun bir köşesine gittim: “Kızını telefona ver.”

Anne bir anlığına tereddüt etti ve, “Peki, deneyeyim,” dedi. Birkaç dakika bekledim. Yükselen ve alçalan seslerini duyuyor, ahizeyi kulağına yaklaştırırsa söyleyeceklerimi düşünüyordum. Sonunda korkmuş, uzaktan gelirmiş gibi gelen sesini duydum.

“Ne istiyorsun?” diye sordu.

Heyecandan göğsüm daraldı. İnce bir ip üzerinde yürüdüğümü biliyordum, ama tehlikeyi seviyordum.

Müvekkilim o anda asansörden çıktı, beni gördü ve yanıma geldi. Onu sinirli bir el hareketiyle uzaklaştırdım. Sorulan soruya cevap vermek için tüm tatlılığımı topladım.

“Sana duruşmadan sonra açıklamak istediğim ve açıklamaya vaktimin olmadığı birkaç şey var,” dedim.

“Hangi şeyler?”

“Mahkemede olanlarla ilgili şeyler, belki yargıcın aldığı karara neden

vardığını açıklayacak şeyler. Ofisime gelebilir misin?”

Biri Baro’ya bu telefon konuşmasını haber verse avukatlık ruhsatımın yirmi dört saat içinde iptal edileceğini biliyordum.

“Bana hiçbir şeyin yardımı olamaz,” dedi. Artık sesinde korku yoktu, değiştiremeyeceği gerçekleri kabul etmişti.

Bu sefer, her zamankinin aksine daha az istekli gözükmeye karar verdim: “Tabii ki kendince doğru bulduğun şeyi yapmaya hakkın var. Ben çok meşgul bir adamım ve gelmemeye karar verirsen senden boşalan vakitte yapacak birçok iş var. Bence kaçırdığın fırsata yazık...”

Sustum. Teklifimi reddedeceğini düşünmüştüm ama onu ikna etmesi için annesine güveniyordum. Telefonda, uzun bir sessizlik oldu.

“Vaktim yok,” dedi sonunda. “Sınavlarım var.”

“Sınavların bitince arar mısın beni?”

“Bilmiyorum. Allahaısmarladık.”

Benden şüphelenmiş miydi? Acaba hisleri ona, niyetimin ona söylediklerimden çok farklı olduğunu mu söylemişlerdi? Birdenbire tüm kartlarımın karıştığını hissettim. Bana hayır demesini beklemiyordum. Annesine araya girmediği için kızdım, onu ikna edemediğim için kendime kızdım, bana yeniden yaklaşıp dikkatimi çekmeye çalışan müvekkilime kızdım, kendisini kale duvarıyla sarıp, içine girmeme izin vermeyen kıza kızdım.

Öğlen ofisime gittim. Her zamankinin aksine bu sefer mesaj yoktu. Geniş, döner koltuğumda oturdum, ayaklarımı masamın üzerine koydum, ellerimi enseme birleştirip gözlerimi kapadım. Tamamen sessiz geçecek bir saate dört gözle bakıyordum.

“Micky,” diye tanıdık bir ses duydum birden, “meşgul müsün?”

Gözlerimi açtığımda Ofra’nın masama doğru yaklaştığını gördüm. Birdenbire kendime geldim.

Ofra büroma çok ender gelirdi, geleceği zaman da ona ayıracak vaktim olup olmadığını hep önceden kontrol ederdi. Haber vermeden ziyaret etmek karakterine uygun değildi. Kötü gözüküyordu. Yüzü solgun ve çöküktü,

makyajsızdı ve saçı da düzgün değildi.

“Sabah şirkete gittim, ama oradaki ağır havaya dayanamadım,” dedi. “Eve döndüm, ama orada da duramadım. Çocukların beni gün ortasında evde görmelerini istemedim.” Einav ve Dror hâlâ annelerinin işsiz kaldığını bilmiyorlardı. Bir önceki gün onlara anlatamamıştı, bugün de anlatması zor olabilirdi.

“Yeni iş aramayı denedin mi?” diye sordum.

Derin bir iç çekti.

“Beni en çok ne rahatsız ediyor, biliyor musun?” dedi. “Büyük reklam şirketlerindeki tüm arkadaşlarımı aradım. Amiram, Mati, Orna ve Gili’yle, birkaç ay önce onların firmalarına geçmem için bana dağları taşları teklif eden kişilerle konuştum. Hatırlıyorsun onlarla kaç kere buluştum, kaç öğle yemeği yedim, kaç tanesi beni onlarla çalışmanın benim için daha doğru bir seçim olacağına ikna etmeye çalıştı?”

Yanıtımı beklemedi.

“Bu sabah konuştum onlarla. Şirketimizin tasfiye edileceğini duymuşlar. Bu sektörde söylentiler çabuk yayılıyor. Bana yaptıkları tekliflerin hâlâ geçerli olup olmadığını sordum. Birdenbire hepsi kibarlaştı, onların şirketlerinde de sorunlar olduğundan bahsettiler, ekonomideki durgunluk, amansız rekabet, masraflar, ‘Sen de biliyorsun Ofra pazarın bugünlerde ne kadar zorlu olduğunu,’ falan filan... Nefret ediyorum hepsinden.”

“Belki başka ajansları da denesen?” diye sordum ona ümit verecek bir sesle.

“Diğerleri benim için küçük,” dedi. “O seviyeye inemem. Bu kadar iyi bir pozisyondan birdenbire başlangıç seviyesinde bir işe geçmem nasıl gözükür sonra?”

“Sakinleş,” dedim onu teşvik etmeye çalışarak. “Eminim daha birçok iş fırsatı geçecektir eline.”

“Kendini kandırma Micky,” dedi ve masamın karşısındaki koltuğa attı kendini. “Artık hiçbir fırsat olmayacak benim için.”

Bu, onun da, benim de alışık olmadığımız yeni bir durumdu. İşten

ıkarıldıđı zamana kadar Ofra gururlu, bađımsız, bařarılı ve kendi deđerini bilen bir kadındı. İřten ıkarılması en kt hayallerinde bile tahmin edemeyeceđi durumlarla bařa ıkmaya zorladı onu. Meslek hayatı herhangi bir uyarı vermeden bařına yıkılmıřtı ve bu ona ok acı veriyordu. Daha da fazla acı veren, kimsenin ona iř teklif etmemesiydi. Rica etmek, yalvarmak, aresiz bir řekilde birilerine bađlı olmak ve srekli geri evrilmek durumundaydı. Grevinin doruklarından, etki sahibi olduđu ve deđer grdđu ykseklerden, birdenbire insanın bařından atmak istediđi birine dnřmřtı.

Ofra'yı tanıdıđım ilk gnden beri okulda olsun, iřte olsun, ok meřgul bir insandı. İřten eve ancak akřam dnerdi ve genellikle yanında iř de getirirdi. Benim aımdan bu ok rahat bir durumdu. Tabii ki hafta sonlarını tm aile hep beraber geirmeye alıřırdık. ocuklar kkkken onlarla sık sık gezmeye ıkardık, daha sonra boř vaktimizi arkadařlarla geirirdik, kısa tatillere ıkar ya da evde tembellik yapardık. Senede iki kere yurtdıřına tatile ıkardık. Ben yılda birkaç kere de iř gezisine ıkardım. Ofra bu gezilere ok nadiren katılırdı. Bazen bu gezilere seneler boyunca edindiđim gizli arkadařlarımı da gtrrdm. Mesela Sandy'yle iki kere yurtdıřına ıkmıřtım. Kocasının alışveriře gittiđine inanmıřtı.

Tam gizli hayatım bir İsvire saati dakiklıđında dzene girdiđinde Ofra iřinden olup evde kalıyordu. Onun hayatındaki bu deđeriklik beni de etkileyecekti. řimdiden sonra, istese de istemese de, bana daha ok dayanacak, ona daha fazla vakit ayırmamı isteyecekti. Bunun bir bedeli olacaktı elbet.

Dahili telefon aldı. Dina, Ram Sing adlı birinin geldiđini syledi. Neden geldiđini anlamamıřtım. Onu hapisten kurtarmıř, paramı almıřtım, řimdi ne istiyordu benden? Onunla grřmek istemiyordum ama birden Ofra'nın onu grdđnde eđlenceli bulabileceđini, belki de nihayet glmseyebileceđini dřndm. Dina'dan onu ieri gndermesini rica ettim ve Ofra'ya ok deđerik bir kiřiyle karřılařacađını syledim.

Ram Sing odaya dimdik duruřuyla girdiđinde stnde onu ilk grdđmde giydiđi entari vardı. Boynundaki deri kayıřın ucunda duran aynı yeřil tař, odayı dolduran ıřıkta parlıyordu. Hcrede olduđundan da etkileyici

gözüküyordu. Ofra'ya baktığımda gözlerinin hayretle dolduğunu gördüm. Adam sessiz, kedi gibi adımlarla yanımıza geldi, avuçlarını birleştirip bizi geleneksel selamıyla selamladı.

“Odaya böyle birden girdiğim için özür dilerim... Amacım vaktinizi çalmak değil.”

Bana ufak kadife bir kutu verdi.

“Takdirimi bu şekilde belirtmek istedim,” dedi.

Kutuyu açtım. Kumaş kaplı bir tepeciğin üstünde çok güzel pembe bir taş duruyordu. Doğudaki yaygın inanışa göre bu taşın sevgiyi kuvvetlendiren ve çiftleri yakınlaştıran bir muska olduğunu söyledi. Ona teşekkür edip Ofra'yı tanıştırdım.

Adam Ofra'ya uzun uzun baktı. “Çok gerginsiniz, hanımefendi. Gerginlik hastalık getirir. Dikkatli olun.” Bence karıma tanıştırıldığından bir dakika sonra bunu söylemesi cüretkâr bir davranıştı. Buna rağmen itiraf etmeliyim ki haklıydı. Ofra'nın ne kadar gergin olduğunu biliyordum.

Hintli, Ofra'nın ya da benim iznimi almadan, avuçlarını ona doğru çevirdi, ellerini uzaktan, değmeden, vücudu boyunca yavaşça gezdirdi. Nasıl davranacağını bilmiyordum. Ofra da bilmiyordu. Utandırıcı bir durumdu. Bir an önce bitirip gitmesini istiyordum. Uzun bir süre sonra başıyla selam verdi:

“Umarım şimdi kendinizi daha iyi hissedersiniz hanımefendi,” dedi. “İyi günler dilerim.”

Hemen sonra da arkasını dönüp gitti.

“Özür dilerim,” dedim Ofra'ya. “Böyle davranacağını bilmiyordum.”

Bana gülümseyerek baktı.

“İnanmayacaksın,” dedi daha taze bir sesle, “daha iyi hissediyorum kendimi...”

Ram Sing'in elimi sıkarken yanan elini hatırladım, ama bir şey söylemedim.

“Biliyor musun,” dedi Ofra düşünceli bir şekilde. “Hiç bu tarz insanlara inanmazdım, böyle mucize yarattığını ve insanları iyileştirdiğini iddia eden insanları önemsemezdim, ama birdenbire bu Hintli mantıklı bir açıklama bulamadığım şeyler yapıyor, ben de, düz mantığın açıklayamayacağı olayları temsil eden insanlar olup olmadığını merak ediyorum...”

Abarttığını söyledim, telepatik ya da benzer bir kuvvetti bu. Omzunu silkti. “Diyelim ki öyle,” dedi, “neden sebepleri düşünüyoruz ki, neticeler ortada.” Hintli’nin bana getirdiği kutuyu aldı. Morali yerindeydi.

“Benimle öğle yemeği yemek ister misin?” diye sordu.

Aslında hiç içimden gelmiyordu. Dolaşp park yeri aramak, zorlama gibi gözükmeyecek bir sohbet yürütmeye çalışmak yerine ofisimde kalmayı tercih ediyordum. Tereddütümün farkına vardı.

“Meşgul müsün?” diye sordu, hayır diye yanıtlayacağımı umarak.

Bana seçenek bırakmamıştı. “Aman, boşver,” dedim olabildiğince tatlı olmaya çalışarak. “İş bekler. Uzun süredir hafta ortasında beraber öğle yemeği yemedik. Şimdi hazır buradasın, bu fırsatı kesinlikle kaçırmam.”

Bu kadar bakımsız gözükrken yemeğe çıkmak istemediğini, eve gidip üzerini değışceğini ve lokantada buluşabileceğimizi söyledi. Yafo’daki balık lokantalarından birinde saat birde buluşmayı kararlaştırdık ve tam vaktinde geldiğinde daha iyimserdi, olması gerektiği gibi gözüküyordu ve en sevdiği parfümün kokusu duyuluyordu üzerinde.

Yemeğin olabildiğince hoş geçmesine çalıştım. Mükemmel bir Fransız şampanyasıyla, Ofra’nın özellikle sevdiği deniz ürünlerinden ısmarladım. Einav ve Dror’a işyerinin kapatılacağını bugün söylemesine karar verdik. Çocukları üzmemek için fazla üzgün ve kırgın davranmamasını söyledim, o da benimle aynı fikirdeydi. Bu sefer rejimini düşünmeden kalorilerle dolu bir tatlı yedi. Hintli’den bir kere bile bahsetmedik.

“Teşekkürler,” dedi Ofra oradan çıktığımızda, “kendimi daha iyi hissediyorum şimdi.”

Ona arabaya kadar eşlik ettim. “Eve çok geç dönmemeye çalışırım.”

Eve her zamankinden daha erken geldim. Saat akşam altıya geliyordu ve güneş denize doğru inişini yeni bitirmişti. Kapıdan girdiğimde Ofra’nın telefonda konuştuğunu duydum. İnen akşamın gri ışıklarında oturma odasında oturuyordu. Yakınlaştığımda bana elini salladı ve konuşmasının birazdan biteceğini işaret etti. Işığı açtım. Ahizeyi yerine koydu ve ağır bir hareketle yerinden kalktı.

“Günümde değilim bugün,” dedi kısık dudaklarıyla. Morali öğlenden beri inanılmaz derecede bozulmuştu.

“Olumsuz bir yanıt daha mı?”

“Olumsuz birkaç yanıt daha. Anlaşılan hiçbir yerde yaratıcı yönetici ya da benzer bir mevkide birini aramıyorlar. Bir şirkette metin yazarı olmamı teklif ettiler. Açık tek pozisyonları buymuş. Tabii ki kariyerimde on sene geriye dönmek istemiyorum, teşekkür ettim, pozisyonun bana göre olmadığını söyledim.”

Karşımda yorgun ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde duruyordu. Hintli’nin büyülu etkisi sanki hiç gerçekleşmemiş gibi yok olmuştu. Ne diyeceğimi bilemedim.

“Çocuklara anlattın mı?” diye sordum.

“Anlattım,” dedi.

“Nasıl tepki verdiler?”

“O kadar dert ettiklerini sanmıyorum. Einav durumun çok kötü olmadığını, yeni bir iş bulacağımı söyledi. Dror, ‘Ne var, çok paramız var nasıl olsa, çalışmasan da olur,’ dedi. Ne kadar kırıldığımı anlamıyorlar.”

Sustu ve başını başıma yaklaştırdı. “Erken geldiğine sevindim. Öğleden sonra hep depresyondaydım.” Sinemaya gitmek istiyordu, gittik.

Einav ve Dror evde değildi. Onlara kâğıt bırakıp sinemaya gittiğimizi yazdık. Bir komedi seçtim. Birbirlerinin varlığından haberi olmayan iki kadınla evli olan bir adamla ilgili bir hikâyeydi. Ofra gülmüyordu. Filme cam gibi, hiçbir şey görmediğinden emin olduğum gözlerle bakıyordu. Çıktığımızda ona eğlenip eğlenmediğini sordum. Cevap veremeyeceğini biliyordum. Yakındaki bir kafede hafif bir yemek yemeğe gittik. Başına gelenlerle ilgili olmayan konularda sohbet etmeye çalıştım, ama açtığım hiçbir konuyla ilgilenmedi.

“Hep düşünüyorum da, üç dört gün sonra sabah kalkacağım,” dedi birdenbire, söylediklerimle hiçbir alakası olmayan bir şekilde. “Çocuklar okula gidecek, sen işe gideceksin ve ben yine evde kalıp deli olacağım. Sanırım aklımı yitireceğim.”

Tepkisinin doğal olduğunu, sabırlı olması gerektiğini, belki arada bir şeyler öğrenebileceğini, arkadaşlarıyla buluşabileceğini ve şimdiye kadar okumaya vakti olmadığı kitapları okuyabileceğini söyledim.

“Beni tanıyorsun,” dedi, “ben işe bağımlıyım, meşgul olmak, gerginlik

içinde yaşamak, zor engelleri aşmaya çalışmak zorundayım. Emekli olamayacak kadar genç bir yaştayım.” Endişelerimin gerçekleştiğini, sorunun kısa zamanda çözülmeyeceğini görüyordum. Ofra’nın geçirdiği zor dönemin benim de fazladan çaba göstermemi gerektireceği belliydi. Bunu kaldırabilecek biri değildim ben. Bu yeni durumla başa çıkmasında, her şey istediği gibi gitmediğinde yanında olup onu sakinleştirecek, destek olacak ve umut verecek kadar sabırlı değildim. Ofra’nın acı çektiğini görmek, hem onun hem de kendi çaresizliğimi taşımak zordu benim için. Ne de olsa uzun süre ortak bir hayat yaşamış, ev kurmuş, aile büyütmüş, beraber birçok olay yaşamıştık. Ancak tüm bunların bir şartla gerçekleştiğini anlamıştım. Bu şart da hayatımızın rahatça, büyük sarsıntılar olmadan devam etmesiydi. Hayatıma ve dünyaya bakış açıma uyan buydu. Her şey karıştığında benim de iç huzurum tehlikedeydi.

Şimdi geriye baktığımda en büyük hatamın bana ihtiyacı olduğunda her şeyi bırakıp, madden ve manen onun yanında olmamam olduğunu görüyorum. Ama bu sadece benim yaptığım bir hata değildi. Ne de olsa herkes olaylar olup bittikten sonra daha iyi anlar durumu.

Eve döndük. Einav ve Dror dönmüşlerdi ve kendi uğraşlarındaydılar. Ofra bana beraber koşmamızı önerdi. Eskiden, evliliğimizin ilk yıllarında yapardım bunu. Sonradan isteğimi yitirdim. Çok yüzer ve tenis oynardım, bu da fiziksel sağlığıma korumama yetiyordu. Daha ondan birçok şikâyet işiteceğimi biliyordum, bir de onunla koşmaya gitmek iyi bir fikir değildi.

Çok işim olduğunu söyledim.

Ofra bir şey söylemeden eşofmanını giydi ve beni yalnız bıraktı. Rahat bir nefes aldım.

Evlilik yıldönümümüz kötü başladı ve kötü devam etti. Ofra bütün büyük reklam ajanslarını denedikten sonra devlet reklam ajansını ve kendi reklam bölümlerine sahip olan birkaç büyük şirketi de denedi. Hepsinden neredeyse aynı, kaçak cevabı aldı: Şu anda ihtiyacımız yok, ama olduğunda haber vereceğiz. Çaresizlikle beni aradı. Bana yerin ayaklarının altından sanki çekildiğini hissettiğini ve dışarı çıkıp hak ettiği mevki için savaş vermekten korktuğunu söyledi. Onu sakinleştirmeye çalışıp bunun dünyanın sonu olmadığını söyledim ve birkaç tane daha klişe ekledim. Konuşmamız uzadıkça sabrımın tükendiğini hissettim. Bir an önce bakılması gereken dosyalarım, beni bekleyen müvekkillerim vardı. Ona yardımcı olmak istiyordum, ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum. Ona, yasal şirketlerin arkasına gizlenerek milyonlar deviren suçlulardan birinin şirketinde rahatlıkla iş bulabilirdim, hem de ona iyi bir maaş verirdiler, ama Ofra bu tarz bir işi servet verseler alacak bir kişi değildi. Paraya ihtiyacı yoktu, işinden tatmin bekliyordu. İşinden tatmin olmak onun için sadece bir istek değil, varoluşu için gerekli bir ihtiyaçtı. Daha sonradan anladım ki iş hayatı onun için aynı zamanda hayatımızdaki sorunlardan da bir kaçıştı.

“Beni dinlemiyorsun,” dedi. “Bana öyle geliyor ki hiç takip etmiyorsun söylediklerimi.”

Aceleyle inkâr ettim, ama hislerinin onu bu sefer de yanıltmadığını biliyordum.

“Gel tüm sorunları yarına atalım,” diyerek olabildiğince doğal davranmaya çalıştım. “Bugün evlilik yıldönümümüz.”

“Biliyorum,” dedi. “Sen çalışmana bak, daha fazla rahatsız etmek istemiyorum.” Nefret ettiğim bir şey varsa o da telefonun bana son konuşma hakkı verilmeden yüzüme kapanmasıdır. Ofra da bunu ya bilerek ya da

sorununa çözüm bulamadığım için protesto olarak yapmıştı. Derin bir iç çektim ve işime geri döndüm.

Öğleden sonra Dina'dan Ofra'ya dev bir demet çiçek göndermesini istedim. Kartın üzerine yazılacakları da dikte ettim: “Sevgilim, inşallah bundan sonraki seneler de bundan öncekiler kadar iyi olur.” En sonuna da kalın harflerle, “Sevgiyle” kelimesini eklemesini istedim.

Annemle babamı arayıp onları bize çağırdım. Annemle babam el ele dolaşıp her fırsatta birbirlerine sevgilerini dile getiren yaşlı çiftlerdendi. Aile toplantıları onlara özel bir zevk verirdi, mutluluklarını göstermek için birer fırsattı bu toplantılar. Ofra'nın annesini de davet ettim ve her zaman yemeklerimizi aldığımız şarküterinin de eve yiyecekleri göndermesini sağladım. O akşam çocukların da evde kalacağından emin olmak istiyordum. Dror sorun olmadığını söyledi. Einav'ı bulduğumda ise bir ağlama krizi geçiriyordu. Erkek arkadaşı onu o sabah terk etmişti, o da odasına kapanmış durmadan ağlıyordu. Onu ağlatan çocuğu neredeyse hiç tanıımıyordum. Hatırladığım kadarıyla çok uzun boyluydu, atkuyrukluydu ve kulağında da küpe vardı. Adı Moni ya da Roni'ydi, yanlış hatırlamıyorsam.

“Konuşmak ister misin?” diye sordum telefonda. Hiçbir zaman birbirimize içimizi dökmemiştik. Teklifimi çekici bulmayacağını biliyordum.

“Konuşmak ne işe yarar ki artık?” diye cevapladı ve kısa bir sessizlikten sonra asıl konuya döndü: “Evet, tabii ki evde olacağım, şimdi gidecek yerim mi kaldı?”

Eve geldiğimde Ofra masayı kuruyordu. Masanın ortasındaki vazoda gönderdiğim çiçekler duruyordu. Kart da büyük güllerden birine iliştirilmişti. Masada değişik mezeler, füme balıklar ve soğuk et parçaları dolu kâseler ve içecekler vardı. Karımı arkasından kucaklayıp ensesinden öptüm. Bana dönüp kuru bir sesle, “Çiçekler için teşekkür ederim,” dedi. Son günlerde görmeye başladığım o hüznü ifade vardı yine yüzünde. Gerginlik ve öfke duydum. Bu kadar üzüldüğü için gerginlik, duygularını herkesin bilmesi için çaba sarf ettiği için de öfke. Şehirde meydanda dev bir tabelayla dolandığını hayal ettim: “Çok kötü durumdayım!” Şu anda tam bunu yapacak durumdaydı.

“Çiçekleri beğendiğine sevindim,” dedim.

“Sen mi gönderdin?” diye sordu.

“Evet... Yani Dina’dan rica ettim.”

“En azından kartı kendin yazabilirdin... Sekreterinin bana kendi el yazısıyla ‘Sevgiyle’ yazması biraz aptalca...”

Mahcubane gülümsedim. Gerçekten aptalcaydı. Nasıl düşünememiştim bunu?

Ofra’nın annesi mutfaktan elinde başka mezelerle dolu bir tepsiyle çıktı. Onu yanağından hafifçe öptüm. Tüm dünyanın dertlerini omzunda taşımayı seven ufak tefek, zarif bir kadındı.

“Mükemmel gözükyorsun,” diye iltifat ettim.

“Benim nasıl gözüktüğümün ne önemi var,” dedi. “Önemli olan Ofra’nın evlilik yıldönümünde güzel görünmesi, ama bak ne kadar kötü görünüyor.” Ona katılıyordum. Karım o gece pek iyi görünmüyordu. Aslında işini kaybettiğinden beri hep böyle görünüyordu.

Annem babam yüzleri pembe, suratlarında büyük birer gülümsemeyle geldiler. Bir yuva içinde altın renkli tüylerin üzerinde duran iki porselen beyaz güvercin getirmişlerdi. Uzun bir süre de bunu koyacak en uygun yeri aradılar, sonunda yatak odamızdaki komodinin üzerinde karar kıldılar. Durmadan Dror’la konuştular, her an ağlayacak gibi olan Einav’la şakalaşmaya çalıştılar ve uzun uzun önümüzdeki hafta Prag’a yapacakları geziden bahsettiler. Babam Ofra’ya iş bulup bulmadığını sordu, bulmadığını duyunca da onlarla gitmesini önerdi.

“Şimdi tatile gidecek moralim yok,” dedi Ofra. “Belki başka bir zaman.”

Evliliğimize ve Ofra’nın bir an önce iş bulması için kadeh kaldırdık, çocukların ve anne babaların sağlıklarına içtik, yedik ve önemsiz konulardan bahsettik. Ofra depresyondaydı ve onun morali tüm akşama gölge düşürdü. Einav ve Dror hemen odalarına döndüler ve annemle babam da neşeli hallerini yitirdiler.

Dağıldığımızda –annemle babam Ofra’nın annesini evine götürdüler– Ofra’nın masayı toplamasına yardım ettim. Onu biraz neşelendirmek için hoş bir akşam geçirdiğimizi ve inşallah daha birçok mutlu olayı paylaşacağımızı umduğumu söyledim. Neşelenmedi, “Evlilik yıldönümümüzü mahvettiğim için özür dilerim,” dediğinde eskisinden daha da mutsuzdu.

Orada çaresiz bir şekilde durdum, ne yapacağımı bilmiyordum.

Boğulacakmışım gibi hissettim. Tüm akşam boyunca hiçbir şey olmamış gibi davranmıştım. Şimdi ise artık yalan söyleyemiyordum. Başımı dinlemeye, açık havaya ihtiyacım vardı. Ofra’dan, hüznü yüz ifadesinden ve ümitsiz konuşmalarından uzaklaşmak zorundaydım. Tuvalet'e gidip cep telefonumdan Sandy’yi aradım. Onu hiç evimden aramamıştım. Cep telefonunun açık olduğunu umuyordum. Hemen yanıtladığında çok sevindim. Eve telefon etmesini ve beni güya acilen polis soruşturma bölümüne çağırmasını istedim.

Tuvaletten çıktığımda telefon çaldı. Einav evin bir yerlerinde ahizeyi kaldırdı ve bağırdı: “Baba, sana, Yafo Polisi’nden.” Ofra lekelenmiş peçeteleri kaldırıyor. Ahizeyi kaldırdım, dinledim ve öfkeyle “Şimdi mi?” dedim. “Saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?” Biraz bekledim, telefonun öbür ucundaki kişiye açıklama yapması için olanak tanırımış gibi. “İyi, tamam. Yirmi dakikaya kadar orada olurum.”

Ofra bana soru dolu gözlerle baktı.

“Karakola gitmem lazım,” dedim. “Müvekkilim soruşturma bölümünde.” Uzun sürmeyeceğini, ona telefon edip tam olarak kaçta döneceğimi haber vereceğimi söyledim.

Evden çıkıp Sandy’yi aradım. On beş dakika sonra onu almak üzere sözleştik. Kocasını bu sefer de yurtdışında iş gezisindeydi.

Beni Kfar Şmaryahu'daki villalarının yanında bekliyordu.

“Evden mi kaçtın?” diye güldü Sandy.

Ona uzun süre kalamayacağımı, Ofra'nın işten çıkarıldığını ve onun yanında olmam gerektiğini söyledim. Sandy endişeliydi.

“Ne olacak şimdi?” diye sordu. “Şimdi sürekli başında olacak, seni bir saniye bile rahat bırakmayacak.”

Onu yatıştırdım:

“Ofra kısa sürede iş bulacak,” dedim. “Akıllı bir kadın o, inan bana.”

Narenciye bahçelerinin yanında ilerledik. Akşam olanları anlattım.

“Zavallım,” dedi, “evli olsaydık tüm bunlar gelmezdi başına. Seni kaçırtmazdım ben.”

Arabayı bahçelerden birinin iç patikalarından birine sürdüm ve durdum. Sandy neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyordu. Pantolonuma eğildi, fermuarımı açtı ve vücuduma bin bir şimşek gönderdi. Gözlerimi kapadım, kalbim çarpıyordu. Rahatlık hissettim.

“Şimdi daha iyi misin?” diye fısıldadı.

“Şimdi daha iyiyim,” dedim. Arabayı çalıştırdım, yola döndüm ve gaza bastım. Açık camlardan içeri giren rüzgâr saçlarımızla oynuyordu. Tüy gibi hafiftim, dünyadan uzaklaşmışım. Sürekli gitmek, beni köşede bekleyen gerçekten kaçmak istiyordum.

Eve gece yarısından sonra döndüm. Ofra yatakta oturmuş kitap okuyordu. Gözlerini bana dikti.

“Neymiş sorun?” diye sordu.

Dolaptan temiz çamaşır ve havlu aldım. “Müvekkilimi tutuklamışlar,” dedim. “Polisler onunla anlaşma yapmak istemişler. Müvekkilim bana danışmadan bir şey yapmak istememiş.”

“Neredeydi?”

“Yafo Soruşturma Bölümü'nde.”

“Merak etmeyeyim diye telefon edeceğine söz vermiştin.”

“Özür dilerim, arayamadım.”

Banyoya doğru yürümeye devam ettim, sesi gittikçe uzaklaşıyordu: “Merak ettim,” dedi, “orayı aradım.”

Yerimde donakaldım.

“Yafo Soruşturma Bölümü’nü mü aradın?”

“Evet,” dedi her zamanki ses tonuyla, “ve bana orada olmadığını söylediler.”

O kadar gün dururken ona yalan söylediğimi evlilik yıldönümümüzde fark etmişti. Karılarını aldatan erkeklerin yapması gereken en önemli şeyin yakalandıklarında tereddüt etmeden, kafaları karışmadan ve soğukkanlılıklarını kaybetmeden her şeyi inkâr etmesi olduğunu biliyordum. Ona söylediğim gibi soruşturma bölümünde olduğumu ısrarla yineledim, belki de beni doğru yerde aramamıştı, ama onu ikna edemediğimi hissediyordum. Ofra bu kadar zavallı bir mazereti yutmayacak kadar akıllıydı. Banyoya kaçtım, orada uzun süre kaldım ve çıktığımda rahat bir nefes aldım: Karım hareketsiz bir şekilde yüzüstü yatıyordu. Işığı kapayıp yavaşça, gürültü yapmamaya çalışarak yatağa girdim.

Uykuya dalmadığını kısa bir süre sonra anladım.

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi boğuk bir sesle, yüzü yastığının içinde. “Tek yapabildiğim tahminde bulunmak. Kolaylıkla kandırılacak aptal biri olmadığımı biliyorsun. Son senelerde birçok kez göz yumdum, şüphelerimi bir kenara ittim, artık evlendiğim sadık adam olmadığına işaret eden ipuçlarını görmezden geldim. Kanıtım olmadığı, sadece hislerim olduğu sürece sustum. Seninle mutluydum, sen ve çocuklarım vardı, sevdiğim işim vardı, Bernaje’de herkes bana hayrandı. Ama bu seferki çapkınlığın her zamankinden farklı, her zamankinden daha acı. Neden biliyor musun? Çünkü bunu sana en çok ihtiyacım olduğu zamanda yaptın. Beni kollarına alıp gözyaşlarımı silmeni beklediğim bir zamanda yaptın bana bunu. Beni bıraktın, çünkü dışarıdaki kadınla benimle uğraştığın gibi uğraşman gerekmiyor, en zor anlarımda beni untabilmek için ona kaçtın. Beni unutmak istedin Micky ve seni bunun için asla affetmeyeceğim.”

Tabii ki her şeyi inkâr ettim. Yanıldığını söyledim, onu hayatta kırmayacağıma inanmasını istedim.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi. Onunla barışmanın bir yolunu aradım. Gecenin ağırlığını sonuna kadar taşıyamadığım için kendime kızdım, kendi kendimi kaçırmaya itmiştim, Ofra’nın depresyona daha da gömülmesine sebep vermiştim. Zar zor uyuyabildim.

Uyandığımda güneş doğuyordu. Ofra’nın yataktaki yeri boştu. Onu evin içinde aradım ve mutfakta buldum, masada oturmuş boş bir kahve fincanına bakıyordu. “Günaydın,” dedim, kendime kahve yaptım ve onun da fincanını doldurmayı teklif ettim. Fincanının üstünü avucuyla kapadı. Tek başıma içtim. Dışarıda güneşin ilk ışıkları parlıyor, kuşlar neşeyle şakıyordu.

“Sanırım konuşmamız gerekiyor,” dedim.

Yerinden yavaşça kalktı, söylediklerimi kale almadan fincanını lavaboya koydu ve yavaş adımlarla mutfaktan çıktı. Orada uzun süre oturup düşüncelerimi düzenlemeye çalıştım. Sabah gazetesi çimlerin üzerine atıldı. Çıkıp gazeteyi aldım ve aklımı dağıtır umuduyla haber başlıklarını okudum. İşe yaramadı.

Einav mutfığa girdi. Hayretle saatime baktım. Hiç bu kadar erken uyanmazdı.

“Felaket açım,” dedi ve buzdolabına saldırdı.

“İyi misin?” diye sordum.

“Gayet iyiyim,” diye yanıtladı. “Tüm gece sevincimden uyuyamadım. Moni geri döndü.”

“Görüyorsun, hiçbir zaman umutsuzlanmamak lazım.”

Masaya değişik yiyecekler koyup yemeye başladı.

“Anlamıyorsun,” dedi, “annemin bana verdiği taş yüzünden.”

Anlamamıştım.

“Ne taşı?”

“Hintli’nin birinin size armağan olarak verdiği taş.”

Şimdi hatırlamıştım.

“Bana bununla ne alakası olduğunu anlatabilir misin?”

Ağzı dolu konuştu: “Moni’nin beni bıraktığını anlattığımda annem verdi

taşı bana. Kutunun üstünde taşı elinde bulunduranın sevgi ve iyi bir ilişki yaşayacağı yazılıydı. Annem belki de bunun bana şans getirebileceğini söyledi.”

“Ve sen de Moni’nin sana taş sayesinde mi döndüğünü düşünüyorsun?” dedim alaycı ses tonumu hafifçe gizleyerek.

“Ya ne sayesinde?” dedi kızım. “Başka türlü nasıl açıklayabilirsin bunu? İki gün önce bana bir daha görüşmeyeceğimizi söyledi, bu gece ise arayıp bensiz yaşayamayacağını söylüyor.”

Bunun kızım ile aylardır en uzun konuşmam olduğunun farkına vardım.

“Belki de haklısın,” dedim onu bir tartışmanın içine sürüklememek için. “Belki de taş gerçekten yardımcı oldu sana.”

Tıraş olup giyinmeye gittim. Ofra yatakta yatıyordu. Açık radyoda klasik müzik çalıyordu. Ofra’nın gözleri kapalıydı.

Abu Kabir Hapishanesi’ne giderken baş ağrısının ilk işaretlerini fark ettim.

Bir balyoz şakaklarıma inip duruyordu, şimdilik yavaştı, ama Ofra’yla son günlerde aramızda olup bitenler dışındaki her şeyi unutturuyordu bana.

Gardiyan Avner Givati’yi ziyaretçi odasına getirdi. Güne bu şekilde başlamayı istemiyordum, ama babası baskı yapmıştı, ben de onunla konuşacağıma söz vermiştim. Oldukça zengindi, onu temsil etmemi istiyordu, ne pahasına olursa olsun. Sanığı temsil etmeyi kabul ettiğimde babası sevinçle çek defterini çıkarmıştı.

Basit bir davaydı. Elektrikli alet dükkânı sahibi Avner Givati, karısı Yafa’nın başını dairelerinde bir duvara vurmuştu. Kadın yaralanmış, tıbbi müdahaleye gerek olmuş ve karakolda adam hakkında uzun süredir kendisine karşı şiddet kullandığı şikâyetinde bulunmuştu. Adam dava görülene kadar tutuklanmıştı ve öfkeden kuduruyordu.

“Bitirecem onu,” oldu bana söylediği ilk kelimeler. Hoş, kendine güvenli, eğitimsiz, terbiyesiz ve aceleci bir adamdı, “Onu bitirecem, beni rezil ettiği için, onun yüzünden hapiste suçlularla bir arada oturuyorum, onun yüzünden babam sokağa çıkmaya utanıyor.”

Karşımda oturan ahmağa orada olmamın nedeninin onu bu karmaşadan kurtarmak olduğunu, onun gelecekle ilgili planlarını duymak istemediğimi söyledim. Bu saçmalıkları kendisine saklamasını, yoksa birinin duyup savcıya anlatacağını söyledim. Sustu, ama vücudu sürekli bir asabilik yaymaya devam ediyordu. Onu uzun bir süre sorguladım. Suiistimal kelimesini polis onu tutuklamadan önce hiç duymadığını söyledi.

“Yafa anlamıyordu, evlilik hayatımız ilk birkaç seneden sonra aynı değildi artık,” dedi, “çapkınlık yapmaya başladım. Buna kızınca da ben de ona kızdım. Evdeki hayat cehenneme döndü, sonunda da patladım ve başını duvara vurdum. Ne olmuş yani? Bunun için beni bu pis yere mi tıkmak gerekiyor?”

Kendi kendime birkaç not yazdım. Tabii ki cevaplarını bilmediğim, davanın gidişatını etkileyebilecek sorularım vardı. Mesela savcı kim olacak ve ödevini ne kadar iyi hazırlayacak, yargıç kim olacak, karılarına eziyet eden kocalara hemen en yüksek cezayı verenlerden mi olacak yoksa duruşmada sunulan kanıtları ve kişisel mazeretleri dinleyecek mi? Ya sanığın ifadesi nasıl olacak, yargıç onun hikâyesine mi yoksa karısının hikâyesine mi inanacak? Davacılar buna şiddet diyordu. Ben de abarttıklarını ispatlamak

zorundaydım.

Baş ağrılarıyla dolu bir sabah için yeterince çaba sarf ettiğime karar verdim. Büroma gittim. Vardığımda baş ağrım dayanılmaz hale gelmişti. Bir Optaljin alıp odamdaki koltuğa yattım. Telefon bağlamamalarını rica ettim. İlaç beni uyuttu. Ne kadar zaman uyuduğumu bilmiyorum. Uyandığımda ağrı azalmıştı, ama midem bulanıyordu ve ağzımda kötü bir tat vardı. Dina'yı arayıp koyu bir kahve rica ettim. Bana arayan kişilerin listesini verdi. Hagit'in annesi arayanlardan biriydi. Dina'dan bana onu bağlamasını istedim.

Anne kızı adına özür diledi. Benden kızının psikolojik durumunun kötü olduğunu anlamamı istedi, eve kapanmıştı ve akşamları derslere bile gitmiyordu. Onu dinleyecek sabrım yoktu. Özü ve açıklamaları şu anda beni hiç ilgilendirmiyordu. Kızının üzerinde daha büyük bir etkisi olmasını beklemiştim ve söylediklerinden durumun böyle olmadığı anlaşıyordu. Daha sert olursa daha iyi bir sonuç elde edebileceğimi tahmin ettim. Sözünü kestim ve beni affetmesini, çok işim olduğunu, bu nedenle onunla konuşamayacağımı söyledim, belki başka bir zaman konuşurduk.

“Sizi rahatsız etmeyeceğim avukat bey,” dedi hemen. “Sadece kızımla konuştuğumu ve gelmeyi kabul ettiğini söylemek için aramıştım.”

Moralim harika bir şekilde düzeldi, sanki iyi bir viskiden iki kadeh içmiştim. İyi ki vazgeçmemişim. Nihayet doğru yoldaydım, nihayet o kadar istediğim ilişki kuruluyordu. Benimle gerçek mutluluk arasında küçük bir sorun daha duruyordu. Vicdanım. Birdenbire gözümün önüne Ofra geldi. Onu evlilik yıldönümümüzde o kadar üzdükten bir gün sonra yeni bir maceraya atılarak daha da üzüp üzmeyeceğimi sordum kendi kendime. Bir an vazgeçmeyi düşündüm, ama her zamanki gibi olabileceklerin cazibesine kapıldım. Kendi kendimi vicdanımın rahat olabileceğine ikna ettim, en yeni aşk ilişkimin Ofra'yı hiç etkilemeyeceğine çünkü bundan haberi olmayacağına inanmak istedim. Bu sefer dikkati elden bırakmayacağımdan emindim.

“Kızın ne zaman gelebilir?” diye sordum umursamaz bir tavırla.

“Ne zaman isterseniz, beyefendi.”

Takvimime bakıp iki gün sonrasının öğle saatine randevu verdim. Fazla

istekli olduğum izlenimini yaratmak istemiyordum.

“Teşekkürler,” dedi kadın, “size söz, utandırmayacak sizi.”

Gün yavaş yavaş günbatımına doğru ilerledi. Ofra aramadı. Akşamüzeri evi aradım. Telefonu ilk çalışında açtı ve sesimi duyduğundaki hayal kırıklığı sesinde duyuluyordu. İş hakkında bir haber beklediğini tahmin ettim. Soğuk ve mecburi bir şekilde konuştuk. Yeni bir haber olup olmadığını sordum. “Hayır,” dedi.

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Sanmıyorum.”

İkimiz de bir önceki gece olanlardan bahsetmedik. Aramızdaki soğukluğu yok etmek istiyordum, ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. Telefonu kapattığımda içimde bir ağırlık vardı. İşe konsantre olamıyordum. Masamda yığılı belgeleri karıştırdım, dosyaları açıp kapadım ve bir türlü rahat edemedim.

Kısa bir süre sonra telefon çaldı. Dina, “Kızın seninle acil olarak konuşmak istiyor,” dedi.

Einav’ın sesini duydum. Tedirgin ve panik içindeydi.

“Annem kendini iyi hissetmiyor,” dedi. “Çok kustu, şimdi de yatakta yatıyor, bembeyaz, konuşamıyor...”

“Doktor Braun’u ara. Geliyorum,” dedim ve hemen eve gittim.

Vardığımda Doktor Uri Braun oradaydı bile. Bizimle aynı sokakta birkaç ev uzakta oturuyordu ve Einav aradığında şansımıza evdeydi. Ofra’yı muayene ederken yatak odasının eşiğinde durdum. Beni gördü ve başını salladı. Einav ve Dror içeri bakıyorlardı.

Ofra bana yorgun bir bakış fırlattı. Halsiz bir halde yatıyordu, eli vücudunun yanındaydı ve doktorun sorularına cevap vermekte zorlandığı belliydi. Uri Braun tüm ailenin doktoru ve aynı zamanda da eski bir dostumuzdu. Hepimizin tıbbi geçmişini tanırdı, Ofra’nın çok ender yataklık olduğunu bilirdi. Çok sağlıklıydı ve senede bir normal kontrolün dışında doktora ihtiyacı olmazdı.

Muayene uzun sürmedi. Doktor Braun doğruldu ve muayene aletlerini

çantasına koydu. “Tabii ki birkaç tahlile gerek var, kan ve idrar tahlili mesela, ama gördüğüm kadarıyla normalin dışında bir şey yok.”

Yumuşak bir dokunuşla Ofra’nın yanağını okşadı.

“Bence olanların sebebi sağlıkla ilgili bir sorun olmaktan çok psikolojik gerginlikler. Çok gerginsin ve bu da iyi değil. Bildiğin gibi endişe ve gerginlikler vücuda iyi gelmez, hatta bazen fizyolojik sorunlardan daha zararlıdır, bu psikolojik durumdan kurtulmak için her türlü çabayı göstermek zorundasın.”

Yatağın yanındaki komodine içinde yatıştırıcı haplar olan küçük bir şişe koydu ve günde üç kere almasını tavsiye etti.

Doktora kapıya kadar eşlik ettim. Ona Ofra’nın işini kaybetmiş olduğunu ve yeni bir iş ararken karşılaştığı zorlukları anlattım. Kendi yaptıklarımı anlatmadım.

“Şimdi anlıyorum,” dedi Doktor Braun. “Verdiğim ilacın onun durumu için en iyi çözüm olmadığını bilmeni istiyorum. Maalesef bariz depresyon belirtileri gördüm: Enerjisi yok, boşluk hissi, konsantrasyon zorluğu, yersiz ağlama, normal faaliyetlerini yapmak konusunda isteksizlik. Onu psikoloğa gitmeye ikna etmeni tavsiye ederim, bunun yararı çok daha fazla olabilir.” Gelişmeleri yakından takip etmeye söz verdi.

Elimde bir bardak suyla odaya girdim. Şişeden bir hap alıp Ofra’ya yaklaştım. Zorlanarak doğruldu. İlacı içerken onu kollarımda tuttum ve sonrasında da yatırdım.

“Şimdi kendini çok daha iyi hissedeceksin, dedim. Ağzını şüphe dolu bir şekilde hareket ettirdi.

“Buradan çıkarken Doktor Braun’la konuştum,” dedim. “Bir psikologla görüşmenin yararlı olacağını düşünüyor.”

Temposunu kaybetmiş bir saat sarkacı misali başını hayır der gibi yavaş yavaş sağa sola doğru salladı. Hayatında psikoloğa gitmemişti. Herhangi bir sorun yaşamamış, psikolojik açıdan sağlıklı bir kadındı. Hem iş hem de kişisel hayatında karşısına çıkan her şeyle başa çıkabilen biriydi.

İtirazını dikkate almadım.

“Güçlenmek zorundasın,” dedim. “İyimser olup, düzenine, normal hayatına geri döneceğine, iş bulacağına ve sonunda her şeyin iyiye döneceğine

inanmak zorundasın. Sakinleřtiriciler uzun vadede sana yardımcı olmayacaklar.”

Dudakları hareket etti.

“Psikolođa gitmeyeceğim,” dedi zorlanarak, fısıldayarak.

İnat ediři beni sinirlendiriyordu. Çevresini saran bunaltıcı havadan yorulduğum için psikolojik tedavi görmesini istiyordum. Bunu anlamakta neden zorlanıyordu?

“İyiliğini istiyorum,” dedim sabırla. “Ülkedeki en iyi psikolođu bulacağım sana.”

Cevap vermedi ve gözlerini bu konuşmanın bittiğini belirtir gibi kapadı.

8

Sakinleřtirici hap yıldırım hızıyla etkisini gösterdi. Ofra ilacı içtikten birkaç dakika sonra derin bir uykuya daldı. Parmak ucuna basarak çıktım ve yatak odasının kapısını kapadım. Einav ve Dror beni bekliyorlardı.

“Doktor Braun ciddi bir şeyi olmadığını söyledi,” diyerek doktorun

teşhisine sansür uyguladım. “Annenizin dinlenmesi gerekiyor.”

“Yardımcı olabileceğimiz bir şey varsa söyle, olur mu?” dedi Einav. Dror da başını salladı, sonra ikisi de kendi uğraşlarına geri döndüler.

Çalışma odama gittim, yarım kadeh viski içtim ve durumu analiz etmeye çalıştım. Ofra’yı bu sorundan kurtarabilecek tek kişinin bir psikolog olduğu konusunda Dr. Braun’la aynı fikirdeydim. İtiraz etmeye devam ederse sonucun geri dönülmez olabileceğinden korkuyordum.

Annesini arayıp Ofra’nın durumu hakkında bilgi verdim. Kızını psikolojik yardım alması konusunda ikna etmesi için yardım istedim. Kabul etmeyeceğini biliyordum. Ailenin adını korumaya çok meraklıydı, çocuklarının başarılarından gurur duyar, başarısızlıklarını hasır altı ederdi. Onun için en önemli şey komşularının ve hayatta kalan birkaç arkadaşının ne diyeceğiydi. Bir keresinde hastalanıp hastaneye kaldırılması gerektiğinde sırf komşuları tarafından sedyede taşındığı görülmesin diye ambulans ekibini üçüncü kattaki dairesinden kendi başına inmesine razı olmaları için ikna ettiğini hatırladım. Psikolog kelimesini duymak bile istemeyeceğini düşündüm, ama yine de Ofra’ya çok yakın olduğu için ona başvurdum.

İsteğimin ne olduğunu duyunca tahmin ettiğim gibi şok geçirdi.

“Kızımın psikoloğa ihtiyacı yok,” derken sesi neredeyse çığlık gibi çıkıyordu, “Kuvvetli o, aşar bunu.”

“Umarım haklısındır,” dedim.

“Senden rica ediyorum Micky,” dedi Ofra’nın annesi, “lütfen bu konuyu bir daha açma. Herkesin senden kızımın psikoloğa ihtiyacı olduğunu düşündüğünü duymasına gerek yok.”

Bir kelime daha söylememeye söz verdim, ama bu alanda uzman birini bulmaya kararlıydım. Kimi arayabileceğimi bilmiyordum. Kendi kendime kimden psikolog tavsiyesi alabileceğimi ve en önemlisi de onu psikoloğa gitmeye kimin ikna edebileceğini sordum. Arkadaşlarımızı düşündüm, ama Ofra’nın onu psikoloğa gitmeye ikna etmek için arkadaşlarımızı seferberliğe geçirmem fikrini çok beğeneceğinden emin değildim.

Gece derin bir sessizliğe büründü. Ofra’yı uyandırmamak için salondaki kanapede yattım. Başım o kadar karışık ki uyuyamadım. Ofra’nın sorununu bir an önce çözmek istiyordum, tüm olasılıkları gözden geçirdim, hayatın bir an önce eski haline dönmesini istiyordum. Sabah olduğunda o ana kadar

düşünmediğim bir şey geldi aklıma.

Sabırsızlıkla büronun açılmasını bekledim ve aradım. Ahizeyi Dina kaldırdı. Ondan birkaç gün önce büroma gelen Ram Sing'i hatırlayıp hatırlamadığımı sordum.

“Adres ya da telefon numarası bıraktı mı?” diye sordum tedirgin bir sesle. Hintli gelip Dina'ya benim kendisinin işlerine baktığımı söyleyince Dina da her müvekkilimden olduğu gibi ondan da adres ve telefon numarası istemişti. Onu işini ciddiye aldığı için tebrik ettim. Bana kaldığı otelin adını, adresini ve telefon numarasını verdi. Deniz kenarında, fazla büyük olmayan bir oteldi. Oteli aradım.

“Odasında değil,” dedi resepsiyondaki kız. “Telefon numaranızı bırakırsanız sizi aramasını rica edebilirim.”

Hintli beni bir süre sonra aradığında Ofra hâlâ derin uykundaydı. Onunla acil bir konuda konuşup konuşamayacağımızı sordum. Soru sormadı. Sakin bir ses tonuyla benim için istediğim anda tüm işini bırakacağını söyledi. Bir saat içinde kendisiyle görüşmek istediğimi söyledim. Taksiyle bana gelmeyi teklif etti, ama ben bunun çok özel bir mesele olduğunu ve başka bir yerde buluşmayı tercih ettiğimi söyledim. Onun otelinde buluşmaya karar verdik.

Otele vardığımda lobi yarı yarıya doluydu. Yaşlıca resepsiyon görevlisi bana umursamaz bir şekilde baktı. Asansörle yukarı çıkıp Ram Sing'in kapısını tıkladım. Kapıyı sonuna kadar açtı, gülümsedi, başını eğdi, ellerini birleştirip anlaşılmaz birkaç kelime mırıldandı. Sonra aceleyle bir iskemle çekip oturmam için bana uzattı ve kendisi de kanapeye oturdu.

“Çay içer misin?” diye sorup mutfak köşesini gösterdi, “Hindistan'dan getirdiğim özel çayım var.”

İstemediğimi söyledim. Önce nezaket icabı sorular sordum, ülkede rahat etmiş miydi? O da çok dolaştığını, insanlarla tanıştığını, havadan ve iklimden memnun olduğunu söyledi. Kısa cümlelerle konuşuyor, gereksiz kelime kullanmıyordu. Ona Einav'dan ve taştan bahsedince anlayışla gülümsedi.

“Einav taşın ona mutluluk getirdiğine inanıyor,” dedim.

“Tabii ki,” dedi. “Kristaller harikalar yaratabilir.”

“Kanıtlanmış bir şey mi bu?”

“Bak,” dedi. “Birçok insan gerçeği değiştirmek istiyor, ama kimse bunu

nasıl yapacağını bilemiyor. Birçok durumda, inancın beklenen değişikliğin gerçekleşmesinde büyük rolü var. İnsan beynindeki elektrik devreleri hakkında bir şey biliyor musun Bay Şamir?”

“Pek değil,” dedim rahatsız bir şekilde.

“Bilim adamları,” dedi huzurlu ve kendinden emin bir sesle, “düşüncelerin beyindeki elektrik devrelerinin bir sonucu olduğu konusunda hemfikirler. Elektrik devreleri elektromanyetik alanlar oluşturabilir, yani değişim yaratabilirler. Sana söylemek istediğim, düşüncelerimizin tahmin ettiğimizden de fazla gücü olduğu. Böylece gerçeği kristallerle değiştirebilirsin, tabii ki bunu yapabileceğine yeterince inanıyorsan.”

Kristallerin, normal kaya parçalarından farklı olarak, dünyanın merkezindeki korkunç sıcaklıklarda yavaş bir süreç sonucu oluştuğunu anlattı. Bu süreçte mineraller yeryüzünde bulunan ısı, basınç, tortu ve buharların etkisi altında belirli bir yapı alarak soğuyor. Kristallerin oluşması için muhteşem bir enerji gerekiyor ve kristaller de bu enerjiyi içlerinde bulunduruyor.

“Değişik enerji çeşitleri vardır,” dedi Hintli. “Enerjiler taşın mineral yapısına göre değişiklik gösterirler. Örneğin turkiz kendine güveni artırır; moonstone, ay taşı, gerginliği çözer; serpentin taşı omurilikteki sorunların çözülmesinde yararlıdır... Tabii ki taşların güçlerine, onların enerjilerini istediğin yöne yönlendirebileceğine inanman gerekir...” Durup bana gülümseyen gözleriyle baktı. “Ama neden ben seni bu nutukla sıkıyorum, buraya taşlardan bahsetmeye gelmediğini biliyorum. Sana nasıl yardımcı olabilirim?” Sesinde merak yoktu. Ne diyeceğimi bildiğini hissettim.

“Karımla ilgili,” dedim.

“Tahmin ettim. Onunla ilk tanıştığımda zor bir dönemden geçtiğini gördüm. Durumunun kötüleşebileceğini düşünmüştüm.”

“Kötüleşti,” dedim.

“Geleneksel tıbbın verdiği tedaviler sorunu çözmeyecek,” diye uyardı. “Belki geçici bir rahatlama verecektir, o kadar.”

“Doktoru da böyle düşünüyor,” dedim.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu.

“Nasıl yaptığını bilmiyorum, ama o gün ofisimde ona... o hareketlerle

müdahale ettiğinde rahatladı. Onun için düşündüm de...”

Konuyu hemen anladığını, daha fazla söz sarf etmenin gereksiz olduğunu anlatmak ister gibi yerinden kalktı.

“Merak etme,” dedi, “sana yardım edeceğim, bana ev telefonunu bırak.”

Ona ödeme yapmayı teklif ettiğimde gülümseyerek itiraz etti.

“Benim görevim insanlara yardım etmek,” dedi, “ödeme şu anda önemli değil. Her şeyin bir zamanı vardır, her şey sonunda doğru yere varır.”

Otelden büroya gittim. Normal, olaysız bir gündü. Öğlene kadar zor dayandım, sonra şehir kulübüne gidip uzun bir süre yüzdüm. Hava serin, su da soğuktu, yüzmek beni rahatlatı.

Eve döndüğümde Ofra’yı yatağında iki yastığa dayanıp telefonda konuşurken buldum. Sesi yorgundu ve konuşması yavaştı, gözleri önceki gibi fersizdi. Ahizeyi yerine koyup oturmaya çalıştı.

“Hintli aradı,” dedi, “beni tedavi etmesini istemen aptalcaydı.”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Kimsenin bana yardımcı olmasını istemiyorum,” dedi, “kendime bakacak kadar büyüdüm ben, tamam mı?”

“Hintli’ye bunu mu söyledin?”

“Evet,” dedi kararlı bir sesle, “aynen böyle söyledim.”

“Nasıl cevap verdi?”

“Beni uzaktan tedavi etmesine itirazım olup olmadığını sordu.”

“Uzaktan mı?” Doğru duymadığımı sandım. “Evet, aynen öyle dedi. Benden önümüzdeki bir saat boyunca yatağa yatmamı, sakın olmamı ve tedaviye karşı çıkmamamı söyledi.”

“Kabul ettin mi?”

“Burada neyi kabul edeceğim ki? Zaten yataktayım, sakinleştirici hap beni sakinleştirdi ve ne olduğunu bilmediğim bir şeye karşı çıkmam için bir sebep de yok...”

“Sana yiyecek bir şey getireyim mi?”

“Aç değilim,” dedi gözlerini kapayarak. “Yorulдум. Şimdi yalnız bırakır

mısın beni lütfen?”

Einav eve yemek ısmarladı, pizza ve salata ve beni de yemeğe davet etti. Erkek arkadaşı Moni ve erkek kardeşi Dror da bize katıldı ve mutfakta yemek yedik. Çocuklarla çok ender, çok çok ender akşam yemeği yedim. Pizzayı kemirdiler, okuldan ve MTV’deki en son şarkılardan bahsettiler ve kiraladıkları bir DVD’yi seyretmek üzere Einav’ın odasına çekildiler. Çalışma odamda birkaç dosya üzerinde çalıştıktan sonra yatak odamıza gittim. Kapının yanında durdum. İçeriden müzik sesi geliyordu. Hafifçe kapıya vurup içeri girdim. Ofra yatakta oturuyordu. Radyo açıktı.

“Yiyecek bir şey var mı?” diye sordu. Daha önce yemeğe itiraz etmesi düşünüldüğünde bu ümit verici bir gelişmeydi.

“Pizza ve salata yeter mi?” diye sordum. Başını sallayarak evet dedi. Bir an durup baktım ona. Gözleri biraz daha canlı, sesi daha az zayıftı.

Yavaş yavaş yemek yedi ve bir kısmını tabağında bıraktı. Daha sonra gazeteyi okumaya başladı. Çalışma odama gidip Hintli’yi aradım.

“Şimdi nasıl?” diye sordu sesimi duyar duymaz.

“Biraz daha iyi,” dedim, “Sana ona ne...”

“Uzaktan Reiki yaptım, işe yaradığına sevindim.” Onu akşam arayıp ek talimatlar vereceğini söyledi.

“Tedavi dört gün boyunca aynı yer ve saatte yapılmalı,” dedi. “Sence bu mümkün olabilecek mi?” Bayağı şaşırmıştım. Ofra’daki düzelmelerin Hintli’nin bu konuda verdiği sözden hemen sonra başlamasına şaşırmıştım. Sürekli daha mantıklı olan olasılığa geri dönüyordum, Dr. Braun’un verdiği ilaçlar bu değişikliğe yol açmıştı, uzaktan kumandalı büyüler değil, ama kendimi de buna tam olarak inandıramıyordum.

Haberleri seyrettikten sonra yatağa girdim. Ofra kitap okuyordu, ben de yeni bir haber araştırma programı izledim. Aramızda derin ve sert bir sessizlik vardı. Ofra onu incittiğimi unutmamıştı, benim de kendimi savunacak halim yoktu.

Telefon çaldı ve Ofra cevap verdi. Kendini biraz daha iyi hissettiğini söylediğini duydum. Daha sonra uzun bir sessizlik oldu. Kendisine söyleneni

dikkatle dinliyordu.

“Denerim,” dedi sonunda. Ahizeyi yerine koydu. “Ram Sing’di arayan,” dedi ve bana baktı. “Beni uzaktan tedavi etmeye çalıştığını söyledi. Bunun mümkün olabileceğine inanmam zor.”

“Böyle bir şeye inanmak benim için de zor,” dedim. “Ama işe yaradı işte. Yemeğe başladın.”

“İlaç aldım,” dedi, “işe yarayan o.”

Televizyonda fareler üzerinde yapılan yeni bir deneyden bahseden bir doktor vardı. “Neden ilaçları kesmiyorsun,” dedim. “Ram Sing’in tedavisini ilaçsız dene. Tedavisinin etkili olup olmadığını böylece görebiliriz.”

“O da bana aynen bu teklifi yaptı,” dedi. “Tedavinin devamı için talimatlar da verdi.”

“Bol şans,” dedim.

O akşam sakinleştirici hapları almadı ve buna rağmen sabaha kadar iyi uyudu. Uyandığında hâlâ evdeydim. Daha az solgun görünüyordu ve sesi daha dengeli çıkıyordu. Telefonla iş aramaya devam etmesini tavsiye ettim. Vicdanım rahat, moralim düzgün işe gittim.

Ama bu uzun sürmedi. Öğle saati yaklaştıkça gitikçe artan bir rahatsızlık hissettim. Gergindim ve kafam karıştı, sebebi de Ofra değildi. Hagit’le buluşmam beni huzursuz etmişti. Büyük, belki de fazla büyük bir kumar oynuyordum. Sadece peşinden koştuğum ve yatağa sokmak istediğim biriyle yapacağım bir buluşma değildi bu. Bu daha farklı bir şeydi, tehlikeli sayılırdı, her şey paramparça olabilirdi.

Hayatımda hiç bu kadar sorunlu şartlarda bu kadar genç bir kızla macera yaşamamıştım. Hagit’in tecrübesiz olduğu konusunda şüphem yoktu. Mahkemede, müvekkilim tarafından iğfal edilene kadar bakire olduğunu anlattığını hatırlıyordum, benim gibi bir adamla yaşayacağı bir ilişkinin onu ruhen darmadağın edip psikolojik dengesini bozabileceğini biliyordum. Sorun sadece bu da değildi, anne babası planlarımın ne olduğunu bilseler beni tereddüt etmeden vururlardı, avukatlar bürosu mesleki hayatımı etik komitesinin bir toplantısında yok ederdi ve daha da önemlisi Ofra bu

hikâyeyi duyar duymaz beni sokağa atardı. Beni sarsan duygular arasında bu konuyu tamamen unutma düşüncesi de belirliyordu. Fethedebileceğim başka kadınlar vardı. Daha önce fethettiğim ve benimle ilişkilerini yenilemeye hazır olacak kadınlar da vardı. Mantiğim bu ikinci olasılığı gösterirken tutku Hagit'ten yanaydı. Tabii ki planımı anlayınca kaçabileceği ihtimalini de düşünmüştüm, kalabileceği ihtimalini de. Aramızda bir ilişki oluşursa bu nasıl bir macera olacaktı? Hagit de benim gibi sadece cinsel bir ilişkiyle yetinecek miydi yoksa bana âşık olup, kapılıp, bana zarar verebilecek saçmalıklar mı yapacaktı? Bu konudaki düşünceleri aklımdan silmek için elimden geleni yaptım. Şu andaki durumda benim için önemli olan yolu açmaktı, o kadar. Bu ilişkiyi istediğimi, ona ihtiyacım olduğunu biliyordum. Yapabileceğim her hata, fazla aceleci her adım bu hikâyeyi başlamadan bitirebilirdi.

Hagit tam vaktinde geldi ve Dina onu büroma soktu. Misafirimi kısa bir bakışla inceledim, duruşmada gözüktüğünden daha da güzeldi. Yanık yüzü

beyaz trikosunun üzerinde daha da çok göze çarpıyordu. Bacaklarına oturan bir blucin ve son moda lastik ayakkabı giyiyordu. Ayağa kalkıp elini sıktım. Elime gelen hoş ve narin el isteksizce elimi sıktı.

“Buyur, otur,” dedim.

İskemlenin ucuna oturdu. Yüzü gergindi ve gözlerinde beklenti vardı. En iyi gülümsememi takınarak önceden hazırladığım şeyleri söyledim: “Böyle şeylerin yapılmadığını, avukatların benim yapmak üzere olduğum şeyi yapmadıklarını biliyorum, ama verilen kararın seni ve anne babanı nasıl etkilediğini gördüm ve bazı şeyleri sana açıklamaya mecbur hissettim kendimi...”

Hiçbir şey söylemedi, ben ise konuşmasını, bir şeyler söylemesini, aramızdaki duvarın yıkılmasını istiyordum. Devam etmemi isteyip istemediğini sordum.

“Evet,” dedi, “devam et.”

Ona mahkemenin nasıl çalıştığını, kanunu ve kanıt kurallarını, suçun hiçbir şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde ispatlanması gerektiğini ve şüphe nedeniyle sanığın serbest bırakılması konusunu açıkladım. Verilen karardan örnekler getirdim.

“Adaletsizdi,” dedi bitirdiğimde, söylediklerimden hiçbir şey duymamış gibi. “Sen, yargıç ve Şimon Litani eve gidip bu konuyu unuttunuz, bense eve gittim ve bu yaranın hiçbir zaman kapanmayacağını farkına vardım.”

Sustum. Odadaki havayı değiştirmek için ne diyebileceğimi bilmiyordum.

“Ondan tazminat talep edebilir miyim?”

“Emin değilim... Suçsuz bulundu, kanıtlar çok zayıf.”

“Şüphe olduğu için suçsuz bulundu. Bu benim yararına,” dedi. Aptal değildi, hem de hiç.

Ona dava açmasını tavsiye etmediğimi söyledim, en azından şimdi değil.

“Savcılık temyiz başvurusu yapana kadar bekle,” dedim. “Bakalım o zaman ne olacak.” Temyiz başvurusu olacağı hiç de belli değildi, ama zaman kazanmak istiyordum, nitekim kazandım da.

“Tamam,” dedi. “Beklerim.”

Kendisinden, hayatından bahsetmesini rica ettim. “Sana yardım etmek istiyorum,” dedim, “seni daha iyi tanımam gerek.” İskemlesinde huzursuzca

kıpırdandı.

“Anlatacak ne var ki?” dedi. “Mahkemede anlattım her şeyi.”

Haklıydı, ama ben anlattıklarına bir şeyler eklemesini, bana daha fazla açılmasını istiyordum.

“Doğru,” dedim. “Yine de her şeyden bahsetmedin. Bana biraz aileden bahset.”

Biraz isteksizce annesiyle babasının komşu olduklarını ve böylece tanıştıklarını anlattı. Moşav’da evlenmişlerdi. İlk kızlarıydı ve kendisinden birkaç yaş küçük bir kızları daha vardı.

İlk başta dinledim, ama bir süre sonra söylediklerine dikkat etmemeye başladım. Güzelliğine hayran olmakla meşguldum. Gözlerim saçlarını, uzun yüzünü, mükemmel boynunu okşadı. Bluzunun altındaki göğüslerinin ve pantolonunun altındaki bacaklarının nasıl gözüktüğünü hayal ettim, kollarım onu nasıl arzuyla saracaktı...

Dinlediğimi belirtmek için başımı salladım. Arada sırada durduğunda başka sorular sorarak devam etmesi için onu teşvik ettim. Okuluyla, ilerisiyle ilgili planlarıyla ve davadan sonra hissettikleriyle ilgilenirmişim gibi davrandım. Kahve ısmarladığımda biraz çözüldü.

Uzun bir süre sonra biraz ara vermeyi teklif ettim. Yandaki binada küçük bir lokantada öğle yemeğine davet ettim. Hafifçe itiraz etti.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Aç değilim.”

Kabul etmesini, eve döndüğünde vaktin geç olabileceğini söyledim. İskemlemden kalktığımda o da yavaşça kalktı. Hafifçe gülümsedim ve elimi hafif ve hızlı bir hareketle omzuna koydum.

“Hagit’i yemeğe götürüyorum,” dedim Dina’ya.

Dina ikimize hayretle baktı.

“Peki,” dedi rahatsız bir ses tonuyla ve bakışlarını indirip masasında yığılan belgelere baktı.

Daha çok işadamlarının geldiği küçük ve şık bir lokanta seçtim. İçerideki hava hoştu, ışık azdı, fiyatlar da etraftaki lokantalardan daha yüksekti, bu nedenle de fazla kalabalık değildi.

İçeri girdiğimizde Hagit utangaçtı. İçeride çoğunlukla erkek vardı ve içeri girdiğimizde bize merakla baktılar. Akıllarından ne geçtiğini tahmin

edebiliyordum. Hagit'in bunları düşünmediğini umdum. Kenarda iki kişilik bir masa seçtim ve oturduk. Gergindi.

“Rahatsız hissetme kendini,” dedim anlayışlı bir gülümsemeyle. “Ben burda olduğum sürece kimse sana saldırmaz...”

Gözleri birdenbire bana keskin bakışlarla baktı.

“Onlar yüzünden değil, senin yüzünden rahatsız hissediyorum kendimi,” dedi sinirden bağırnamaya çalışarak. “Hep kendi kendime soruyorum, seni bana getiren ne? Suçluluk duygusu mu? Sen de benim gibi geceleri uyuyamıyor musun?”

Rahatsız bir andı. Böyle bir tepkiyi beklemiyordum, hazır cevabım yoktu.

“Suçluluk duymuyorum,” dedim kısa bir tereddütten sonra, “ben görevimi yerine getirdim. Sana yardımcı olmak istedim, çünkü çektiklerin içime dokundu.”

Garson kız beni kurtardı. Mönü getirdi ve şarap içip içmeyeceğimizi sordu. Risk alıp, Hagit'e sormadan iki kadeh beyaz şarap ısmarladım. İtiraz etmedi, gözleri mönüde dolaştı.

“Pek yemek istemiyorum,” dedi, “ben sadece kahve içsem?”

Bir şeyler yemesi gerektiği konusunda ısrar ettim ve başlangıç olarak karides ve kalamar ısmarladım. Daha önce hiç deniz mahsulleri yemediğini tahmin ettim ve bu değişikliğin hoşuna gidebileceğini düşündüm. Garson kız şarabı getirdi.

“Ben içmiyorum,” dedi Hagit, ama kendi kadehimi kaldırıp şerefine içtiğinde o da şaraptan biraz tattı.

“O kadar korkunç muydu şarap?” diye sordum.

“Hayır,” dedi ve pencereden, önümüzden geçenlere baktı. Yanımda olmaktan zevk almasını sağlamak zordu. Bana gelmesinin tek sebebi annesinin onu zorlamasıydı, lokantaya gelişinin tek sebebi benim baskı yapmamdı, bir an önce eve dönmek istemesi doğaldı.

Karides ve kalamar onda biraz merak uyandırdı. Dikkatle tattı ve yemeğin yarısını tabağında bıraktı. Biraz şarap içmesi için teşvik ettim. İçkiyi dudaklarına değdirdiğinde ben de ufak bir adım daha attığımı hissettim. Başka bir şey daha yemeğe ikna edemedim ve sonunda ben de vazgeçtim.

Kahve içerken ona avukatların işlerinden bahsettim, avukatın kişiliğiyle

müvekkillerinin kişiliği arasında hiçbir ilişki olmadığını özellikle vurguladım. Çok saygın birçok avukat tanıdığımı ve bu avukatların katilleri ve diğer suçluları hararetle savunduklarını, bunun onların görevi olduğunu anlattım. Sabırla dinledi.

“Biliyor musun,” dedi kısa nutuğumdan sonra, “tüm dava boyunca beni... beni yaralayan pisliği savunan kişinin nasıl biri olabileceğini düşündüm.” Onu anladığımı söyledim ve elimi onu cesaretlendirmek amacıyla kısacık bir an masada duran elinin üstüne koydum. Tüm duygularım bu kısa dokunuşa odaklanmıştı. Vücudumun tüm organları hafifçe titredi.

İlk buluşmadan daha fazlasını beklemiyordum. Aramızdaki buzı kırmak ve Hagit'i benimle yeniden buluşmaya itmek istiyordum. Geçirdiklerini telafi etmenin bir yolunu bulmak üzere düşünmek istediğimi söyledim. Bana merakla baktı.

“Nasıl?” diye sordu.

Şirketin bir yerinde belki de bir sekretere ihtiyacımız olabileceğini ve aklıma onun geldiğini söyledim. İlgilenmiş gibi duruyordu, belirli özellikler aranıp aranmadığını sordu.

“Bilgisayara nasıl veri girileceğini biliyorsun herhalde, değil mi?”

“Evet,” dedi rahatlayarak, “gittiğim kursta klavye kullanmayı öğreniyorum.”

İlk aşama kolay geçmişti. Buz kırılmıştı. Şimdi sabırsızlıkla, ona hazırlayacağım teklifi bekleyecekti.

Hesabı ödedim ve eve nasıl dönmeyi planladığımı sordum. Otobüsle terminale, oradan da otobüsle moşavına gideceğini söyledi. Otobüsün çok seyrek geldiğini söyledim ve garsondan onu moşavına götürecek bir taksi çağırmasını istedim. Hagit itiraz etti, ama ona evine erken vardığını bilirimsem daha rahat edeceğimi söyledim.

“Gerçekten bunu yapmana gerek yoktu” dedi ve o anda sanki gözünde geçici bir ışıltı gördüm. Acaba onda bir heyecan uyandırabilmiş miydim, acaba birdenbire bir hoşa gitme ya da minnettarlık mı uyanmıştı içinde? Ona kapıya kadar eşlik edip elini sıktım. Birbirimize çok yakın duruyorduk ve onu çekip vücudunu kendiminkine yapıştırmamak, yumuşak dudaklarından öpmemek için çok büyük bir çaba sarf etmem gerekiyordu.

“Teşekkürler,” deyip yavaşça elini çekti. “Teşekkürler, görüşmek üzere.”

Sürücüye parayı peşin ödedim ve hareket etmeden kaldırımda durup taksinin arkasından gözden kaybolana kadar baktım.

Ofise döner dönmez evi aradım. Ofra’nın sesi, iş konusunda bir gelişme olmadığını söylemesine rağmen daha uyanık geliyordu.

“Bugün olumsuz hiçbir yanıt almadım,” dedi, “ama olumlu bir yanıt da almadım.” Tüm gün boyunca ne yaptığını sorduğumda genelde okuduğunu söyledi.

“Gazetede seni de ilgilendirecek bir şey var,” diye ekledi.

Dina’dan gazeteyi aldığımda Ram Sing hakkında büyük bir makale gördüm. Makalenin yanında renkli bir resmi de vardı. Üzerinde entarisi ve göğsünde de yeşilimsi taşı vardı. Başlık “mutluluğu bulan adam”dan bahsediyordu, alt başlıkta da “Büyük mistiklerin öğretilerini öğrenen ve yayan Hintli din adamı kırk beş yaşındaki Ram Sing, insanlara çektikleri eziyeti azaltmak konusunda dünya çapında verdiği konferansları çerçevesinde İsrail’e geldi,” deniyordu.

İlgiyle hayat hikâyesini okudum: “Çok inançlı bir insan olan babam,” demişti gazeteciye, “bana Rama Tanrısı’nın adını verdi, Ram. Soyadım da Sing, uzak geçmişte atalarımın içinde bulunduğu savaşçı tarikatın adı.

“Üç yaşındayken öksüz kaldım. Ablamı dayım büyüttü, beni de Himalayalar’ın eteklerinde Ganj Nehri’nin kıyısındaki Rişikeş manastırına gönderdiler. En yüksek ruhani seviyede olan Brahmanlar ile birlikte okudum, iyi bir öğrenciydim ve benden büyük şeyler bekleniyordu. Büyüdükçe daha fazla çalıştım, yoga ve diğer ruhani egzersizleri devamlı uyguladım, iki sene boyunca kendimi yalnızlığa ve sessizliğe adadım.

“En yüksek rütbeli öğretmenlerden biri olunca manastırın bodrumunda saklanan gizli belgelere erişebildim. Her gece küçük bir yağ lambasının ışığında vedaları, upanişadları ve diğer antik metinleri inceleyip herkesin yanıtını aradığı bulmacanın anahtarını aradım: Mutluluğun sırrı nedir, hayat denen bu mucizeye en doğru şekilde nasıl bağlanabiliriz...” Anlattığına göre senelerce okuduktan sonra Goa’ya geri dönmüş ve Gökyüzü tarikatının yerel aşramında bir öğretmenin yanına girmiş.

Ram Sing’e göre, diye yazmıştı gazeteci, her insan ıstırap çekmekte. Hatta yeryüzündeki hayatımız cezamızı çektiğimiz hapis dönemine benziyor. “Hepimiz değişik sürelerle hapis cezası alan kişileriz. Her gün endişe, öfke, hayal kırıklığı, yalnızlık, depresyon, hüznün, özlem ve hastalık çekiyoruz ve böylece cezamızı ödeyerek hayatımızın son gününe kadar sürekli bir eziyetin içinde yaşıyoruz. Para kazanmak, yemek, seks ve küçük zevkler, doğduğumuzda aldığımız ilk nefesle başlayıp öldüğümüzde verdiğimiz son nefese kadar devam eden eziyete verilen küçük aralar. Bu dünya aslında geçici bir durak. Dünyada yaşamak kolay değil, ama ıstırapı göz ardı edip kurtulmak gerekiyor. İstırapın bir kısmı da ölümden korku. Ölüm insanoğlunu felç ediyor ve tüm günahların da kaynağı. İnsanoğlu hayatı boyunca olabildiğince çok şey yapmayı istiyor, diğer insanları, hatta bazen kendisini bile düşünmeden. Ölmeden her şeye vakti olmayacağından korkuyor. Bu nedenle eğer ölüm korkusunu yok edebilirsek daha mutlu olacağız.”

Makale, Hintli’nin Tel Aviv’in kuzeyinde bilinen bir kongre salonunda vereceği ilk konferansın detaylarıyla sona eriyordu. Konferans dili İngilizce ve giriş ücretsizdi.

Ofra kendine gelmeye başladı. Dört günlük tedaviden sonra yataktan kalktı ve hepimize akşam yemeği yaptı. Beraber yemek yedik ve televizyondaki yeni bir macera dizisini izledik. Biraz konuştuk, ama havada soğuk bir gerginlik vardı. Unutmamıştı ve unutmama da izin vermiyordu. Yatak odasına gittiğimizde belki de ona yaklaşmaya, onunla olmaya çalışabileceğimi düşündüm, sevişmek belki de onu yumuşatırdı. Eğer isteseydim onun peşinden yeniden tutkuyla koşabilir, onu eski haline, neşeli, canlı haline döndürebilir, yeniden iyi arkadaşım olmasını sağlayabilirdim. Sonunda çaba sarf etmeme gerek kalmadığında sevindim: Öbür tarafa dönüp uyuyakaldı.

Ertesi gün öğlene Sandy’yle apart otelinde buluşmak üzere sözleştik. O da en azından benim kadar ateşliydi. Uzun bir süre, vücudumuzdan terler akana kadar seviştik. Daha sonra kahve içtik. Ona Hintli’den bahsettiğimde güldü: “Ona sana verdiği manevi huzur için çok para vermen gerekiyor.” Haklıydı. Ram Sing’e, beni karıma bakmaktan kurtardığı için gerçekten müteşekkirdim.

Sandy'yle olanların izlerini silmeye çalışarak eve döndüm. Saçımı taradım, yakamda ruj izi olmamasına ve pantolonumun fermuarının kapalı olmasına özen gösterdim. Ancak o kadar uğraşmama gerek yoktu. Ofra tamamen başka bir şeyle meşguldü, üzerimde herhangi bir suç kanıtı arayacak hali yoktu. Oturma odasına girdiğimde bir misafirle oturuyordu. Sadece Ofra'nın yüzünü gördüm. Misafirin sırtı bana dönük olmasına rağmen tahminde bulunmam zor olmadı. Açık mavi, çok iyi tanıdığım bir kıyafet giyyordu, çay içiyor ve karımla uzun uzun konuşuyordu. Ofra son günlerde giydiğı sabahlığı değil hoş bir elbise giyyordu. Gözleri parlıyor ve heyecanla konuşuyordu. Benim girdiğimi fark ettiklerinde ayağı kalktılar ve Ram Sing bana doğru eğilerek selam verdi.

“Umarım rahatsız etmiyorumdur,” dedi.

“Tabii ki etmiyorsun,” dedim ve gelmesinin sebebini merak ettim. Sorumu tahmin etmiş gibi, “Sizleri konferansına davet etmeye geldim,” dedi Hintli.

Ofra'ya nasıl olduğunu sordum.

“Ram Sing sayesinde çok daha iyi. Bugün bana kişisel tedavi yapacağını söyledi,” dedi.

Ram Sing karşısında oturup onun konuşmasını seyrediyordu. İki dal gibi kıyafetinin içinden çıkan esmer kolları masanın üzerinde hareketsiz duruyorlardı.

“Bizimle akşam yemeğı yiyin,” dedi karım. Adam bana soru dolu gözlerle baktı ve ben de bu ricayı kabul ederse sevineceğimi söyledim.

Einav eve döndüğünde misafiri görünce durdu. Adam kalkıp kendini tanıttı. Ofra, “Teşekkür et,” dedi Einav'a. “Taşı getiren o.” Einav'ın gözleri parladı.

“Teşekkür ederim,” dedi Einav hayranlıkla dolu bir sesle. “Annem taşı bana verdi ve gerçekten yararı dokundu.”

Ram Sing Einav'ın bakışlarının göğsündeki yeşil taşa odaklandığını fark etti.

“Bu kedi gözü,” dedi. “Genellikle Hindistan'da bulunur ve geleneğimize göre ruhaniliğı artırmaya ve mutluluk getirmeye yarar.”

Einav bir iskemle alıp yanımıza oturdu.

“Çok ilginç,” dedi. “Daha önce hiç bu tarz şeyler duymamıştım.” Hintli ona kristallerin şifaları konusunda bir kitap göndereceğini söylediğinde Einav'ın

yüzü sevinçten aydınlandı.

Beraber akşam yemeği yedik. Ram Sing'in insanlarla kolay arkadaşlık kurma yeteneği vardı. Hoş sesi ve sakin konuşması çocuklara ve bizlere bir huzur ve samimilik havası verdi.

“Büyücüler, şamanlar, akıllı yaşlı insanlar ve kabilenin iyileştiricileri, cin kovucular, dua okuyarak tedavi edenler ve otlardan ilaç hazırlayanlar hep hastalıkları geçirici ve insanların hem vücutlarını hem de ruhlarını iyileştirici geleneksel güçlere sahiptiler,” dedi. “Bunun tam olarak nasıl işe yaradığını bilmiyorlardı, önce kemikleri toz haline getirip sonra fısıltıyla duaları mı okusunlar yoksa önce su atıp hastanın etrafında dumandan çemberler mi oluştursunlar? Ama hepsinin ortaklaşa yapabildikleri bir şey vardı o da hastalıkları yok etme.”

“Bizde buna kocakarı ilaçları derler,” diye atıldı Dror dalga geçer gibi bir gülümsemeyle ve Ofra da ona azarlar gibi baktı. Ram Sing yorumu dikkate almadı.

“Büyücüler kendi güçlerine bazen hastalardan daha fazla şaşıyorlardı. Büyücüler bu tarz mucizelere alışıklarmış gibi davranıyorlardı, ama içlerinden olanların kendilerini aştığını bilirlerdi. Bu ulu güce ‘büyük ruh’ ya da ‘tıp tanrısı’ adını verirlerdi ve onlardan yardım istemeye gelen hastaları iyileştiren bu gizli güce müteşekkirdiler.

“Tibetliler de bu geleneksel iyileştirme olasılığının farkındaydılar. Ezelden beridir bu konuyla uğraşırlar. İyileştirici güçlerin nasıl çalıştığını okuyan bir Japon geldi ve buna yeni bir isim verdi: Reiki, evrensel enerji. Bu Japon’un adı Mikao Usui’ydi ve yeni, modern ve kullanılması inanılmaz derecede kolay bir paketin içinde eskilerin iyileştirme büyüsünü getirmişti. Dokunuş, meditasyon ve biraz da gizemden oluşan Reiki, hastaya olan etkisinin yanında tedaviyi verene de yardımcı oluyor ve birçok alanda insan davranışlarına olumlu etkisi oluyor. Reiki’nin hayat enerjisine bağlanmak hem bir armağan hem de bir çapa görevi görüyor, hayatta sükûnet ve güveni sağlıyor. Reiki’yle dolu anlar huzur, rahatlama ve iyileşme anları.

“Enerji tedaviyi verenin ellerinden akar,” dedi Ram Sing ve ellerini önüne uzattı. “O kadar kolay ki, herkes Reiki’nin prensiplerini öğrenip uygulayabilir.”

Bu tedavi şeklinin binlerce sene önce Doğu’da kullanıldığını, sırlarının eski

Sanskritçe yazılıp, korunduğunu ve Mikao Usui'nin onları aramaya başladığı günü beklediklerini anlattı.

“Daha sadece 30-40 yıl önce gerçekleşti bu,” dedi Ram Sing. “Usui Japonya'daki bir manastırda Reiki sırrını anlatan antik yazıtları buldu. Sanskritçe yazanların geldiği en üst ruhani seviyeye gelebilmek için dağlara çıkıp üç hafta boyunca yalnız kaldı. Dağlardaki son gününde birdenbire ona hızla gelen bir ışık gördü, ışık yaklaştı ve alnından vurdu. Aynı anda inanılmaz rengârenk bir patlama ve göz kamaşması yaşadı. Heyecanlanıp dağlardan inmeye başlayınca ayağı keskin bir taşa çarptı ve yoğun bir şekilde kanamaya başladı. Elini yaraya uzattığında kan durdu ve acısı geçti. Yemek yemek için durduğu küçük bir dükkânda, dükkân sahibinin kızının ağrıyan dişinin ağrısını geçirdi ve ancak o zaman Reiki tekniğini gerektiği gibi kullanabildiğinden emin oldu...”

Einav, Ram Sing'in söylediklerini suya hasret toprak misali dinledi, Dror bile şüpheyle dolu bir ilgi gösterdi. Ofra'ya baktım. Ram Sing'e hipnotize olmuş gibi bakıyordu. Hikâyeleri dinledim ve içlerinde gerçekten doğruluk olup olmadıklarıyla yormadım beynimi. Ram Sing'in inandığı şeyler doğru olsa da olmasa da Ofra'ya yardımcı olmuştu.

Daha sonra Ram Sing, Ofra'ya yapacağı son tedaviye hazırlanmak için meditasyon yapması gerektiğini söyledi. Bunun için bir yerde yalnız kalmak istediğini söyleyince ben de çalışma odamı önerdim. Ram Sing içeri girdi ve aşağı yukarı yirmi dakika sonra çıktı. Ofra'ya tedavi uyguladığı süre içinde televizyon, radyo ya da başka bir gürültü yapan alet çalıştırmamamızı rica etti, onu yatak odasına götürdü ve kapıyı kapadı. Zaman geçirmek için neredeyse bir saat boyunca gazetede sıkıcı makaleler okumak zorunda kaldım. Sonunda yatak odasından çıktığında bana fısıldayarak tedavinin istediği gibi geçtiğini ve Ofra'nın uyuyakaldığını söyledi. Onu arabamla otele götürdüm. Ofra'yla beraber konferansına gelmemi rica etti, ben de gelmeye çalışacağımı söyledim.

Ram Sing'in “Mutluluğa Giden Yol” konferansı fazla büyük olmayan bir salonda, iskemleler çıkartılmış olarak yapıldı. Yerler, tamamen hasır örtülerle kaplanmıştı. Salona girişte mistik konularda kitap satan bir tezgâh ve de selfservis sıcak içecekler sunan bir tezgâh vardı. Gelen topluluk çok farklı insanlardan oluşuyordu, içeride çok genç ve çok yaşlı kişiler, çiftler ve tek başına insanlar, birçok kadın, birçok blucin, uzun Hint elbiseleri ve ucuz

gümüş mücevherler vardı. Salon yavaş yavaş dolmaya başladı, insanlar bağdaş kurup hasırlarda oturuyor ve fısıldayarak konuşuyorlardı. Gözükmeyen bir hoparlörden hafif bir Hint müziği geliyordu. Aşağı yukarı yüz kişi saydım. Sonunda mavi kıyafeti ve göğsündeki “kedi gözü” taşıyla Ram Sing içeri girdi. Eline mikrofonu aldı ve herkese geldikleri için teşekkür etti. Sessizlik olunca yakınlarında oturan bir kadına parmağıyla işaret etti.

“Mutlu musun?” diye sordu, daha öncesinde bir şey söylemeden.

Kadın kırk yaşlarında, şişman ve bakımsızdı, ne cevap vereceğini bilemedi.

“Ne demek istiyorsun?” diye kekeleydi.

Ram Sing sabırla açıkladı:

“Sabah kalktığında ağzında bir gülümseme ve kalbinde bir şarkı var mı? Yaptığın işten, evli olduğun ya da beraber yaşadığın adamdan memnun musun? Hep yaşamak istediğin hayatı yaşadığını söyleyebilir misin?”

Kadın bir an düşündü.

“Hayır,” dedi. “Daha fazlasını beklemiştim.”

Ram Sing kadının yanında oturan genç bir adama döndü.

“Hayat sana iyi davranıyor mu?” diye sordu. Adam da olumsuz yanıt verdi. Hayatının farklı olmasını istediğini söyledi. Hintli, topluluktaki başka insanlara da sorarsa muhtemelen benzer yanıtlar alacağını söyledi.

“Acaba hiç durup düşündünüz mü?” diye sordu. “Neden bu kadar çok ıstırap çeken insan var? Neden bu kadar çok insan sürekli dertli? Elle tutulur şeyleri olmayan, bir şeyleri eksik olan insanlardan bahsetmiyorum, her şeyleri olan insanlardan bahsediyorum, ama sürekli huzursuzlar, hayattan hayal kırıklığına uğramışlar, huzur ve hayat neşesi dışında her şeyi olan insanlardan bahsediyorum...”

Biraz durdu ve bakışları onu dinleyen topluluğun yüzlerinde gezindi.

“İnsanoğlu karanlıkta çekirgeler gibi zıplıyor, nereye gittiğini, neden zıpladığını bilmiyor. İnsanlar sürekli, ateşe uçan pervane böceği gibi acele ediyor, burnunun önüne asılan küpşekerin peşinde koşan bir at gibi koşuyorlar... İstiraba son vermenin vakti geldi. Doktorlarınız bile, Batı’nın en ilerlemiş doktorları bile stresle hastalıklar arasında ilişki olduğunu söylüyor. Vücut, ruh yaralı olduğu için hastalanıyor, gereğinden çok hasta kişi var. Neredeyse her evde uyku ilaçları, sakinleştirici haplar, ağrı kesiciler, anti-

depresanlar var. İnsanlar haftalar, aylarca yok oluyorlar ve bu süre içinde akıl hastanelerinde olduklarını kimseye söylemiyorlar. İnsanlar akrabalarıyla, iş arkadaşlarıyla, eşleriyle kavga ediyorlar. Her yaştan kişi intihar ediyor. Birçoğunuzun başının üstünde korku, hayal kırıklığı ve huzursuzluk bulutu dolaşüyor; hoş olmayan düşüncelerden oluşan bulut gerçeğin üzerini örttüğünde hiçbir şeyin yararı olmaz. Hep cehennemde yaşadığınızı hissedeceksiniz... İnsanlık balonunda gereğinden fazla basınç var, ek her küçük basınç patlamasına neden olabilir... Ben bu nedenle buradayım, size yardım etmek için. Balondan biraz hava çıkarmanın, iyileşmenin, hayatın iyi yönlerini almanın ve iç dünyanızı ıstıraptan kurtarmanın yolunu göstermek üzere buradayım.”

Ofra yanımda oturuyordu, ama benden binlerce mil uzaktaydı. Bu adam büyüyle, yumuşak sesiyle ve yakıcı bakışlarıyla onu esir almıştı. Söylediklerinin bir kelimesini bile kaçırmıyordu. Konuştuğunda ya da topluluğun önünde dolaştığında vücudunun hiçbir hareketi Ofra’nın gözünden kaçmıyordu. Topluluğun büyük kısmı da Hintli’yi dikkatle dinliyordu.

Sesi birden kükremeye dönüştü. “Sizi uyanmaya, kötü rüyadan uyanıp, kâbustan kurtulmaya çağırıyorum. Kapının daha iyi bir değişikliğe açık olduğunu anlamanız için daha ne gerekli? Size gerekli şoku ne sağlayacak, hastanede yoğun bakımda geçireceğiniz bir hafta mı? İşten atılmak mı? Kendinizi isteyerek bağladığınız iplere bağlı kalmayın, kapı açık, sizlere sesleniyorum, kapı açık ve siz özgür olabilirsiniz...”

Hint müziği konuşmanın sonuna kadar devam etti. Akşamın sonu soru ve cevaplardan oluşuyordu.

Eve gittik. İkimiz de daha önce Uzakdoğu’nun dünya bakışına ya da davranış biçimlerine maruz kalmamıştık, ikimiz de daha önce bunlara ilgi duymamıştık. Ram Sing’le tanıştığımızdan bu yana, en azından Ofra açısından, birçok şey değişmişti. Reiki’nin yarattığı harikaları şahsen yaşamış, meditasyona ilgi göstermeye başlamıştı, bu akşamın hayatı algılama şeklini değiştirdiğini söyledi.

Geriye dönüp baktığımda bana aynı etkiyi yaptığını hatırlamıyorum. Konuşmayı dinlemiştim, ama kendimi kaptırmaktan çok uzaktım. Bununla beraber insanların neden değişik düşünce ve davranış tarzlarını denemeye

hazır olduklarını anlayabiliyordum. Günlük stresten, evdeki ve işteki sorunlarla ve modern, başarıya dayalı toplumun getirdiği zorlamalarla başa çıkamayanlar için rahat bir kaçış yoluydu.

Orada bulunan topluluğun en azından bir kısmı günlük hayatta Ram Sing'in tavsiye ettiği değişiklikleri yapmanın çok kolay olduğuna ikna olmuştu. Bence hiçbiri onun amacını tam olarak anlamamıştı, ama kavalcının peşinden giden fareler gibi büyüüne kapılmışlardı.

Henüz Ofra'nın onun peşinden ne kadar gideceğini bilmiyordum.

10

Ertesi sabah işe gelir gelmez Dina'dan Hagit'i arayıp ona sınav için tarih vermesini istedim. Resmi gözükmelerini, Hagit'in gerçekten bunun bir iş teklifi olacağına inanmasını istiyordum. Dina arayıp öğleden sonra gelip gelemeyeceğini sorduğunda Hagit'ten olumlu yanıt aldı.

Hagit biçimli vücuduna çok uyan bir blucin ve mavi kot gömlek giyiyordu. El sıkıştık. Yüzü buz gibiydi.

Odada ağır bir sessizlik vardı. Caddeye, pencereden görünen evlere baktım. Yeşilliklerle süslü çatı katı dairelerinin arkasından batan güneşin son kırmızı ışıkları gözüküyordu. Gün ışığı bir anda yok oldu.

“Bilgisayara veri girmesini bildiğini söylemiştin,” diye hatırlattım.

“Evet.”

Arada sırada bilgisayarıma girilmesi gereken suç duyuruları ve mahkeme kararları konusunda bir şeyler saçmaladım. Tamamen uydurmaydı bu. Bilgisayara girilmesi gerekenler Dina tarafından oraya otomatik olarak gönderiliyordu. Yeni bir çalışana ihtiyacım yoktu, ama bu kıza ihtiyacım vardı.

Olabildiğince ciddi bir izlenim bırakmak istiyordum. Ona sınav yapmak zorunda olduğumu söyledim. Ekranımın yanına oturtup bir mahkeme kararını bilgisayara girmesini istedim. Bunu yavaşça yaptı, henüz klavyede tecrübeli olmadığı belliydi, ama hangi düzeyde olduğu şu anda beni ilgilendiren en son şeydi. Arada sırada bilgisayara baktım ve bitirdiğinde yaptığı işi övdüm.

Hagit’e ona işi verebileceğimi ve saat başına ödeme yapacağımı söyledim. Başını salladı.

“Teşekkürler,” dedi sessizce.

“Küçük bir sorun var,” dedim öylesine söylemiş gibi. “İşin burada, Tel Aviv’de yapılması gerekiyor, eve götüremezsin.”

Fazla düşünmesine gerek kalmadı.

“Tamam,” dedi. “Sorun olmaz.”

Ne zaman başlayabileceğini sordum, ne zaman ihtiyacın olursa dedi. Ona telefonla haber vereceğimi söyledim ve otobüs terminaline götürmeyi teklif ettim. İtiraz etmesine fırsat bırakmadan zaten oraya gideceğimi söyledim, tabii ki bu doğru değildi. İtiraz etmeye kalkmadı. Artık yanımda kendini daha güvenli hissettiği için kabul ettiğini biliyordum. Bu da tam istediğim şeydi.

Bodrum katına indik ve ona BMW’nin kapısını açtım. Hayranlığını gizlemeye çalıştı. Onu daha da etkilemek için elektrikli tavanı ve teybi açtım. Oturduğu koltuğa büzüldü. Emniyet kemerini takarken blucininden vücudunu hissettim. Saçından güzel bir şampuan kokusu geliyordu. Kısa ve heyecanlı, nefes alışlarımı zar zor sakladım. Kendimi kaybetmek üzereydim.

“İyi misin?” diye sordum öylesine, gereksiz bir gerginlik doğmasın diye.

“Gayet iyiyim,” dedi neredeyse fısıldayarak.

Otobüs terminaline geldiğimizde elini sıkarak ondan ayrıldım. Yanağından öpücük vermenin çok mu tehlikeli olacağını sordum kendi kendime, ama karar verene kadar dışarıdaydı, yürüyor ve kalabalıkta kayboluyordu.

Eski müşterilerimden biri, zeki bir planla, para taşıyan zırhlı araçlardan birini soymuş, Avrupa’ya kaçmış ve tüm parayı kumarda kaybetmişti. Sahte pasaportla ülkeden ülkeye dolaşmış, yerel çetelerden birine katılıp çalışmaya devam etmek istemişti, ama yerel hiçbir suç örgütü onu aralarına almak istememiş ve çabuk para kazanabileceği hiçbir fırsat çıkmamıştı önüne. Bitap ve çaresiz bir şekilde beni Frankfurt’tan aradı ve İsrail’e iade edilmesi konusunu halletmemi istedi. Kalan parasıyla uçak biletimi, otel masrafımı ve makul bir ücreti karşılayacaktı, olabildiğince hızlı oraya gitmemi istedi.

Bu birçok açıdan tam zamanına denk gelmiş bir yolculuktu. Ofra’dan uzakta kendime gelebileceğim bir tatile ihtiyacım vardı. Bunun dışında Sandy de iki üç günlüğüne bana eşlik etmeyi teklif etti. Bundan iyisi can sağlığı.

Akşam evde Ofra’ya yolculuktan bahsettim. Özel bir şey değilmiş gibi anlattım. Bunun sıkıcı bir iş gezisi olduğunu vurguladım, bir keresinde Almanya’ya gittiğimizde kendisinin Frankfurt’un dayanılmaz bir şehir olduğunu söylediğini hatırlattım. Orada kalışından zevk almayacağımı anlamasını istedim.

Bitirmemi bekledi:

“Şimdi seninle birkaç günlüğüne gidip hava almak hoşuma giderdi.”

Bu beklenmedik bir şeydi. Sandy’yle gitmek istiyordum, onunla değil. Eğlenmek istiyordum, ruhi dengesi her an değişen bir kadınla olmak değil.

Olabildiğince kibar davranmaya çalıştım.

“Benimle gelmeden çok memnun olacağımı biliyorsun,” dedim. “Ama tüm gün boyunca işle ilgili koşturuyor olacağım, akşama da ölü bir şekilde yatağa düşerim. Sana istediğim kadar ilgi gösteremem, gezemeyiz.”

“Önemli değil,” diye hemen cevap verdi. “Ben dükkânlarda dolaşırım. Uzun süredir kıyafet almıyorum.”

Hiçbir açıklamanın işe yaramayacağını hissettim. İki olasılık vardı önümde,

ya kabullenecektim ya da kabullenmeyecektim.

“Olmaz Ofra,” dedim ve yanımdaki sehpadan gazeteyi aldım. “Başka bir zaman, tamam mı?”

Cevap vermedi.

Frankfurt yağmurlu ve griydi, ama hiçbir şey moralimi bozamazdı. Ofra’yı başımdan atmıştım ve sabırsızlıkla Sandy’yi bekliyordum.

Müvekkilim kaldığım otele geldi ve iade koşullarına karar verdik, daha sonra Kudüs’teki Merkez Polis Komiserliği’ni arayıp gerekli düzenlemeleri konuştuk. Suçlunun kendini ele vermesi ve suçu itiraf etmesi karşılığında mahkemesine kadar tutuksuz kalmasına ve bunun gibi birkaç şarta daha razı oldular. Ben memnundum ve polis de anlaşmış olmaktan memnuniyet duyuyordu. Yirmi dört saat içinde Tel Aviv’den bir polis komiseri gelip müvekkilimi aldı. Onlarla havaalanına gittim ve onlarla gelemeyeceğimi, önceden verilmiş sözlerim olduğunu söyleyerek özür diledim. Orada kalıp bundan birkaç saat sonra kucağıma atlayan Sandy’yi karşıladım. Kocasına Almanya’ya alışveriş gezisine çıktığını söylemiş, kocası bu sefer de ondan kuşkulananmamıştı.

Bir araba kiralayıp Ren ve Mosel nehirleri boyunca gezindik. Hava güzelleşti. Yağmur durdu, güneş çıktı ve hava ısındı. Balkonlarından sardunyaların sarktığı küçük otellerde durduk, küçük aile şaraphanelerinde şarap tattık, geçtiğimiz şehirlerdeki marketleri taradık. Sandy’nin, valizini güya çıktığı alışveriş gezisinin kanıtı olacak kıyafetlerle doldurmasına yardımcı oldum. Bira mahzenlerinde vakit geçirdik, operetlere gittik, gücümüz kalmayınca kadar seviştik. Birkaç kere sevişirken Hagit üzerine fanteziler kurdum. Sandy muhteşemdi, ama onu moşavdan gelen genç kıza hiç düşünmeden değiştirdim. Hagit’in bana ondan daha fazla heyecan vereceğinden şüphem yoktu.

Aslında epey eğlendim, numara yapmak zorunda değildim, dertlerden uzaktım. Ofra’nın ve çocukların nasıl olduğunu sormak için evi aradım. Ofra’nın sesi soğuktu ve sadece sorduklarıma cevap verdi. Nasıl olduğuyla, çocukların nasıl olduğuyla ve yeni iş bulma çabalarıyla ilgilendim. İsteksizce kısa cevaplar verdi ve sesinden konuşmayı bir an önce bitirmek istediği belli

oluyordu.

Geri dönmeden önceki gece Koblenz şehir merkezinin hemen yanındaki Yahudiler Sokağı'nda eski bir lokantada kutlama yaptık, şampanya içince başımız döndü, yalpalayarak otele döndük ve kıyafetlerimizle uyuyakaldık.

Ertesi gün havaalanına gittik ve daha önceki seferlerde de yaptığımız gibi orada vedalaştık. Duty Free'de Ofra'ya, Einav'a ve Dror'a birkaç hediye aldım. Uçakta birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi ayrı koltuklarda oturduk. Sandy'yi havaalanında kocası bekliyordu. Beni ise kimse beklemiyordu. Zaten yurtdışından döndüğümde Ofra ya da çocuklar hiçbir zaman beni beklememişlerdi. Bu nedenle de bir şeyin yolunda olmadığı fikri aklıma gelmedi.

Eve öğleden sonra geldim ve evde sadece Einav'ı buldum. Ofra'nın nerede olduğunu sorduğumda, "Bilmiyorum, bir saat önce gitti," dedi. Dror odasından çıktı, "Merhaba," dedi, nasıl geçtiğini sordu ve sorusunun cevabını beklemeden ona aldığım bilgisayar oyununu aldı ve odasına döndü. Einav ona getirdiğim Walkman'i aldı ve parlayan gözleriyle beni odasına davet etti.

"Gel," dedi, "ilginç bir şey göstereceğim sana." Odasındaki yazı masasında yan yana değişik renklerde yarım düzine kadar kristal duruyordu.

"Biliyor muydun," diye sordu heyecanla, "binyıllar önce Kudüs'teki tapınakta da büyük Kohen kristal kullanırmış?" Kohen'in boynuna taktığı taşlardan oluşan plakadan bahsettiğini anladım. Hâlâ bu taşların masasında ne yaptığını anlamamıştım.

"Ram Sing bana taşlarla ilgili bir kitap gönderdi," dedi, "bir gecede yuttum kitabı."

İçinde değişik büyüklükte parçacıkların bulunduğu neredeyse saydam bir taşı dikkatlice eline aldı. "Bunların kayıp kıta Atlantis'in yazı işaretleri olduğu söyleniyor... Orada kristallerin enerjilerini ışıktandırma, tedavi, kontrol, hava ve daha bir sürü şey için kullandıkları söyleniyor."

Bu konuşmaya hazır değildim, Einav'ın beni yaşadıklarına ortak görmesine alışık değildim. Onu uzun süredir bu kadar heyecanlı görmemiştım.

"Bu taşları kim verdi sana?" diye bir soru sıkıştırmayı becerdim araya.

“Kristallerin satıldığı özel bir dükkândan aldım.”

“Bana insanların bundan para kazandığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

Güldü.

“Nerede yaşıyorsun sen baba? Birçok alıcısı var.”

Her taşın özelliklerini detaylıca anlatmadan beni rahat bırakmadı. “Yapman gereken tek şey doğru taşı yakınında tutmak, cebinde ya da bir mücevher içinde ve işe yaracağına güvenmek; o zaman işe yarıyor.”

Ona uzun uzun baktım, bitmeyen heyecanını gördüm ve korktum.

“Bu konu yüzünden aklını kaybetmeyeceksin, değil mi Einav?” diye sordum.

“Baba,” diye azarladı beni, “aklını kaybetmek doğru bir tanım değil. Bu konu ilgimi çekiyor ve ben de bu konuyu öğreniyorum, o kadar.”

Abartmamasını, yeni hobisiyle hayatındaki önemli şeylerin, mesela derslerinin arasındaki dengeyi bulmasını rica ettim.

Merak etmememi söyledi.

Buna rağmen bu konuyu hafife alamıyordum, odasından çıktığımda içimde bir rahatsızlık hissi vardı.

Kahve hazırlamak üzere aşağı indim. Mutfak tezgâhının üstünde, kahve, çay ve şeker kavanozlarının yanında yeni birkaç kap vardı. Bir tanesinde kokulu otlar, diğerinde tam pirinç vardı. Başka bir kapta yeşil mercimek buldum ve ekmek kutusunda da değirmende öğütülmüş undan yapılmış mayasız koyu bir ekmek vardı. Kahve için buzdolabından süt çıkardığımda renksiz tofu blokları gördüm. Temizlikçi kadın işini bitirdiğini ve eve gideceğini söylemek üzere içeri girdi. Ona tüm bunların kime ait olduğunu sordum.

“Ofra’ya,” dedi, “doğal rejime başladı. Ona iyi geldiğini söylüyor.”

Ofra geldiğinde kahvemi içiyordum.

“Nasıldı Almanya?” diye sordu ilgisizce. “Yapman gereken her şeyi yapabildin mi?” Olumlu yanıt verdim, ama gözümü ondan alamadım. Onda daha önce görmediğim bir şey vardı.

“Evet,” dedim, “yapmam gerekenleri yaptım.”

Ondaki deęişiklięin ne olduęunu çıkaramıyordum.

“Sana bir şeyler oldu, deęiştin,” dedim.

“Kendimi arıyorum, bu da deęişimlerle dolu bir süreç.” Bundan daha fazla bahsetmek istemediğini hissettim.

Ona getirdiğim hediye verdim. Hediye paketinin içinde yeni bir parfümdü. Teşekkür etmeden, bakmadan paketi masaya koydu.

Mutfak tezgâhının üzerindeki yeni kapları gösterdim.

“Evet, benim... Yemek alışkanlıklarımı deęiştirdim,” dedi. Bu kelimeleri onun ağzından duymak garipti. Ofra hep iyi yemekten hoşlanırdı ve dondurma ya da kremalı pastalar yediğinde kalorileri saymazdı. Yeni yemek alışkanlıklarının kahveye izin verip vermediğini ve bana katılmak isteyip istemediğini sordum. Eliyle bana hayır der gibi bir işaret yaptı ve odadan çıktı.

Einav’la Ofra beni bu gece şaşırtmayı başarmışlardı. Gördüklerimi beklemiyordum, olayları hazmedemiyor ve sonuçlar çıkaramıyordum. Tek bildiğim, yokluğumda evde bir şeylerin olduęu, karımın ve kızımın hayat tarzlarında ve düşünüşlerinde bir şeylerin deęiştiiydi. İkisinin de kararlarını verirken bana danışmadıklarını, söyleyeceklerimin hiçbir değeri yokmuş gibi davrandıklarını hatırlattım kendi kendime. Geçmişte Ofra’dan uzak hissettiğim olmuştu, genellikle benim inisiyatifimle, başka bir kadınla ilişkiye gömülü olduğum için gerçekleşirdi bu uzaklık. Şimdi de benzer, ama daha ciddi bir mesafe hissediyordum. Şimdiye kadar evdeki ilişkilere ben hâkimdim. İsteddiğimde bağı kesiyordum, istediğimde yeniden bağlanıyordum. Şimdi birdenbire artık ben değıldim karar veren. Her şey, önceden haber vermeden altüst olmuştu. Daha önce hissetmediğim bir duygu içime sinsice yerleşti: Kendi evimde yabancı hissediyordum kendimi.

Ev sessiz, hatta fazla sessizdi. Einav’ın odasından telefon konuşmalarının hafif sesleri geliyordu. Dror’un odasından hiç ses gelmiyordu. Televizyon ve radyo kapalıydı. Ofra’yı aradığımda yatak odasında buldum. Yerde oturuyordu, sırtı dümdüzdü, gözleri inip kalkan midesine odaklanmıştı. Ona birkaç saniye baktım, duruşunu deęiştirmede. Kendimi gereksiz hissettim. Mutfaka gidip kalori dolu birkaç bisküvi kemirdim. Sonra sıkılana kadar biraz televizyon seyrettim. Yatak odasına döndüm. Ofra şimdi yatakta

yatıyordu, gözleri tavana bakıyordu. Ona birkaç soru sormak istediğimi söyledim.

“Tabii,” dedi kısık sesle.

“Neydi o?” dedim daha önceden oturduğu yeri göstererek.

“Meditasyon yapıyordum,” diye açıkladı. “Burada olmadığın sürede kurallarını öğrendim. Denemeni tavsiye ederim, sana yardımcı olacak.”

“Bana nede yardımcı olacak?”

“Meditasyon değişik stresleri yok etmeye yarar, içinde olanlara odaklanmanı, her sorun ve stres kaynağına senden uzak, seninle alakası olmayan bir yerde oluşuyorlarmış gibi bakmanı sağlar. Günde yarımşar saatten iki kere yap, farkı hemen hissedeceksin.”

Bir yandan bu konu onda iyi yönde bir değişikliğe yol açmıştı. Sakin, görünüşte stressizdi. Öbür yandan, kendi dünyası içinde dolanıyordu. Ayaklarının yere bastığından emin değildim.

“Nereden öğrendin meditasyonu?” diye merak ettim.

“Ram Sing öğretti.”

Yine Ram Sing. Kızımı etkilemişti, karımı da etkilemişti. Ondan endişe etmeye başlamıştım.

“Ya şimdi ne olacak?”

“Özel bir şey olmayacak. Hayatıma devam edeceğim, ama değişik bir şekilde, tabii ki gitmem gereken yolda daha fazla şey öğrenmeye çalışacağım.”

“Öğrenmek mi?” Ne demek istediğini tam anlamamış olmaktan korkuyordum.

“Ram Sing bir kurs açtı, öğretisinin temel kurallarını öğretiyor. Kursuna ‘Işığa Giden Köprü’ adını verdi, ben de katıldım. Kursu ücretsiz, kendisi de çok ender bulunan tarzda bir insan. Ondan ders almak benim için büyük bir ayrıcalık.”

Bunun sonu nereye varacak, diye düşündüm. Bu sorunun yanıtını bilseydim belki ne yapacağımı da bilirdim. Durum o sırada hem iyi hem de kötü yöne gidebilirdi.

Ofra kendine bir bitki çayı demledi ve uykuya daldı. Ben uzun süre

uyuyamadım. Olanları düşündüm. Einav'ı kristallere kendisini fazla kaptırmaya başladığını gördüğümde kesin durdurabilirdim. Ofra daha zor olabilirdi. Eğer olay günde iki kere meditasyon ve öğle yemeğinde mercimek ve tofuyla bitecekse, bununla bir sorunum yoktu. Ama kendini kaptırırsa nereye varacak? Mezheplere katılan, hayatlarını bir guru için değiştiren, Hindistan'daki bir aşrama gidip orada kalan insanları duymuştum. Ancak Ofra'yı şu anda durdurmak başlangıç noktasına, depresyona, çaresizliğe ve haplara dönmektir. Tüm bu olasılıkları aklımda iyice evirip çevirdim ve sonunda en doğru olan olasılığı kabul ettim: her şeyi olduğu gibi bırakmak. Benim açımdan bu neredeyse tam bir özgürlüktü, yaptıklarına kimsenin karışmamasıydı. Tabii ki bunun büyük bir avantajı vardı. Bu nedenle, diye düşündüm uykuya dalmadan önce, gerçekten de her şeyi akışına bırakmak belki de yararlı bir gelişmeye yol açacaktı. Benim yararına bir gelişme.

Sabah uyandığımda Ofra yatakta değildi. Etrafıma baktığımda onu yerde meditasyon pozisyonunda gördüm. Banyoya gittiğimde, geri dönüp giyindiğimde gözlerini kaldırıp bana bakmadı. Bitirip doğrulduğunda günaydın dedim, o da başını salladı. Daha sonra çocuklara kahvaltı hazırladı, kendine hindiba kökünden kahve yapıp pirinç balı sürdüğü mayasız bir dilim ekmek hazırladı. Dror dalga geçip böyle devam ederse organik saman yemeye başlayacağını söyledi, ama Ofra ve Einav hiçbir şey anlamadığını söylediler ona. Einav'a baktım. İştahla sandviçini yiyip kakaolu sütünü içti. Şimdilik Ofra'nın seçtiği tarz yiyeceklere ilgi göstermiyordu, bu iyiye işaretti.

Büroya geldiğimde moralim düzeldi. Kendi kendime endişe etmeme neden olmadığını, büyük ihtimalle meditasyon yapıp organik yemek yiyen ve buna rağmen evde ve işte sorumluluklarını yerine getirmeye devam eden birçok insan olduğunu söyledim. Masamda beni şaşırtan ve heyecanlandıran bir kâğıt buldum. Arayan kişilerin arasında Hagit'in de adı vardı. Günlerdir yapmak için can attığım şeyi yaptım: Onu aradım. Ofisi iki gün önce arayıp yurtdışından dönüp dönmediğimi ve ona ihtiyacım olup olmadığını sormuştum. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim. İşte şimdi o bana gelmek istiyordu. Bunu sağlamak ne kadar basit, ne kadar kolay olmuştu. Aradığına sevindiğimi ve tabii, birçok iş biriktiğini söyledim. Ne zaman istersem

geleceğini söyledi. Tek bir sorun vardı: Ofiste çalışmasını istemiyordum. Benim yanımda çalışırsa Dina kızı iş yüzünden çalıştırmadığımı hemen anlardı. Bu nedenle bir daire kiralayıp dizüstü bilgisayarımı oraya götürmeyi planlıyordum. Kiralık bir daire tam da şu anda önümde duran fırsata en iyi uyan seçenektir. Hagit'e ofiste yer olmadığını, bir yer bulur bulmaz onu arayacağımı söyledim.

Onunla konuşmam biter bitmez bir emlakçiyi arayıp nasıl bir daire istediğimi anlattım. Ofise yakın, sessiz bir yan yolda, bir iki odalı. Ricama öncelik vereceğini söyledi. Ofise ya da eve mesaj bırakmamasını, beni doğrudan cep telefonumdan aramasını rica ettim. Fazla soru sormadı. Ondan gizli bir daire tutmasını isteyen ilk müşteri ben değildim herhalde. Kendimden gurur duyuyordum. Her şey planladığım gibi gidiyordu.

Avner Givati'nin davası öğlen saatlerinde görüldü. Karısı Yafa tanık kürsüsüne çıktı. Yirmi sekiz yaşındaydı, ama en az on yaş daha büyük gösteriyordu. Basit, zevksiz kıyafetleri, toplu, bakımsız vücudunu örtüyordu.

Yüzü solgundu, korkuyla sağa sola bakan gözlerinin altında siyah torbalar vardı.

Sanık, sanık iskemlesinde oturmuş, karısına ifadesiz gözlerle bakıyordu. Onu kendine hâkim olması, yalnız konuşması istendiğinde konuşması, sesini yükseltmemesi ve karısına öfkeli bakışlar fırlatmaması için uyardım. Yargıcın ve savcının onun salondaki herhangi biri gibi sıradan bir adam olduğunu, onlardan daha kötü ya da iyi olmadığı izlenimini edinmeleri önemliydi. Savunmam çiftin arasında olanların değişik şekillerde yorumlanabileceği, davacının anlatımının gerçek olup olmadığının o kadar da açık olmadığıydı.

Yafa Givati ifadesine sanığı tanıdığı günle başladı, akrabalarının düğününde tanışmışlardı. Bundan sonra birkaç ay çıkmışlar, Avner evlilik teklif etmiş, o da kabul etmişti. Düğünden bir sene sonra büyük oğulları doğmuştu, bundan iki sene sonra da ikinci oğulları. Avner küçük bir elektrikli aletler dükkânı işletiyordu ve eve, Holon'daki dairelerine, az bir miktar para getiriyordu. Karısı günün bir kısmında çocuk bakıcısı olarak çalışıp eksiklerini tamamlıyordu.

“İlk sene iyi kötü fena değildi,” dedi kadın. “Hoş olmayan birkaç olay oldu, ama duymazdan, görmezden geldim. Gececeğini düşündüm...”

“Olanları anlat,” dedi savcı.

“Örneğin,” dedi, “Avner kaybolur, bir, bazen birkaç gün sonra gelirdi, hiçbir şey de söylemezdi. Erkeğin bağımsızlığına ihtiyacı olduğunu belki anlayabilirdim, ama anlamadığım bunu neden hep ona en çok ihtiyacım olduğu zaman yapıyordu, ya ben ya çocuklar hastayken, annemi hastaneye kaldırdıklarında. Hatta annemin cenazesinde bile yoktu.”

“Bunu neden yaptığını hiç sordun mu?”

“Birkaç kere sordum, ama sormama sinirlendi ve cevap vermedi. Fazla baskı yaparsam evliliğimizi yıkacağını düşündüm ve içime attım.”

“Sinirlenmenin dışında başka tepkileri oluyor muydu?”

“İlk başta hayır. Ama ikinci oğlumuz doğduktan sonra durum kötüleşti. Birdenbire hiçbir sebep olmadan patlar, bağırır ve üzerime eline ne gelirse atardı, tabak, ayakkabı, ne bulursa.”

“Ne yaptın?”

“Ne yapabilirdim? Sustum ve sakinleşmesini bekledim.”

“Sana bu patlamaların sebebini söyledi mi?”

“Her şey. İşim, yaptığım yemekler, ettiğim telefonlar. Bir keresinde çocuklarına baktığım ailenin evine geldi ve ev sahiplerine bana yeteri kadar para ödemediklerini söyleyerek deli gibi bağırdı. Üstelik iyi para veriyorlardı, ama anlaşılan bağırarak birini arıyordu. Çok korktular ve beni hemen işten attılar.”

“Şiddeti başka şekillerde de çıktı mı ortaya?”

Yerimden kalkıp şiddet kelimesine itiraz ettiğimi, şiddetin henüz ispat edilmediğini ve bu kelimenin kayıtlardan silinmesini istediğimi söyledim. Yargıç kabul etti ve savcı soruyu daha yumuşak bir şekilde sordu:

“Saniğin sana karşı davranışında bir yoğunlaşma tarif ettin, bu fiziksel darbelere kadar vardı mı?”

“Evet. Ona bir meslek öğrenmek için okumak istediğimi söyleyince. Delirdi, herhalde bir sevgilim olduğunu, derslerin bir mazeret olduğunu söyledi, cevap vermeme fırsat kalmadan yüzüme yumruk attı, arkasından da bir tane daha.”

“Doktora gittin mi?”

“Utandım. İzlerin geçmesini bekledim ve bir daha olmayacağını umdum. Ama birkaç kere daha oldu. Son keresinde başımı tuttu ve duvara çarptı. Banyoya girmesini bekledim, çocukları aldım ve kadın sığınma evine gittim, halen de oradayım.”

“Şimdilik bu kadar,” dedi savcı ve yerine oturdu. “Sorularım şimdilik bitti.”

“Buyrun Avukat Şamir,” diyerek bana söz verdi yargıç. Yerimden kalktım ve tanığa uzun uzun baktım.

Hikâyesi bana hiç dokunmamış, bende merhamet hissi uyandırmamış, üzüntüsüne ortak olmamıştım. Ona inanıp inanmadığım sorusunu hiç sormadım kendime. Sadece müvekkilime en iyi hizmeti nasıl verebileceğimi düşünüyordum. Bana para veriyor, benden onun tarafında olmamı bekliyordu. Yargıç sadece adamın suçsuz olduğuna inandırmakla kalmayıp, doğru olsa da olmasa da, bu adamın karısının saçmalıklarına kurban düştüğüne inandırmak istiyordum. Kadınla kısık sesle konuştum:

“İnsanın içine dokunan bir hikâye anlattınız hanımefendi, ama bir anlığına

ltfen gereklere bakalım. Siz de ben de anlattıklarınızın aslında hi yaşınamadığını biliyoruz...”

Doktor Uri Braun ve karısı Ruti bizi akşam yemeğine bekliyorlardı. Ruti’nin doğum gününü kutlamak üzere birkaç arkadaş davet etmişlerdi. Saat dokuzda gelmemizi rica etmişlerdi ama Ofra evde değildi ve cep telefonu da kapalıydı. Eve dokuzdan birkaç dakika önce geldi ve dersin ortasında kalkıp çıkamadığı için daha önce gelemediğini söyledi. Sonra, gitmeden önce meditasyon yapmak istedi. Onu bunu dönüşte yapması için ikna etmeye çalıştıysam da ısrar etti.

“Meditasyon aç karnına yapıldığında daha etkili,” diye açıklamada bulundu.

Bir köşeye gidip bana sonsuz gibi gelen bir süre boyunca orada kaldı. Bitirdiğinde hızla giyindi, çocuklardan kendi kendilerine akşam yemeği hazırlamalarını istedi ve evden çıktık. Şansımıza Braunlar’ın evi bizim evimizden kısa bir yürüme mesafesindeydi. Ofra’ya iyi arkadaşı olan Ruti’ye ne hediye aldığını sordum. Yerinde durup, “Özür dilerim, tamamen unuttum,” dedi.

Öfkeme engel oldum. Ona Ruti’ye hediye almasını hem dün hem de bugün hatırlatmıştım. Ona kızmaya hakkım vardı, ama havayı bozmanın anlamı yoktu. Zaten bu konuda bir şey yapmak için çok geçti. Ofra da hediye konusunda çok endişeli gözüküyordu. Sakin bir sesle bir mazeret bulup Ruti’ye başka bir zaman hediye götüreceğini söyledi.

Braunlar’ın yemek masasında ev sahipleri, sosyal ortamlarda sık sık gördüğümüz iki çiftle beraber oturuyorlardı. Ofra özür diledi ve ben de geç kaldığımıza üzgün olduğumuz şeklinde birkaç şey mırıldandım. Ruti ve Uri bize gülümseyip masaya davet ettiler. Ruti’nin şerefine kadeh kaldırdık ve çorbaya saldırdık.

Ruti iyi yemek yapardı ve herkes ona hazırladıklarıyla ilgili iltifatlar yağdırdı. Tabağı boşalmayan tek kişi Ofra’ydı. Aslında çorbadan sadece bir yudum tatmıştı. Bu garipti, çünkü karım iyi yemekten hoşlanır ve değerini bilirdi. Ruti Ofra’nın dolu tabağını masadan aldığında hiçbir şey söylemedi. Konuşan Ofra oldu. Fazla yiyemeyeceğini, şu anda tüm beslenmesinin yeni

ve sađlıklı ilkelere bađlı olduđunu aıkladı. Ruti hemen, tabii ki yemek zorunda olmadıđını syledi. Kadınlar hemen, nasıl bir beslenme tarzından bahsedildiđini sorup, zellikle de hızlı kilo kaybına sebep olup olmadıđını đrenmek istediler. Ofra organik yiyecekler, proteinli yiyeceklerin sınırlanması ile kimyasal maddeler ve katkı maddeleri olmayan yiyeceklerin yararları hakkında uzun ve sıkıcı bir nutuk ekti. Etin yanında gelen sebzelere dahi dokunmadı ve dolu bir tabak marul yedi.

Kahveyi oturma odasında itik. Doktor Braun beni bir mazeret bulup bir kenara ekti. Yzndeki ev sahibi glmsemesini sildi ve bana Ofra'ya ne olduđunu sordu. Ram Sing'in dersleriyle ilgisini anlattım. Bildiđim kadarıyla orada meditasyon đrenip insanın ektiđi eziyetten kurtulmayı đreniyorlardı.

“Beni rahatsız eden bir řey var,” dedi, “derin depresyondan byle havalarda bir ruh durumuna gemesi, bu ani deđiřiklik ve ses tonu... Evde de bu kadar ok mu konuřuyor?”

“Hayır, evde az konuřuyor...”

“Ular arasında gidip gelmeler, byk deđiřiklikler, genellikle manevi bir sorunun gstergesidir,” dedi doktor, “yine de bir profesyonele gzkse? Byle bir tedaviye ihtiyacı var.”

“Onu ikna edebileceđimi sanmıyorum.”

Kolunu omzuma koydu:

“Dinle beni, onu birkaç gnlđne yurtdıřına tatile gtr, sakinleřtir, onu sakince byle bir tedavinin ona yararı olacađına inandırmaya alıř...”

Utanmıřtım.

“Dinle Uri,” dedim, “dřnrm bu tavsiyeni...”

Eve gece yarısından sonra dndk. Ofra yataktan yastıđını ıkardı ve řilteye sırtst yattı. Yeni bir alışkanlık daha.

“İyi geceler,” dedi ve bařucundaki lambayı kapattı.

“İyi geceler,” dedim ve bařucumdaki lambayı kapattım.

Ařađı yukarı hep aynı řekilde devam eden evlilik hayatımız boyunca arada sırada bir cinsel giriřimde bulunurduk. ok heyecanlı deđildi, ama hayatımızda belirli bir yeri vardı. Benim onu aldattıđım ortaya ıkınca bu da sona ermiřti, ikimiz de bu yeni durumdan bahsetmemeyi tercih ediyorduk

anlaşılan.

Doktor Braun'un bana söylediklerinin bir ikaz lambası gibi beni uyarması gerekiyordu, ama ben bunları dikkate almamayı tercih ettim. Kendi kendimi, durum değerlendirmesi yaptığımda pek de fena bir sonuç elde etmediğime ikna ettim: Karım bana neredeyse hiç yer bırakmayacak şekilde hayatını dolduran bir uğraş bulmuştu, Einav kendisini okulda dikkati üzerine çekmesine ve diğer öğrencilerin de bölgedeki en büyük kristal alıcıları olmasına neden olan bir oyun edinmişti, Dror hiçbirimizi rahatsız etmiyordu ve ben de her normal erkeğin istediği huzura erişmiştim. Ben onları rahatsız etmiyordum, onlar da beni rahatsız etmiyordu. Gerçekten de iyi bir anlaşmaydı bu.

Ofra sabah saatlerini Ram Sing'in ona verdiği kitapları okumaya adanmıştı. Kitapların hepsi, bu fikirler hakkında yazmadan önce kendi hayatlarında denediklerini iddia eden kişiler tarafından İngilizce olarak yazılmıştı. Meditasyon, Reiki, şifa ve Tai-chi ile ilgili kitaplar vardı. "Tibet'in Yaşam ve Ölüm Kitabı" diye büyükçe bir kitap da vardı aralarında. Ofra kendini tamamen bu kitaplara veriyor ve evdeki işlerin çoğunu Braha'ya bırakıyordu. Öğleden sonrasını atölyesinde geçiriyor ve oradan geç saatte dönüp kendini bizden ayırıyor ve gece meditasyonunu yapıyordu. Bu kursun ne zaman bitip Ram Sing'in Hindistan'a döneceğini sormadım. Bu kursun devam etmesi işime geliyordu ve aynı şekilde devam edeceğini umuyordum. Eve geç kalma korkusu olmadan Sandy'yle istediğim zaman buluşabilmekten zevk alıyordum.

Ofra, en garip saatlerde eve döndüğümde bile nerede olduğumu sormaktan vazgeçti, ben de kursta ne yaptıklarını sormadım. Doğruyu söylemek gerekirse pek de ilgilendirmiyordu bu beni. Aslında Sandy de beni daha az ilgilendirmeye başlamıştı. Onunla buluşuyordum, çünkü şimdilik onunla sevişmek kolaydı. Ama pek yakında buluşmalarımızın biteceğinden emindim. Durmadan Hagit'i düşünüyordum. Avının susuzluğunu gidermek için suyun başına gelmesini bekleyen tecrübeli bir avcı gibi ben de tuzağımı kuruyordum. Eninde sonunda oraya geleceğini, kaçışı olmadığını biliyordum.

Kiraladığım daire, ofisin yakınlarında küçük bir evin ikinci katında

bulunuyordu. Sokağı dikkatlice seçmiştim. Olabildiğince az trafik geçen, tanıdıklarım ya da müşterilerimin oradan geçme olasılıklarının az olduğundan emin olduğum bir yerdi. Altı aylık kirayı peşin verdim. Kontratı kendi adıma değil, şirket adına yapmıştım, böylece ev sahibi beni kendi evimden aramayacaktı. Dairede iki oda vardı, küçük bir salon ve geniş bir yatak odası. Mutfağa kahve ve şeker aldım, buzdolabını içeceklerle doldurdum. Tam istediğim gibi olmuştu.

Masaya dizüstü bilgisayarımı ve avukatların bana eskiden gönderdiği ve artık değersiz olan eski mahkeme kararlarını ve mektupları yerleştirdim. Hagit'i, beğendiği kızla ilk buluşmasını bekleyen bir delikanlı gibi bekledim. Bir iki kere gizlice pencereden bakıp gelip gelmediğini kontrol ettim. Saat onda buluşmak üzere sözleşmiştik ve saat ona daha üç dört dakika vardı. Tutkum had safhadaydı. Bir an önce gelmesini istiyordum.

Kapıyı tam onda çaldı. Koşarak kapıyı açtım ve dakikliğini övdüm. Üzerinde bir üniversite adının yazılı olduğu bir tişörtle geniş bir etek giyyordu. Onu soymanın ne kadar kolay olacağını düşündükçe neredeyse salyalarım akıyordu.

Hagit hızlıca daireyi gözden geçirdi. Şüphelenmedi. Arkadaş canlısıydım, ama sadece işten bahsettim. Ona bilgisayarı çalıştırmayı bilip bilmediğini sordum. Bilgisayarın karşısına geçti, klavyeyle biraz oynadı ve bilgisayarın nasıl çalıştığını hemen anladı.

“Basit,” dedi.

“Her şey burada,” dedim dosyayı göstererek, “tek tek her sayfayı, her belgeyi geçirmen gerekiyor, davacının ve davalının ifadeleri, tartışmaların protokolleri, verilen karar.”

Saat başı ödeme yapacağımı, buna ek olarak yol masraflarını ve öğle yemeğini karşılayacağımı söyledim. Öğrenci maaşının iki katını vereceğimi söyleyince sevinçle teşekkür etti. Yazacaklarını bilgisayarda nasıl dosyalara ayıracağını gösterdikten sonra şirkete döndüm.

Her şeyin üst üste geldiği günlerden biriydi. Uzun süredir seslerini duymadığım eski birkaç müşterim aradı ve telefonla uzun uzun fikir danıştılar. En zorlu davalarımın birindeki savunma avukatım birdenbire

kalp krizinden ölünce mahkemeye yeniden hazırlanmak gerekti. Önemli bir dava üzerinde çalışmakta olan stajyerlerimden biri trafik kazasında yaralanıp hastaneye kaldırıldı. Bunun dışında nefes almama izin vermeyen birçok olay oldu. Buna rağmen Hagit'i arayıp işin nasıl gittiğini sordum. Bitirince beni arayacağını söyledi, böylece sonuçları kendim de görebilecektim.

Öğlen de Dror aradı. Sinirli bir sesle annesinin evde olmadığını, yemek bulamadığını ve dışarıdan bir hamburger alacak parası dahi olmadığını söyledi. Ona şimdilik buzdolabından bir şeyler almasını, Ofra'nın döndüğünde ona akşam yemeğine herhalde bir şeyler hazırlayacağını söyledim. Bu bana belki de Hagit'in de aç olabileceğini hatırlattı. Arayıp bir şey yiyip yemediğini sordum. Yememişti.

“Ne yemeyi seversin?” diye sordum.

“Fark etmez,” dedi.

Önümüzdeki yarım saat süresince daireden ayrılmamasını rica ettim ve iyi bir Çin yemeği gönderttim. Heyecanla aradı.

“Teşekkürler, lezzetliydi,” dedi.

Akşama doğru işi bitirdiğini söylemek üzere aradı. Her şeyi bırakıp oraya gittim. Kapıyı açtığında taze bir hali vardı, yirmi yaşındaki kızlar uzun bir çalışmadan sonra bile hâlâ iyi görünmeyi başarabiliyorlardı. Pencere açıktı ve bir yerlerden bir çiçek kokusu geliyordu. Yaptığı işi kontrol edermiş gibi yaptım. Bilgisayarda sayfalara baktım, ilgimi çekmeyen paragraflar okudum, bir iki kelime düzelttim ve harika bir iş yaptığını söyledim. Gözleri parladı.

“Teşekkürler,” dedi.

“Zor muydu?” diye sordum. Zor olmadığını, hatta eğlendiğini söyledi.

“Uzun süredir çalışmıyordum,” dedi, “sen de anlayabilirsin ki davadan sonra evden çıkıp iş aramaya halim yoktu.”

Tecavüz konusuna geri dönmek istemiyordum. Susmayı tercih ettim. Ona dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. Onu yumuşatma sürecini kısaltmak ve benimle yan odadaki yatağa gelmeye ikna etmek için her şeyi verirdim. Vücudunun yakınlığı, bluzundan çıkacakmış gibi duran göğüsleri ve eteğini bir çekişle ortaya çıkarabileceğim bacakları beni deli ediyordu. Ereksiyonumu fark etmemesi için taşıdığım çantayı önüme koymak zorunda kaldım.

Hagit'e o gnk cretini derken biraz cmert davrandım ve daha sonra da otobs terminaline gtrdm. Yanımdaki koltuęa oturunca ortaya ıkan dizlerine durmadan bakıyordum. Yuvarlaklıkları heyecanımı gittike artırıyordu. Radyodaki mzięi dinliyor ve bacaklarına attıęım bakışları fark etmiyordu.

Ayrılmadan nce, bir dahaki sefere, gece ge bitecek acil bir iş olma ihtimaline karış temiz kıyafet ve kiřisel temizlik malzemelerini getirmesini syledim. Bu durumda gece evine dnmesine gerek kalmazdı, dairede yatabilirdi.

"Haklısın," dedi. Onu otobs terminalinde bıraktıktan sonra hemen Sandy'yi aradım. Doluydum, řehvetle yanıyordum, bu basıncı azaltmak gerekiyordu. Ancak Sandy'nin cep telefonu aık deęildi ve apart oteldeki dairesinin telefonu aılmadı. Evini aramaya ise cesaret edemedim, kocası yurtdışında deęildi.

Başka bir zaman belki geceyi bekler ve Ofra'yla seviřirdim. Ancak kabul etmeyeceęini hissediyordum. Belki bana hl ok kızgındı, belki de yeni lemine dalmıştı. Yakındaki bir bara girdim, oturup bir votka ısmarladım. Arka arkaya iki kadeh itim. İki genzimi ve baęırsaklarımı yaktı ve bařımı dndrd.

Eve yaklaştığımda sadece yatak odasının ışığının yandığını gördüm. Sessizce girdim ve Ofra'nın telefonda konuştuğunu duydum. Ne konuştuğunu duymadım, ama odanın kapısında durduğumu görür görmez ahizeyi hemen yerine koydu. Bu telaşlı hareketi iyi tanıyordum. Sandy ya da başka bir kadın arkadaşım ile konuşurken Ofra yaklaştığında ben de birçok kez aynı harekette bulunmuştum. Aklıma gelen ilk fikir bir sevgilisi olduğuydu. Mantıklı olmasa da, şüphe uyandıracak bir olasılıktı. Gerçekten sevgilisi varsa ne yapmalıydım? Bunun beni sınırlendirmesi mi gerekiyordu? Öyleyse onu takip mi etmeliydim? Onunla yüz yüze konuşup sadakatsizlikle mi suçlamalıydım? Görmezden gelip ciddiye almamak daha kolay olmayacak mıydı?

Ofra doğruldu ve kuru bir sesle konuştu: “Bugün kurstan erken döndüm.” Yanıt bekliyormuş gibi bir hali yoktu. Tecrübeli hareketlerle haliya oturdu, sırtını dikleştirdi, ellerini serbest bırakıp gece meditasyonuna başladı.

Meditasyonunu yaparken onu rahatsız etmedim. Bir şeyler yemek üzere mutfağa gittim. Peynir ve ekmek çıkarıp tek başıma yedim. Hayatımızın iç dengesinde bir şeylerin bozulduğunu hissettim. Ofra'nın dersleriyle uğraşmasını, benden biraz uzaklaşmasını ve kendi davranışlarımın kazandığı serbestliği tabii ki sevmiştim, ama birdenbire karımın abarttığını hissettim. Son zamanlarda sallantıda olan aile hayatımız tamamen yıkılmıştı. Hep istediğim şey olmuş ve açık bir evliliğe kavuşmuştum. Ancak bu gerçeğe dönüştüğünde pek hoşuma gitmemişti. Her şeyin eskiden olduğu haliyle, benim istediğim şekilde gitmesinden hoşlanıyordum. Hep kaçacak bir yerim vardı, ama aynı zamanda dönecek bir yerim de vardı. Yer ayağımın altından kayıp, her şey kontrolümün dışına çıktığında kendimi rahatsız hissediyordum. Aile reisi imajım benim için kişisel, sosyal ve hatta mesleki açıdan önemliydi. Bunun yanında yaptıklarım bu imajı bozmamalıydı.

Ofra bitirdiğinde mutfağa girip uyku öncesi kendine bitkisel çay hazırladı. Onunla konuşmak istediğimi söyledim. Meraktan eser olmayan bir sesle konunun ne olduğunu sordu.

“Son zamanlarda evde olanlarla ilgili, bana öyle geliyor ki son zamanlarda eve ve çocuklara ayırdığından daha çok vakit ayırıyorsun bu Hint

atölyelerine. Hepimizden uzaklaştın.”

Kaynayan suyu fincanına döktü ve bana bakmadan konuştu: “Nasıl vardın bu sonuca?”

Evvelden hiç önem vermediğim konuları ona örnek olarak verdiğimi fark ettim: Evde akıllı iki karış havada dolaştığını, eve kapandığımızı ve sinemaya, tiyatroya ya da arkadaşlarla beraber dışarı çıkmadığımızı söyledim, çocuklarla ilgilenmediği konusunda şikâyet ettim. Dror’un birkaç gün önce öğle yemeği bulamadığını hatırlattım, aile hayatımızda yakınlık ve beraberlik olmadığını ve bunun daha kötüye gidebilecek bir süreç olduğunu iddia ettim.

“Bunların senin açımdan önemli olduğunu bilmiyordum,” dedi.

“Tabii ki önemli,” dedim kendimden emin ve güven vermeye çalışarak.

“Seni rahatsız eden Micky,” dedi bitkisel çayından son bir yudum alıp fincanı yerine koyarak, “seni rahatsız eden benim başıma gelenler değil, kendi başına gelenler. Birdenbire düzeninin bozulduğunu, benim, çocukların ve hatta kendi yolunun kesişmediğini fark ettin. Bunlara önem verdiğine sevindim Micky, ne tavsiye edersin?”

Ona doğru bir adım atmamı, ona karşı bir sorumluluk almamı, örneğin yeni bir sayfa açmak istediğimi belirtmemi, her ihtiyacı olduğunda yanında olacağımı söylememi istediğini hissettim. Ona bunları söylediğimi, onun da kollarını boynuma sarıp hayatımıza eski güzel günlerdeki gibi devam edebileceğimizi söylediğini hayal ettim. Birdenbire ruhumun derinliklerinde bir korku hissettim. Hayır, bu, ödemeye hazır olduğum bir bedel değildi.

“Şu anda herhangi bir öneri gelmiyor aklıma,” dedim.

Bana uzun ve acı dolu bir bakış fırlattı.

“Nasıl istersen,” dedi, “Ram Sing bana bir görev teklif etti. Kursa yeni öğrenci alınmasıyla ilgilenmemi istiyor. Teklifini kabul edebilirim.”

Günler geçtikçe aramızdaki ilişki giderek zayıfladı. Ofra kendini tamamen atölyesine verdi, ben de aramızda doğabilecek herhangi bir sürtüşmeyi önlemek için akşamları geç dönüyordum. Bazen döndüğümde uyuyor oluyordu. Bazen henüz gelmemiş oluyordu. Çocuklara onun yerine yardımcımız Braha yemek yapıyordu. Einav ve Dror yeni duruma

alışmışlardı ve hayatlarını buna göre sürdürüyorlardı. Sanırım anne babalarının onlara ne yapacaklarını söylemeden tek başlarına karar vermeleri hoşlarına bile gidiyordu. Çevremizde, herkesin kendi hayatını, kendi başına yaşadığı tek ev bizimki değildi.

Ancak doğal olmayan başka durumlar gibi bu durum da sorunlara gebeydi. İlk kurban Dror oldu. Bir akşam işten döndüğümde öfkeden kuduruyordu. Ofra'yla, o akşamüzeri okuldaki veli toplantısına gitmek üzere sözleşmişlerdi. Ofra gelmeye söz vermesine rağmen gelmemiştii.

“Ne kadar utandığımı biliyor musun?” diye sordu Dror. “Oturup onu bekledim, gelmeyen tek veli oydu. Her öğrenci öğretmenin odasına velilerinden biriyle girdi, tek yalnız giren bendim. Öğretmen hiç memnun kalmadı, annemle konuşması gerektiğini ve gelmediğine çok şaşırdığını söyledi.”

Onu sakinleştirmeye çalıştım, Ofra'nın gecikmesinin herhalde kendi suçu olmadığını söyledim.

“Annem kendini kaybediyor” dedi, “bu evde hiçbir şey yolunda gitmiyor.”

Daha cümlesini bitirmeden Ofra eve girdi. İkimize soru dolu gözlerle baktı.

Dror, veli toplantısına gitmediği için ona çok kızgın olduğunu söyledi. Ofra alnını kırıştırdı.

“Unuttum,” dedi, “atölyedeydim Dror. Özür dilerim.”

“Özür dilemek için çok geç,” diye patladı çocuk.

“Sence abartmadın mı?” diye sordum Ofra'ya. “Bu eve karşı sorumluluklarını fazlasıyla ihmal etmiyor musun?”

Bana öfkeli bir bakış fırlattı.

“İhmal mi?” diye bağırdı, “Ya senin ihmalin?”

Sesinde yeni, bir çatışma haberi veren bir tını vardı. Aramızdaki anlaşmazlığa Dror'u da katmak akıllıca olmazdı, aldığı yarayı sadece daha da derinleştirirdi bu.

Ofra'nın sorusu havada asılı kaldı, çalışma odama geçtim.

Avner Givati tanık sandalyesine oturdu. Karısı Yafa ön sıralardan birine

oturup başını avuçlarının içine aldı. Şimdi de kocasının gözlerine bakmaktan çekiniyordu. Ondan nefret ediyor ve korkuyordu, kocasının onun polise gidip şikâyet etmesini ve o şikâyetin bu davaya yol açtığını unutmayacağını biliyordu.

Givati'nin ağır bir ceza alacağını anlamak için büyük bir hukukçu olmaya gerek yoktu. Bugünlerde kadınlara karşı çok fazla şiddet davası vardı, gazeteler ağır ceza talep ediyordu ve yargıçlar da genellikle bu cezaları veriyordu. Bu nedenle öncelikle olayların Yafa Givati'nin iddia ettiği gibi olup olmadığı hakkında şüphe oluşturmak, kocasının hareketlerinin gerçekten şiddet olarak tanımlanıp tanımlanamayacağını sormak önemliydi. Savunmam, çiftin arasındaki olağan bir kavganın tesadüfen birinin yaralanmasıyla sonuçlanmasıydı.

Givati'yle mahkemede söyleyecekleri konusunda bol bol alıştırma yaptım, karısının söylediği her şeye karşı bir savunma ve açıklama getirecekti. Bunların bir kısmı gerçeğe bir şekilde bağlıydı, bir kısmıysa tamamen hayal ürünüydü. Ancak hepsinin amacı aynıydı, güvenilir, suçsuz bir adam imajı yaratmak. Avner Givati her şeyden önce kendisini sadık bir koca olarak tanıttı, karısını el üstünde tutar ve çocuklarını da gözü gibi severdi. Evde olmadığı zamanları, yeterince kazanç getirmeyen dükkânına alıcı aramakla geçirdiğini söyledi, karısının annesinin cenazesinde Eilat'ta acil bir iş görüşmesindeydi ve sık sık öfke krizlerine tutulduğunu da yalanladı.

“Sayın yargıç,” dedi ve bakışlarını mahcup bir biçimde yargıçlara çevirdi. “Bazen sinirlendiğim doğru, ancak saygıdeğer yargıç eminim beni anlar, kâr sağlamayan bir dükkânı olan, her zaman gerginlik içinde yaşayan bir adam bazen bir anda kendini kaybedebiliyor. Arada sırada erkeğin ya da karısının patlamadığı bir aile tanımıyorum.” Bu durumların en azından bir kısmından karısının sorumlu olduğunu söyledi. “Hastalık derecesinde kıskanç,” diye iddia etti, “işten her geç dönüşümde bana bağırarak sevgilim olduğunu ve herhalde ondan döndüğümü söylerdi. Beni deli ederdi, ona nasıl bağırmam?” Buna rağmen karısına bir kere vurduğunu itiraf etti, “ama sadece bir kere ve hemen de özür diledim.”

“Yalan... Yalan... Yalan,” diye mırıldandı Yafa Givati eğilmiş başını tutan ellerinin ardından, “söylediği her şey yalan...”

“Ben mutsuz bir aileden geliyorum,” diye devam etti sanık, “babam annemi

ve bizi her fırsatta döverdi, o da annem de hırslarını bizden çıkarırlardı, dövülmediğimiz ya da ceza almadığımız bir gün yoktu. Dövmenin kabul gördüğü bir ortamda büyüdüm, belki de bu dönemden içimde bir şey kalmış, belki de bu nedenle bir iki kere kendime engel olamadım.” İkimiz de bunun yalan oluşunu biliyorduk, anne babasının onu dövmesi tamamen hayal ürünüydü, ama iyi bir hikâyeydi ve adamın babası oğlunu hapisten kurtaracak her şeye razıydı.

İlk buluşmalarımızda Givati’yi mahkemeden kendi rızasıyla psikolojik tedavi istemesi konusunda ikna ettim, böylece tüm gücüyle kendini iyileştirmeye çalışan biri imajı oluşacaktı. Aynı zamanda dine döndüğünü iddia etti ve karısıyla olan sıcak ilişkilerinden bahsetti. Aynı zamanda, karakter özelliklerini öven bir tanık da getirdim ve daha önceden bir sabıkası olmadığını da belirttim. Ben bitirdikten sonra davacı avukatın ardı ardına sorduğu sorular da gerçek yüzünü ortaya koyamadı. Şiddete yatkın karakteriyle ilgili savları birer birer reddetti, karısına özellikle saldırdığını da inkâr etti. Savcının soruları bittiğinde sanık kürsüsünden karısına baktı ve beraber onlarca kez tekrarladığımız cümleyi söyledi:

“Buradan, bu saygıdeğer mahkeme önünde sana barış öneriyorum ve bundan sonra hislerini incitmemek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum... Seni seviyorum Yafa.”

Yafa Givati başını kaldırmadı, bu da hataydı. Sanığın yaptığı açıklamanın mahkeme salonunda yaptığı etki tahmin ettiğim gibi büyük olmuştu. Ancak ayağa kalkıp kocasının yalanlarını yüzüne vurmamış, açıklamalarının bu tarz suçları işleyen kişilerin hep verdiği sözlerle aynı olduğunu söylememişti. Tabii ki gerçeği biliyordu, kocası ona karşı şiddete başvurmuştu ve ileride, belki de daha fazla şiddet uygulayacaktı. Ancak saf ve mahkeme prosedürleri konusunda tecrübesizdi, ona nasıl davranacağını gösterecek, sessiz kalmasının inanırlılığına zarar vereceğini söyleyecek biri de yoktu.

O akşam Ofra eve her zamankinden daha da geç geldi. Kapıda dönen anahtarının sesini duyup içeri girdiğini görene kadar uyuyamadım. Saat üç buçuğu gösteriyordu. Nerede olduğunu sorunca, ilgilendiğime şaşırmış gibi baktı.

“Atölyedeydim,” dedi. Yüzü solgundu, gözlerini benden kaçırdı. Kızdığımı hatırlıyorum. Dersin bu saate kadar sürdüğüne kimse beni ikna edemezdi. Yine, hiçbir şey kontrolümde değilmiş hissine kapıldım.

“Ne yaptın orada?” diye sordum.

Ani bir hareketle bana döndü.

“Seni gerçekten ilgilendiriyor mu bu?”

“Diyelim ki ilgilendiriyor.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Kıskanıyor musun, Micky?”

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum, ama konuşmanın istediği yöne gitmesine razı değildim.

“Neden senden açık bir cevap alamıyorum?” diye ısrar ettim sabırsızlıkla.

“Açık cevap vermemeyi senden öğrendim,” dedi alaycı bir sesle.

Bu kadar geç bir saatte yeniden tartışmaya halim yoktu. Ofra’yla ilişkimizin kontrolsüz bir şekilde dağıldığını hissettim. Ram Sing’le buluşmam gerektiğini, Ofra’da görülen değişiklikte onun payı olduğunu hissediyordum.

Güneşin doğuşunu bekledim ve otele gittim. Geleceğimi haber vermedim. Hintli’nin onunla buluşmak istediğimi bilirse benden kaçacağını düşündüm. Beni görünce kendisini rahatsız hissetmesi için birçok sebebi olduğunu düşündüm.

Bir süre sonra kapıya gelen ayak sesleri duydum. Sonunda kapıyı araladı, kim olduğumu anlamak ister gibi baktı ve bir anlığına alnının tereddütle kırıştığını görür gibi oldum.

“A, sensin,” dedi sonunda. Kısa bir aradan sonra kapı sonuna kadar açıldı.

“Gir, gir,” derken sesi fazla arkadaşçaydı, “özür dilerim, bu saatte misafir beklemiyordum da.”

Oda, büyük ihtimalle geceden beri yanan tütsülerin kokusuyla doluydu. Yatak dağınıktı. Odada kendisinden başkası yoktu. Bana bir iskemle uzattı.

“Seni uyandırdığım için özür dilerim,” dedim.

Bana yumuşak bir bakışla baktı.

“Zaten meditasyon yapmak için kalkmak üzereydim,” dedi.

“Beni rahatsız eden bir şey var ve bekleyemez.”

“Karın,” dedi. Bunu diyeceğini neredeyse bekliyordum. Düşüncelerimi ilk okuyuşu değildi.

“Evet,” dedim, “karım hakkında konuşmak için geldim.”

Ona söylemek istediğim şeyler ağırdı, duyduğunda incinebileceğini düşündüm. Buna rağmen içimdekileri dışarı dökmek zorunda olduğumu da biliyordum.

“Ofra senin derslerine başladığından beri,” diye devam ettim, “çok değişti. Onunla bağlantı kuramıyorum, sanırım çocuklardan da uzaklaşıyor... Belki de senin etkin; derslerinin etkisinin ona fazla yarar sağlamadığını düşünmeye başladım...”

Sözlerimi, tam onunla ilgili bölümü kelimelere dökmekte zorlanırken kesti. Konuştuğunda gülümsüyordu ve sesi hoştu.

“Bana geldiğin için memnunum Bay Şamir. Söylediğin şeyleri söylemeni bekliyordum zaten.” Bana doğru eğilip aramızdaki mesafeyi kısalttı. “Öncelikle karınla ilgili birkaç gerçeği bilmeni istiyorum. Senin ofisinde onunla ilk karşılaşmamı herhalde hatırlarsın. Onu gördüğüm an sırtında büyük bir yük taşıdığını anladım. Gergindi, kendine güveni sarsılmıştı ve hepsinden de önemlisi mutlu değildi. Daha sonra onu tedavi ettiğimde vücudunda birçok tıkanıklık olduğunu keşfettim. Bu bir buhranı işaret eder. Vücut sorun olduğu sinyali verir, kan dolaşımı ve organlar gerektiği gibi çalışmaz, vücudun işlemesi için gerekli olan kanallar ve yollarda tıkanıklık yaratır. Onu tüm bunlardan geçici bir şekilde kurtardım, gerginliği ve baskıyı kaldırdım, ama onu mutlu bir kadın yapamadım.”

Ruhumun derinliklerine işleyen bir bakışla baktı.

“Anlamayı istediğim bir şey var. Benim anladığım kadarıyla, ve eğer hassas noktalara değiniyorsam özür dilerim, karın ruhsal ve bedensel olarak ihmal edilmiş. Bilerek ya da bilmeden ona yıllar boyunca eziyet ettin. Kalbin, vücudun, onunla olmadı, başka yerlerdeydiler, bu da eşine yapabileceğin en korkunç şey. Karın sessizce eziyet çekti, sana itirafta bulunmadı, sana hayatını onunla değil, onun yakınlarında yaşamak için izin verdi, böylece senin yakınında kalabilecek ve ailenin bütünlüğünü koruyabilecekti. Her şeye rağmen seni seviyordu, bu yüzden seni olduğun gibi kabul etti. Kolay olmadı bu, ama hayatınız aşağı yukarı her zamanki düzeninde devam ettiği sürece kötü değildi. Bu her zamanki düzen bozulduğunda her şey çöktü. Onun

açısından, herkesin hayatını istediği gibi yaşadığı düzene dönülemezdi. Yanında olup ona onu sevdiğini, ona yardım edeceğini, her şeyin yoluna gireceğini, merak etmemesini söylemediğinde her şeyle tek başına baş etmesi, bu büyük krizi atlatması zor, hatta imkânsızdı.”

Bunları yabancı bir adamın ağzından duymak utanç vericiydi. Bana ders vermesi, beni suçlu durumuna düşürmesi için gelmemiştim.

“Ne alakası var,” dedim, “tüm bunlarla şu anda geçirdikleri arasında ne alaka var?”

“Ofra’ya şu anda olanlar, çok uzun süre boyunca içinde sakladıklarının bir sonucu,” dedi. Ona Ofra diye hitap etmişti, daha önceden kullandığı “Bayan Şamir,” ya da “karın” gibi sıfatlarla değil, acaba bunun bir anlamı var mıydı?

“Kendini ondan uzun süre önce kopardın, o da sana çok değer vermesinin yanında senin ona değer vermediğine inandıramıyor kendisini. Senin ona yabancılaşman, işinden atılıp yeni bir iş bulamaması, hem vücudunu hem de ruhunu acıttı. Bu yüzden de, aradığı huzuru bulabilmek için bana ve atölyeme döndü,” dedi gururlu bir sesle. “Burada, atölyede, hayatında ilk defa kendisini tanımayı ve hayatındaki zorluklarla baş etmeyi öğreniyor. İlk başta meditasyonun temel adımlarını öğreniyor, kendisine en doğal anlamda ruhen ve bedenen akmayı öğretiyor, düşünmemeyi, sadece olmayı. Yavaş yavaş kendi vücudunun farkına varıyor, her hareketin, her adımın, daha sonra düşüncelerinin farkına varıyor, seyretmeyi, dışarıdan bakmayı, hayatını karmakarışık bir girdaba dönüştüren şeylerin içinde olmamayı öğreniyor... Anlıyor musun?”

Her söylediğini tam olarak anlamıyordum. Sadece Ofra’nın kendi içine ve etrafında olanlara bakmasını sağlayacak bir süreç geçirdiğini anlıyordum. Belki de bizden uzaklaşmasının sebebi buydu.

Ram Sing omzuma elini koydu.

“Ruhsal sağlığının düzelmesi sürecinde ona karşı sabırlı olmalısın,” dedi yumuşak bir sesle. “İlerlemelere, gerilemelere, ani iniş ve çıkışlara karşı hazırlı olmalısın. İyileşeceğine inanmak lazım... Bilmeni isterim ki,” diye ekledi, “karın akıllı ve zeki bir öğrenci. Bu arada onu atölyede önemli bir göreve getirdiğimi biliyor musun? Yeni öğrencilerin alımıyla ilgilenecek.”

“Ofra anlattı.”

“Mükemmel...” Daha fazla soru beklermiş gibi bana baktı. Başka sorum

yoktu.

“O zaman,” dedi elimi sıkarak, “konuştuğumuza sevindim.”

Oradan çıktığımda söylediklerini düşündüm. Benle açık, hatta belki de istediğimden daha açık bir şekilde konuşmuştu. Bilmediğim şeyler değildi söyledikleri. Ofra’ya sevgi göstermediğim, ondan uzaklaştığım, hatta belki de ruhsal açıdan eziyet çektirdiğim doğrudu. Ama başka türlü davranamazdım. Belki de suç benimdi, sevginin verdiği duyguları kaybetmiştim, belki yaşlılık gereksinim duyduğum kendine güven duygusunu kazanmam için beni başka kadınlarla birlikte olmaya itiyordu. Bunu düşündükçe üzerimdeki baskının gittikçe azaldığını hissettim. Kendimi Ram Sing’in doğru şeyler söylediğine, atölyesinin Ofra’ya zarar vermediğine, tam tersine anlaşılan ikimize de iyi geldiğine inandırdım. Ofra orada huzurunu bulacak, daha da sakinleşecek ve benim ondan uzaklaşmama daha kabullenici bir gözle bakacaktı.

Dror ağlıyordu. Bahçe kapısını açıp eve doğru yürürken açık penceresinden duydum ağlayışını. Sık sık ağlayan ya da şikâyet eden bir çocuk değildi,

sorunlarını benimle ya da Ofra’yla paylaşmazdı ve sanırım problemlerini kendi başına halletmeyi tercih ediyordu. Şaşkın bir şekilde odasına gittiğimde ablası Einav’ın da odasında onunla konuşup onu sakinleştirmeye çalıştığını duydum.

Odasının eşiğinde durdum ve ikisine baktım, Dror yatağında oturuyor, Einav da yanında oturmuş koluyla kardeşinin sıksa omuzlarına sarılıyordu. Birdenbire son zamanlarda Dror’un çok zayıfladığını fark ettim. Yanına yaklaştım. Bana yaşlı gözlerle baktı: “Beni okuldan uzaklaştırdılar.” Öğretmeninin derste gürültü yapıp ödevlerini hazırlamadığını iddia ettiğini anlattı, Ofra gidip öğretmeniyle konuşmadan da geri almayacaklardı. Ertesi sabah Ofra’nın okula gitmesini istiyorlardı.

Dror’un başını okşadım, ama bu hoşuna gitmedi. Keskin bir hareketle benden uzaklaştı, her zamankinden de sinirliydi. Onu sakinleştirmeye çalıştım, ne olduğunu araştırmaya çalışacağımızı, yanında olacağımızı ve Ofra gelir gelmez sorunu çözeceğimizi söyledim.

“Annem o kadar çabuk dönmeyecek,” dedi Einav.

Neden bahsettiğini anlamadan ona baktım.

“Sana bir sürpriz hazırladı, mutfaktaki masada bulacaksın.”

Mutfaktaki masada Ofra’nın el yazısıyla yazılmış bir not vardı. Harfler büyüktü, aynı boyda değildiler ve rahatsız bir şekilde aşağı yukarı oynuyordu. Her zamanki yazısından farklıydı, yazdığında masa hareket etmiş gibiydi.

Gidiyorum. Üç günlük yoğun bir kurs göreceğim.

Braha her gün gelip akşama kadar kalacak ve size yardım edecek.

Sevgiler, Ofra

Gideceği yer ya da beraber gittiği kişiler hakkında hiçbir ayrıntı yoktu. Hintli’nin o sabahki konuşmamızda neden bu kurstan bahsetmediğine şaşırdım. Acaba Ofra’nın gitmesine izin vermeyeceğinden mi korktu? Bir aile kavgasına engel mi olmak istedi? Hemen Ram Sing’i aradım. Telefon uzun uzun çaldı, yanıt yoktu.

Einav mutfağın girişinde durup Ofra’nın bıraktığı nota tepkimi gözlemliyordu.

“Nedir bu?” diye sordu.

Cevabımı olabildiğince yumuşatmaya çalıştım:

“Bak,” dedim, “annen şu sırada birçok insanın geçirdiği bir şeyi geçiriyor, yeni bir şeyi, bir felsefeyi deniyor. Döndüğünde onunla bunun hakkında konuşuruz.”

“Saçma sapan bir kursun peşine takılıp gitmek biraz bencilce değil mi sence?” diyerek sinirlendi, “ben belki kendi başımın çaresine bakabilirim, ama burada bir aile, bir ev, uyulması gereken kurallar var, bu kadar ani bir şekilde gitmeden önce en azından fikrimizin ne olduğunu sorabilirdi... Bunun dışında,” ve şimdi de sesi tedirgindi, “Dror’a ne olacak? Onu böyle bırakamayız.”

Dror konusuyla şahsen ilgileneceğimi söyledim. Eğitimcilerini aradım. Onu evden arayıp rahatsız ettiğim için özür diledim. Karımın birkaç günlüğüne eğitim için şehir dışında olduğunu, benim de davalarla ilgilendiğim için okuldaki toplantıya gelemeyeceğimi söyledim. Bana sorunun ne olduğunu söylemesini ve çözmeye çalışacağımı söyledim. Tabii ki Dror’la beraber yüz yüze konuşmayı tercih ettiğini ancak konunun aciliyeti nedeniyle telefonda konuşmayı kabul ettiğini söyledi. Son haftalarda Dror’un davranışlarında ve derslerinde bariz bir gerileme olduğunu ve Ofra’nın veli toplantısına gelip durum bu noktaya gelmeden onunla konuşmamasının üzücü olduğunu söyledi. Dror sınıfta birinci sıralardan en arkalara gerilemişti, aldığı notlar düşmüştü, ödevlerini hazırlamıyor, dersi dinlemiyor ve sınıfa konsantre olamıyordu, kolaylıkla sinirleniyor ve bu konuda kendisiyle konuşmak istediğinde eğitimcilerine terbiyesizlik ediyordu.

“Çocuğun bu şekilde davranmasını gerektirecek bir şey olup olmadığını sormak istemiştin,” dedi öğretmen, “onu eski haline dönmelerini engelleyecek kadar rahatsız eden şeyin ne olduğu hakkında fikriniz var mı?”

Bunları duyduğuma çok şaşırdığımı söyledim, bu değişikliğe yol açabilecek bir şeyin varlığını bildiğimi inkâr ettim, hem Dror’la, hem de dönünce annesiyle hemen konuşacağımı söyledim. Öğretmenlerden Dror’un okula dönmelerine izin vermesini, Ofra’nın onunla konuşmak üzere bu hafta sonu okula geleceğini söyledim.

“Pekâlâ,” dedi öğretmen, “bilmenizi isterim ki harika, yetenekli ve zeki bir çocuğunuz var, onu korumak zorundayım, bazen hoş olmayan yöntemler

kullanmak zorunda kalsam bile.”

Dror’a eđitmeniyle konuřmamdan, hakkında sylediđi olumlu szlerden ve annesinin eđitiminden dner dnmez đretmeniyle konuřacađı hakkında verdiđim szden bahsettim. Bana derslerindeki gerilemenin sebebinin ne olduđunu anlatmaya alıřmasını rica ettim.

“Bilmiyorum,” dedi gzlerindeki yařları silerken, “birdenbire canım hibir řey istemiyor, konsantre olamıyorum, aklıma hibir řey girmiyor ve đrendiđimiz řeyleri hatırlayamıyorum, bu yzden de sınavlarda bařarısızım.”

Konunun derinine inmeye alıřtım, ama ocuk yardımcı olmayı reddetti.

“Bırak onu baba,” dedi Einav, “konuřmaya hali olmadıđını grmyor musun?”

Yakındaki bir lokantadan hepimize makarna ısmarladım. Aceleyle yemek yedik ve fazla konuřmadık. Herkes iine kapanmıřtı. Dror yemeđinin byk kısmını tabađında bıraktı, Einav hızla bitirdi nk Moni gelecekti. Sonunda yalnız kaldım.

Ofra’nın evde olmamasının belirgin bir avantajı vardı:  gn ve gece boyunca tamamen zgrdm. Beni zellikle sevindiren gecelerdi. Gn boyunca birka yasak saat yařamak bařkaydı, tm bir gece boyunca kaybolmaksa tamamen farklı bir řeydi. Ofra’nın kursta olması korkmadan btn bir gece kaybolma olasılıđını veriyordu. Bu da ender bir fırsattı. Hemen Hagit’i dřndm. nmzdeki  geceden en azından birinin bizim gecemiz olmasını istiyordum. Onu ikna edeceđimi umuyordum.

Yorgunluđun beni derin bir uykuya srkleyeceđini dřnerek yattım, ama hi de yle olmadı. Evde boř bir yatakta yatmaya alıřkın deđildim. Evliliđimiz boyunca sayısı bir elin parmaklarını gemeyen yoklukları dıřında, mesela řirketten arkadařlarıyla İtalya’da Floransa’ya ya da kız arkadařlarıyla Londra’da tiyatrolara gittiđi zamanlar haricinde, Ofra her gece orada, yataktaydı, yatıp kalkma alıřkanlıklarımın bir parasıydı. Yatakta dndđmde bir el ya da bacak hissederdim. Bazen onun tarafından gelen mırıltılarla uyanırdım. Bu gece bunların hibiri yoktu, btn yatađa sere serpe yayılabilmeme rađmen rahat bir uyku uyuyamadım. İlk bařta beni rahatsız edenin Dror’un sorunu olduđunu sandım, ama bir sre sonra bařka bir řeyin aklıma takıldıđını anladım: Ofra neden yolculuđunu hem benden hem de

çocuklardan saklamıştı? Neden sadece en son anda haber vermişti? Neden bir adres bırakmamıştı? Ram Sing'in bu üç günlük kursunun arkasında ne yatıyordu?

Kısa bir süreliğine uykuya daldım, uyandığımda dışarısı hâlâ karanlıktı. Saat aşağı yukarı dört buçuktu, tekrar uyuyamadım. Kahve hazırladım ve sabah gazetesi henüz gelmediğinden mecburi CNN seyrettim. Vakit yaşlı bir kaplumbağa gibi ilerliyordu.

Yardımcımız Braha her zamankinden erken geldi. Bizde uzun süredir çalışan çalışkan, iyi kalpli bir kadındı. Kendi pişirdiği bir kek ve yiyecekler getirmişti. Çocuklara kahvaltı hazırlamaya başladı. Einav ve Dror uyandığında onların bir an önce kahvaltı edip okula gitmelerini sağladı. Hemen sonra tencereleri çıkarıp öğle yemeği yapmaya başladı. Çocuklara bakma sorumluluğunu üzerimden aldığına sevinmişim.

Arabadan Hagit'i aradım ve öğleyin Tel Aviv'e gelmesini istedim. Çok iş olacağını söyledim. Tereddütle işin üstesinden gelebilmek için erken gelip gelemeyeceğini sordu. Öğlene kadar mahkemede olacağımı ve ona gereken belgeleri hazırlayamayacağımı söyledim. Dairede on ikide buluşmak üzere sözleştik.

Avner Givati'nin davasında kararın okunmasının bundan daha uzun süre sürmesi için bir sebep yoktu.

Saat aşağı yukarı dokuz buçukta polisler sanığı mahkeme salonuna soktular. Şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Şık bir takım elbise giyiyordu, gösterişsiz bir kravat takmıştı, yüzü tıraşlıydı ve takkesi düzgünce taranmış saçlarına güzelce iliştirilmişti. Yanına gittiğimde gülümsedi.

“Nasıl gözüküyorsunuz?” diye sordu Avner Givati, “zekice, değil mi?”

Bakımlı görüntüsünün yargıcı yumuşatacağından emindi. Ona senelerdir basit suçlardan sanık durumuna düşmüş kişileri temsil ettiğimi ve mahkeme kararını dinlemeye onun kadar şık gelenini görmediğimi söyledim.

“Olay da o zaten,” dedi sesinde zaferle, “yargıç benim suçlu olduğumu düşünmesin.” Belirli bir mantığı vardı söylediklerinin. Yargıç insanlardan değişik şekillerde etkilenebilirdi. İyi görüntü de bunlardan biri olabilirdi.

Yargıç içeri girdiğinde herkes ayağa kalktı. Yafa Givati ilk sıradaki yerinden ağır ağır kalktı ve yargıç yerine geçtiğinde yerine çöktü. Yargıç dava dosyasından birkaç sayfa aldı, sanığa öylesine bir bakış attı ve kararı

okumaya başladı. İlk başta aile içi şiddetten ve kadınlara uygulanan şiddetin artmasından söz etti, daha sonra parlamentoda ve kamuoyunda bu tür suçlara karşı uygulanan cezaların ağırlaştırılması yolunda yapılan isteklere değindi. Sanığın karısı yargıca beklenti dolu gözlerle bakıyordu. Yargıcın söyledikleri sanki kadının kalbinden geçen sözlerdi.

Daha sonra yargıç davadaki tanıklıklara geçti. Çiftin aile hayatını, değişik versiyonları ve tıbbi ifadeleri özetledi. Sanığın dava sonunda karısına seslenişinin üzerinde durdu, adamın yaptıklarından pişman olduğuna inandığını söyledi ve Givati'nin karısına karşı daha önce şiddet uyguladığı hakkında bir şikâyet olmadığını belirtti. Tüm bunlardan sonra müvekkilime ağır bir ceza vermeyeceğini tahmin edebiliyordum.

Haklıydım. Ceza nispeten hafifti: bir ay hapis, bir sene şartlı tahliye ve davaya bakan devlet psikoloğu şiddete dönüşecek tartışma riski kalmadığını belirtene kadar eve gitme yasağı. Sanık bir aydan uzun süredir tutuklu olduğu için Avner Givati hemen serbest kalacaktı.

Sanık başıyla yargıca selam verdi. Polislere, oradaki topluluğa ve bana zafer edasıyla gülümsedi.

Yafa Givati yargıcın tam olarak ne karar verdiğini anlamamıştı. Savcı ona açıklayınca yüzü bembeyaz oldu. Yargıca döndü ve sesini yükseltti: “Kocamı hapse göndermediğin doğru mu?”

Yargıç kadına kürsüsünden öfkeyle baktı.

“Burası mahkeme salonu, hanımefendi,” dedi, “burada yüksek sesle konuşulmaz ve yargıca konuşma izni alınmadan hitap edilmez. Lütfen salondan çıkın. Dava kapanmıştır.”

Kadın şaşkınlık içindeydi.

“Ne yaptınız?” diye bağırdı. “Ona beni öldürme izni çıkardınız. Onu tanımıyorsunuz. Beni bu dava için cezalandırmak isteyecek ve peşimi bırakmayacak. Beni öldürecek!”

Yargıç tarafından çağrılan bir memur kadını dışarı sürükledi. Polisler sanığı, serbest bırakılma işlemini tamamlamak üzere giriş katındaki sekreterliğe götürdüler. Onunla oraya gittim.

Yanımda durdu.

“Ona dersini vereceğim,” dedi, “sonunda hapse girmem gerekse bile.”

“Saçma bir şey yapma,” diye uyardım onu, “şartlı bir senen var, buna bir dahaki sefere karına dokunduğunda alacağın cezayı da kat.”

Givati bana garip bir bakış fırlattı.

“Umurumda değil,” dedi ve yüzünü öbür yöne çevirdi.

Binadan çıktım. Saat on biri birkaç dakika geçiyordu. Ofise gidip Hagit için belge toplayacak ve kiraladığım daireye gitmeye yetecek kadar vaktim vardı. Kış gelmekte gecikiyordu ve güneş her zamankinden de sıcaktı. Arabama girip havalandırmayı çalıştırmak istedim, ama yakınlarımda biri birdenbire tüyler ürpertici bir çığlık attı. Bir çarpma sesi duydum, insanlar telaşla koşuşturmaya başladılar. Kargaşanın olduğu yere doğru dönüp baktım. Toplanan insanların arasından mahkeme binasının önündeki betonda yatan bir vücut gördüm.

“Ne oldu?” diye sordum ambulans çağıran bir polise.

“Kadının biri üçüncü kattan atladı. Kocasını kendisine karşı şiddet uygulamaktan yargılanıyormuş. Ceza verilmeyince kadının canına tak demiş. Ne korkunç, değil mi?”

Kadının yattığı yere yaklaştım. Evet oydu, Yafa Givati. Hayatına son verme kararına şaşmadığımı hatırlıyorum. Avner Givati, karısına eziyet etmeye devam edeceğini, hatta daha da beterini yapacağını söylediğinde ona inanmıştım. Yafa Givati ondan korktuğunu söylediğinde de inanmıştım. Müvekkilimin ceza almadan kurtulması nedeniyle kendimi suçlu hissetmiyordum. Ne de olsa adamı savunmak görevimdi, onun da kanunen savunulma hakkı vardı. Kanun katillere, tecavüzcülere ve karısını döven kişilere hukuki yardım vermeyi öngörüyordu. Vicdan azabı çekmiyordum. Olanların sorumlusu varsa, bu ben değildim.

Omuz silktim, kadınla ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve otoparkın bulunduğu bodrum katına indim. Arabayı çalıştırdım ve özellikle mahkeme binasının önünden geçmeden ofise gittim. Gazeteciler geldiğinde orada olmak istemiyordum. Sireni çığlık atan bir ambulans önümden geçerek

kaldırımında yatan Yafa Givati'ye doğru yol aldı.

Schubert'in "Bitmemiş Senfoni"sini teybe koydum ve orkestranın harika notalarıyla havada uçmaya başladım. Benim için Givati olayı kapanan bir davaydı.

Ofise girdiğimde Dina olanları o anda radyodan duyduğunu ve hâlâ kendine gelemediğini söyledi.

"Ben de inanamıyorum," diye yalan söyledim ve mesaj listesi ile gelen mektupları istedim. İlan'ın ve stajyerlerimin odalarının önlerinden geçip işleriyle ilgili kısa birer durum raporu aldım. Daha sonra odama gittim, sadece acil olan mesajlara cevap verdim ve mektupların üzerinden hızlıca geçtim. Sabırsızdım. Sadece Hagit'in bende uyandırdığı heyecanı hissediyordum.

Eski, önemsiz dosyalardan Hagit'in çalışabilmesi için birkaç belge topladım, Dina'ya acil işler dolayısıyla bir iki saat olmayacağımı söyledim ve daireye gittim. Mahkeme kararlarını ve belgeleri masasının üstüne koydum ve pencereden Hagit'in köşeyi dönüp daireye gelmesini bekledim.

Kapıyı çaldığında ben açtım. Yine blucin ve üzerine yapışan tişörtünü giyiyordu. Omzunda bayağı büyük bir çanta taşıdığı dikkatimi çekti.

Soru dolu bakışımı fark etti:

"Kalmak zorunda kalırsam diye birkaç eşya getirdim," dedi basitçe. Başım bir anlığına döndü, sanki gizli düşüncelerime sonunda izin çıkmıştı. "Çalışmaya hazırım," dedi ve ilk defa bana çok hafif bir gülümseme fırlattı. Kendine güvenle bilgisayara oturdu.

"Sorun olursa..." dedim.

"Evet, telefon numaranı biliyorum..." dedi ve gözlerini benden ekrana çevirdi.

Ofiste birkaç saat çalıştıktan sonra sabahtan beri evi aramadığımı fark ettim. Ahizeyi Ofra'nın annesi kaldırdı. Dror ve Einav'ın öğle yemeği yediklerini, Ofra'nın da hâlâ aramadığını söyledi ve endişeyle ondan bir

haber alıp almadığımı sordu. Henüz başka bir bilğim olmadığını, olunca da mutlaka ona haber vereceğimi söyledim. Her şeyle onun ilgilenmesinden memnundum, çocuklar onu çok severdi. O gece gelmemem için içimden bir mazeret uydurdum, bu akşam şehir dışında bir toplantıya gitmem gerekebileceğini ve eğer toplantı çok uzun sürerse orada kalmam gerekebileceğini söyledim. Fikir hoşuna gitmemişti, toplantıyı erteleyip o gece çocuklarla kalmamın mümkün olup olmadığını sordu. Ona bunun imkânsız olduğunu, birkaç kişinin sırf bu toplantı için yurtdışından gelip ertesi gün de döneceklerini söyledim. İç çekip, “İyi peki,” dedi. Rahat bir nefes aldım. Kuş gibi özgürdüm.

Gün kararmaya başlayıncaya kadar ofiste bekledim. Tıraş oldum, biraz parfüm sürdüm, eski iki davanın dosyasını aldım, bunlar ortam istediğim kıvama gelene kadar beni ve Hagit’i meşgul ederdi ve kiraladığım daireye gittim. Vardığımda dışarısi karanlıktı. Daire sıcak ve aydınlıktı. Hagit gururla bana belgelerin büyük çoğunluğunu yazmayı bitirdiğini söyledi ve bilgisayarda sonuçları gösterdi. Hızına hayran kalmıştım.

“Mükemmel bir iş becerdin,” dedim. Kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. Yanağına ufacık bir öpücük kondurduğumda benden tehlikenin kokusunu alan bir hayvan gibi geri çekildi, ama artık çok geçti. Kapan kapanmıştı.

Pencereden yandaki evler gözüküyordu. Yemek pişiren, konuşan ve televizyon seyreden insanları gördüm. Bizleri görmemeleri için perdeleri kapattım.

Henüz bilgisayara geçirmediği belgeleri bir kenara bırakmasını ve benim okuyacağım belgeleri geçirmesini teklif ettim. Yakınında olmak istiyordum ve yanında oturup ona çalıntı mal satımıyla ilgili sıkıcı bir mahkeme kararını okumak göze hiç de art niyetli bir hareketmiş gibi gelmiyordu. Arada sırada durup kendisiyle ilgili bir iki soru sorarak havayı yumuşatmaya çalışıyordum. Erkek arkadaşı olup olmadığını sordum, yoktu. Anne babasıyla ilişkilerini sorduğumda ona çıkıp çalışması için baskı yaptıklarından şikâyet etti. Paraya ihtiyacı vardı, bu nedenle de teklifime seve seve olumlu yanıt vermişti. Anne babası evlenmesi konusunda da baskı yapıyorlardı, ama onun uzun bir süre daha evlenmeye niyeti yoktu. Evden ayrılıp özgür olmak önemliydi onun için.

Sorularıma biraz isteksizce cevap veriyordu, onu cevap vermeye zorlamış gibi hissediyordum kendimi, ama onu elde etme isteği gittikçe artıyordu.

Bir süre sonra aşağı inip yemeğe gitmeyi önerdim. Başını sallayarak kabul etti.

Yan sokaktaki bir İtalyan lokantasına gittik. Tanımadığı yemekleri denemek istiyordu. Bu olumlu bir başlangıçtı. Cesaret edip şarap ısmarladım. Yemekten daha çok zevk alabilmesi için şaraptan içmesi gerektiğine onu ikna ettim. Bana inandı ve beklediğimden de büyük bir yudum aldı. Yanakları kızardı ve eli göğsüne gitti. Morali yerine gelmeye başladı. Yemeğin sonuna kadar iki önemli gelişme oldu: Şarap kadehini boşalttı ve ağzından çıkan cümleleri mantıklı bir şekilde bir araya getiremedi.

Lokantadan çıkarken Hagit dengesini kaybetti. Düşmemesi için ona sarıldım. Bu sefer benden irkilip geri çekilmedi.

İkinci kata çıkarken elini tuttum.

“Garanti olsun diye, bir daha düşmemen için,” dedim.

Elini elimden çekmedi. Daireye girdik. Hagit banyoya gidip yüzünü yıkadı. Daha sonra bilgisayarın başına oturdu.

“Merak etme,” dedi hafifçe iç çekerek, “devam edebiliriz.”

Arkadaşça gülümsedim. Dosyaları yana ittim, saçını hafifçe okşadım ve birazdan gece yarısı olacağını, dikkatini şu anda hukuki işlere veremeyeceğini düşündüğümü söyledim. Yatmasını, ertesi gün devam edeceğimizi söyledim.

“Ciddi misin?” diye sordu gözleri müteşşekkir. “Tüm gece çalışmam gerekeceğini düşünmüştüm ben de. Düşünceli tavrın için teşekkürler.”

İyi geceler deyip gitmemi bekliyordu. Neden gitmediğimi anlamadığını gözlerinden okuyordum.

“Kahve ister misin?” diye sordum. Herhangi bir yere gitmediğim fikrini kabul etmeliydi artık.

“Hayır,” dedi kısaca. Tedirgindi, ama bunu saklamaya çalışıyordu.

“Biraz konuşabilir miyiz?” diye sordum.

“Peki,” dedi çaresizce. Mecbur hissettiği için ailem hakkında sorular sordu, avukatlığa nasıl başladığını, hangi ilginç davalara baktığını. Kısaca cevap verdim.

Yorgundu. Bilgisayar başındaki uzun çalışması, yemek ve şarap etkisini gösteriyordu.

“Sanırım şimdi yatağa girmen lazım,” dedim.

“Sanırım haklısın,” dedi. Yine gitmemi bekliyordu, ama ben ona öylesine sorarmış gibi sordum: “Bu gece burada kalmama ne dersin...”

Söylediklerimin anlamını çıkarmaya çalışırmış gibi keskin bir bakış fırlattı. “Ama...” dedi derin derin soluyarak, “burada başka yatak yok.”

Sinirli bir şekilde güldüm. “Bana biraz yer açarsan eminim bu yatak bana da yeter...”

Gözlerinde bir korku belirtisi oluştu. Bu bakışı nereden tanıdığımı hatırlamaya çalıştım. Evet, tabii. Duruşmada, kendisine tecavüz eden adama da böyle bakmıştı. Aklımdan Şimon Litani ve tecavüzle ilgili düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. İhtirasım duygularımı, etkili bir uyuşturucu gibi bulandırmıştı. Korkusunu nasıl dağıtabileceğimi, onu yumuşak bir sözle nasıl kendime yaklaştırabileceğimi düşündüm, belki hafif bir okşama, ona yavaşça yaklaşma, sabırla, zorla değil. Yaklaştım...

Cep telefonum çaldı. İçimden telefona küfrettim. Uzun süre önce kapatmalıydım. Telefonda Ofra’nın annesinin sesi duyuldu. Panik içindeydi ve nefesi tutulmuştu. Eve iki polisin geldiğini ve benimle konuşmak istediklerini söyledi.

“Konu ne?” diye sordum.

“Bana söylemek istemediler.”

“Çocuklar iyi mi?”

“Evet, evdeler.”

Telefonu polislerden birine vermesini istedim. Bir erkek sesi bir an önce eve gelmemi istediğini söyledi.

“Neden?” diye sordum. Müvekkillerimden biri için geldiklerini tahmin ettim, belki de Yafa Givati’nin intiharı dolayısıyla gelmişlerdi. Polislerin evime bu tarz sebeplerden dolayı ilk gelmeleri değildi. Ama bu sefer onlara cevap vermeye niyetim yoktu. Hagit’le bir gece, sıradan bir soruşturmadan birkaç kez daha önemliydi.

Ancak polis vazgeçmek istemedi. Benimle sadece geldiğimde konuşacağını söyledi. Ona saatin çok geç olduğunu, gelme imkânım olmadığını, önemli bir toplantıda bulunduğumu, ertesi gün istediği herhangi bir karakola gideceğimi söyledim. Hagit’le kalabilmek için her türlü sözü vermeye hazırdım.

“Konu ertelemeye gelmez, Bay Şamir,” dedi polis ciddi bir sesle, “nerede olursanız olun sizi bulup getirmek üzere emir aldık. İyiliğiniz için her şeyi bırakıp gelin.”

İçimden küfrettim. Polisleri beni bırakmaya ikna edemeyeceğim barizdi. Hagit’e acil bir nedenden dolayı gitmem gerektiğini söyledim. Derin bir nefes aldı.

Elini elime aldım. Buz gibiydi, yüzü her bir damla kanı sanki çekilmiş gibi bembeyazdı.

İki polis oturma odasında oturuyordu, Ofra’nın annesi soğuk su ikram etmişti. Beni görünce kalktılar. Biri polis memuru biri de komiser muaviniydi. Muavinin yanında rengi solmuş bir deri çanta vardı. Yalnız

konusabileceğimiz bir yer olup olmadığını sordu. Çalışma odama gelmelerini önerdim. İçeri girdiğimizde kapıyı kapattılar.

“Lütfen oturun Bay Şamir,” dedi memur. Oturdum, onlar da karşıma oturdular. Yüzlerinde ciddi bir ifade vardı, bu da her zamankinden farklıydı. Müvekkillerimle ilgili bir soruşturma olsaydı böyle davranmazlardı.

“Konu karınız,” dedi memur konuya doğrudan girerek. “Başına bir şey gelmiş olabileceğini düşünmemize neden olacak kanıtlar var...” Devam etmekte tereddüt etti. Kanın damarlarımdan çekildiğini ve vücuduma birdenbire garip bir halsizlik yayıldığını hissettim. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir şüphem yoktu. Polis akrabanızın trafik kazasında yaralandığını bildirmek için evinize gelmez. Polis dilinde “başına bir şey gelmesi,” çok kötü bir şey olduğu anlamındaydı.

Konuşmaya çalıştım, ama ağzımdan bir kelime bile çıkmadı.

“Bir bardak su getireyim mi?” diye sordu muavin.

Başımı hayır der gibi salladım. Memur devam etti: “Karınızın başına bir felaket geldiğini düşünüyoruz, Bay Şamir. Hayatta olmadığından endişe ediyoruz.”

Ona kocaman açılmış gözlerle baktım.

“Tüm konu hâlâ soruşturma altında,” dedi, “o nedenle fazla detay yok. Bildiğimiz, olayın öğleden sonra olduğu. Herzliya’nın yanındaki Rişpon yerleşim bölgesinin sakinleri, yerleşim bölgesinin bir ucunda tek başına duran bir barakada çıkan yangın nedeniyle itfaiye ve polis çağırdılar. Anlaşılan barakada büyük miktarda yanıcı madde varmış, yangın uzun süre devam etti, itfaiyecilerin yangını kontrol altına alması uzun sürdü. Komşuların tanıklıklarına göre içeride kurtarılamayan bir kadın vardı. Yangın söndürüldükten sonra geride sadece kömür, küller ve anlaşılan ölen kadına ait kristaller kalmış. Şimdi olay yerinde kalan kalıntıları inceleyip kadının kimliğini doğrulamaya çalışıyoruz...”

İçimde ufacık bir umut doğdu.

“O kişinin karım olduğunu düşünmeye sizi iten nedir?” dedim tüm gücümü toplayarak.

“Tüm deliller yangın çıktığı anda barakada olduğuna işaret ediyor,” dediler neredeyse bir ağızdan.

“Ama... Oraya nasıl gelmiş? Orada ne...”

Muavin sözümü kesti: “Sizinle de bu konuyu konuşmak istiyoruz.”

Anlamamıştım. Tüm olay bana garip gelmişti. Bir yandan, Ofra’nın orada olduğunu ispatlayan hiçbir kanıt duymamıştım. Öbür yandan, polisin böyle bir kanıtı olmasaydı gelip bana öldüğünü haber vermezlerdi.

“Karınızın o barakada ne yaptığı konusunda bir fikriniz var mı?” diye sordu polis memuru.

Komiser muavini çantasından birkaç kâğıt çıkardı, iskemlesini çalışma masama yaklaştırıp söylediklerimi yazmaya başladı.

“Hiçbir fikrim yok... Birkaç günlüğüne bir eğitime gideceğini biliyordum, hepsi bu... Nereye gideceğini söylemedi.”

“Nasıl bir eğitim alacağını söyledi mi?”

“Hayır.”

“Son zamanlarda her zamankinden farklı bir eylemde bulunuyor muydu?”

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordum, ama neden bahsettiğini tahmin ediyordum.

“Mesela mistik bir faaliyet, herhangi bir mezhep faaliyeti, ya da benzeri bir şey.”

“Hindistan’dan gelen birinin atölyesine katılıyordu.”

“Ram Sing’den mi bahsediyorsun?”

Demek ki biliyorlardı.

“Evet, o adam...” dedim.

“Barakayı o kiralamış,” dedi muavin.

Bana bir kâğıt uzattı ve okumamı bekledi.

Kağıdın başında, Ofra’nın el yazısıyla, “*Sevgili çocuklarım Einav ve Dror’la Micky’ye,*” yazılıydı.

Arkasından da şu satırlar geliyordu:

“*Son zamanlarda zorlu bir dönem geçirdiğimi biliyorsunuz, kalbimin kırılmasına ve bedenen çökmeme tanık oldunuz. Şüphesiz ki yolun sonuna,*

dayanma gücümün sınırına ulaştım. İnsanları dinleme, olaylara ilgi duyma ve dünyevi işlerle uğraşma gücüm tükendi. Evde bu haldeki varlığım sizde sadece üzüntü yarattı. Size karşı suçluluk duygusu hissediyorum, kalbimin derinliklerinde suçlunun sadece kendim olmadığını bilsem bile.

“Ram Sign bana yardım etmeye, gözlerimi açmaya, kendimi odak noktası yapmayı, sadece kendimden sorumlu olmayı, başka kimseden sorumlu olmamayı, beni üzen ve hayatımı karıştıran etkenlerden uzak kalmayı öğretmeye çalıştı. Kendime konsantre olmayı denedim böylece huzura erişebileceğimi düşündüm, ama olmadı.

“Aramızdaki iletişimsizlik büyüdü, kendimi çaresiz hissettim.

“Aramaya devam ettim ve sonunda tek olası yolu buldum. Umudum bir gün başka seçeneğimin olmadığını, içinde bulunduğum girdaptan çıkmak için tek yolun bu olduğunu anlamanızdır.

“Seçtiğim yolda yürümek için her şeyi tehlikeye atıyorum, ama içimde bunun doğru yol olduğuna dair inancım kuvvetli. Bunun kolay olacağı yönünde kendimi kandırmıyorum. Önümdeki sınav çok zor. Anlamanızı umuyorum, üzgünlüğü aşip bana başarı dilemenizi istiyorum.

“Şimdi ateş kapısının karşısında duruyorum. Biliyorum ki bazen yeniden başlayabilmek için eski her şeyi alıp ateşe vermek gerekir. Belki de şimdiye kadar olması gerekenler şimdiden sonra olacak.

“Micky, eminim Einav ve Dror’a iyi bakacaksın.

Sizi seven, Ofra.”

Bunun kötü bir rüya olmadığını ispat etmek istermişçesine mektubu birkaç kere okudum.

“Nerede buldunuz bunu?” diye sordum neredeyse fısıltıyla.

“Karınızın arabasında,” dedi muavin, “arabayı barakanın yanında bırakmış. Mektup ön koltuktaydı.”

Ofra’nın ölümünün şoku ve cevapsız kalan sorular beni korkunç bir biçimde sarstı. Kendimi çok güçsüz hissediyordum, çaresiz kalmıştım. Şimdi

ne yapacaktım? Çocuklara, Ofra'nın annesine nasıl anlatacaktım? Kendi anne babama? Net düşünemiyordum. Beynim birbirini kovalayan düşüncelerle bulanıyor, bu düşüncelerden bir tanesine bile odaklanamıyordum.

Memur etrafına bakındı.

“Burada videonuz var mı?”

Televizyonun yanındaki aleti işaret ettim.

Muavin çantasından bir kaset çıkardı.

Başımla evet dedim.

Kaseti videoya koyup çalıştırdı.

Ram Sing ekranda belirdi. O tanıdık kıyafetini giymiş, yeşil “kedi gözü”nü takmış, bir koltukta oturuyordu. Sesi derin ve neşeli, İngilizcesi de her zamanki gibi akıcıydı. Video anlaşılan amatör bir kamera tarafından Hintli'nin atölyelerinden birinde çekilmişti:

“...Dünyadaki çoğu insan sürekli kırıntılar toplayan küçük, korku dolu karıncalar gibi davranırlar. Her şehirde, her kasabada, insanlar huzursuz karıncalar gibi küçük delikler açıyorlar, hayatın gerçek anlamını görmeden. Sonsuz insan dizileri kendi karınca yuvalarından başka karınca yuvalarına gidiyorlar, işe, yemeğe, birer hayal ürünü olan eğlencelere gidiyorlar, hayatlarını her gün, her sene başlarını kaldırmadan, durumlarını anlamadan aynı yolda geçiriyorlar, ta ki diziden ayrılıp ölme vakti gelene kadar.

“Size sorarım: Bu hayattan, zamanınızı dolduran bu huzursuz hayattan bıkmadınız mı? Çocuklarınızı anlamsız ve sizin hayatınız kadar huzursuz hayatlar sürmek üzere yetiştirmek sizi rahatsız etmiyor mu?”

“Rüyadan uyanıp karınca yuvasını terk etme zamanı geldi, kısa bir tatil süresince değil, sürekli. Doğru, bırakmak, sizi bu hayata bağlayan ipleri çözmek cesaret gerektirir... Yeterince kuvvetli olan bunu eyleme dökmeli. Size özgürlüğe giden yolu gösteriyorum. Kararı siz vermelisiniz, hepsini elde etmek için tamamını riske etmeniz gerektiğini anlamalısınız. Unutmayın ki düşünceleri engelleyen duvarların arkasında gerçek özgürlük yatar. Oraya varmak için yapmanız gereken tek şey kum parçalarını altına çeviren kapıdan geçmektir...”

İskemlemde dondum. Hintli adım adım Rişpon'daki ölüm sahnesini hazırlayacak sözleri söylerken dehşet içinde dinliyordum. Sadece şeytani bir

beyin bunu planlayabilirdi. Mutluluğa giden yol, öğrencilerine peşinden gidip ağına düşmeleri için önerdiği şekerdi. Mutluluğa giden yol Ofra'nın ölümüne giden yolu olmuştu.

Kasede bakamıyordum, ama aynı zamanda bakmadan da edemiyordum. Hintli'nin sözleri bitti, kaset durdu ve sonra başka bir yerde yeniden başladı. Ekrandaki resimleri açıklamaya gerek yoktu. Ofra üzerinde mavi bir elbiseyle barakanın önünde duruyor, gülümsüyordu. Elini allahısmarladık der gibi sallıyor ve sonra da içeri giriyordu. Neredeyse hemen arkasından binanın içinden çıkan alevler görünüyor, daha sonra da alevler tahta kulübeyi sarıyordu.

Yangın kuvvetli ve acımasızdı. Birkaç dakika içinde duvarlar çökmüştü. Kamera durmadan çekiyordu, sanki onu oraya koyan varlığını unutmuştu. Ekranda koşan insanlar, bahçe hortumuyla barakaya su sıkmaya çalışan biri vardı, itfaiye ve polisin sirenleri duyuldu ve kaset durdu.

Muavin kaseti videodan çıkardı.

“Oraya vardığımızda kamera hâlâ çalışıyordu,” dedi, “Biri kamerayı karınızın ölümünü belgelemek için çalıştırmış ve bulmamız için de orada bırakmış.”

“Üzgünüm,” dedi polis memuru sessizce, “size bunu göstermemiz gerekiyordu.”

“Ne korkunç,” ağızımdan çıkarabildiğim ilk kelimeler oldu. Gerçekten korkunçtu. Hayatımda bu kadar şok edici görüntüler görmemiştim, hayatta hiç kimsenin Ofra'nın ölümünü bu kadar soğukkanlılıkla çekeceğini düşünmemiştim. İlk düşüncem kasedi çocuklardan saklamaktı.

“Bunu çeken adam nerde?” diye sordum öfkeyle, “nerede Hintli?”

Memurla muavin bakiştılar, tereddüt ettiler, bana kimin cevap vereceğini karar veremiyorlardı.

“Ülkeyi terk etti,” dedi sonunda memur, “yangın çıktıktan bir buçuk saat sonra Amsterdam'a uçmuş. Bunu öğrendiğimizde uçak inmiş ve yolcular dağılmıştı. Amsterdam Polisi'nden Ram Sing'in başka bir yere uçup uçmadığını bize bildirmelerini istedik. Henüz cevap vermediler.”

Memur, Ram Sing'le hiç buluşup buluşmadığımı sordu, ona tüm bildiğimi anlattım. Daha sonra Ofra'nın bana atölyede anlatılanları anlatıp

anlatmadığını, Hintli'nin ateşle kendini yakarak intihar etme konusunda düşünceleri olup olmadığını sordu. Orada olanlardan fazla bahsetmediğini, intihar planından ise hiç bahsetmediğini söyledim.

Cesedin nereye gönderileceğini, cenaze detaylarını sordum.

“Kuvvetli ateş yüzünden,” dedi komiser yardımcısı, “fazla kalıntı yok. Bu gece ve yarın uzmanlar geriye kalanları düzene koymaya çalışacaklar. Sizi arayıp merhumu tanımlamak için işaretler isteyeceklerdir, genellikle diş doktorunun kayıtlarını isterler.”

Polis memurunun cep telefonu çaldı. Dikkatle dinledi, sonra bana döndü.

“Şu anda Amsterdam polisinden haber aldım. Ram Sing bir saat önce Bombay’a doğru yola çıkmış.”

“Tüm bağlantılarınızı kullanın,” dedim, “bu katili durdurmak gerekiyor.”

Başlarını sallayıp konuyu araştırmaya devam edeceklerine söz verdiler. Beni böylesine zor bir zamanda rahatsız ettikleri için yeniden özür dilediler ve gittiler.

Kendimi çocuklarla ve Ofra'nın annesiyle buluşmaya hazırladım. Annesinin sakinleştirici iğneye ihtiyaç duyması olasılığına karşın Doktor Braun'ı çağırdım. Birkaç dakika sonra geldi. Onlara olanları ancak o zaman anlattım. Hayatımın en zor anıydı. Çocuklar ağlamaya başladılar ve Ofra'nın annesi bayıldı. Doktor ona baktı ve ben çocuklara sıkıca sarıldım. İkisi de bebekken yaptıkları gibi başlarını omzuma yasladılar.

“Neden?” diye ağladı Dror. “Neden bıraktı bizi? Bir anne çocuklarını nasıl böyle terk edebilir? İyi bir anneydi, biz de dünyanın en kötü çocukları sayılmazdık...” Başını göğsüme gömdü ve uzun süre öyle kaldı.

Dr. Braun Ofra'nın annesinin yanından ayrılmadı, ona bir sakinleştirici iğne yaptıktan sonra kadın uyuyakaldı. Çocuklarla uzun uzun konuştum. Her şeyi bilmek istiyorlardı, annelerinin sebeplerini, atölyede tam olarak ne olduğunu, her şeyin nasıl bu kadar büyük bir felaketle sonuçlandığını bilmek istiyorlardı. Elimde durumu tümüyle açıklayacak cevaplar ya da konuyla ilgili tüm detaylar yoktu, ama onlara insanların bazen değişik sebeplerden dolayı yaşamak istemediklerini anlattım. Annelerinin sebebinin ne olduğunu henüz bilmediğimizi, ancak kesinlikle kötü bir şeylerin etkisinde olduğunu ve belki de buna karşı koyamadığını açıkladım.

Çocukları yatmaya ikna edebildiğimde vakit çok geçti. Dror Einav'ın odasında yatmak istedi, Einav da küçük bir anne gibi ona sarıldı. Oturma odasında oturdum. Kanapede Ofra'nın annesi derin bir uykudaydı. Dr. Braun bana ona nasıl bakmam gerektiğini anlattı ve gerekirse kullanmam için de ilaç bıraktı.

Ev ağır bir sessizliğe gömüldü. Ofra'nın ölümünü haber aldığımdan beri ilk defa tek başımaydım. Beni rahat bırakmalarını istiyordum. Telefonun çalmaması, arkadaşlarımız ve tanıdıklarımızdan hiçbirinin başsağlığı dilemek için acele etmemeleri için dua ettim. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Beynim yavaş yavaş açılmaya, içindeki sis dağılmaya başladı. Tüm bunların neden olduğunu, felaketi önlemenin mümkün olup olmadığını sordum kendi kendime ve zehirli bir yılanın kurbanına doğru yavaş yavaş sürünmesi gibi içime korkunç bir suçluluk duygusu yerleşti. Bu benim için yeni bir duyguydu ve bana korkunç bir eziyet veriyordu. Ofra'yla evlendiğimden beri ilk defa yaptıklarımın dolaylı vicdan azabı çekmeye başladım. Gözümün önüne Yafa Givati'nin üçüncü kattan atladıktan sonra yerdeki görüntüsü geldi nedense. Kendi gözümde Avner Givati'ydim, karısına çektiği eziyet nedeniyle hesap vermeye çağrılan ve karısını çaresiz bir sonuca iten adam. Birdenbire şüphe kaldırmayan bir şekilde suçlu durumuna düşmüştüm. Ram Sing'in sözleri kulaklarımda çınlıyordu: "... ona yıllar boyunca eziyet ettin. Kalbin, vücudun, onunla olmadı, başka yerlerdeydiler, bu da eşine yapabileceğin en korkunç şey." Benim Ofra'ya çektiğim ruhsal eziyetin Avner Givati'nin karısına çektiği bedensel eziyetten daha iyi olmadığını anlamıştım, sadece kendini düşünen bir orospu çocuğuydum, daha da beteri, Ram Sing'i eve sokan, Ofra'yı ona teslim eden, karımı aldatmam kolaylaştırsın diye onun peşinden gitmesine engel olmayan bendim. Ofra'nın ölümüne neden olan Ram Sing değil, bendim.

İlk tepkim saklanmak, yok olmak, birinin beni bulup kulağıma "Katil" diyemeyeceği bir yere gitme isteğiydi. Ancak mantığım daha kuvvetliydi. Yeterince kaçmıştım, artık daha fazla kaçamazdım, Ofra'ya olabildiğince yakın olmak, kendi kendime sorduğum soruların cevaplarına yaklaşmak istiyordum. Oturma odasında masanın üzerine bıraktığım notta felaketin olduğu yere gittiğimi yazdım. Kimseye haber vermemeleri için tüm

telefonları fişten çıkardım ve gerekirse bana ulaşabilmeleri için cep telefonumu açtım. Çılgınca bir hızla kuzeye doğru giden yolda yol aldım. On beş dakikadan az bir süre sonra Rişpon'a vardım. Fazla aramama gerek kalmadı. Uzaktan, oraya getirilen büyük ışıkları gördüm. İki polis arabası, bir düzine kadar polis, itfaiye arabası, ambulans ve sivil giyimli, barakadan geriye kalan kömürleşmiş yığından oluşan yıkıntıdan parçalar toplayan birkaç kişi vardı. Hareket etmeden durdum. Ofra'dan geriye kalan siyah yığına baktım. Yine bunun gereksiz bir ölüm, bana ihtiyacı olduğunda yanında olsaydım engellenebilecek bir felaket olduğunu düşündüm. Gözlerime dolan gözyaşlarını durdurmaya çalıştım. Ağlamaya alışık değildim, ama ağlama isteği çok güçlüydü. Sonunda gözyaşlarının serbestçe akmalarına izin verdim.

Yanıma gelen bir polis oradan gitmemi istedi. Kim olduğumu söyleyince özür diledi. Daha sonra külleri eşeleyen beyaz gömlekli birini çağırdı. Adam doğruldu, adli tıpta görevli olduğunu söyledi, lastik eldivenlerini çıkardı ve elimi sıktı.

“Başınız sağolsun,” dedi, “burada olmanız iyi, sabaha sizi aramayı planlıyorduk.”

Ofra'nın evden çıkıp atölyeye gittiğinde yanına ne aldığını, nasıl bir saat kullandığını, hangi mücevherleri olduğunu ve hangi ayakkabıları giydiğini sordu. Beklediğim gibi diş doktorunun adını ve numarasını, aile doktorunun adını ve hangi sağlık sigortasına bağlı olduğunu sordu. Gündüz eşyalarını teşhis etmek için çağrılacağımı söyledi. Söylediklerini takip edemiyordum. Bunu hissetti, konuşmasını kesti ve plastik bir bardakta sıcak kahve getirdi. Biraz içtim ve kendimi toplamaya çalıştım. Cesedin teşhisinin ne zaman tamamlanacağını sordum. Cesedin tanınmayacak hale geldiğini, bunun saatler alabileceğini söyledi.

“Tabii ki elimizden geleni yapacağız,” dedi, “ancak burada inanılmaz miktarda benzin bulunduğunu, bu yapının eski ve çürük bir baraka olduğunu ve maalesef felaketin havada bir damla nemin olmadığı sıcak bir günde gerçekleştiğini hatırlamak lazım. Bu ölümcül bir bileşim. Yangının uzun sürmemesine şaşmamak lazım.”

Orada uzun bir süre kalıp, polislerin hâlâ sıcak olan küllerin arasından kalıntıları toplama çabalarını seyrettim. Polisler gelip gidiyordu, ambulans gitti.

Gece çekilmiş ve tanyeri ağarmaya başlamıştı. Arabaya binip anne babama gittim. Onları uyandırıp olanları anlattım. Onlarla bir süre kaldım, yaşadıkları şoku yumuşatmaya çalıştım. Annem durmadan sorular soruyordu, babam sessizdi. Cesaret vermek için omzumu okşuyordu. İkiisi dairelerinin kapısında ağlamaktan konuşamıyorlardı. Arkamdan sessizce baktılar.

Eve döndüm. Ofra'nın annesi kısa bir süre sonra uyandı. Elleriyle yüzünü örtüp sessizce ağladı, vücudu arada bir sarsılıyordu. Ona doktorun bıraktığı haplardan birini önerdim, başını sallayarak reddetti. Einav'ın odasına gittim, ona ve Dror'a baktım. Beraber yatıyorlardı, Einav'ın eli Dror'u sarıyordu. Uyumalarını ve onları bekleyen acı ve kedere uyanmamalarını umdum.

Ofisi arayıp Dina'ya olanları anlattım. Şok olmuştu. Yangın ve felaketle ilgili haber önceki gece televizyondaki haberlerde ve bu sabah da gazetelerde çıkmıştı, ama polis ölen kadının teşhisi henüz yapılmadığı için isim vermiyordu. Dina daha fazla detay istemedi, beni üzmemek için, sadece yardım edip edemeyeceğini sordu. Şimdilik ne olacağını bilmediğimi, ama her ihtimale karşın ofise uzun süre gelmeyeceğimi, buna göre hazırlık yapmasını söyledim.

Ahizeyi yerine koyduğumda birdenbire Hagit'i hatırladım. Ona karşı hissettiğim ihtiras şu anda tamamen erimişti. Ona oynadığım oyun ve ayağının altına serdiğim aptal tuzağım nedeniyle kendimden iğreniyordum. Onun peşinden koşmam şimdi bana rezil denilecek kadar zavallı geliyordu, biten gençliğinin peşinden koşan yaşlı bir adamın halini hatırlatıyordu. Bu konuyu bitirmeye kararlıyım, ama bununla birlikte onun duygularını kırmayı, ona verdiğim işin aslında tamamen gereksiz bir şey olduğunu hissetmesini de istemiyordum. Onu benimle olmaya zorladığım için durumu telafi etmek istiyordum.

Daireyi aradım. Ahizeyi açtığında sesi uykuluydu, ama hemen kendine geldi ve bir şeyler söylemeye çalıştı. Sözünü kestim, Ofra'yı anlattım ve şimdilik onun hizmetine ihtiyacım olmadığını, ama isterse daireyi kullanabileceğini, yarım senelik peşinat ödediğimi ve belki de bunun şehre geçip iş aramak için beklediği fırsat olduğunu söyledim. Heyecanlı ve tedirgindi. Daireyi onun kullanımına vermem konusunda ne diyeceğini

bilmiyordu.

“Bu fazla büyük bir hediye,” dedi uzun bir tereddütten sonra.

Uzun konuşmalara sabrım yoktu, zaten daireyi kullanmaya niyetim olmadığını, istediği kadar kalmakta kendini özgür hissetmesini söyledim.

“Bu zor anlarında beni düşündüğün için teşekkür ederim,” dedi, “annem babamla konuşup sana haber veririm.”

Ona bol şans diledim. Saflığını bir daha kötüye kullanmayacağını biliyordum.

Ofra’dan uzaklaşmama neden olan tüm ilişkilerimi kesme ihtiyacı hissettim. Sandy’yi aradım, karımın öldüğünü haber vermek ve özellikle de ilişkimizin bittiğini söylemek için. Kararımı ertelemem için beni ikna etmeye çalıştı, bu kadar zor bir dönem geçirirken onunki gibi bir arkadaşlığa ihtiyacım olacağını söyledi. Kararım kesindi, sonunda beni en azından şimdilik kararımdan vazgeçiremeyeceğini anladı.

“Yine de,” dedi, “fikrini değiştirirsen beni nerede bulabileceğini biliyorsun.”

Ahizeyi kapattığımda kendimi üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Başım Ofra, duyduğum acı, düşünceler ve pişmanlıkla doluydu.

Polis basının baskısına dayanamadı ve Ofra'nın adını açıkladı. O andan itibaren telefon hiç durmadan çaldı. Ev tanıdıklar, arkadaşlar, çocukların arkadaşları, komşular, benim ve Ofra'nın şirketinin çalışanlarıyla doldu. Hepsi hayret ettiklerini söyleyip üzüntümüzü paylaştılar. Gazeteciler Ofra'yla ilgili bilgi ve vesikalık resmini istediler. Reddettim. Sabah radyosu Ram Sing'in atölyesine katılanların çoğunu buldu, onlar da olanlardan dehşete düşmüşlerdi. Aralarında ev kadınları, öğrenciler, serbest meslek sahipleri, kibutz üyeleri ve askerler vardı.

Kendilerini mistik mezhepler konusunda uzman gören kişiler durmadan radyo istasyonlarında konuşup mistik konuların dünyada ve ülkedeki yükselişinden bahsettiler. Tel Aviv'de bir mezhebe üye olan biri, bu mezheplerin günlük hayatın gerginliği ve baskısına karşı sığınak arayan birçok kişiyi çektiğini söyledi. Eğitim Bakanlığı'nda üst düzey bir yetkili İsrail'deki mezheplerin, tüm dünyada olduğu gibi şarlatanlar tarafından yönetildiğini ve bunların saf insanları ağlarına düşürdüğünü söyledi. İki meclis üyesi de yabancı vaizlerin ülkeden atılması için bir kanun tasarısı hazırlayacaklarını açıkladılar. Sürekli aynı şeyleri yayınlamaya başladıklarında radyoyu kapattım.

Annemle babam geldi ve Ofra'nın annesiyle beraber bir odaya kapandılar. Einav ve Dror'un arkadaşları odalarını doldurdular. Herkes teselli bulmaya çalışıyordu. Felaket ansızın gelmişti, anlaşılamaz bir şeydi, kimse Ofra'nın dönmeyeceğine inanamıyordu.

Öğleyin polis laboratuvarına çağırıldım. Büyük bir odadaki masanın üstünde toprakla karışık bir kül yığını vardı, aralarında da zarar görmemiş iki değerli taş. Ofra'nın yüzüğündeki oval elması ve bir "kedi gözü"nü hemen tanıdım.

“Maalesef,” dedi barakada tanıştığım beyaz önlüklü adam, “tek kalan bu. Korkunç derecelere ulaşan sıcaklık hem kemikleri hem de dişleri eritmiş, sonrasında itfaiyenin kullandığı bol miktardaki basınçlı suyun etkisiyle tüm geriye kalanlar da barakanın üzerinde durduğu kumlu toprağa karışmış.”

Aynı gün bu kalıntılar Abu Kabir’deki Adli Tıp Enstitüsü’ne gönderildi, orada da doku parçaları olup olmadığı araştırıldı. Oraya vardığımda nöbetçi doktor, “Anlaşılan eşinizin dokusundaki proteinler yangından kötü şekilde zarar görmüş,” dedi. “Maalesef kalıntılarda DNA molekülü bulamadık.” Bir sonraki adımın ne olacağını sordum. Basit bir yanıt verdi: “Benim açımdan cenaze yarın bile yapılabilir.”

Bu, Ofra’nın tabutuna son çivinin de çakılması demektir, arkasından gelense dünyanın en büyük kederiydi. Yaşadığım şoktan sonra kendime gelmem mümkün değildi. Tüm hayatım ikiye bölünmüştü sanki, Ofra’nın ölümüne kadar olan bölüm ve bundan sonraki bölüm. Henüz bu değişikliğin anlamını bilmiyordum, ama değişikliğin yaklaşıp geldiğini biliyordum.

Cenazeyi çok iyi hatırlamıyorum. Bizi teselli etmeye gelenler daha sonra bana şokta olduğumu, elimi sıkmaya gelenlere donuk gözlerle baktığımı söylediler. Bazı arkadaşlarının arkasından konuşmalar yaptığını hatırlıyorum, ama söylediklerinin hiçbirini duymadım. Vücudum ve beynim elektrik şokuna uğramış gibi davranıyordu, her zamanki davranışlarından tamamen farklıydı bu. Daha sonra eve geldiğimizde Dr. Braun bana bir iğne yaptı ve beni dünyayla olan ilişkimi tamamen kesen birkaç saatlik uykuya sürükledi.

Yas tuttuğumuz şiva günlerinde büyük oturma odasında oturduk. Einav masaya Ofra’nın çerçeveli bir resmini koydu ve etrafına siyah bir bant geçirdi. Ofra’nın o çok sevdiği bahçesinden çiçekler kopardı ve resmin yanına bir vazanın içine yerleştirdi. Sabahın erken saatlerinden akşamın geç saatlerine kadar durmadan insanlar gelip gitti. Braha misafirlere kahve ve başka içecekler, bize de yemek hazırladı. Kendimi korkunç hissediyordum. Ofra kalbimde tahmin edebileceğimden çok daha büyük bir boşluk bırakmıştı. Uzun yıllardır beraberdik ve geçen yıllarla beraber ilk heyecan yok olduysa da varlığı, eve vurduğu damgası oradaydı. Benim peşinden koştuğum küçük heyecanlar, içinde bulunduğumuz düzenden bir kaçış

yoluydu. Ancak şimdi tüm bunların Ofra’yla hayatıma oranla ne kadar önemsiz olduğunu anlıyordum. Bunu daha önce düşünmeye zahmet etseydim karım şu anda yanımda olurdu.

Şivanın üçüncü ya da dördüncü gününde benim ve karımın hesaplarımızın olduğu bankanın müdürü taziyelerini sunmaya geldi. Yanıma oturdu, karısı da Ofra’nın annesinin yanında bir iskemleye oturdu.

“Olanları gazetede okudum,” dedi müdür, “birden Ofra’nın son günlerde neden o kadar garip davrandığını anladım...” Değişikliğin başka insanlar tarafından da fark edildiğini bilmiyordum. Müdüre tam karımın nasıl davrandığını soracakken elinde günlük postayla Dina geldi. Mektupları çalışma masamda gittikçe yükselen yığının üstüne koydum. İçlerinde ne olduğunu öğrenmeyi ne istiyor ne de merak ediyordum. Karımın arkasından yas tuttuğum günlerde adli işler uzakta ve gerçek değilmiş gibi geliyordu. Ofise döneceğim günü düşünemiyordum.

Uyuyamıyordum. Son ziyaretçi gittiğinde Dror uyumuş oluyordu, bazen Einav da. Braha son tabakları bulaşık makinesine doldurup çalıştırıyordu. Ofra’nın annesi insanın içini ezen bir iç çekiyor ve odalardan birine çekilip uyuyordu. Ben saatler boyunca uyanık kalıyor, sabaha doğru kâbuslarla dolu bir uykuya dalıyor ve kısa bir süre sonra uyanıyordum. Dr. Braun’un haplarına alışmak istemiyor, kendimi düşüncelerle meşgul ediyordum. Her gece Ofra’yla ilgili anılarımın birkaç tanesini hatıralar arasından bulup çıkarıyordum. Tüm hayatımız bir aile filmi gibi gözümün önünden geçiyordu. Tanışmamız, onun peşinden koşmam, evlenmemiz, işte ilerlememiz, ailenin büyüyüşü, kriz. Ofra’nın başına gelenlerde kendi payımı düşündükçe içimdeki ağırlık ve acı büyüyordu. Yaralarını kontrol edemediği bir şevkle deşen bir mazoşist gibi son günleri, ona ilgi göstermeyişi ve onun ölümüne doğru çekilmesi aklımdan hiç çıkmıyordu.

Şiva dönemi bittiğinde ziyaretçi akını durdu. Konsantre olamayacaklarını iddia etmelerine rağmen çocukları zorla okula gönderdim. Ofra’nın annesinden şimdilik bizimle kalmasını rica ettim. Varlığı Einav ve Dror’un hoşuna gidiyordu. Yakınlık kurabilecekleri, onlara şefkat gösterecek birilerine ihtiyaçları vardı. Braha’dan da bizde birkaç saat fazladan

alışmasını rica ettiğimde hemen kabul etti. Ofise bir süre evde kalacağımı haber verdim. Biriken postadan birkaç mektubu açtım. Yazıları gözümle okudum, ama hiçbirini kafama girmedi. Mektupların gerisini açmadan bıraktım. Çalışma odamdaki deri koltukta oturup kendimi ne yapacağıma karar vermeye zorladım. Eninde sonunda düzene dönmemin, yaranın kabuk tutmasının ve acının keskinliğini yitirmesinin beklendiğini biliyordum. Hayatımı gerçekten önceki gibi sürdürebilecek miydim?

Baheye çıktım. Siklamenler açmıştı. Çimen yeşil ve tazeydi, portakal ağacı da etrafındaki toprağa birkaç portakal dökmüştü. Ofra portakal toplayıp bize taze meyve suyu yapmayı severdi. Şimdi onları toplayan kimse olmadığından toprağa düşmüşlerdi. Oraya atılan sabah gazetesi sarımsı bir portakal ezmesiyle kaplanmıştı. Gazeteyi olabildiğince silkip eve girdim. Gazeteyle beraber gelen hafta sonu ekinde Ram Sing'in atölyesi hakkında uzun bir makale vardı. Atölyeye katılanların hepsiyle röportaj yapılmış, hatta bazılarının resmi bile çekilmişti. Ram Sing'in ıştırıp teorisi ve bu ıştıraptan kurtulma yöntemlerinden ve uzun uzun da ruhani liderlerinden bahsetmişlerdi. Röportajdaki genel hava Hintli'yi öven bir tondaydı ve bu da kanımı dondurdu. Makale amacıyla röportaj yapılan herkes, yaşı, cinsiyeti ya da eğitim seviyesi ne olursa olsun Ram Sing'den övgüyle bahsetmişti. Adamın tanıştığı kişileri büyüüne nasıl kaptırdığını hatırladım. Herkesi kolaylıkla hipnotize edip peşinden sürükleyebileceğini biliyordum. Ofra'ya bunu gayet iyi yapmıştı.

Röportaj yapılanların bir kısmı Ofra'nın intiharından da bahsetti. Atölyede merkezi bir rol oynadığını ve yaptığının sebebini anlamamanın mümkün olduğunu söylediler. "Doğru yolu bulup o yolda gitti," dedi içlerinden biri, kibutz üyesiydi. "Hepimize öncülük etti, bu dünyadaki eziyetten ruhu yaralanan herkese." Ofra'nın peşinden gitmeyi planlayıp planlamadığı sorulunca, "Henüz kendimi hazır hissetmiyorum," dedi, "Ram Sing bize yolu aydınlatabileceğimiz birer fener verdi, ama ben yolun sadece başındayım." Hintli'nin ülkeden kaçması onu şaşırtmamış ya da hayal kırıklığına uğratmamıştı. "Buradaki işini tamamladı. Başka yerlerdeki başka insanları kurtarmaya gitti."

Beyinleri yıkanmış gibi duruyorlardı, Hintli şarlatanın onları sürüklediği yanılsamadan uyanmalarının çok zaman alacağını biliyordum.

Ofra'nın son günlerinde neler yaşadığını anlamak, bilmek için çok şey

vermeye hazırdım. Hiçbir zaman onun özel hayatına karışmak istemedim ve öldükten sonra da bunu yapmak istemiyordum. Ama başka seçeneğim yoktu. Tüm evi aradım, çalışma masasını, komodinini ve dolaplarını, çantasını ve belgelerini tuttuğu kutuyu açtım, ama intiharına ışık tutacak bir şey bulamadım. Sadece daha önce görmediğim bir resim vardı. Ofra üzerinde mavi bir elbiseyle fazla büyük olmayan bir odada duruyor ve gülümsüyordu. Anlaşılan atölyedeki kişilerden biri basit bir kamerayla onun fotoğrafını çekmişti, başının çevresinde soluk birtakım izler çıkmıştı. Resmin arkasında bir şey yazılı değildi.

Polis, arabasını geri gönderdiğinde arabasını da aradım. Orada da ne ayrılık mektupları ne de atölyeye ait belgeler bulabildim. Araba kullanırken kaydettiği mesajların bulunduğu küçük teybi dinledim. Heyecanla dinliyordum. İçinde kendi kendine hatırlatmak istediği şeyler vardı, hepsini ölümünden birkaç gün önce kaydetmişti. Biri dışında hepsi atölyenin teknik ayarlamalarıyla ilgiliydi: Toplantı saatinde değişiklik, bitkisel çay getirmeyi unutma, yastıkları tamire ver. Gazeteden tanıdığım üyelerin adları vardı. Sadece mesajlardan birinde tanımadığım bir isim geçiyordu. Ofra'nın sesi, "Ruti Şmuelov'a Sing'le randevu ayarla," diyordu. Bu tanımadığım kadının bana bilmediğim bir şeyler söyleme ihtimali zayıftı, ama elimde olan tek şey buydu.

Şmuelov adını Tel Aviv telefon rehberinde aradım. Onlarca vardı bu isimden. Aralarından hiçbiri ne Ram Sing ne de Ofra'yı tanıyordu. Daha uzak yerleşim bölgelerindeki telefon numaralarının listesine geçtim. Aradığım kadın Rişon Letsiyon'da telefonuma cevap verdi.

Ona kim olduğumu söyledim. Evet, Ofra'yı tanıyordu, "Çok sempatik bir kadındı," dedi. Birkaç soruma cevap vermesini rica ettim, ama telefonda konuşmak hoşuna gitmedi. Rişon Letsiyon'un ara sokaklarından birindeki küçük bir kafede buluşmayı kabul etti.

Buluştuğumuzda akşam saatleriydi. Kafe yarı yarıya boştu. Masalardan birinde tek başına bir kadın oturuyordu. Yanına gittim. Kırk yaşlarında, toplu, ağır makyajlı, parlak kırmızı rujlu bir kadındı. Giydiği bluz dolgun göğsünü ortaya koyuyordu ve eteği de bacaklarına fazlaca yapışıkta. Masasına gittiğimde bana merak ve ilgiyle baktı. Kendimi tanıttığımda, "Sen olduğunu tahmin ettim," dedi. Gözleri beni saklayamadığı bir istekle süzdü ve bana olabildiğince sıcak bir gülümseme fırlattı.

“Umarım seni çok rahatsız etmedim,” dedi, “takdir edersin ki hiçbir zaman telefonda sırlarını kimin dinlediğinden emin olamazsın.”

Durmadan konuşuyordu. Ben sormadan bana tüm hayatını anlattı, zengin anne baba, ona uygun olmayan bir koca, genç yaşta boşanma.

“Param var,” dedi, “ama mutlu olamıyorum.” Bana üzüntüyle çocukları olmadığını söyledi ve çöpçatanlık servisleri ve gazete ilanlarıyla bir eş bulma çabalarının sonuçsuz kaldığını anlattı.

“Bugün pazarda kaç tane bekâr veya dul kızın dolaştığını tahmin edemezsin,” dedi.

Verdiği kısa arada kahve ve pasta ısmarladım ve onu aramamın sebebine geldim.

“Sana nasıl yardımcı olabileceğimi bilemiyorum,” dedi, “atölyeyi başladıktan iki hafta kadar sonra bıraktım.” Polislin ifadesini alıp almadığını sordum, hiçbir dedektifin ona gelmediğini söyledi.

“Bana tüm bildiklerini anlat,” diye rica ettim, “oraya nasıl gittin, ne yaptın...”

Ram Sing’in adını gazeteden duymuştu.

“Ruhsal açıdan zor bir durumdaydım, yalnızdım, kimsesizdim. Bir mesleğim bile yok. Kaç kere iş başvurusunda bulundum, para için değil, sırf yapacak bir şeyim olsun, sosyal bir çevrem olsun diye, ama kabul edilmedim... İnanır mısın bazen intihar edip her şeye son vermeyi bile düşündüm. Sorun benim korkak olmamda... Cesaret edemedim...”

Ram Sing’in Tel Aviv’de kiraladığı dairesindeki atölyeye gitmişti. Orada adamın söylediklerini havada kapalı erkek ve kadınlar vardı. Ona meditasyon yapıp kafasını boşaltmayı öğretmişti. “Gözlerimizi kapatıp sakinleşmeyi, düşünmemeyi, bizi rahatsız eden her şeyden kaçmayı öğreniyorduk. Hoştu, bir süre sonra evde de yapabiliyordum.” Hintli’nin onun üzerinde mükemmel bir izlenim bıraktığını söyledi, onu dinliyor, anlıyordu. “Bize sorunlarımızı saklamayıp serbestçe konuşmayı öğretti. Her birimiz sorunlarımızı diğerlerine anlatıyorduk. Evde ve işte sorunları olanlar vardı – tatminsizlik, hayal kırıklığı ve en önemlisi gerginlik ve baskı... Bunlardan olabildiğince açık bir şekilde bahsettik.”

“Karım da mı?” diye sordum hayretle. Ofra’nın kapalı bir mizacı vardı,

çektiği zorlukları en yakın arkadaşlarıyla bile konuşmazdı.

“Karın da,” dedi utanarak, “o da konuştu, herkes gibi.”

“Neden bahsettiğini hatırlıyor musun?”

“Az çok...” Ruti Şmuelov iskemlesinde kıpırdadı. “İlişkinizde bir şeylerin yerinde olmadığını söyledi... Ondan uzaklaşıyormuşsun ya da buna benzer bir şey...” Beni bakışlarıyla yiyiyordu ve ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Kadınların gözlerinde bu tarz ifadeleri daha önce de görmüştüm. Onu anlayabiliyordum: henüz karısını yeni kaybetmiş bir dul şans eseri karşısına çıkıyordu, henüz başka kadınların ağına düşmemiştim büyük ihtimal. Bana karşı tüm cazibesini harekete geçirmenin tam zamanıydı ve o da aynen bunu yapıyordu. Fazla tatlı gülümsüyor, söylediklerime katıldığını belirtmek için fazlaca baş sallıyor, gereğinden fazla cezbedici vücut hareketleri yapıyordu. Bunların farkına varmamış gibi davrandım.

“Karımın sende bıraktığı izlenim neydi?” diye sordum.

“Biraz kaybolmuş bir kadın izlenimi... Atölyeye elektrikli süpürgeye giren toz tanesi gibi çekilmişti. Ben vardığımda oradaydı, ayrıldığımda da o kaldı. Hintli’yle yakın bir ilişkisi vardı, sanırım ona karşı bağımlılığı vardı...”

Atölyede olanları anlatmaya devam etmesini istedim, o da istekle yanıtladı.

“Ram Sing bize ölümden sonra vücudun parçalandığını, ama enerjinin bir sonraki durağa doğru yola devam ettiğini söyledi. Ne demek istediğini her zaman anlamıyordum. Bazen bu ruhani kişileri anlamak gerçekten zor. Bir keresinde bize neredeyse ölüp yeniden hayata dönen insanlardan bahsetti. Işık dolu bir tünel ve harika bir duygudan bahsediyorlarmış... Kamerası vardı ve birer birer resmimizi çekti. Resimleri getirdiğinde şaşırdık. Hepimizin başının etrafında sanki ışıktan bir hale vardı.”

Gözüme Ofra’nın komodininin çekmecesinde bulduğum resim geldi. Başının etrafındaki lekelerin anlamı buydu.

“İnsanların bu resimlere tepkileri nasıl oldu?”

“Herkes çok heyecanlandı. Sing’in onların önlerine sunduğu büyük tecrübeden bahsettiler. Hangi tecrübeden bahsettiklerini anlamadım. Birdenbire çok korktum. Belki de bir sonraki dünyadan bahsediyorlardı. Bence orada ölümden fazlaca bahsediliyordu. Kafam karışmıştı, kalıp Ram Sing’in beni cennete götürmesine izin mi vermeliydim, yoksa hâlâ nefes alıp

veriyorken kaçmalı mıydım? Uykusuz geçen gecelerden sonra atölyeye gitmemeye karar verdim. Ofra beni birkaç kere arayıp dönmemi rica etti, ama bir sürü mazeret bulup evde kaldım... Bu kadar. Hikâyem bitti.”

Göğsü normalden hızlı inip kalkıyordu. Elini beni teselli etmek istermişçesine elime yaklaştırdı. Olanları görmezden gelerek elimi uzaklaştırdım.

Hafta sonu ekindeki röportajı okuyup okumadığını sordum. Okumuştı.

“İlginç,” dedi, “orada bir şey dışında her şeyden bahsediyorlardı.”

“Ne gibi?”

“Paradan bahsetmiyorlardı.”

“Para mı?” diye sordum hayretle, “Ram Sing sizden para mı istiyordu?”

“Evet,” dedi, “beni rahatsız eden şeylerden biri de buydu. Mezhebinin faaliyetlerine devam edebilmek için paraya ihtiyaç olduğundan açıkça bahsediyordu. İnsanlar bağış sözü veriyorlardı. Toplantılardan birinde insanların ona çek verdiğini kendi gözlerimle gördüm.”

“Hangi miktarlarda olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” dedi kısaca, bu konuyu kapatmak ister gibi, “ben hiçbir ödeme yapmadım.”

Ona Ofra hakkında, davranışları, tepkileri ve söyledikleri hakkında sorular sordum. Çaresizce bir bilgi kırıntısı arıyordum. Ekleyecek bir şeyi yoktu.

Garsona hesabı getirmesini işaret ettim.

“Konuşmaya evimde devam etmek ister misin? Çok yakında oturuyorum,” dedi kısık ve davetkâr bir sesle.

Böylesine yoluma çıkan maceraları sık sık reddetmezdim. Bu olayların aniden olması beni hep heyecanlandırırdı. Hiç fazla seçici olmamışımdır, bu durumda da normalde kolaylıkla ikna olurum. Ancak bu sefer karşımda oturan kadının benimle flört etmesi heyecan yerine rahatsızlık ve utanç uyandırmıştı. Şu anda başka kadını düşünemezdim. Gariptir ki Ofra hayattayken onu önüme gelenle aldatmışım, ama ölümünden sonra ona sadıktım.

Bir mazeret uydurdum. Belki başka zaman karşılaşacağımızı söyledim, hiç karşılaşmayacağımızı bile bile. Bana bariz bir hayal kırıklığıyla baktı ve içerlediğini belli etmemeye çalıştı.

“Evet, başka zaman,” diye mırıldandı bu kelimeleri daha önce de duymuş gibi.

16

Röportaj yapılan kişilerin adlarını gazeteden alarak hepsini ziyaret ettim. Her gittiğim yerde polislerin benden önce oraya geldiklerini keşfettim. Birkaç gün önce dedektiflerin çaldığı kapıları çaldım, onların sorduğu soruları sordum ve beni de bir adım bile ilerletmeyen cevaplar aldım. Ancak polislerin para hakkında soru sormadıklarını anladım. Atölyeye katılanlar para bağışı yaptıklarını söylediler. Hiçbiri ne kadar verdiğini söylemek istemedi ve hiçbiri bunun yanlış olduğunu düşünmüyordu. Ram Sing ve Gökyüzü mezhebinin bu atölyeleri garantili bir gelir kaynağı haline getirdiği fikrimi kabul etmediler. Hepsi Hintli’ye onlar için yaptıklarından dolayı müteşekkirdiler. Ona paralarını seve seve vermişlerdi.

Eve dönerken kafamda bir soru vardı: Ofra da ödeme yapmış mıydı? Bana bundan bahsetmemişti, ama acaba gizlice böyle bir şey yapmış olabilir miydi?

Ofra evdeki kasayı serbestçe kullanabilirdi. Eve geldiğimde yaptığım ilk şey kasanın kodunu girmek oldu. Vergi dairesinden kaçırdığım dolar ve şekel bazında oldukça yüklü miktarda para ve Ofra'nın pahalı mücevherleri vardı. Kasanın çelik kapısını endişeyle açtım.

Kasa tamamen boştu.

Orada hayretle durdum, alnımda soğuk terler birikmişti. Eve giren bir hırsızın yaptığı bir şey olabileceğini düşünmüyordum bile. Kasa açtığımda kilitliydi. Mantıklı tek bir olasılık vardı ve bunu hazmetmek de zordu.

Boş kasanın içine ne kadar süreyle baktığımı hatırlamıyorum. Biraz kendime geldiğimde telefona koştum. Banka müdürünü arayıp Ofra'nın intihardan önce bankada ne yaptığını sordum. Onunla bankada buluştuğunda davranışlarındaki değişikliği fark ettiğinden bahsettiğini hatırlamıştım.

“Para çekmek istedi,” dedi, “bildiğini sanıyordum.”

Önce kasa, şimdi de banka hesapları. Ortak hesabımız ve ortak tasarruflarımız vardı. İkimiz de bu hesaplarla istediğimizi yapmaya yetkiliydik. Ofra'nın bu hesaplardan ne kadar çektiğini düşünmeye cesaret edemiyordum. Bir kısmında senelerin tasarrufu olan büyük miktarlar vardı. Banka müdüründen hesap dökümünü faksla göndermesini istedim. Dökümler birkaç dakika sonra geldi. Tüm hesaplar sıfırı gösteriyordu.

Rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdikledim. Bu gerçek olamayacak kadar kötü bir durumdu. Ofra gözleri hiçbir şey görmez halde kasada ve bankada bulunan her şeyi çekmiş ve bizi beş kuruşsuz bırakmıştı. Şansıma ev ikimizin adına kayıtlıydı ve satamazdı, satmak isteseydi benim de imzama ihtiyacı vardı. Koltuğa çöküp başımı avuçlarıma içine aldım. Birinin eziyet verici bir yavaşlıkla kafamı ikiye kestiğini hissediyordum. İki sakinleştirici hap yuttum. İşe yaramadı.

İnip çıkan ağrı dalgalarının arasında kafamda birçok soru belirliyordu: Ne olmuştu? Ofra olanları neden benden saklamıştı? Bu kadar paraya neden ihtiyacı olmuştu ve ölümünden sonra paraya ne olmuştu?

Yanıtlarım yoktu, sadece tahminlerim vardı. Ram Sing onun zayıflığını kullanarak kasayı ve banka hesaplarını boşaltmaya ikna mı etmişti? Burada bir şeyler kötü kokuyordu, hem de çok kötü.

Dedektifleri arayıp onlara para konusunu açacakken telefon çaldı. Hatta soruşturma bölümünün başı vardı. Onu senelerdir davalarımından tanıyordum. Suçluları cezalandırmak üzere kanıtlar bulmak onun göreviydi, suçluları korumak da benim.

“Seninle buluşmak istiyorum Micky,” dedi, “seninle yüz yüze konuşmak istediğim şeyler var.”

Akşam saatlerinde buluşmak üzere anlaştık. Masasının karşısındaki tahta iskemleye oturduğumda Ofra’nın ölümü nedeniyle taziyelerini sundu ve polisin felaketin hemen arkasından çok yoğun bir araştırma yaptığını söyledi.

“Çok üzücü bir olaydı,” dedi, “saf insanlar ruhani bir dayanak aradılar ve bu mezhepte dayanağı bulduklarını sandılar. Eşinin dışında kimsenin canına zarar gelmemiş olması şans... Burada bu tarz ilk olay, ama yurtdışında başka yerlerde daha önce bu tür felaketler yaşandı. Maalesef önlerine geçilemiyor. Katılımcılar yetişkin bireyler, genellikle akli dengeleri yerinde ve faaliyetler genellikle evlerde kesin bir gizlilik içinde gerçekleştiriliyor. Burada ele geçirebileceğimiz bir suçlu yok. Karın intihar etmeye karar verdiyse bu onun özel kararı.”

“Ama,” diye itiraz ettim, “onu buna iten biri vardı, biri onun ölümüne neden oldu. Neden onun İsrail’e iadesini istemiyor ve mahkemeye vermiyorsunuz?”

Bir pipo çıkardı, pipo mide bulandırıcı, tatlı bir duman saldı.

“Suçlu olduğuna dair kanıtımız yok Micky. Hintli yetkililer suçlu olduğuna dair kanıt olmadan onu iade etmeyeceklerdir.”

Üzüntümü paylaştığını gösterir bir ifadeyle baktı bana.

“Bu sabah dosyayla ilgili bir toplantımız oldu,” dedi, “bu hoşuna gitmeyebilir, ama oybirliğiyle dosyayı kapatma kararı aldık. Bizim açımızdan araştırılacak bir şey kalmadı.” Benimle bu nedenle görüşmek istemişti, karımın ölümünü daha fazla araştırmayacaklarını yüzüme söylemek istemişti.

Bu karar beni deli etmişti. Ram Sing’in suçlu olduğuna dair kanıt bulana kadar soruşturmanın devam etmesini beklemiştim. Konuyla ilgili birçok sorunun yanıtsız kaldığından emindim.

“Dünyada benzer olaylar olduğunu söyledin,” dedim, “bana başka bilgi verebilir misin?”

Soruşturma dosyasından bir belge çıkarıp yüksek sesle okudu. İsrail polisinin isteği üzerine Interpol’den gönderilmiş bir rapordu. Londra ve Los Angeles’da soruşturma konusu olan olaylardan bahsediyordu. Londra’da tam bir sene önce, mavi elbiseli kişilerin bir mahalledeki eve girip orada garip törenler düzenledikleri hakkında bir şikâyet alınmıştı. Bunun dışında mezarlıklara gidiyorlar, yeni kazılmış mezarların yanında meditasyon yapıyor ve ölümden, bu dünyadan kurtulmak ve daha iyi bir dünyaya gitmek için bir araç olarak bahsediyorlardı. Polis toplantılarını yaptıkları evi basmış, hepsini soruşturmuş ve liderlerinin vizesinin uzun süre önce dolduğunu fark edip onu sınır dışı etmişti.

“Adamın adı var mı raporda?” diye sordum.

“Evet,” dedi soruşturma bölümü amiri.

“Ne adı?”

“Tanıdığın biri,” dedi, “Ram Sing.”

İkinci rapor Londra’daki olaydan altı ay sonra Los Angeles’ta, Beverly Hills’de olan bir olaydan bahsediyordu. İkisi de elli yaşlarında tanınmış bir film yapımcısı ve karısı evlerinde kendilerini ateşe verip yanarak can vermişlerdi. Komşuları ikisinin Gökyüzü tarikatının üyeleri olduğunu ve Hintli bir ruhani öğretmenin uzun süredir evlerinde yaşadığını anlatmıştı. Felaketten birkaç gün önce kaybolmuştu. Bu olayda da adamın suç teşkil edecek bir şey yaptığına dair kanıt yoktu.

“Adamın adını bilmek ister misin?” diye sordu amir.

“Tahmin edebilir miyim?”

“Çok zorlanmayacaksın.”

Dehşet dolu bakışlarla baktım ona.

“İsrail’e neden geldiğini anlamıyorum. İngiltere ve California’dan sonra mantıken Paris ya da Tokyo’yu seçmesi gerekirdi. Neden özellikle Tel Aviv?”

Sekreter önüme bir bardak su koydu ve bana merhamet dolu gözlerle baktı.

“Büyük şehirlere değil de küçük Tel Aviv’e gelmesi gerçekten garip değil mi?” diye yeniledim sorumu.

“Belki de bilmiyorsun,” diye yanıtladı amir, “ama İsrail ruhani faaliyetler bakımından çok yoğun. Kanıtı da Tel Aviv’deki ruhani faaliyetlerin dünyadaki diğer büyük şehirlerle neredeyse aynı düzeyde olmasında.”

Masada duran soruşturma dosyasına baktım. İnceydi, neredeyse boştu. Fazla bilgi içermediği belliydi.

“Ram Sing hakkında bir şey biliyor musunuz?”

“Çok az. Hint elçiliği bize biraz bilgi verdi. Gökyüzü tarikatında öğretmen. Seneler önce tarikatın Goa’daki aşramlarında çalışmış, ondan beri de dünyada dolaşıyor. Nüfus bilgilerinden de bir kopya aldık. Adam kırk beş yaşında, Goa doğumlu. Hepsi bu.”

Hafifçe gülümsedi.

“Bu arada, havaalanındaki komiserin selamı var. Şimdi adamın haklı olduğunu anlamışındır umarım.”

Açık bir yaraya dokunmuştu.

“Üzgünüm ama,” dedim neredeyse fısıldayarak, “görevimi yaptım ben. Avukat olarak, hizmetimi satın alan bir adamı savundum.”

“Siz avukatlar,” dedi amir beni küçümsediğini saklamaya çalışarak, “size para veren herkesi savunursunuz, canavar olsa bile...”

Kendimi savunmaya çalıştım: “Adamı tutukladığınızda hiçbir kanıtınız yoktu.”

“Doğru,” dedi, “ama mükemmel önsezilerimiz vardı. Havaalanındaki komiser adamın iyi niyetli olmadığını hemen sezdi.”

Bu konuda konuşmak beni rahatsız ediyordu. Başka konulara geçtim.

“Tarikat hakkında bilgi edinmeyi denediniz mi?”

Omuzlarını silkti.

“Mümkün olan her kaynaktan bilgi almaya çalıştık. Hindistan Konsolosluğu’yla ve Hindistan’daki ruhani merkezleri avuçlarının içi gibi bilen İsraililerle konuştuk. Bir kısmı Gökyüzü tarikatının adını duymuşlar. Hindistan’da bu tür bir tarikat çok olağan, orada her tür garip fikir üreten büyüklü küçüklü birçok tarikat var.”

Ona parayı anlattım. Pipoşunun ucunu kemirdi ve paradan haberi olmadığını söyledi. Fazla heyecanlanmış gözüküyordu.

“Şu fikre ne dersin,” dedim, “diyelim ki bu tarikat mistik uğraşların yükselişte olduğu ülkelere karizmatik gönüllüler gönderiyorlar, bunlar kendilerine inanan kişileri bir araya topluyorlar, onları paralarını ve taşınmaz mallarını vermeye ikna ediyorlar ve bu şekilde elde edilen devasa miktarlardaki para tarikata şu ya da bu şekilde gönderiliyor...”

“Olası,” dedi sakince, “alınan tüm paranın intiharın olduğu mekânda yanmış olabileceğini de unutma. Burada da olay bu şekilde olmuş olabilir. Son günlerde mistik tarikatların eylemleri hakkında edindiğim bilgilerden sonra her şey olası, paranın bu dünyayla olan tüm ilişkinin kesilmesini simgelemek amacıyla yakılması bile.” Aklına bu olağanüstü fikrin gelmesinden gurur duyuyordu.

“Ama gerçekten paranın orada yandığından emin değilsin.”

“Tamamen emin olamam.”

“Ve orada yanmadıysa nereye kaybolabilir?”

“Kabul ediyorum,” dedi sonunda, “bu para orada yanmadıysa Hindistan’daki tarikatın eline geçmiş olabilir.”

“Bu da dosyayı kapatmamaya yetecek kadar iyi bir neden.”

Söyleyeceği şeyi beğenmeyeceğimi düşünürmüş gibi bakışını kaçırdı.

“Paranın karından haksız yere alındığını ispat edebileceğimizden emin değilim. Atölyenin katılımcılarının hiçbirinden kendi rızaları dışında para toplandığı yönünde bir şikâyet almadık.”

Bu konuşma beni sinirlendiriyordu. Yerimizde saydığımızı hissediyordum. Gözümün önünde buzdağının sadece ucu gözüküyordu. En büyük bölümü hâlâ suyun altında saklıydı.

“Seni anlıyorum,” dedi amir, “ama dosyayı kapatma kararı, polis teşkilatının en üst düzeydeki yetkililerine danışıldıktan sonra alındı. Yapacak başka bir şeyimizin olmadığı kararına vardık.”

“Ben aynı fikirde değilim. Mesela Ram Sing’in tek başına mı faaliyet gösterdiğini yoksa başka insanların da işin içinde olup olmadığını araştırdınız mı?” Polisin bunu düşünmediği ihtimali karşısında öfkem kabarıyordu. “Onu bu şeytani oyunları oynamaya gönderen bir çetenin üyesi olma olasılığını

araştırdınız mı?”

Soruşturma amiri piposunu boşuna çekti, ateş sönmüştü.

“Biliyorsun ki,” dedi inatçı oğluna basit bir gerçeği anlatan babanın bağışlayıcı sesiyle, “biliyorsun ki bu Hintli’yi yaptıklarını yapmak üzere birileri göndermiş olsa bile, bu birileri Hindistan’da, burada değil ve Hintli hiçbir polis de gerçek bir kanıt olmadan bizim suçlamalarımızı araştırmaz. Sana Ram Sing’i suçlamaya yetecek kanıtımız olmadığını söyledim, başkalarına karşı kullanılacak kanıt ise hiç yok.”

“Buna rağmen çaba sarf etmenizi beklerdim,” diye protesto ettim yine.

“Üzerimizdeki yoğunluğa rağmen yapabileceğimiz her şeyi yaptığımıza garanti veririm. Soruşturmaya devam etmenin anlamı yok, bir şey bulma şansımız sıfır.”

İskemleden kalktım.

“Bir sorum var, izin verersen,” dedi amir.

Kapıya giderken yolda durdum.

“Buyur.”

“Belki de özel hayatına giriyorum, özür dilerim, ama acaba... acaba Ram Sing’le karın arasında özel bir ilişki var mıydı?”

“Özel bir ilişki mi?” dedim şaşkınlıkla, “Neden bahsediyorsun?”

“Romantik bir ilişki, mesela.”

Bu gerçekten beklemediğim bir soruydu. İskemleye çökmeme neden oldu. Bacaklarımın artık beni ayakta tutamadığını hissettim.

“Bu soruyu sormana neden olan şey nedir?” derken sesimi çarpıtan titremeyi zar zor tuttum.

Yanıt vermek yerine masasının çekmecesinden beyaz, açık bir zarf çıkardı, içinden bir kâğıt çekti ve önüme koydu. Ofra’nın el yazısını hemen tanıdım.

“Bu ne?” diye sordum, okumaktan korkarak ve zaman kazanmaya çalışarak.

“Ofra’nın Ram Sing’e yazdığı bir mektup. Oteldeki odasını incelediğimizde eşyalarının arasında bulduk bu mektubu. Mektubu almanı tavsiye ederim. Bizim bu mektupla yapabileceğimiz bir şey yok.”

Mektubu elime aldım. İngilizce yazılmıştı. Başında, “Sevgili

öğretmenime,” yazılıydı, gerisinde de kişisel bir itiraf vardı.

Ofra kısa, karmaşık anlamları olan, neredeyse basit cümlelerle Ram Sing’e onu tanıyana kadar korkunç bir ruhani boşluk içinde olduğundan bahsediyordu. Ona şefkatle dolu geçirdikleri zaman için, onu dinlediği için ve ona verdikleri için teşekkür ediyordu.

“Ruhumu ve vücudumu doldurdun. Seni tanımadan önce nasıl yaşadığımı ve sensiz nasıl yaşayabileceğimi bilemiyorum... Umarım hiçbir zaman ayrılmayız, ne bu dünyada ne de gelecek dünyada...”

Mektubu okurken soruşturma amiri yüzümü inceliyordu.

“Aralarında bu kadar yakın bir ilişki olduğunu bilmiyor muydun?” diye sordu.

“Hayır,” dedim sessizce, “bilmiyordum.”

Bundan sonra kendimi yollarda araba kullanır halde buldum ve oraya nasıl geldiğimi bilemedim. Beynim zonkluyordu, ellerim direksiyonda titriyordu. Karımın gurusuyla gizli bir aşk yaşadığından incinmek yerine, beni içten içe yiyen suçluluk duygusunun daha da arttığını hissettim. Günah işleyen o değil bendim, onu ondan esirgediğim sevgiyi kendisine vermesini bilen adamın kollarına belki de zorla iten bendim.

Şimdi düşündüğümde bu felaketin bende nasıl olup da bu kadar çok ani değişiklik yarattığına şaşıyorum. Örneğin parayı hor görmek bana uyan bir davranış şekli değildi. Parayı hep hayatın en önemli amaçlarından biri olarak görmüşümdür. Annemle babamın durumları iyi değildi, azla yetinir ve kaderlerine şükrederlerdi. Babam küçük atölyesiyle bizi zar zor geçindirirdi, şehrin güneyinde küçük ve dar bir evde yaşıyorduk ve kendimi bildim bileli gelecek gözüme hep karanlık gözükmüştü. Harçlık alan, kendisine oyuncak alınan ve ben sadece hayalini kurarken kendisine bisiklet hediye edilen her çocuğu kıskanırdım. İlkokulu bitirdiğimde babam ailenin harcamalarından kısıp beni en iyi okullara gönderdi. Herzliya'nın Gymnasia okulunda şehrin en zenginlerinin çocuklarıyla birlikte okudum. Geride kalmamak, başarılı olmak için hiç durmadan çalışmam gerekti. Daha sonra hukuk okudum ve öğretim masraflarımı karşılamak, geçimimi sağlamak için iki işte birden çalışmam gerekti. Hep çok param olacağı anı hayal ettim ve elime ilk kez yüklü miktarda bir para geçince de tomar tomar avuçlayıp banknotların parmaklarıma olan temasından zevk aldım. Parayı, mümkün olan her türlü zevke, kadınlara, şık lokantalara, gösterişli arabalara ve yurtdışı gezilerine harcamayı seviyordum. Tüm bunların içinde doğan ve paranın bir etki yapmadığı Ofra'yla evlendim. Hoş bir villa inşa ettik, iyi yemekten, giysilerden ve tatillerden esirgemedik ve Einav ile Dror'a istediklerini verdik. Ama şimdi Ofra ölünce, hiçbir şey o kadar önemli gelmiyordu bana. Para bile.

Huzursuzdum. Tam olarak ne olduğunu öğrenme isteğim beni rahat bırakmıyordu. Yine Rişpon'a gittim. Geniş ağaçların üstlerini örttüğü dar sokaklardan geçtim. Kiremit damlı, bakımlı çim alanları ve çiçek tarhlarıyla çevrili evleri gördüm. Yanan barakadan geriye bir tek siyah bir kül lekesi kalmıştı.

Ram Sing'in barakayı kiraladığı adamın oturduğu villanın kapısını çaldım. Küçük tahta bir levhanın üstünde adı kazılıydı: Dr. Avi Zohar, Psikolog. Altmış yaşlarında, sesi derinlerden gelen ve ifadesi hoş bir adamdı. Kendimi tanıttım. Beni oturma odasına götürüp kanyak ikram etti. Aldığım büyük yudum, içinde bulunduğum gerginliği biraz aldı. Ona olanlar hakkında bilgi topladığımı söyledim ve bana bildiği her şeyi anlatmasını rica ettim. Hemen kabul etti. Baraka yerleşim bölgesinin kurucularından olan anne babasına aitmiş ve iyi bir tamire ihtiyacı varmış. Anne babası öldükten sonra kiraya vermek istemiş, ama kimsenin kiralayacağını düşünmüyormuş. Dr. Zohar Hintli'nin kendisine gelip barakayı meditasyon amacıyla kiralamak istediğini söyledi. Genellikle bu tarz yerler için ödenen miktarın iki katını teklif etmiş ve peşin ödeme yapmış, nakitle.

“Sizde nasıl bir izlenim bıraktı?” diye sordum.

“Özel biri olduğu kesindi, hipnotize eden gözleri ve korkunç bir etkileyciliği vardı. Onda huzur, kendine güven ve bariz bir liderlik yeteneği gördüm. İnsanların neden peşinden her yere gitmeye hazır olabilecekleri belliydi... Bununla birlikte, ona erişemediğim, benden sakladığı bir şeyler olduğu hissinden de kurtaramıyordum kendimi...”

“Buna rağmen ona barakayı kiraladınız...”

Bana özür dilermişçesine gülümsedi.

“Her psikolog sana her insanda garip bir şey olduğunu, ilk bakışta çözemediği bir şey bulunduğunu söyleyecektir. Bu Hintli de böyleydi, ama bana tedaviye gelmemişti. Benden eninde sonunda bir baraka kiralamak istemişti ve ben de bu terk edilmiş binayla ilgilenen birinin olduğuna sevindim...”

“Size tek başına mı geldi?”

“Hayır,” dedi. “Yanında bir kadın vardı... Gazetedeki resimlerden anlıyorum ki bu eşinizdi...”

Ofra ve Ram Sing'le olan buluşmasına dair bir şey hatırlayıp hatırlamadığını sordum. Buluşmanın kısa sürdüğünü ve kira kontratını Hintli'nin imzaladığını söyledi. “Kısa bir görüşmeydi, kontratı imzalamaya yetecek kadar.”

Ram Sing'in Hindistan'da serbestçe dolaşabiliyor olması beni rahatsız ediyordu. Tel Aviv'deki Hindistan Konsolosluğu'ndan acil bir randevu aldım. Konsolos beni hoş karşıladı ve Ofra'nın ölümü için taziyelerini sundu. Ona Hint yetkililerini Ram Sing'i tutuklamaları için harekete geçirmek istediğimi söyledim, Ram Sing'in suçun işlendiği yer olan İsrail'e iade edilip yargılanması için elimden gelen her şeyi yapacağımı bildirdim. Büyük ilgiyle dinledi ve sonra da heyecanımı yatıştırmak için elinden geleni yaptı. Hindistan'da şu ya da bu hayat biçimini yaşamayı öğreten binlerce değişik tarikat olduğunu açıkladı. Hindistan'daki birçok kişinin inancına göre ölüm gerçekten daha iyi bir hayata geçiştir. Bir kısmı Rişpon'da yapılanın aynısını yapıyordu. Bu bir suç değil, dedi. İnsan kendi kaderini elinde tutar ve başkasına zarar vermediği sürece istediğini yapmak hakkıdır, hatta intihar etmek de.

“İnsanların ölmesi gerçekten üzücü,” dedi, “eşiniz için gerçekten üzgünüm, ama bu konuda yapabileceğimiz fazla bir şey olmadığına farkına varmalısınız.” Bu bana Ofra'nın ölümünden sorumlu olan kişinin yakalanması için Hintli yetkililerin bir şey yapmaya hiç de niyetlerinin olmadığını söylemenin kibar yoluydu.

İsrail Polisi'nin Soruşturma Bölümü Amiri'nin de bana aynı şeyleri söylediğini hatırladım. Bu felaket kendi eşlerinin başına gelseydi ne düşünürlerdi acaba diye merak ettim.

Oradan çıktığımda içimde bir sıkıntı vardı. Gösterdiğim çabaların hiçbirisi Ofra'nın ölümüne giden süreci anlamama ve Ram Sing'i adalete teslim etmeme yardımcı olmamıştı. Gerçekten olanları anlamama yardımcı olacak bilgileri başka kimin verebileceğini sordum kendi kendime. Ülkenin birçok yerinde ve özellikle de Tel Aviv'de mistik faaliyetlerin gerçekleştiği birçok yer vardı. Gazeteleri açıp ruhani grupların ve mistik, gizemle ilgili atölyelerin ilanlarını okudum. Bu tarzda inanılmaz sayıda ilan vardı. Tibet çanaklarını kullanarak, ayakları inceleyerek, Kızılderililerce yıllardır sır olarak saklanan yöntemleri kullanarak hastalık teşhisi ve tedavisiyle ilgili atölyeler vardı. Numeroloji ve tarot kartlarıyla ilgili atölyeler, değerli taşlar, biyoenerji ve UFO'ların ziyaretleriyle ilgili konuşmalar vardı. Ölülerle bağlantı kurma atölyeleri, derin doku masajına giriş toplantıları, ezoterik masajlar ve holistik

orgazm masajları vardı. Dokunma ve ılıklarla tedavi yntemleri ve kutsal kiřilerin trbelerine ziyaretler. řıfalı bitkiler, yaratıcı terapi ve kabalistik tıpla ilgili konuřmalar hakkında ilanlar topladım. zellikle Hindistan, meditasyon ve lmlle ilgili grupları setim. Transandantal meditasyon adaylarının kabul treninde bulundum, bembeyaz kumařlar ve iekler taşıyorlardı, liderlerinin yanan bir tts karřısında sylediėi kısa bir duadan sonra mantraları fısıltıyla kendilerine verildi. Geceyarısı Tel Aviv kumsalına gittim ve onlarca erkek ve kadının kumda baėdař kurup beyinlerini tamamen temizlediklerine tanık oldum, insanların evlerde kapalı gzlerle ve l kiřilerin sesleriyle konuřup hayattaki insanlarla iliřki kurmak istediėi toplantılarda bulundum, bir dairede yastıklarınzerinde oturup, uzun salı guruları, bayılmalarını sylediėinde bayılan insanlar grdm. Ayaklarım beni řeinkin Sokaėı’ndaki apartmanların karanlık merdivenlerine ve Givatayim’deki devlet yapımı konutlara srkledi, řehir dıřındaki otellerde mistik konferanslara gittim ve doėanın iindeki toplantılara katıldım. Durmadan insanları konuřturmaya alıřtım, bu ilk tecrbeleri olan genler, řphe dolu insanlar ve inananlar, akıllı ve sıcak rehberler ve buna karřın sert ve fkeli vaizler.

Herkese Gkyz tarikatı ya da Ram Sing hakkında bir řey bilip bilmediklerini sordum. oėu bu tarikatın ismini ilk defa gazetede grdklerini sylediler. lkenin kuzeyindeki Galil’de eski bir yoga ėretmeni birka yıl nce Hindistan’da dolařırken Goa’da durduėunu, kumsaldaki byk bir uyuřturucu partisinde yerli bir gencin onu Gkyz tarikatının atlyesine davet ettiėini hatırladı. Daveti reddetmiřti, bu yzden daha fazla bilgisi yoktu. Polis soruřturma amirinin bana Ram Sing’in Goa’da doėduėunu ve Gkyz tarikatının yerel ařramında ėretmen olduėunu anlattıėını hatırladım. Hindistan’da “řifa” eėitimi gren biri bu tarikatın sadece Goa’da deėil aynı zamanda Pune ve Varanasi’de de aktif olduėunu duyduėunu syledi. Konuřtuėum kiřilerden hibiri Ram Sing’i tanımıyordu, lkede kaldıėı srece kendisiyle tanıřmamıřtı. Bu yorucu yarıřı bitirdiėimde maalesef bu sefer de elimde ciddi bir bilgi olmadıėını fark ettim.

Aradıėımı bulmaktan midimi kaybedince ofise dndm. Yokluėumda Dina ve Eytan tm acil iřlere bakmıřlar, bana acil ilgilenmemi gerektirecek bir řey bırakmamaya alıřmıřlardı. Masam bořtu ve etrafımda, benim řu anda ok ihtiyaım olduėunu dřndkleri skneti bozmamak iin parmak ularında yryorlardı.

Bağlanan tek telefon Hagit’inkiydi. Dina güçlü sezgileriyle onun konuşmak isteyebileceğim biri olduğunu sezmişti. Hagit nasıl olduğumu sordu ve bir an önce kendime gelmemi umduğunu söyledi. Anne babasının ona bıraktığım dairede yaşamasına izin verdiklerini söyledi, eşyalarını oraya taşımış ve iş aramaya başlamıştı. Onu dinlerken kibar ve ilgiliydim, ama o kadar.

Bundan sonra telefon uzun süre çalmadı. Bu sessizliğin bir avantajı vardı – düşünmeme olanak sağlıyordu. Bunun aynı zamanda dezavantajı da vardı – kabullenmekte zorluk çektiğim şeyleri de düşünmeme neden oluyordu, özellikle de Ofra’nın boşuna öldüğü fikrini düşünmeme. Aşk hikâyesini kabul etmek zorunda olduğumu anladım, paraya elveda dedim, ama Ram Sing’in ona getirdiği korkunç ölümü düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. İçim sürekli öfke doluyordu. Karımın benden ne hakla alındığını, Ram Sing’e ve adına çalıştığı tarikata çocuklarımın annesini öldürme iznini kimin verdiğini anlamak istiyordum. Sing’in bu günlerde gözlerini dünyadaki başka yerlere çevirmeye, orada yeni atölyeler açmaya, insanların kendine inanmalarını sağlamaya, onlardan mal mülklerini alıp intihara sürüklemeye hazırlandığını düşündüm. Kimsenin ona karşı soruşturma açmayı, mahkemeye vermeyi ve onu cezalandırmayı planladığını görmüyordum.

Kendimi zayıf hissettim. Ofisten çıkıp eve döndüm. Einav ve Dror okuldan henüz dönmemişlerdi. Ofra’nın annesi mutfaktaydı. Bana endişeyle baktı.

“Çok solgunsun,” dedi, “ne oldu?”

Yorgun olduğumu söyledim, yatak odasına gittim, panjurları kapadım ve yatağa uzandım. Ancak orada, odadaki hoş karanlıkta bile içimdeki bunalımdan kurtulamadım. Tersliği düzeltmek için bir şeyler yapmadan vicdanımın rahat etmeyeceği duygusu gittikçe içimde büyüyordu. Harekete geçmek zorundaydım. Günlük hayat düzenime geçmeme engel olan, içimden atamadığım tek bir şey vardı. Adalet ve öç alma isteği içimde ateş gibi yanıyordu. Ofra adına, kendi adıma, çocukların ve anne babalarımızın adına onu bizden alıp ölüme götüren kişinin serbestçe dolaşmaması önemliydi. Ram Sing’i bulup cezasını çekmesini sağlamam gerektiğini hissediyordum. Delice, başarı ihtimali sıfır, pahalı ve tehlikeli bir fikirdi, ama içimde kazmaktan vazgeçmeyen bir köstebek gibi sürekli kazıyordu.

Evi saran üzüntü bulutu sonraki günlerde de hepimizi sarmaya devam etti. Çocuklar odadan odaya gölge gibi dolaştılar, çok az konuştular ve Einav'ın odasından arada sırada yerli melankolik şarkıların kulakları sağır eden notaları duyuldu. Ofra'nın annesi daha yaşlı ve yorgun gözükiyordu, ama hiç şikâyet etmedi. Şirketteki çalışma saatlerimi azaltıp her gün eve erken döndüm. Çocuklara daha çok zaman ayırdım. Onlarla oturdum, konuştuk, ağladık, sorular sorup yanıt aradık. Felaketle ilgili daha fazla bilgi edinebilmek için yaptığım çalışmalardan bahsettim onlara. Çıkmaz sokağa girdiğimi hissettiğimi söyledim.

Çalışmak, konsantre olmak, müvekkillerimi dinlemekte zorlanıyordum. Hiçbir şey yapmaya isteğim yoktu, mahkeme salonunda aldığım savunma zevkini yitirdim, ofiste kendimi yabancı, oraya ait olmayan bir adam gibi hissediyordum. Kimsenin Ram Sing konusunda bir şey yapmayacağı hakkında vardığım karardan uzun süre kaçamazdım, yavaş geçen zorlu gün ve gecelerde hep bunu düşündüm. Aklımda her şeyi evirip çevirirken hayatımı eskisi gibi yaşamaya devam edemeyeceğim gerçeği içimde daha da büyük bir yer etti. Her şeyi bir kenara itmeye karar versem bile geçmişin gölgesinin hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacağı açıktı.

Einav, Dror ve Ofra'nın annesini etrafıma topladığım gece dışarıda çakan şimşekleriyle, gök gürültülü bir fırtına vardı. Onlara polisin soruşturmadan vazgeçip dosyayı kapattıklarını ve anlaşılan Hintli yetkililerin de konuyu soruşturmaya niyetleri olmadığını anlattım. Ram Sing'in ülkeden kaçma sebebinin Ofra'nın ölümünden suçlanmak istemediği olduğundan emin olduğumu ve Rişpon'daki felaketin arkasında Gökyüzü tarikatının olduğunu

hissettiğimi söyledim. Kimse olayı gerektiği gibi araştıramıyorsa, dedim, bunu kendi başıma yapacaktım. “Katili bulmak için Hindistan’a gitmem lazım, ondan suçlu olduğunu duyup adalete teslim edilmesini sağlamak zorundayım.”

Çocuklar kıpırdamadan dinlediler. Bitirdiğimde sessizlik oldu. İlk konuşan Einav oldu.

“Baba bunu ciddi bir şekilde düşündün mü? Üstüne aldığın sorumluluğun büyüklüğünü biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“Bu imkânsız bir görev, Micky,” dedi Ofra’nın annesi. “Polisin ya da Hintli yetkililerin yapamadıklarını senin yapabileceğini düşünerek kendini aldatma.”

“Belki haklısın,” dedim, “bu belki de gerçekten imkânsız, ama denemek zorundayım, bunun için gerekli olan paraya ve tanıdıklara sahip olmasam da.”

Kararlıydım ve o anda aslında gerçeğe oranla daha fazla kendime güvenim varmış izlenimi veriyordum.

“Tehlikeli olabilir,” dedi Einav endişeyle.

“Belki,” dedim gülümsemeye çalışarak, “ama artık ben büyük bir çocuğum, kendime bakabilirim.”

Dror ablasından daha gerçekçiydi: “Bu olay seni ne kadar meşgul edecek?”

Ne cevap vereceğimi bilemedim. En az birkaç hafta süreceğini tahmin ettiğimi söyledim. Daha uzun sürebileceğinin de tabii ki farkındaydım, ama çocukları gereğinden fazla tedirgin etmek istemiyordum.

Einav bana sarıldı.

“Senle gurur duyuyorum baba,” dedi, “şimdi annemi tahmin ettiğimden daha çok sevdiğini biliyorum.”

Ofra’nın annesi şikâyet etti: “Seni anlamıyorum Micky. Olanlardan sorumlu bir iki Hintli bulsan da neye yarar ki, bu Ofra’yı geri getirmez ki. Bir milyar Hintli’nin arasında onları bulma ihtimalin ne ki? Samanda iğne aramak için şu anda sana her zamankinden daha çok ihtiyacı olan çocuklarını bırakıp gidiyorsun. Bana sorarsan bunu unut.” Tavrını daha açık ortaya koyamazdı. Onu anlıyordum. O, Einav ve Dror her an Ofra’nın yokluğuyla

başı çıkmaya çalışıyorlardı, şimdi de buna benim yokluğum eklenecekti.

Sakin ve dikkatli bir sesle ona şu anda evde olmamın önemli olduğunu doğru olduğunu, çocuklarla ilişkimin tabii ki önemli bir etken olduğunu, ama onun fikrini kabul edersem tüm hayatım ve küçük ailemin hayatı boyunca Ofra ve bizim için hiçbir zaman yeterince çaba göstermediğim hissiyle yaşayacağımızı anlattım. Çocuklar yeterince büyük, dedim, Einav herhalde Dror’a bakma sorumluluğunu üstlenir ve eminim ki Braha da her gün gelip evin düzgün işlemlerini sağlar.

“Anneanne,” diye araya girdi Einav, “kolay olmayacağını biliyorum, ama babamın büyük bir işe kalkıştığını düşünüyorum. Annemin başına gelenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu sen de biliyorsun. Bundan sorumlu olan kişiyi adalete teslim etmek gerekir. Babamın bunun kendi görevi olduğunu düşünmesine memnunum.”

Dror kalkıp bana sarıldı. “Benim açımdan gitmende bir sakınca yok,” dedi. “Sana söz veriyorum eğitimcim şu andan itibaren benimle sorun yaşamayacak.”

Anneannesine gidip yanağından öptü.

“Her şey yoluna girecek anneanne, söz veriyorum.” Einav’a bir bakış fırlattı. “Ne istedik biliyor musun?” dedi. “Bizimle kalmanı... Bize en iyi sen bakarsın.”

Ofra’nın annesi Dror’un başını okşayıp ağladı.

“Meleklerim benim,” derken sesi titriyordu. “Sizi bırakacağımı nasıl düşünebilirdiniz ki?”

Ofise gittiğimde ailemden ihtiyacım olan desteği almış olduğumu hissettim. Eytan’a ne kadar süreceğini bilmediğim bir tatile çıkacağımı söyledim ve yerimi doldurmasını istedim. Ona fazla karmaşık dosyalar bırakmamıştım ve herhangi bir dosyaya bakmak için geri dönemezsem duruşmayı erteletebileceğini biliyordu. Dina’yı çağırdım ve durumu anlattım. Gözleri yaş doldu.

“Seni tanıdığımı sanıyordum Micky,” dedi sessizce, “ama beni şaşırtmayı becerdin. Bu kadar harika bir şey yapmaya kadir olduğuna inanmazdım.”

Sakinleşene kadar sabırla bekledim. Arkasından şirkete kimin ne kadar borcu olduğunu sordum. Fazla borç olmadığını duyunca şaşırdım, geriye kalan ödemeler daha ileri tarihlerde yapılacaktı.

Paraya ihtiyacım vardı ve kendi kendime nereden bulabileceğimi sordum. Olasılıkları gözden geçirdim. Hızlı bir şekilde nakit para bulmanın bir yolu vardı. Akşam gazetelerine ilan verip arabamı satışa çıkardım. Kolay bulunmayan bir modeldi ve de alıcı bulmanın da zor olacağını biliyordum, ama fazla şansım yoktu.

Bundan sonra masaya oturup üzerime aldığım görevin programını yapıp günlere böldüm. Bana bilgi verecek ya da yardımcı olabilecek insanların listesini yaptım. Projede ilerledikçe bu listenin de büyüyeceğini biliyordum. Sonsuz şey bilmek, anlamadığım binlerce noktayı aydınlatmak istiyordum. Doğru başlayıp düzenli bir biçimde ilerlemek önemliydi. Bu eziyetli yolculukta tam olarak nerelere gideceğimi bilmiyordum, ama nereden başlayacağımı biliyordum.

Verdiğim ilana çok az kişi cevap verdi. Sonunda bir araba tüccarı arayıp arabayı görmek istedi. Sorun arayan bir at tüccarı gibi inceledi arabayı ve değerinden çok daha az bir fiyat teklif etti. Nakit parası vardı, benim de vaktim yoktu. Hemen anlaştık.

Banka müdürümüze gidip borç istedim. Bana isteksizce baktı. İstedğim miktar oldukça yüksekti ve Ofra ile bana ait villanın bir kısmını ipotek ettirmezsem bu miktarı vermekte zorlanacağını söyledi. Bunun haksızlık olduğunu düşünüyordum. Uzun yıllardır en iyi müşterilerinden biriydim ve bana daha fazla güvenmesini isterdim. Ancak aramızda nahoş bir durum yaratmanın sırası değildi. İpotek belgelerini istedim ve imzaladım.

Aldığım paranın bir kısmıyla uçak biletlerini aldım ve bir miktarını da dolara çevirdim, gerisini de yokluğumda ailenin ihtiyaçlarını karşılaması için Ofra'nın annesinin banka hesabına yatırdım. Seyahat ve Hint mistisizmiyle ilgili kitaplar aldım, avukat arkadaşlarımdan Hindistan'daki en iyi hukuki danışmanlık hizmetini nereden edinebileceğimi öğrendim, şirketteki çalışanlardan ve hepsi farklı bir fikre sahip arkadaşlarımdan ayrıldım. Bir kısmı gitmemin bir anlamı olmadığını söylüyor, bir kısmı da bana cesaret veriyordu.

Einav, Dror, Ofra'nın annesi ve benim anne babam benimle havaalanına

geldiler. Annem ağlayıp kendime iyi bakmamı söyledi, babam cebime birkaç yüz dolar sıkıştırdı ve çocuklar da beni cesaretlendirdiler.

“Lise bitirme sınavlarımı vermiş olsaydım,” dedi Einav, “seve seve seninle gelirdim.”

Ayrılmak zor geldi. Bu garip bir duyguydu. Daha önce çıktığım başka herhangi bir gezide böyle zorlandığımı hatırlamıyorum. Genelde arkamda bıraktıklarımı düşünmeden yola çıkardım. Şimdi eve bensiz dönecek çocukları düşündükçe içimde bir şeyler acıyla hareket ediyordu. Çocuklarımı sevgiyle kucakladım.

“Bana destek olduğunuz için teşekkürler,” dedim.

Londra beni kurşun rengi bulutlar ve sinir bozucu bir şekilde çiseleyen yağmurla karşıladı. Taksiyle yer ayırttığım otele gittim, seyahat çantamı masaya attım ve *Times*’ı arayarak gazetenin arşiv bölümünün çalışma saatlerini öğrendim. Vakit öğleden sonraydı ve kapatmak üzereydiler. Oraya çabucak gittim. Kibar bir memure isteğimi sordu, bilgisayarını kontrol etti ve gazetede Gökyüzü tarikatı hakkında çıkan haberlerin gün gün bir listesini verdi. Haberlerin çoğu Ram Sing’in tarikatı bir sene kadar önce ortaya çıkarılınca yazılmıştı.

Mikrofilm bölümüne gidip bana gereken tarihlerin filmlerini aldım. Mikrofilm okuyucusuna koyup önce olayla ilgili haberleri aradım. Hikâye ilk sayfalarda atölye katılımcılarının toplandıkları evin ve meditasyonlarını yaptıkları mezarlığın dev resimleri eşliğinde basılmıştı. Bunun yanında atölyeye katılan dokuz kişinin resimleri ve bir kısmıyla yapılan röportajlar da vardı. Gökyüzü tarikatının prensiplerinden heyecanla bahsetmişler ve ruhani liderlerini İngiltere’den sınır dışı ettikleri için polise kızmışlardı. Ram Sing’in kendilerine Gökyüzü tarikatının Hindistan’daki aşramında üst seviyede bir ruhani lideri olduğunu söylediğini anlatmışlardı.

Makaleler, muhabirlerinin Gökyüzü tarikatının Hindistan’daki aşramlarına yaptıkları gezilerde, tarikatın yönetici ve öğretmenleri Ram Sing’in yaptıklarının kötü bir yanını görmediklerini söylediklerinden bahsediyordu. Bu haberlerde tarikatın Goa, Pune ve Varanasi’deki aşramlarından ve oralardaki atölyelerden bahsediliyordu. Hindistan’daki yetkililer diğer

tarikatlara olduđu gibi onlara da dokunmuyorlardı. Tarikattakilerden hiçbirini herhangi bir suçtan sanık durumuna düşmemiş, herhangi bir şikâyetle cevap vermek zorunda kalmamışlardı.

Londra'daki atölye katılımcılarının adreslerini bir kâğıda kaydettim. Aralarından en yaşlı olanının evini aradım, yetmiş yaşlarında emekli bir kadındı. Ona kim olduğumu anlattım ve kendisiyle konuşmak istediğimi söyledim. Kısa bir tereddüitten sonra kabul etti. Hyde Park yakınlarında oturduğu apartmana gittim. Kısa boylu, cildi kırış kırış bir kadındı, giriş katındaki basit dairesinin kapısını açtı. Bana bildiği her şeyi anlatmasını istedim. Emekliliğe ayrıldığından beri derin bir yalnızlığa gömüldüğünü anlattı. Çok az arkadaşı vardı ve hiçbir akrabası yoktu. Birkaç mistik tarikatta kendini aramış, değişik fikirler edinmeye çalışmıştı ve sonunda Ram Sing'in Gökyüzü tarikatı hakkındaki konuşmasını dinlemeye gitmiş ve atölyesine katılmıştı.

“Çok karizmatikti,” dedi, “inanılmaz bir ikna yeteneği vardı, bize ıstırap eşliğimizi yükseltmeyi öğretti. Ondan beri hayatım değişti, daha sakinim, korkularımdan kurtuldum, ölüm de artık beni korkutmuyor.” Atölye katılımcılarının meditasyon yapmak için birçok kere mezarlığa gittiğini de anlattı.

Ona Ram Sing'in kendisinden para alıp almadığını sordum. Tüm birikimlerini, fikirlerini dünyaya yaymasına yardımcı olması için tarikata verdiğini söyledi.

“Sizi parayı vermeye zorladı mı?”

“Ne münasebet,” dedi, “hepsi iyi niyetle yapıldı. Sing benimle konuştu, bana anlattı ve ben de bağış yaptım.”

“Parayı tarikata nasıl verdin?”

“Nakit olarak. Sing'e verdim.”

“Şimdi ne olacak, Sing ortadan kaybolduktan sonra?”

“A,” dedi, “döneceğinden eminim. Hepimizin onu beklediğini biliyor.”

Ertesi gün Gökyüzü tarikatının faaliyetlerini sürdürdüğü iki katlı eve gittim. Evin sahibi bana toplandıkları ikinci katı gösterdi.

“Benden bu daireyi kiraladılar,” dedi, “ben aşağıda oturuyordum ve hiçbir şeyden haberdar değildim.” Oda sekiz ya da on kişiyi rahatça alabilecek büyüklükteydi.

Beni kendisiyle bir bardak çay içmeye davet etti. Evde kendisinden başka kimse yoktu ve insan yüzü görmeye açtı. Birinci kata indiğimizde iki bardak çay ve ucuz bisküvilerle dolu tabaklar getirdi.

“Nasıl başladığını anlatın,” diye rica ettim.

Kaynar çaydan kaşıkla içti.

“Karım bir sene önce öldü. Ev birdenbire bana büyük geldi. İlan verip ikinci katı kiralamak istediğimi bildirdim. Elbiseler içindeki bir Hintli gelip bana daireyi oturmak ve meditasyon öğretmek için kullanmak istediğini söyledi. Terbiyeliydi, daireyi beğendi ve ilk birkaç ayı peşin ödedi. Endişe etmem için bir sebep yoktu, çünkü evdeydim ve olanlara göz kulak olabiliyordum. Beni hiç rahatsız etmiyor, hiç gürültü yapmıyor, geç saatlerde televizyon ya da radyo açmıyor, gece geç saatlere kadar partiler vermiyordu. Burada yaşamaya başladıktan iki üç hafta sonra bir grup erkek ve kadın gelmeye başladı, bunun meditasyon grubu olduğunu söyledi. Haftada iki üç kere gelir kendilerini ikinci kata kapatırlardı. Onlar beni görmeden içeri baktığımda ıstırap ve korkulardan kurtulmaktan bahsettiklerini duydum. Sık sık ölümden bahsediyorlardı. Aralarından biri ateşle intihar etmeyi planladığını söyledi.”

Durup çayından biraz içti ve bisküvisini kemirdi.

“Aralarından bir kadın özürlüydü, desteklerle geliyor, merdivenlerden çıkmasına yardımcı oluyorlardı,” diye devam etti, “bir iki kere bayıldı ve Hintli doktor çağırdı. Bir gün herkesten önce geldi, yukarı çıkmasına yardım ettim ve dairede bıraktım. Birdenbire keskin bir gaz kokusu aldım. Yukarı koştuğumda kadının fırının düğmelerini açmış ve yanına yatmış olduğunu gördüm. Ambulans ve polisi çağırdım. Doktorlar kadını kurtardılar, polisler gelip incelemelerde bulundular, soruşturma yaptılar, Hintli’nin de ifadesini aldılar. Adamı polis arabasına bindirdiler, tutukladılar ve bir iki gün sonra sınır dışı ettiler.

Londra Polisi’nin Soruşturma Bölümü Amiri yerinden kalkarak elimi sıkıttı.

Uzun boylu, genç ve arkadaş canlısıydı, bana yardımcı olabilmek için elinden geleni yapıyordu. Ram Sing'in faaliyetlerinin tam anlamıyla yasadışı olmadığını, ama İngiltere'de içlerinde ne yapıldığı belli olmayan tarikatların pek sevilmediğini söyledi. Bazen, dedi, bu tarikatlar zayıf insanları kötü etkileyerek bir felakete yol açabilir. Ram Sing'in kiraladığı dairedaki intihar teşebbüsü poliste tedirginlik yaratmıştı. Hintli'nin vizesinin sona erdiği mazeretini öne sürüp adamı sınır dışı etmişlerdi. İngiltere'de tarikatların faaliyetlerinin polis tarafından dikkatle izlendiğini ve göçmen bürosunun Hindistan uyruklulara karşı daha sıkı davranmaya başladıklarını anlattı. İngiltere'yi ziyaret etmeleri için tatmin edici sebepleri olmayan birkaç Hintli'nin girmesine izin verilmemişti. Sınır dışı edilenlerden herhangi birinin Gökyüzü tarikatından olup olmadığını bilmiyordu.

“Hindistan'da iyi bağlantılarım var,” dedi amir gururla, “babam imparatorluğun güzel zamanlarında Bombay'de üst düzeyde devlet memuruydu. Zamanında babamla birlikte çalışan ve şimdi de Hint hükümeti adına çalışan birkaç kişiye telefon ettim, bu tarikatla bağlantıları olan kişilerin bir listesini istedim, İngiltere'ye girişlerini önlemek için. Listeyi aldım.”

Listenin bir kopyasını alıp alamayacağımı sordum.

“Tabii,” dedi ve bana hemen bir kopya hazırladı. Kısaca üstünden geçtim. Topu topu üç isim vardı. İlki Tamal Mahanta'ydı. Resmi görevi: Gökyüzü tarikatının en üst seviyedeki ruhani öğretmeni. Makamı tarikatın Pune'deki aşramındaydı. İkinci isim Ram Sing'di. En son ikamet adresi bilindiği kadarıyla Goa'daki aşramdı. Resimdeki üçüncü isim de idari yönetici görevini yürüten bir kişiye aitti.

Ram Sing'in atölye katılımcılarını dolandırıp para topladığı yönünde şüphelerle ilgili soruşturma açılıp açılmadığını sordum.

“Hayır,” dedi kibarca, “kimse kendisinden isteği dışında para alındığı konusunda herhangi bir şikâyetle bulunmadı.”

Bana ayırdığı vakit için teşekkür ettim. Londra sokaklarında amaçsızca dolaşıp, edindiğim bilgileri düşündüm. Her şeyden önce elimde Gökyüzü tarikatının liderinin adı ve makam adresi vardı. Ram Sing'i faal biçimde gören ev sahibinin ifadesi ve kendisine para verdiğini söyleyen katılımcının ifadesi vardı. Bunların hepsi benim şüphelerimi doğruluyordu: Ruhani felsefe

adına yapılan her şey aslında bir kandırmacaydı, insanların akıllarını karıştırıp paralarını almak için bir oyundu. Londra Polisi'nin suç duyurusu yapıp soruşturma açmaması beni hayal kırıklığına uğratmış, ama yıkmamıştı.

Islak sokaklarda dolandım, küçük kafelere girip Los Angeles'a giden uçuşuma kadar olan zamanı geçirmek için galonlarca çay içtim. Pencerelerden sevdiğim Londra değil, soğuk ve mesafeli bir şehir gözüktüyordu. Buraya balayımızda geldiğimizi hatırladım. Piccadilly Meydanı'na yakın mütevazı bir otelde kalmış, Çin mahallesindeki ucuz lokantalarda yemek yemiş, her gece bir tiyatro gösterisi seyretmiş ve yağmurda el ele dolaşıyorduk. Son yıllarda Londra'ya iş amacıyla birçok kez uğramıştım. En iyi otelleri seçer, gardırobuma en iyi kıyafetleri ekler ve sadece en pahalı lokantalarda yerdim. Birdenbire bu şehirdeki hiçbir şey bana ilginç gelmemeye başladı.

Otele döndüm, evi arayıp her şeyin yolunda olduğundan emin oldum ve havaalanına gittim. Los Angeles uçağı tam vaktinde havalandı. Oraya on saatten uzun süren bir uçuştan sonra vardım. Saat farkı yüzünden yorgundum. Otel lokantasından tatsız bir hamburger alıp yattım.

Los Angeles'ta sadece bir buluşma planlamıştım. Yerel polis merkezinde sabah saatleriydi. Kırmızı suratlı çam yarması gibi bir adam olan şehrin polis şefi İsrail'deki olayla çok ilgilendi. Olayı gazetelerde okumuştı ve İsrail Polisi'yle yazışmıştı, ama mistik tarikatların faaliyetleri ve kaybolan parayla ilgili olarak aklında farklı sorular vardı. Amerika Birleşik Devletleri'nin batı kıyısında mistik faaliyetlerin çok yaygın olduğunu ve polisin ancak, bir ailenin kendilerini arayıp çocuklarının evi terk edip bir tarikat komününde yaşamaya başlamaları konusunda şikâyetçi olmaları durumunda olaya karıştığını söyledi.

“Maalesef,” dedi, “tarikatların toplumun değişik kesimlerinden birçok genç ve yetişkinin hayatında çok büyük etkisi bulunuyor. Tıpkı uyuşturucu kullanımına benziyor. Mistik tarikatlara girmek çok kolay, aralarında olursan hayatının çok daha iyi olacağına dair yanılsamalara inandırmak için kanıtlanmış yöntemleri var. Polis açısından çoğunlukla bu faaliyetlere karşı yapılacak bir şey yok. İçlerinde henüz reşit olmayan gençlerin olduğu birkaç komünü kapattık, birkaç kişiyi tutukladık, ama sonunda serbest bıraktık, onları suçlayacak herhangi bir şeyimiz yoktu. İz bırakmamayı biliyorlar.”

Los Angeles'taki intihar olayını konuştuk. Bir gece polisin Beverly Hills'in en lüks mahallerinden birinde bir evin ateşler içinde olduğu hakkında ihbar aldığını anlattı.

“Oraya vardığımızda yapacak bir şey kalmamıştı,” dedi. “Ev çökmüş ve geriye bir harabe kalmıştı. Anladığımız kadarıyla içeride iki kişi ölmüştü. Elli iki yaşındaki Sam Bronston ve kırk yedi yaşındaki Barbara. Çocukları yoktu, Sam ikinci sınıf macera filmlerinden ve bunların kablodan yayın yapan kanallara ve Asya'daki film dağıtımcılarına satışından çok para yapmıştı. Barbara kanser hastasıydı ve evde tedavi görüyordu. Bizi rahatsız eden Sam Bronston'un ölümünden hemen önce tüm mal varlığını paraya çevirmesi, tüm parayı nakit olarak çekmesi ve bundan sonra paranın kaybolmasıydı.”

Polis bir cinayetin söz konusu olduğundan şüphelenmişti. Geniş bir soruşturma yürütülmüş, tanıdıkların, arkadaşlarının ve evde çalışanların ifadeleri alınmıştı. Yangından birkaç hafta önce Bronston'ların evine Hollywood'daki partilerden birinde tanıştıkları Hintli bir gurunun gelip yaşamaya başladığı ortaya çıkmıştı. Ondan çok etkilenmişlerdi. Her gün onlarla oturup beyinlerini yıkıyormuş. Bundan sonraki dünyanın daha güzel olduğuna dair bir teorisi varmış ve anlaşılan Barbara ve Sam'i oraya geçmeye

ikna etmişti. Barbara zaten yakında ölecekti, Sam de onu her şeyden çok seviyordu. Barbara'ya gerçek dünyaya olan yolculuğuna eşlik etmek onun için sorun teşkil etmedi. Bir gece tüm çalışanlarına izin verip kendilerini ateşe verdiler. Hintli'nin nereye kaybolduğunu soruşturduk. Anlaşılan olaydan birkaç gün önce Amerika'yı terk edip Hindistan'a doğru yola çıkmıştı.

“Bir süre sonra,” diye devam etti polis şefi, “gurunun kimliğini ortaya çıkarmayı becerdik. Adı Ram Sing'di, Gökyüzü tarikatının bir üyesi ve aşramlarının ruhani lideriydi. Sam ve Barbara'nın ölümü ve paranın ortadan kaybolmasıyla ilgili ona birçok soru sormak istiyorduk. Konu Dışişleri Bakanlığı'nın üst seviyelerine de aktarıldı, onlar da Hindistan hükümetine başvurdular ve Ram Sing'in Hindistan'da olmadığı, dönünce de soruşturulacağı cevabını aldılar. Haftalar, aylar geçti ve hiçbir şey olmadı. Hindistan'a birkaç uyarıda bulunuldu, ama bu da bir işe yaramadı. Bize öyle geliyordu ki bu konuda bir şey yapmaya niyetleri yoktu. Sonunda dışişleri bakanının kendisi devreye girdi ve Hint Dışişleri Bakanı ile konuştu. Hint Dışişleri Bakanı da konuyla şahsen ilgileneceği sözünü verdi. Bir süre geçtikten sonra Hint Polisi'nin soruşturma açma gereğini görmediklerini belirten resmi bir cevabını aldık. Bunu anlamak çok zordu... Ne düşündüğümü biliyor musun? Bence biri büyük, çok büyük bir rüşvet alıp konuyu kapatmak istedi.”

Beni intiharın gerçekleştiği evin yıkıntılarına götürdü, soruşturma dosyasını okumama izin verdi ve dedektiflerle konuşmamı sağladı. Hepsi ölümden önceki son birkaç saatte ne olduğunu, intihar ve ateşe vermeyle Ram Sing arasındaki ilişkiyi çözmeye çalışmıştı, ama tüm çabaları sonuçsuz kalmıştı. İkisi arasındaki bağlantı ve felaketin hangi şartlarda gerçekleştiği hakkında hiçbir bulgu elde edilememişti.

Polis şefi İsrail Polisi'nin karımın ölümü konusuyla ilgili olarak ne yaptığını bilmek istedi. Ona araştırarak başka bir şey kalmadığı için dosyayı kapattıklarını söyledim, Londra'ya ziyaretimden bahsettim ve karımı intihar etmeye neyin sürüklediğini, onu benden ve çocuklarımdan alan planın nasıl hazırlandığını ve eyleme konulduğunu, Ram Sing'in nereye kaybolduğunu ve arkasında kimlerin olduğunu anlamakta ısrarlı olduğumu belirttim. Söylediklerim hakkında düşündü.

“Yanıtları bulabileceğin tek bir yer var,” dedi.

“Evet,” dedim, “ben de öyle düşünmüştüm.”

Bana arkadaşça gülümsedi.

“Dikkatli ol,” dedi, “intihar fikrini aşıl原因an kişiler deli ve tehlikeliler. Hindistan’a gittiğinde gözlerini açık tut ve her şeye hazır ol.”

“Teşekkürler.”

“Yolun açık olsun,” dedi ve elimi dostça sıktı.

Los Angeles’tan Bombay’e giden “Air India” uçağına bindiğimde kolum özel bir klinikte yaptırdığım aşilar yüzünden ağrıyordu. Doktorun önerilerini göz önüne alarak tetanoz ve hepatite karşı aşı yaptırmıştım ve Hindistan’dayken, aşısını olmadığım bir hastalığa kapılmayacağımı umuyordum.

Uçak, işadamları, tatil grupları ve sırtlarında çantalarıyla gençlerle ağzına kadar doluydu. Neredeyse hepsi ülkeyi boydan boya kat etmelerinde işlerine yarayacak malzemeleri beraberlerinde taşıyorlardı. Uyku tulumları, katlanabilen yemek aletleri, kolay yıkanabilen kıyafetler, temel tıbbi malzeme, yazma ve dikiş aletleri, değişik dillerde seyahat rehberleri.

Yanımda uzun boylu ve toplu bir Amerikalı oturuyordu, dirsekleri koltuğunun kollarından taşan ve komşularına nefes alacak yer bırakmayan cinsten. Sohbet etmeyeceğini umuyordum ama pilot uçağı çalıştırmaya yeni başlamıştı ki konuşmaya başladı, hem de çok.

Belki sohbetten kaçmanın bir yolunu bulurdum, ama beklentilerimin tersine söyledikleri ilginçti. California’daki büyük bir bilgisayar firmasının yöneticilerindendi. Yöneticiler senede bir, masrafları şirket tarafından karşılanmak üzere, Osho’nun Pune’deki aşramında meditasyon yapmak üzere Hindistan’a gidiyordu. Söylediğine göre, yöneticiler aşramdan döndüklerinde, işlerindeki verimliliklerinin ve motivasyonlarının arttığı ve şirketteki diğer insanlarla ilişkilerinin iyileştiğı kesinlikle ispatlanmıştı. İsrail’deyken meditasyon, yoga ve mistisizmle ilgilenen kişiler arasında dolaştığımda Osho adını duymuştım, ama bu guru hakkında fazla bilgim yoktu. Amerikalı beni kolayca bilgilendirdi. Osho’nun hepsinden daha çok tanındığını, Hindistan’ın merkezindeki Jabalpur Üniversitesi’nde felsefe öğretmeni olarak derslerinin popülerliği üzerine Pune’de kendi aşramını

kurduğunu anlattı. Felsefesi, Budizm, Zen, psikoloji, psikodrama ve hatta Hasidizm'in bir karışımıydı. Basit bir mesaj veriyordu: Sen her şeyden önemlisin, kendini daha iyi tanımak için ruhunun derinliklerine inmen gerekir. Neden belirli bir şekilde davrandığını anlamak için modern dünya toplumunun insanı bağladığı bağları kesmen, sürekli gerginlik ve koşuşturma içinde yaşayamayacağını anlamam, şimdiyi ve kendin için en iyi olanı yaşamam lazım. Amerikalı oraya Batı'dan binlerce kişinin meditasyon yapmaya ve aşramın atölyelerinde ders almaya geldiğini söyledi.

“Orada ne kadar değişik meditasyon türleri bulacağını inanamazsın,” dedi önüne konan akşam yemeğini çiğnerken, “en temel hislerine erişmeni sağlayacak kakhaha ve ağlama meditasyonu atölyesi var, çocukluğundaki travmaların bıraktığı izlerden kurtulmanı sağlayacak çocukluğa dönme meditasyonu var, orada insanların bebeğin emmesi gibi dudak hareketleri yaptıklarını ve cenin pozisyonunda yere yattıklarını gördüm; aşramda katılabileceğin en az altı çeşit genel meditasyon var, bunlara katılıp hangi tarz meditasyonun sana en uygun olduğunu bulabiliyorsun. Öğleden önce mutfaktan geçersen orada meditasyonların en garibini göreceksin. İnsanlar ciddi bir şekilde durup salataya sebze doğruyorlar. Bunu yaptıkları çardağın yanındaki levhaya dikkat et, açıkça yazılı: Sebze doğrama meditasyonu...”

Bombay'a indiğimde sabahıtı. Havada keskin bir uçak yakıtı kokusu, ekşi ter kokusu ve çevredeki fakir mahallelerde yemek pişirmek için yakılan ateşlerin dumanı vardı. Şehri kaplayan sisin içinde insanlar hayalet gibi dolaşıyorlardı. Taksiyle Bombay'ın merkezine gittim. Teneke barakalarla yıkılacak gibi duran taş evler arasında uzanan tozlu sokaklardan geçtim. Paçavralarına sarılmış, kaldırımında yatan ya da ev olarak kullandıkları teneke kulübelerin dışında leğende yıkanan insanlar, kimse tarafından rahatsız edilmeden sokakta dolaşan ve trafiği tıkayan inekler, çay ve kızarmış börek satan ya da zavallı kulübelerin yanında bomboş oturan çok sayıda insan gördüm. Yollar bisiklet ve motosiklet sürücüleriyle doluydu, insanlar taşıdıkları zavallı durumdaki paketlerle asfaltın kenarından yürüyorlardı. Taksi şoförü yoğun trafikte yol açabilmek için durmadan korna çalıyordu, ama kimsenin aldırdığı yoktu.

Her şey, en tehlikeli hastaların bahçede dolaştığı bir akıl hastanesini anımsatıyordu. Taksinin yırtık arka koltuğunda arkama yaslanıp gözlerimi kapadım. Bu, Hindistan'a ilk gelişimdi ve tokat yemiş gibi hissediyordum.

Korkunç yoksulluk, mutsuz insanlar, pislik ve kalabalık tam olarak nereye gittiğimi çok açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Kahretsin, dedim kendi kendime, ne işim var burada? Bu hiç tanımadığım bir dili ve diyalektlerini konuşan mutsuz insanlar kalabalığı içinde aradığımı bulma şansım ne? Kendimi yabancı ve panikte hissettim, kaybolacakmış gibiydim. İlk uçağa binip eve dönmek için kendimi zor tuttum.

Taksi şoförü, İsrail'deki arkadaşlarımın tavsiye ettiği avukatlık bürosunun bulunduğu büyük binanın önünde durdu. Bagajı açıp seyahat çantamı çıkardı. Girişte duran üniformalı bekçi bana hızla birkaç soru sordu ve önceden randevu aldığımdan emin olunca içeri soktu. Kapı arkamdan kapandı ve sanki bir emir verilmiş gibi bir anda sokağın gürültüsü kesildi. Normal bir yere gelmişim.

Turuncu sarılı bir kız geldiğimi bildirdi ve “Bay Çandra sizi bekliyor,” dedi. Yumuşak halının üzerinde yürüyerek avukatın bürosuna girdik.

Şankar Çandra altmış yaşlarında, kısa boylu, esmer tenli, beyaz saçlı bir adamdı. Üç parçalı şık bir takımı ve cebinde renkli ipek bir mendili vardı. Bana gülümsedi ve elimi sıkmak için ayağa kalktı. Çandra Bombay'deki en büyük avukatlık şirketlerinden birinde ortak ve ünlü bir avukattı.

Hoş bir kız bize sütlü çay getirdi ve ortadan kayboldu. Avukat kollarını birleştirip bana soru dolu gözlerle baktı.

“Buyrun Bay Şamir, sizi buraya getiren nedir?”

Anlattım. Ram Sing'i bulup ondan itiraf koparmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyledim. Başarabilirsem suçlu olduğuna dair kanıtım olacaktı. Çandra'nın bu ifadeye dayanarak onu tutuklatmasını istiyordum. Aynı zamanda onu Tel Aviv'e gönderen Gökyüzü tarikatının yöneticilerini de para tutkuları nedeniyle tutuklatmanın da mümkün olacağını düşünüyordum. Sing ve çetesinin duruşması Hindistan'da ve dünyada büyük yankılar yapacak ve tarikatın da sonu olacaktı.

Düşünceye daldı ve sonra konuştu:

“Ram Sing'den itiraf koparabileceğinize neden inanıyorsunuz?”

“Buna inanmamı sağlayan şey bunu yapmam gerektiğine inanmam, başka yolu yok.”

“Nerede olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Çandra.

“Hiçbir bilgim yok, ama bulana kadar aramaya kararlıyım.”

Bana merakla baktı.

“Neredeyse imkânsız bir görev üstlendiğinizi biliyor musunuz?”

Başımı evet der gibi salladım.

“Okey,” dedi, “yapabileceğim her şeyi yapacağım. Adamı bulup itiraf delilini elde edince beni hemen arayın ki tutuklama işini halledebileyim.” Ona Sing’in Ofra’dan yalan vaatlerle kopardığı parayı da almaya niyetim olduğunu söyledim.

Çayını sonuna kadar içti, ağzını ütülenmiş kumaş bir mendille sildi, yerinden kalktı ve benden pencereye gelmemi istedi. Bakımlı parmağıyla ofisin bulunduğu binanın yanında duran beyaz mermerden yapılmış bir tapınağı gösterdi.

“Maymun tanrısı Haanu-man’ın tapınağı,” diye açıklamada bulundu sanki ondan bunu duymaya gelmişim gibi. Tanrı Rama’nın karısı Sita hakkında uzun bir hikâyeye anlattı. Sri Lanka kralı tarafından kaçırılıp sarayında saklanmıştı, orman maymunu onu bulmasaydı Rama’nın onu hiç bulamayacağını anlattı. Sonunda maymun tüm arkadaşlarını toplamıştı ve hep beraber Hindistan’la Sri Lanka arasındaki denize sonsuz sayıda taş atarak Rama’nın askerleriyle geçip karısını geri getirmesini sağlamışlardı. “Ondan beri,” dedi, “maymun tanrı seviyesine erişti.”

Bana eğlenirmiş gibi bir bakışla baktı.

“Size bu hikâyeyi neden anlattım, biliyor musunuz? Çünkü maymun tapınağı da, Gökyüzü tarikatı gibi, Hindistan’daki bin bir tarikat ve tapınak gibi, bağışlardan geçiniyor. Bu, mantıklı, kabul edilir bir davranış ve yasal. Açıklamaya çalıştığım, bağış almakta yanlış bir şey yok, eğer sizden zorla alınmadıysa. Anladığım kadarıyla Gökyüzü tarikatı kimseyi para vermeye zorlamıyor. Bu nedenle de bu davranışları suç teşkil etmiyor.”

“Sorun da o,” dedim kanım kaynayarak, “insanlara mistik baskı yapıyorlar, aptal bir teorinin peşinde sürüklüyorlar, itiraz etme yeteneklerini ellerinden alıyorlar.”

Avukat bana sakın gözlerle baktı.

“Karınızdan paranın alınmasıyla intihara ikna edilmesi arasında bağlantı olduğunu nasıl kanıtlayacaksınız? Kimse onu ölmeye zorlamadı. Gökyüzü

tarikatinin felsefesine inanıp inanmamak sizin bileceğiniz iş, ama bununla suç işlediklerine karar vermek arasında fark var.”

Onu çok iyi anlıyordum. Onun bakış açısından, altından kalkabileceğinden emin olmadığı bir yük bindiriyordum omuzlarına. Kaybetmekten nefret eden başarılı bir avukattı. Ona önerdiğim dava başarı vaat etmiyordu, ama başka şansım yoktu.

“Bir sorum var size beyefendi,” dedim, “bu davanın şansı nedir sizce?”

“Ram Sing’in itirafıyla mı, onsuz mu?”

“İki durumda da.”

“Suçunu itiraf etmesi durumunda hem onun hem de kendisini gönderen adamların tutuklanma ihtimali yüksek. Suçunu itiraf etmezse herhangi bir şey yapma şansı sıfıra yakın.”

“Peki,” dedim, “ben ilk olasılığa koyuyorum kartlarımı. Davayı alacak mısınız?”

Tereddüt etti.

“Ücretimiz pek düşük değil,” dedi.

“Onu hesaba kattım.”

Ona Goa’ya gidip Gökyüzü tarikatının Ram Sing’in ruhani lideri olduğu aşramdaki atölyesine katılmayı planladığımı anlattım.

“İnsanların Gökyüzü tarikatının atölyelerinde geçtikleri süreci takip etmek istiyorum,” dedim, “karımın adım adım ne geçirdiğini tam olarak bilmek istiyorum. Belki Ram Sing’in kendisini de bulabilirim.”

“Çok iyi,” dedi Şankar Çandra, “onu bulursan bana hemen haber verin.”

Ona söz verdim.

“Goa’ya gitmeden önce küçük bir tavsiye,” dedi. “Sizin yerinizde olsam asıl adımı kullanmazdım. Eğer bu gerçekten suçlulardan oluşan bir ağsa, aşrama gelen herkesi, istenmeyen kişilerin faaliyetlerini ortaya çıkarmaması için kontrol edeceklerdir. Sizinle Tel Aviv’de olanlar arasındaki bağlantıyı hemen fark edeceklerdir ve sizi oradan utanç içinde atacaktırlar, daha da kötüsünü yapabilirler.”

“Bunu ben de düşündüm,” dedim.

Ram Sing’le ilgili şüphelerimi ifade ettiğim bir bildiriye yazmama yardım

etti, vekâletnameyi imzalattırdı ve avans olarak yirmi bin dolar aldı. O sırada içinde bulunduğum durumda bu büyük bir servetti, ama tek kelime bile etmedim. Gerektiğinde bana nasıl ulaşabileceğini sordu ve ona Goa’da önceden yer ayırttığım otelin adını verdim. El sıkıştık. Konuyu takip etmesi için Hintli, becerikli bir avukata işleri devrettiğim için memnun olarak çıktım oradan, ama tüm çabalarımın rağmen durumda herhangi bir değişiklik olmayacağı endişesi de beni rahat bırakmıyordu.

20

Goa, Hindistan’ın batısında, çok güzel bir bölgeydi. Eski bir Portekiz kolonisiydi. Ram Sing burada doğmuş ve Gökyüzü tarikatının yerel aşramında ruhani lider olmuştu. Bombay’dan Goa’ya yerel bir havayolu şirketinin küçük bir uçağında uçtum. Açık ve sıcak bir günün öğle saatlerinde terminale ayak bastım.

Terminalin kapısında duran taksi şoförleri yeni bir avın kokusunu aldılar ve yanıma yaklaştılar. İstekli ellerini uzattılar ve yalvarma dolu bakışlarıyla baktılar. Güçlü kuvvetli bir adam beni taksisine götürüp valizimi taşımakta

ısrar etti. Onu bağırarak uzaklaştırdım. Kaldırımın ucunda eski püskü arabasıyla zayıf bir Hintli genç duruyordu. Bana yaklaşmadı, huzurla baktı, onunla gidip gitmemen önemli değilmiş gibi. Ona dönüp boş olup olmadığını sordum.

“Evet efendim,” dedi. Aynı anda korkunç bir bağıрма duydum. Kuvvetli şoför benim şoföre anlamadığım bir dilde küfretti. Beni arabasına alma hakkının onda olduğuyla ilgili ısrar ediyor gibi geldi. Şoförüm omuz silkti ve valizimi arabasının bagajına koydu. Bu diğerinin öfkelerini daha da azdırdı. Zayıf gencin üzerine doğru atıldı, onu ezeceğinden hiçbir şüphem yoktu. Benim şoförüm hareket etmeden bekledi, sonra saldırgan yaklaşıncı da küçük bir ayak dansı yaptı ve diğerinin yolu üzerinden çekildi. Dev adam durdu, döndü ve yeniden atladı. Genç çocuk bu sefer de kaçmayı becerdi. Saldıran adam ağır ağır nefes alıp vermeye başladı, ancak saldırmaktan vazgeçmedi. Birdenbire genç yerinde durdu, tüm vücudu sertleşti, yumruğunu kısa ve etkili bir darbeye hazır hale getirmek üzere sıktı ve iri adamın vücudunun ortasına indirdi. Saldırgan düştü ve etrafta toplanan onlarca meraklı Hintli umursamadan yerdeki adama baktılar. Şoför hiç bozulmayan huzurlu tavrıyla kapıyı açıp, “Buyrun beyefendi,” dedi.

Eski araba, hindistancevizi dolu, çıplak gövdeli ağaçlar arasından geçen dar bir caddede yol aldı. Deniz ağaçların öbür tarafında huzurlu ve sakin uzanıyordu.

“Adım Raceb” dedi Şoför.

Adımı söyledim.

“O adamın çaresine iyi baktın,” diye övdüm.

“Teşekkürler,” dedi gülümseyerek, “şaşmamak lazım, beş yaşından beri yoga yaparım.”

“Nasıl bir yararı oluyor bunun?”

“A,” dedi heyecanla, sanki sormamı bekler gibi, “yoga, meditasyon ve vücut hareketlerinden oluşur. Geleneğe göre tanrılar insanlığa yardımcı olabilmek için bu kutsal yoga hareketlerini öğretmişler.” Tarikatların faaliyetleri hakkında bilgi almaya çalıştığım sırada Tel Aviv’de bir yoga atölyesine gittiğimi hatırladım. Orada bir grup erkek ve kadının oldukça yavaş gerilme egzersizleri yaptığını hatırladım.

Raceb devam etti, “Yogayı gerektiği gibi öğrenip yaparsan ormancı kadar

kuvvetli ve sert, genç bir dansçı kadar esnek ve atalarımız kadar zeki olurmuşsun.”

Yoganın yaşlılık sürecini yavaşlattığını, vücuttaki hastalıklara engel olduğunu, insanın kendini daha iyi tanımasını sağladığını ve herhangi bir saldırıgandan kendini koruyacak kadar kendine güveni artırdığını anlattı.

Monoloğun çoğunu duymadım. Kısa bir süre içinde fark edeceğim gibi Hintliler, ellerine fırsat geçtiğinde durmadan konuşabilen çenebaz kişilerdi. Raceb konuşmaya devam etti ve ben bir süre sonra dinlemekten vazgeçtim. Küçük ve gri bir şehri geçtik. Gösterişli tapınakların yanındaki yoksulların harabe gibi barakalarını, erkeklerin kendilerini rahatlatıkları işeme duvarlarını, Hintlilerin yüzleri kızarana kadar çiğnedikleri betel cevizleri satılan tezgâhları ve amaçsızca, hiçbir şeyle ilgilenmeyen gelgit gibi öne arkaya hareket eden insan yığınlarını seyrettim.

Her durduğumuzda her yönden gelen dilenciler arabaya saldırıyorlardı. Bir kısmı bize bir şey satmaya çalışıyor, diğerleri ise sadece ellerini uzatıp para istiyorlardı. Sekiz yaşında bir çocuk trafiğe takıldığımızda pencereme asıldı. Bana çıta gibi incecik olan kolunu uzattı ve ucuz çakmak satmaya çalıştı. Boynuna asılı saydam bir torbanın içinde birkaç çiklet ve birkaç tane daha çakmak vardı. Parayı dilenmeyip onuruyla kazanmaya çalışmasından etkilenmiştim. İhtiyacım olmamasına rağmen bir çakmak aldım. Çocuk mırıldanarak teşekkür etti ve arabadan ayrıldı. Kaldırımında insan kalabalığının arasında durup kendine yeni müşteriler aradığını gördüm. Birdenbire yanından paçavralar içinde bir adam geçti, boynundaki torbayı kaptı ve ara sokaklardan birinde kayboldu. Çocuk, hırsızın peşinden koşmaya çalıştı, ama kısa süre sonra yakalayamayacağını anladı. Kaldırım taşlarının üstüne oturup ağlamaya başladı.

“Dur bir dakika,” dedim Raceb’e sinirli bir sesle.

Arabanın kapısını açıp dışarı atladım, neden olduğum trafik sıkışıklığına aldırmadan. Birkaç dakika sonra dönüp Raceb’e devam etmesini söyledim. Pencereden çocuğun bana gülümseyip el salladığını gördüm. Cesaret verici bir şekilde ben de ona el salladım.

“Bu çocuğun malını çalan,” dedim heyecanla, “fazla bir şey çalmadı, ama bu çocuk için o tüm mal varlığıydı. Satmaya çalıştığı şeyleri almak için para toplaması herhalde çok zaman almıştır. Onu yatıştırabildiğime sevindim.”

“Nasıl?” diye sordu Raceb.

“On dolar verdim, bu kendisinden çalınanların yerini tutar.”

“Sen delisin,” dedi Raceb kahkaha atarak, “ondan torbayı çalan adam büyük ihtimal kendi babası. Turistleri böyle kandırıyorlar, böylece zavallı çocuğa yardım etmek için hemen cüzdanlarını açıyor turistler. Önce bana sormadığına yazık...”

Kendimi aptal gibi hissediyordum, her şeye basit bir bakış açısıyla bakmamalıydım. Bu ülkedeki günlük hayatı anlayacak, insanları, davranış şekillerini ve hatta sokaktaki üçkâğıtlarını tanıyacak duruma gelene kadar daha çok uzun bir sürenin geçeceğini anladım. Kendimi yine çaresiz hissediyordum.

Vagator kumsalındaki otele varana kadar balıkçı köylerinin arasında uzun bir süre yol aldık. Otelde kalanların çoğu küçük otelin temel rahatlıklarının kendilerine yeterli olduğu Avrupalı turistlerdi, onlar için önemli olan denize yakınlıktı. Raceb valizimi içeri taşımama yardımcı oldu ve ertesi sabah bana yardımcı olmasını istediğimde gözleri parladı.

Giriş belgelerini doldurdum, paramı ve pasaportumu kasaya koyup odama çıktım. Akşam saatlerine has o ışık odayı mor renge bürümüştü. Pencereden uzun bir kumsal gözüküyordu. Deniz sakin, ayna gibi düzdü. Panjuru kapatıp havalandırmayı çalıştırdım. Çok yorgundum. Gözlerimi kapayıp yatağa uzandım, ama uyku tutmadı. Kendimi yalnız, bağlı olduğum her şeyden uzak hissediyordum. Yine Ofra’yı düşündüm, ikimizi burada tatilde hayal ettim, daha önce hiç yemediği yemekleri denemekten nasıl zevk aldığını, burada dükkânlarda ve sokak tezgâhlarında satılanlar gibi el yapımı mücevherlere sevgisini hatırladım, üzerime derin bir hüznün çöktü.

Ertesi sabah sıcak ve rutubetliydi. Odamdaki pencereden kumsalın geceyi orada geçirenlerin uyku tulumlarıyla dolu olduğunu gördüm. Haki renkli üniformalarıyla iki polis kumda yavaşça dolanıyorlardı. Yemek salonuna indim. İçeridekilerin çoğu birbirleriyle gürültülü bir şekilde yaşadıkları tecrübeleri ve çektikleri resimleri paylaşan turistlerdi. Tüm masalar doluydu,

garson beni bir kadının oturmakta olduđu bir masaya götürdü. Kadın İsrail gazetelerinden birini okuyordu. Yanına oturup oturamayacağımı sorunca başıyla onayladı. Yüzündeki endişe kırışıklıklarını gördüm.

Kendimi tanıttım.

“Adım Yarden Alon,” dedi. Ramat Gan’dan dul bir kadın olduğunu ve bir mimarlık şirketinde sekreter olduğunu anlattı. Büyük oğlu Dor, Golani Bölüğü’nde askermiş, terhis olunca arkadaşlarıyla Goa’ya gelmiş, kendisini bir kere aramış ve ondan beri de haber almamış. Hint Konsolosluğu ve Dışişleri Bakanlığı aracılığıyla onu bulmaya çalışmış ve bir süre sonra oğlunun uyuşturucu satıcısı olduğu şüphesiyle tutuklandığını anlamış. Sadece beş gram taşınmasına izin varken onlarca gram haşış varmış üzerinde. Uyuşturucunun kendi kullanımı için olduğunu iddia etse de bu işe yaramamış. Soruşturmasını yapan komiser kanuna göre on sene ceza alabileceğini ve Hindistan’da iyi halden cezanın üçte bir oranında hafifletilmesi gibi bir uygulama olmadığını söylemiş.

Çantasından hoş, esmer, geniş bir gülümsemesi olan oğlunun resmini çıkardı. Resmi bol bol okşayıp, “Bu Dor,” dedi. Oğlu tutuklandığından bu yana altı ay geçmiş. Ondan aldığı birkaç mektubu kırışık bir zarfta saklıyordu. Bana birini uzattı. Mektup pislik içinde bir kâğıda yazılıydı. “*Sevgili Annem,*” diye başlıyordu. Bu hapishane yaşamının bir betimlemesi değil, yardıma çağrıydı. “... *Korkuyorum, anne, korkunç bir şey olmasından korkuyorum... Burada Hintli birçok suçlunun arasında tek İsrailli’yim. Delirdiğimi, başımın üzerinde koyu bulutlar gezindiğini hissediyorum. Günler birbirini kovalıyor, rutubetli bir hücrede bekliyorum ve gözlerimden yaş eksik olmuyor. Doktor buraya çok ender geliyor ve buradaki hastabakıcının da tıptan anladığı yok. Baş ve karın ağrısından şikâyet ediyorum, bana hiçbir işe yaramayan ilaçlar veriyor. Durumum kötü, geceleri uyuyamıyorum, buradan sağ sağlim çıkacağıma inandırmakta zorlanıyorum kendimi. Lütfen, anne, beni kurtarmak için elinden geleni yap...*”

Gözünün bir ucuyla benimle beraber mektubu okudu ve kâğıt mendille gözyaşlarını sildi. Goa’ya birden çok defa gelebilmek için evini ipotek ettirdiğini ve işten arka arkaya uzun süreli izinler almak zorunda kaldığını anlattı. Her geldiğinde birkaç rupi karşılığında yerel bir ailenin evinde bir oda tuttuğunu, haftada iki kez oğlunun bulunduğu ve duruşmalarını bekleyen

tutukluların tutulduğu Aguada hapishanesine gittiğini anlattı. Hapishane yönetimi haftada bir süt, meyve ve kahve gibi yiyecek malzemelerini getirmesine izin veriyorlardı. Yerli bir avukat tutmuş, yardım edebileceğini düşündüğü herkese para dağıtmış, oğlunun hücrenin nemli beton zemini üzerindeki yırtık çarşaf parçası yerine, yatabilmesi için eski püskü bir şilteyi içeri sokması için gardiyana rüşvet vermişti. Birkaç gün içinde yapılacak duruşmada ne olacağını bilmiyordu, oğlunun cezadan kurtulamayacağından çok korkuyordu.

“Goa’ya niye geldi?” diye sordum. “Dünyada en az bunun kadar güzel başka yerler de var.”

İç çekti. Bu soruyu ilk cevaplayışı olmadığı belliydi.

“Dünyadaki diğer yerlerin birçoğuna,” dedi, “giden insanlar seyahat etmek için giderler, eve dönerler ve hayatlarına devam ederler. Hindistan’a gelen bir şeylerden kaçmaya çalışıyordur. Oğlum buraya askerliği unutup stresi azaltmak, hayatla, iş arama gereksinimiyle, komşunun oğlu gibi okuması için sürekli başının etini yiyen ailesiyle başa çıkabilme çabasından kaçmak için geldi. Onu hep koruyup günlük programını ve ne yapacağını belirleyen birinin olduğu ordudaki hayattan birdenbire tek başına savaşması gereken sivil hayata geçiş, birçok genç gibi ona da çok zor geldi. Hindistan’da onlara amaçlarının her şeyden önce kendilerine bakmak, kendi iç huzurlarını aramak olduğunu, düşüncelerin olmadığı bir dünyaya gömülmeyi öğretiyorlar, sürekli başarılı olmak için çalışmak zorunda olmadıklarını öğretiyorlar. Aradığın huzuru sana vaat eden, ilerlemek için sürekli koşmaya gerek olmadığını söyleyen bir gurunun peşinden gitmek çok cazip.”

Dor’un mektubunu ve resmini dikkatlice çantasına yerleştirdi.

“Gitmeden önce Dor’a Hindistan hakkında düşündüklerimi söyledim,” diye devam etti. “Güldü ve anlamadığımı, demode bir bakış açım olduğunu, bugünün gençliğinin fazla düşünmeyip hür olmak istediğini söyledi. Aşramlarda dolaşıp huzuru, iç barışını bulmayı amaçlıyordu. Bana kendisini bulmak ve kendi kaderine hâkim olabilmek için gittiğini söyledi... Sonuçta da hapiste oturup beni her gördüğünde ağlıyor. Ancak tutuklandıktan sonra hayatın düşündüğünden daha karmaşık olduğunu, insanın kaderi üzerinde hâkimiyetinin tahmin ettiğinden çok daha az olduğunu anladı. Hapse girdiğinde akıllandı, ancak oraya girdiğinde başkalarının ve benim acımı

hissetmeye başladı...”

Onu teselli edebilmek için söyleyebileceğim fazla bir şey yoktu. Kahvaltımı bitirip ondan ayrıldım. Dışarı çıktım. Raceb otelin kapısında bekliyordu. Beni aşrama götürmesini rica ettim.

21

Dar sahil yolundaki trafik sıkıştı. Otobüsler, özel araçlar ve tek kişilik taksi olarak görev gören sarı-siyah motosikletler durmadan korna çalarak yer kavgası yapıyorlardı. Seyyar satıcılar yolların kenarlarına bezler serip üstlerine sebze, meyve ve tahıllardan oluşan küçük yığınlar koyarak alıcı bekliyorlardı. Arkalarında büyük papaya ve mango ağacı bahçeleri vardı, sırtlarında okul çantalarıyla çocuklar tozlu yoldan yavaşça yürüyorlardı.

Gökyüzü tarikatının aşramı dik bir yolun sonunda Anjuna sahiline bakan eski bir harabenin üstüne kurulmuştu. Sahilin güzelliği hayranlık uyandırıyor. Gökyüzüne doğru uzanan mızraklar gibi duran siyah sivri kayalar kumsala dağılmıştı. Kayaların arasında koyu renkli bezlerden yapılmış zavallı balıkçı çardakları bulunuyordu. Dar kumsalda birkaç tekne

ve yanlarında ađlarını tamir eden birkaç adam ve delikanlı vardı. Aşram bunların yukarısında, mavi, tek katlı, yüksek taş duvarla çevrili bir binadaydı. Duvarın orta yerine oyulmuş demir bir kapı vardı ve sonuna kadar açıktı. Kapının arkasından bakımlı bir bahçe görünüyordu. Bahçeye bakan odaların dışındaki ortak, kapalı balkon oymalı taş sütunların üzerinde duruyordu.

Raceb arabayı kapının yanına park etti. Beklemesini rica edip bahçeye girdim. Çođu Avrupalı gibi gözüken mavi giysili bir grup kadın ve erkek bahçede tahta iskemlelere oturmuş sakince sohbet ediyordu. Binanın taşlarının üzerinde aşrama bağış yapan kişilerin adlarının bulunduğu mermer levhalar bulunuyordu.

Kapısında “Kabul Ofisi” yazılı levhanın bulunduğu odaya girdim. İki Hintli oturmuş önlerindeki kâğıtlarla ilgileniyorlardı. Bana soru dolu bakışlarla baktılar. “İşığa Giden Köprü” adlı atölyeyle ilgilendiğimi, birkaç konuşmayı dinleme olasılığımın olup olmadığını sordum. Aralarından geniş vücutlu, uzun boylu ve siyah saçlı olanı beni süzdü.

“İçeri girin lütfen,” dedi. Bana masanın yanındaki iskemleyi gösterdi. İkinci, zayıf Hintli yaptığı işi bırakıp bana baktı.

“Adımızı nereden duydun?” diye sordu ilki.

“Avustralya’da,” diye yalan söyledim, “hakkınızda bir makale okudum.”

İngiltere ya da Amerika’da okuduğumu söylersen şüphe uyandıracağımı düşünmüştüm. Gökyüzü tarikatı İngiliz ve Amerikan basınında Ram Sing olaylarından beri popüler değildi.

“Hangi gazetede okudun?”

Hatırlamadığımı, ama tarikatın öğretmenlerinden biriyle yapılmış bir röportaj olduğunu hatırladığımı söyledim.

“Mmm... Bu röportajda seni etkileyen neydi?”

“Ölümün gerçek dünyaya geçişte bir durak olması fikri ve bunun arkasından gelen ruhani yükseliş. Beni çok ilgilendirdi bu konu.”

“Mesleğin ne?”

“Avukatlık.”

“Neredensin?”

“Sydney. Avustralya’da bir şehir.”

“Biliyorum. Evli misin? Ailen var mı?”

“Bekârim.”

“Adın ne?”

“Steve Morgan.”

İki adam aralarında anlamadığım bir dilde konuştular. Tanıklarla konuşmalarımın edindiğim tecrübelerime göre verdiğim cevaplar oldukça saf ve şüphe uyandırmayan cinstendi. Bu iki Hintli’nin bakış açısına göre doğru yolu bulmak üzere Hindistan’a gelmiş çılgın bir Batılıyım.

Konuşmalarının bitmesini bekledim.

“Peki,” dedi uzun boylu rahat bir sesle. “Bize katılmandan mutluluk duyacağız.” Bana kuralları anlattı: Aşrama giriş günün her saatinde serbestti, istediğim kadar konferans dinleyebilirdim, her grubun bir rehberi vardı ve etkinlikler genellikle sabahın erken saatlerinden akşama kadar devam ediyordu. Konuşmalar genellikle İngilizce’ydi, ama yeterince talep olursa Almanca ya da Fransızca da yapılıyordu. O sırada aşramda dört grup faaldi. Ödeme yapmak zorunda olup olmadığımı sorduğumda dersler için ödeme yapılmadığını, ama bağışların kabul edildiğini söyledi.

Doldurmam için bir belge verdi. “Goa’daki ikametgâh” satırına ne yazacağım konusunda bir an tereddüt ettim, ama sonunda gerçeği yazdım. Birilerinin benim gerçekten orada kalıp kalmadığımı araştırmaya tenezzül edeceğini düşünmüyordum. Cüzdanımı açtım ve kayıt belgesinin yanına üç tane yüz dolarlık banknot koydum, “Mütevazı bağışımı kabul ederseniz sevinirim,” dedim. Memnuniyetle gülümsediler ve elimi sıktılar.

“Gökyüzü tarikatına hoş geldin,” dedi zayıf Hintli.

Uzun boylu adam Gökyüzü tarikatının genel prensiplerini bilip bilmediğimi sorduğunda sadece genel bir fikrim olduğunu söyledim.

“İzin verirsen,” dedi, “sana kısaca açıklamada bulunayım, atölyede geri kalmaman için.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Sizde, Batı’da,” dedi adam sakın bir sesle, “insanlar ölümden korkar, onu bir felaket ya da dünyanın sonu gibi görürler. En iyi durumda ölümü yok

sayarlar, hiç gelmeyecek gibi davranırlar. Immortality adını duydun mu?”

“Duydum. Sonsuza kadar yaşanılabilceğini savunan Arizonalı tarikat.”

“Aynen. Ölümün varlığını inkâr etmek için büyük çaba gösteriyorlar. Bizim söylediğimiz ise insan vücudunun ölebileceğı, ama ruhun ölemeyeceğı. Birçok insan ölmeden önce olabildiğince çok şey yapmak istiyor, çünkü ölümden sonra hiçbir şey olmadığına inanıyor. Olgun, kültürlü insanlar, gece şekerli dükkânına girmiş çocuklar gibi davranıyor, sanki yarın hiç gelmeyecekmiş gibi içerideki her şeyi yemeye çalışıyorlar. İnsanlar dünyada kalan son yaratıklar kendileriymiş gibi, olabilecek her yerden para, başarı ve zevk elde etmek zorundalarıymış gibi diğer tüm hayat biçimlerini yok edip zehirliyorlar, savaşlar çıkarıp birbirlerini öldürüyorlar, okyanusları kirletip balıkları imha ediyorlar, yağmur ormanlarını kesip oksijeni azaltıyorlar. Bu sürekli yemenin arkasında büyük bir korku yatıyor, ölüm korkusu. Hinduizm’in ana fikri, “Samara” adını verdiğimiz bir ıstırap denizinde yaşadığımız. İnsanlığın en büyük amacı bundan kurtulmak, ruhaniliğın en üst seviyesine, Nirvana’ya, korkusuzluğa ulaşmak. Bu özgürlüğe, bu tam huzura sadece ölüm korkusu yenilince ulaşılabilir. Gökyüzü tarikatının ruhani liderleri hayatı yenmenin yollarından biri olarak ölüm korkusunu yenmeyi öğretirler.”

Söyledikleri bu kadardı.

“Gerisini rehberin açıklayacak,” dedi.

Rehberimin Ram Sing olmasını ümit ediyordum.

Hintli beni uzun ve karanlık bir koridordan geçirdi ve bir kapı açtı. Taş kemerli bir odada, yerde hepsi kırk, elli yaşlarının üzerinde on kadar erkek ve kadın bağdaş kurmuştu. Panjurlar gün ışığını kesiyor, duvarlardaki küçük tahta yuvalarda mumlar yanıyordu. Kırk yaşlarında sakallı, mavi elbiseli bir adam grubun önünde sessizce konuşuyordu. Ram Sing değildi.

Bana eşlik eden adam dinleyicilerden birinin yanındaki yere işaret etti. Oturdum.

“Şu anda aramıza katılan arkadaşımızı kutluyorum,” dedi öğretmen İngilizce. Şaşkınlık dolu birkaç bakış bana yöneldi. Birkaçı bana kibarca gülümseyip yeniden konuşmacıya döndü.

“Evet,” dedi adam, “dediğim gibi, sinirleriyle ve güçlü hırslarıyla dolu bir hayat yaşayan kişi uygun bir devirde yeniden doğduğunda bu dünyanın ıstıraplarıyla karşı karşıya kalacak. Ancak her türlü zorluğa karşı, kirli düşüncelerden uzak ölmeyi bilen, doğru bir bilince sahip olan kişi hayatındaki zorlukların yok olduğunu, bunun yerine berrak, bakir, sonsuz, derin ve çok kuvvetli bir ışığın geldiğini görecektir. Ölümden sonraki dünyaya gidip geri dönen kişiler muhteşem bir duygudan, ilahi bir mutluluktan, parlayan bir ışıkla dolu bir tünelden ve bunun gerisine doğru ilerleme isteğinden bahsederler.

“Politikacılar ve din adamları bunları doğrulayan araştırmalara saldırıyorlar, ölümden sonraki hayatla ilgili gerçekleri saklıyorlar. Büyük dinler tanrı üzerinde tekel oluşturmuşlar. İlahi mahkemelerle ilgili korkunç hikâyeler anlatıp suç işleyenleri cehenneme gitmekle tehdit ediyorlar. Politikacılar ölüme hükmedenin hayata da hükmettiğini biliyorlar...”

Etrafıma baktım. Hasırların üzerinde hareketsiz oturan herkesin öğretmene tamamen konsantre olduğunu gördüm. Öğretmen söylediklerinin dinleyenlerin beyinlerine kazınması için ara verdiğinde her giysi hışırdamasını, uzaktan gelen her araba sesini duyuyordum. Adamın yumuşak bir ses tonu vardı ve her dinleyicinin gözünün içine bir süre bakıyordu. Mumlar yavaş yavaş eridi, alevler birer birer sönmeye başlayınca odadaki gölgeler uzadı ve karanlık hâkim oldu. Öğretmen konuşmayı bitirdiğinde herkesten meditasyon yapmasını istedi. Avuçlarımızı yukarı doğru açıp dizlerimize koyduk, bakışlarımızı ileri çevirdik. Öğretmen de bağdaş kurup bize katıldı.

Benim dışımda herkesin beyinlerini gereksiz her düşünceden, rahatsız edici her sorundan temizlediklerinden ve dertsiz bir boşlukta dolandıklarından şüphem yoktu. Ben o andan itibaren ne yapacağımı, Ram Sing hakkında, saklandığı yer, onu gönderen kişiler ve bunların faaliyet biçimleri konusunda nasıl bilgi toplayabileceğimi düşünüyordum. Dikkatli olmam gerektiğinin farkındaydım. Attığım her hızlı adım, ağızımdan yanlışlıkla çıkabilecek her kelime önümdeki kapıyı kapatıp aradığımı bulma ihtimalini yok edebilirdi.

Öğretmen uzun bir süre sonra kalktı ve gruptakiler de teker teker doğruldu. Öğretmen solgun bir lamba yaktığında herkesin yüzünü daha iyi görebildim. Gruptaki daha yaşlılardan en azından ikisinin çok hasta olduğu belliydi. Bir tanesi bir bastona dayanarak topallıyor, diğeri de yanındaki genç adama

yaslanıyordu. Öğretmen tek tek herkesin yanına gitti, uzun uzun konuştu ve sıcak bir şekilde sarıldı. Herkes ona hayranlıkla bakıyordu.

Tüm grup dışarı çıkarken önümden geçti. Çoğu beni başıyla selamladı. Öğretmen birkaç kitabı eski püskü deri bir çantanın içine koydu. Ona çok ilginç konuşması için teşekkür ettim ve onunla konuşup konuşamayacağımı sordum. Hevesle evet dedi. Kendimi yine Avustralyalı bir avukat olarak tanıttım, o da adının Açara Ganj olduğunu söyledi. Gölgele bahçede karşılıklı tahta taburelerde oturduk. Bana aşramdan bahsetmesini istedim. Gökyüzü tarikatının uzun süre faaliyette olduğunu anlattı. Tarikata on sene önce öğrenci olarak geldiğini ve son beş yıldır da öğretmenlik yaptığını söyledi. Onun dışında aşramda dört öğretmen vardı. Son senelerde gelenlerin çoğunun Avrupalı olduğunu, bir bölümünde ölümcül hastalıklar olup diğer dünyaya geçişi doğru bir biçimde yapmayı düşündüklerini, diğerlerinin de ölüm seçeneğini teorik olarak düşündüğünü söyledi.

Orada okumaya devam etmek istediğimi söyledim. Daha iyi bir dünyaya geçişe inandığımı, çünkü bu dünyadan bıktığımı söyledim. “Sayamayacağım kadar param var,” dedim, “ama mutlu değilim.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Doğru yere geldin,” dedi.

Raceb arka koltukta derin uykudaydı. Arabanın kapısını açtığımda panikle uyandı.

“Nasıldı?” diye sordu.

“Çok ilginç. Bu tarikatla ilgili başka nereden bilgi bulabilirim, biliyor musun?”

“Neden kendilerine sormuyorsun? Eminim kendileri hakkında kitapları ve broşürleri vardır.”

“Biliyorum, ama tarafsız bilgi edinmeyi isterdim. Bana yardım edebilecek kimseyi tanıyor musun?”

“Belki,” dedi ve yolunun ortasında gezinen bir keçiye ezmek için direksiyonunu kırdı. “Tam olarak bilmek istediğin nedir?”

“Her şey. Tarikat nasıl yönetiliyor, kuvvetli kişiler kim, parayla ne

yapıyorlar, kimler yönetimde, en önemlisi de burada eskiden çalışan bir öğretmen hakkında bilgi edinmek, adı Ram Sing.”

“Cevaplara ne zaman ihtiyacın var?” Soruların sebebini sormamıştı.

“Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi,” dedim, “ve lütfen konuyu gizlice araştır. Kimsenin benim bu konuyla ilgilendiğimi bilmesini istemiyorum.”

“Merak etme beyefendi,” dedi, “kimse bilmez.”

Ertesi sabah atölyenin saat altıdaki açılış meditasyonuna yetişmek için erken gelmesini istedim.

Sabah beş buçukta oteldeydi bile. Tan yerinin cılız ışığı gri bulutlar tarafından engelleniyordu. Geç muson yağmurlarından sıcak ve yapışık bir yağmur durmadan yağıyor ve yoldaki büyük çukurları dolduruyordu. Raceb beni kocaman siyah bir şemsiyeyle aldı ve arabaya götürdü. Motor çalışmadan önce birkaç kere öksürdü.

“İyi uyudun mu?” diye sordu Raceb. Evet dedim.

“İnsanlarla konuştum,” dedi. “Biraz bilgi topladım, bildiklerim şunlar: Gökyüzü tarikatının Hindistan’da üç aşramı var. Her atölye birkaç hafta sürüyor, katılımcılardan bazıları burada daha uzun süre kalıyor. Anlaşılan iyi tanınmış ruhani liderleri ve çok paraları var.”

“Başka?”

“Tarikatın en yüksek derecedeki ruhani lideri Pune’deki aşramda. Adı Mahanta. Ellili yaşlarında, kuvvetli bir adam ve tecrübeli bir öğretmen, tarikatın kurucularından. Ram Sing hakkında öğrenebildiklerim, Goa’daki aşramda birkaç yıl öğretmenlik yaptığı, daha sonra yurtdışına gittiği ve anladığım kadarıyla da döndüğü. Şu anda nerede olduğunu kimse bilmiyor. Başka? A, evet, Gökyüzü tarikatı genellikle insanların öldükten sonra kendilerine miras bıraktıklarından ve bağışlardan geçiniyor. Hepsi bu.”

“Teşekkürler.” Hayal kırıklığına uğramıştım. Raceb’in söylediklerinde yeni bulgular yoktu. Ram Sing’in Goa’da olacağını ya da en azından arkasında izler bırakmış olacağını ümit etmiştim.

Aşrama sabah altıya birkaç dakika kala vardık. Hava biraz açılmıştı. Deniz sakindi ve birkaç balıkçı teknesi sahile yakın dolanıyordu. Raceb’e kendi işlerine bakmasını ve akşama dönüp beni almasını teklif ettim. Kalmayı tercih etti.

“Bana daha öncesinden de ihtiyacın olabilir,” dedi, “merak etme, fazladan ücret istemem.”

Vardığımda grup üyeleri odada toplanmışlardı bile. Şehirdeki kiralık dairelerde ya da otellerde kalıyor ve aşrama ya taksi motosikletlerle ya da otobüslerle geliyorlardı. Yetmiş yaşlarında bir kadın benimle konuşmak istedi. Liverpoollu bir İngilizdi, tek başına yaşıyor ve dairesinde kiraya verdiği odalardan geçiniyordu. Yüzü kırışıklıklarla doluydu ve ağzı sarkıktı. Aşrama gelmeden önce intihar etmek istediğini, ama cesaret edemediğini anlattı. “Şimdi daha kolay,” dedi.

Orada oluş sebebimin ölüm korkusu mu olduğunu sordu. Ona bu konuyla çok ilgilendiğimi söyledim ve öylesine sorarmış gibi kendisinden para isteyip istemediklerini sordum.

“Tabii,” dedi, “hepimizle tek tek konuştular ve yaptıkları işin ne kadar önemli olduğunu ve düzenli olarak bir organizasyondan yardım almadıklarını anlattılar. Paranın onlar için önemli olduğunu ve bir kısmımızın kısa bir süre sonra paraya ihtiyacımız olmayacağını anlamamızı sağladılar.”

Nasıl tepki verdiğini sordum.

“Evimi aşrama bıraktım,” dedi, “getirttikleri avukata mirasımı yazdırdım ve evi onlara bıraktığımı belirttim.”

“Size intihardan bahsettiler mi?”

“Tam olarak değil,” dedi.

Öğretmen Açarya'yı övdü, hepsiyle dostça ilişki kurduğunu ve birkaç kere evinde geleneksel Hint yemeğine davet ettiğini anlattı.

Öğretmen odaya girip sohbetimizi böldü. Açarya hepimize tek tek okşar gibi bir bakışla baktı, günaydın dedi, havanın moralimizi çok bozmadığını umduğunu söyledi ve meditasyonu başlattı. Hasırlarda oturuyorduk. Sessizlik odayı büyük bir örtü gibi kaplamıştı. Etrafımda oturan insanları düşündüm. Bu insanları intihara eşliğine getirmek normal her ülkede bir suç oluşturmazdı. Budistler de intihara günah olarak bakarlar. Gökyüzü tarikatının öğretmenlerinin bunu çok iyi bildiği kanaatindeydim. Bu nedenle de yasak olanla olmayan arasındaki çizginin üzerinde çok dikkatli bir şekilde ilerliyorlardı. Bu dünyanın üzüntülerinden ve bir sonrakinin mükemmelliğinden bahsediyor, ölmenin doğru yolunu tartışıyorlar, ama ölüm konusuyla ilgilenmeyi en son dakikaya bırakıyorlardı. Bu bir ileri aşamaya geçip ölüme gidenlerin ise herhangi bir şekilde tanıklık yapma olasılıkları kalmıyordu. Kendilerini ateşe güya kendi istekleriyle atıyor, mülklerini aşramın tecrübeli yöneticilerine bırakıyorlardı. Bundan daha kârlı bir iş bulmak zordu.

Açarya Ganj tüm sabah boyunca “açık” ve “kapalı” insanlardan bahsetti. “Kapalı” insanların geçmişinde bir yerde üst üste binen ıstıraplar yüzünden kendi istekleri dışında onların duygusal dünyalarını kapatan bir duvar oluşmuştu. Bu nedenle neşelerini yitirmişler, sevinme kabiliyetleri imha olmuştu. “Kapalı” insanlar lokantaya giderler, ama gerçekten eğlenmezler, güneş batarken kumsalda yürür, ama güzelliği göremezler, sinemaya, tiyatroya, yurtdışına gider, ama tepkisiz kalırlarmış. Mutluluk arayışları içinde kurtarılışı maddi dünyadan beklerler, yemek yer, bol cinsel faaliyette bulunurlar, çok alışveriş yaparlar, ancak bekledikleri hisler yanlarından geçip onlara dokunmaz, basit, gündelik mutluluk ellerinden su gibi akıp gidermiş. “Kapalı” insanlar geçmişle ilgili analizler yapıp geleceği güvenceye almaya çalışırlarmış. “Açık” insanlar bugünde yol alırlarmış. Bugünleri açık ve yaratıcı, korkulardan, bunalımdan ve endişeden arınmıştı, bugünleri hayatlarının en önemli zamanıydı. Maceralara, akmaya, her değişiklik ve sürprizi kabullenmeye açıktılar. “Kapalı” hayatı kontrol etmeye çalışıp sürekli hayal kırıklığına uğrarmış çünkü böyle bir kontrol mümkün değilmiş. Eğlenip, fazla kontrol altına alınmaması gereken bir dans gibi hayattan da zevk almasını bilmek, akmak, zorlamamak gerekirmiş. Hayatı mal sayımı

yapıp gelecek senelerin amaçlarını belirleyen bir muhasebeci gibi yaşamak mümkünmüş, ya da geniş bir kapıyı açıp “açıklar” gibi geleceği sabırla beklemek de mümkünmüş. Açık kapı yolu akıl ve sevgiyi, hatta belki ruhani aydınlanmayı da getirebilirmiş.

Öğretmen bir süreliğine sustu. İnsanlar gözlerini adamdan alamıyor, devam etmesini bekliyorlardı.

Herhalde bu insanlar gibi oturup, kişiliğinin kuvveti ve konuşma yeteneğiyle hipnotize eden Ram Sing’i dinleyen Ofra’yı düşündüm. Eğitimli, akıllı bir kadındı, boş konuşmalarla kandırılabilir biri değildi. Bu hayat felsefesine kapılması ve tüm sorunlarını çözeceğine inanması için birçok olayın bir araya gelmiş olması lazımdı. Onu buna iten, başka yerlerde, çıkışsız labirentlerde kendini aramasına neden olan kişi bendim.

Öğretmen öğlen arası verdi. Aşramın yemekhanesinde kalın tahta masaların üstünde genç bir kadın koyu bir mercimek çorbası sundu. Öğretmenin yanında oturdum ve onunla ölümden sonraki hayatın diğer dinlerde, özellikle de Yahudilik’teki yerinden bahsettim. Ona Yahudilik’teki cennet ve cehennem fikrinden bahsedince bu fikirleri bildiğini söyledi. Yahudilik, dedi, insanları cezalandırıp öldüren bir Tanrı’dan bahsediyor. Hintli tanrılar insanların kaderlerine karışmıyor, kötülük yapmıyorlardı. Kaderciliği, “Karma”yı insanlar kendileri belirliyorlardı. İstıraplı hayatların sorumlusu gökyüzünde değildi, bu ıstırapların kabahatini her kişi kendisinde bulmalıydı.

Anlayışlı ve hoş sohbet bir adamdı, tarikatın felsefesine tüm kalbiyle inanan bir öğretmen mi yoksa ağına düşürdüğü kurbanların paralarını alan kötücül şebekenin bir parçası mı olduğuna karar veremedim. Şansımı deneyip aşramda öğretmenlik yapmış olan Ram Sing’i tanıyıp tanımadığımı sordum.

“Evet,” dedi bana merak dolu bir bakışla, “neden soruyorsun?”

“Los Angeles ve İsrail’de öğrencileri olan birkaç kişinin intihar ettiğini duydum,” dedim ve bir adım ileri gittim, “onlardan para alıp kayıplara karıştığı yönünde söylentiler var.”

Öğretmenin alnında kırılganlıklar oluştu. İçinde bir öfke doğmuşa benziyordu.

“Detayları bilmiyorum,” dedi ve sessizce yemeye devam etti.

Öğleden sonraki saatler grup destek faaliyetlerine adanmıştı. Herkes birer birer kalkıp hayatlarından, aşrama katılma sebeplerinden bahsetti. Kadın hastalardan biri kırılgan bir sesle doktorların iki üç aydan daha fazla yaşamayacağını söylediklerini, ölümü düşünmeye çalıştığında sonsuz sayıda önyargıyla karşılaştığını ve zorlu yolu nasıl geçeceğine dair fazla bilgi bulamadığını anlattı. Bir psikologla konuşması tavsiye edilmişti, ama doğru yolu kendi bulmayı tercih ediyordu ve böylece Gökyüzü tarikatına ulaşmıştı. Goa'daki aşramı seçmek istemesinin nedeni yerin güzelliğinin kendisini büyülemesi ve son günlerini burada geçirmek istemesiydi.

Akşam olduğunda çıkışa doğru ilerlerken oraya iki gün önce geldiğimde beni karşılayan adamlardan uzun boylu olan önümü kesti.

“Seninle konuşmak istiyorum,” dedi. Arkasından ofise gitmemi istedi.

“Pasaportun yanında mı?” diye sordu karşısına oturunca, “Pasaportunu görmek istiyoruz. Belgelerimizde tamamlamamız gereken birkaç detay var,” Er geç bunun olacağını biliyordum. Pasaportumun yanında olmadığını söyleyip ertesi gün getirmeyi teklif ettim. Uzun boylu adam yerinden kalktı.

“Pekâlâ,” dedi, “lütfen yarın sabah getir.”

Her şeyin yolunda olduğu ve isteklerini yerine getirmenin benim için sorun olmayacağı izlenimini verdim. Zayıf Hintli sessizce oturup gözlerini benden ayırmadı. Şüphelerini mi uyandırmıştım? Otelde kontrol edip avukat Steve Morgan'ın kayıtlarda bulunmadığını mı keşfetmişlerdi?

Oradan çıktığımda akşam oluyordu. Yağmur durmuştu. Sıcaktı ve bitişikteki evlerden ağır yemek kokuları geliyordu. Raceb beni taksisinde bekliyordu. Onu bir önceki gün gibi arka koltukta uyur halde bulacağımı zannediyordum, ama direksiyonunun başında tetikte ve hazırды. Gergin bir ifadeyle motoru çalıştırdı ve hızla oradan uzaklaştı.

“Bana senin hakkında sorular sordular.”

Şüphelerim doğruydu.

“Kim?” diye sordum.

“Bir iri adamla bir zayıf adam. Öğleden sonra bana yaklaştılar.”

Açarya Ganj’ın Ram Sing’le ilgilendiğimi onlara söylediği ve bunun da şüphelerini uyandırdığı belliydi. Geçen her dakika, bu aşramda birilerinin Ram Sing’in geçmişini ve faaliyetlerini ortaya çıkarma çabasından endişe ettiğini gösteriyordu.

“Ne dediler sana?”

“Sanki öylesine geçiyormuş ve beni görmüş gibi davrandılar. Bana neden aşramın yanına park ettiğimi ve birini mi beklediğimi sordular. Her sabah aşrama gelen bir müşterim olduğunu ve çıkana kadar kendisini beklediğimi söyledim. Kim olduğunu sordular. Adını bilmediğimi söyledim. Avustralyalı avukat mı diye sordular. Olabilir, dedim. Seni nereden aldığımı sordular ben de dikkatli davranıp Vagator sahilinde buluştuğumuzu söyledim. Orada tam olarak nerede kaldığını sordular, bilmediğimi söyledim.

“Tavırları nasıl geldi sana, öfkeli mi?”

“Gergin.”

“Konuşma nasıl sona erdi?”

“Başka soru sormadılar. aşrama döndüler. Onlara verdiğim cevaplar iyi mi?”

“Evet, teşekkürler.” Raceb’in benim orada gerçekten ne yaptığımı düşündüğünü sordum kendi kendime. Bana yardımcı olmak için bu kadar çaba sarf eden birinden sır saklamanın bir anlamı olmadığına karar verdim. Ona Ofra’nın hikâyesini ve Hindistan’a geliş sebebimi anlattım. Heyecanla cevap verdi.

“Bildiğim tüm tarikatlardakiler,” dedi, “akıllı, işlerine bağlı ve hiç bencil olmayan insanlar, ama Hindistan’daki herkes bu işlere soyunan üçkâğıtçıların da az olmadığını bilir. Gözlerini açarsan her yerde birkaç üçkâğıtçı bulursun. Yolların kenarında yürüyen Sadhu’ları gördün mü?” Görmüştüm. Uzun sakallı ve saçlı, basit giyimli, yalınayak, bir kutsal yerden başkasına hiç bitmeyen yollarda yürüyen, yemek ve para bağışlarıyla hayatta kalan insanları fark etmemek mümkün değildi. “Kimse kaç tanesinin sadece rol yaptığını bilmiyor,” diye devam etti Raceb. “Aynı şey tarikatlar için de geçerli. Hindistan’da yüzlerce tarikat ve aşram bulunuyor. Hangisinin parayı alıp sana bunun karşılığında içlerinden gelen her şeyi verdiklerini hiç bilemezsin, bu altın madeninin içine girebilen şarlatanları anlamak neredeyse

imkânsız. Gökyüzü tarikatının da bu tarz üçkâğıtçılar tarafından yürütülüyor olması mümkün, karının onların eline düştüğüne üzüldüm.” Tarikat, personeli, Ram Sing ve ortakları hakkında daha fazla bilgi toplamaya çalışacağına söz verdi.

Odama çıktığımda Raceb beni otelin girişinde bekledi. Tüm eşyalarımı dikkatlice gözden geçirdim. Hayır, kimse orada arama yapmamıştı. Operatörü arayıp kimsenin Avustralyalı avukat Steve Morgan’ı arayıp aramadığını sordum. İki kere arayıp sorduklarını hatırladı.

“Kimin aradığını biliyor musun?”

“Bir adam, yanlış hatırlamıyorsam, ama isim vermedi.”

“Ne dedin ona?”

“Otelde Morgan isimli bir misafirimiz olmadığını söyledim.”

Steve Morgan adını duyan kişiler sadece aşramdakilerdi. Başkasının oteli aramış olması imkânsızdı. Ertesi sabah aşrama dönmenin anlamı olmadığını biliyordum. Los Angeles’taki polis amirinin sözlerini hatırladım: “Bu insanlar tehlikeli olabilirler.”

Yeterince dikkatli davranmadığıma üzüldüm. Ram Sing hakkında soru sormuş olmasaydım herhalde atölyeye daha uzun süre katılabilir ve beni aradığım kişiye götürecek bilgileri edinebilirdim. Buna rağmen, dedim kendi kendime, eninde sonunda onun hakkında soru soracaktım ve o zaman benden yine şüpheleneceklerdi.

Raceb’e geri döndüm. Otelin operatörünü arayıp kimliğimi doğrulamaya çalışan kişilerden bahsettim. O da yalanımın farkına varıldıktan sonra aşrama dönmeme kararına katıldı. Yeni bir yöntem ihtiyacım olduğunu söyledim. Taksiyi, suya inen yolun kenarındaki küçük bir lokantanın girişinde durdurdu.

“Gel konuşalım bunu,” dedi kararlı bir sesle.

Garson inanılmaz lezzetli masala baharatlı pumpart balığı ve yerli bira Kingfisher getirdi.

“Bana sorarsan,” dedi Raceb eliyle ağzının kenarındaki bira köpüğünü silerek, “Ram Sing’in doğduğu yeri aramamız daha iyi olur. Belki de orada

bilmediğimiz bir şey keşfederiz.”

Ertesi sabah Ram Sing’in nüfus kayıtlarındaki adresini bulmak üzere Goa’nın başkenti Panjin’e gittik. İki adres bulduk. İlk başta dar ve kalabalık yollardan şehrin dış mahallelerindeki ilk adrese gittik. Rutubet her zamankinden fazlaydı ve durmadan terliyordum. Adres bizi yol boyunca sağlı sollu tek katlı eski evlerin bulunduğu Krişnamurti Sokağı’na getirdi. Aradığımız binada oturan yaşlı bir kadın Ram Sing’in ailesinin orada doğduğunu ve Ram Sing’in de orada doğduğunu, ama artık orada yaşamadıklarını söyledi. Yeni adreslerini bilmiyordu. Tek bildiği oradan uzun süre önce ayrıldıklarıydı. Raceb yandaki evlerin kapılarını da çalıp daha fazla bilgi almaya çalıştı. Yetmiş yaşlarında, bastonuna dayanan esmer tenli bir adamla döndü.

“Ram Sing’i tanıyor,” dedi Raceb. “Ona bir dolar verersen sana bildiği her şeyi anlatacak.”

Adama beş dolarlık bir banknot verdim, adam parayı zevkle okşadı, avucunu kapadı ve ağzını açtı. Ram Sing’i bebekliğinden beri tanıyordu. Sing’in anne babası doğumundan kısa bir süre sonra ölmüştü.

“Ram Sing kuzeyde bir aşrama okumaya gönderildi,” dedi, “Goa’ya döndüğünde genç bir adamdı.” Elimdeki diğer adresi gösterdim. Adresi biliyordu.

“Evi orası,” dedi, “orada oturuyor.”

Bir keresinde Ram Sing’in Goa’daki Gökyüzü tarikatında öğretmen olduğunu duyduğunu söyledi.

“Ne zaman?” diye sordum.

“Beş sene önce,” dedi kısa bir tereddütten sonra. “Belki de daha fazla.”

Tarikat hakkında bir şey bilip bilmediğini sordum.

Adam güldü.

“Burada, Hindistan’da üç milyon tanrı, belki bir o kadar da tarikat var. Nasıl bileyim?”

Mahallenin sokaklarında biraz daha dolaştık. Raceb Ram Sing'i tanıyan başka kişiler bulmaya çalıştı. Yerel okulun müdürü, polis komiseri, satıcılar ve şoförlerle konuştu. Kimse adamı hatırlamıyordu.

Aldığımız ikinci adrese gittik. Mundavi Nehri'nin denize döküldüğü yerde ceviz ağaçlarının içinde büyük ve geniş taş bir evdi. Ev kapalıydı ve bahçesi de bakımsızdı. Demir kapının üzerinde ağır bir kilit vardı. Bölgedeki villaların kapılarını çaldık. Aldığımız yanıtlardan evin Ram Sing'e ait olduğunu, birkaç sene öncesine kadar orada yaşadığını ve bilinmeyen bir yere gittiğini anladık. Bunun dışında bilgi edinemedik.

Otele döndüğümüzde Raceb'i ertesi güne kadar serbest bıraktım. Kasadan az bir miktar para alıp yandaki sahil lokantasına yemeğe gittim. Goa'da geçirdiğim üç gün içinde elime çok az şey geçmişti. Gökyüzü tarikatına girmeyi başarmıştım, orada prensiplerini şahsen dinlemiş, faaliyetlerine tanık olmuştum, Ram Sing'in çocukluğu hakkında hikâyeler dinlemiştim, ama nerede olduğunu bulamamıştım, Gökyüzü tarikatının da onu bulmama yardım

edeceğini sanmıyordum. Hindistan'da bir yerde saklanıyorsa onu bulmam çok zor, hatta imkânsız olacaktı.

İçimi yine şüphe kemirmeye başlamıştı. Üzerime aldığım görev şu anda bana çok büyük gözüküyordu. Çocuklarımı ve bu kadar zor bir dönemde yanlarında olmam gerektiğini düşündüm. Vaktimi burada harcamanın bir anlamı var mıydı?

Denizin karşısındaki pencerenin yanında oturdum ve içimden alev gibi geçen baharatlı bir şey yedim. Yangını söndürmek için yerli bir kırmızı şarap içtim. Şarap beynime ağır bir sis çöktürüp düşüncelerimi ortadan kaldırdı.

Akşam havası sıcak ve hoştu, gökyüzünde bulut yoktu. Geceye hazırlanan kasabaya hâlâ alacakaranlığın hafif ışıkları hâkimdi. Saat otele dönmek istemeyeceğim kadar erkendi. Sahilde dolaşmaya gittim. Açık kıyafetli ve dudaklarında parlak kırmızı ruj olan on on iki yaşlarında kız çocuklar birkaç rupi karşılığında vücutlarını teklif ettiler. Yanlarından geçtiğimde eteklerini kaldırıp kaba işaretlerde bulundular. Açılan vücutları sıska ve zavallıydı. Şişman bir adam yanlarında durup pazarlık etti ve birini sahile götürdü. Biraz uzaklaşıp gelip geçenlerin görebileceği bir yerde bir paçavranın üstüne serildiler. Yanıma iki inek yaklaştı ve sularını dibime saldı. Oradan hızla uzaklaştım.

İzlendiğimi ilk ne zaman hissettiğimi hatırlamıyorum, ama karanlığın çöktüğünü ve sokak lambalarının sarı, zayıf ışıklarını saçtığını hatırlıyorum. İnsanlar sahil boyunca uzanan tozlu yolda yürüyorlar, seyyar satıcılar küçük börek ve soğuk içecekler satıyor, dilenciler turiste benzeyen herkese saldırıyordu, görünürde şüphelenmeme neden olacak herhangi bir şey yoktu. Buna rağmen polis üniformalı bir ya da birkaç kişinin beni izlediğini ve peşimden ayrılmadığını hissettim. Gazete satıcısının önünde durup göz ucuyla onların da durup durmadığını kontrol ettim. Birkaçının küçük bir büfeden içecek aldığını gördüm. Yürümeye devam edip başımı arada sırada arkaya çevirdim. Birdenbire onları kaybettim. Omuz silktim. Benimle ilgileniyor olamazlardı, herhangi bir suç işlememiş basit bir turisttim, benden ne isteyebilirlerdi ki?

Denizin karşısında, yanlamasına büyüyen uzun palmiye ağaçlarıyla kaplı bir tepenin üzerinde rengârenk ışıklar gördüm. Tempolu bir müzik duydum ve gençlerden oluşan grupların sürekli o tarafa aktığını gördüm. Peşlerinden

gittim. Yaklařtıkça m zık kulaklarımı daha da saęır etti. Araziye konmuř dev hoparl rlerden  ıkıyordu. DJ tırař olmamıř, k   k  rg ler yapılmıř sa ları y z ne d řen, v cudunun  ıplak olan  st b l m  yazı ve resimlerle d vme yapılmıř bir gen ti. Gen  kız ve erkekler aęa lar ve parlak renklere boyanmıř kayaların arasında řevkle dans ediyorlardı. Hasırlar  zerinde oturan kadınlar k   k t plerin  zerinde demledikleri  ayı, kekleri ve meyveleri satıyorlardı. Uyuřturucu satıcıları  ok iyi iř yapıyordu. Bir ok kiři “charas”, yani hařıř i iyordu, elden ele yerel yapım “řillum” ge iriyor nargile  ekiyorlardı. Dięerleri cięerlerini marihuana dumanı ile dolduruyor, burunlarına kokain  ekiyor ya da ecstasy hapları alıyordu. Uyuřturucuların etkisi  oęaldık a neře de artıyordu. İnsanlar g l yor, heyecanla kıvranıyor, birbirlerine sarılıp  p ř yor, kızıl kumun  zerine   k p a ıkta seviřiyor ya da acıyla kusuyorlardı.

Elinde iki bardak  ayın bulunduęu bir tepsi tařıyan gen  bir Hintli bardaklardan birini bana uzattı. “Hoř geldin hediyesi,” dedi. Teredd t ettim. “Bedava,” dedi, g l msedi, bardaęı uzattı ve i ene kadar bekledi. Bir kerede i tim.  ay tatlı ve lezzetliydi.

Biri omzuma vurdu. Panikle arkama d nd m. Burada kimseyi tanıımıyordum ve aklıma gelen ilk d ř nce birinin bana zarar vermek istedięiydi.  atıřmaya hazır bir řekilde yumruklarımı sıktım.

“Sakin ol,” diye g ld  Raceb. “Ben iyilerdenim, unuttun mu?”

“Beni takip eden sen miydin?”

 fadesi ciddileřti.

“Takip mi edildin?”

“Sanırım.”

“Tanıdıęın biri mi?”

“Bu sadece bir histi, Raceb. Yanılmıř olabilirim. Biliyorsun řu sıralar  ok hassasım.”

“Tabii.”

Buraya geceyi ge irmek, biraz hařıř i ip dans etmek ve kızlarla tanışmak i in geldięini s yledi. Goa’ya d nya  apında  n kazandıran partilerden biri olacaktı bu. Genellikle sadece dolunay zamanında d zenlenirmiř. Gecenin sonunda, g neř doęmadan  nce biri elinde d d kle dolařıp uyuyanları

uyandırırımı, böylece bu kişiler de son dansa, gündoğumu dansına katılabilirlermiş.

İki genç yanımdan geçip bize bir LSD kokteyli olan “acid punch” teklif etti. Raceb reddedip bana getirdiği haşhaş parçasını gösterdi. Bir kısmını bana teklif etti. Kibarca reddettim.

Yüzlerce sigaradan çıkan uyuşturucunun kokusu havada asılı duruyordu. Birileri müziğin sesini daha da açmıştı ve danslar gittikçe daha çok insanı içine çekiyordu. Raceb ayakta gözleri kapalı sallanıp dans ediyordu. Yakınımızda birkaç genç kız vardı dans eden. Bir tanesi gömleğini çıkardı ve taze göğüsleri vücudunun her hareketiyle hareket etti. Yirmi yaşlarında iki genç çocuk bikini altı giymiş dans ediyordu. Çiftler sıkıca birbirlerine yapışmış ihtirasla öpüşüyorlardı. Kadın kıyafetleri giymiş bir adam başka bir adamla dans ediyordu. Dans edenlerden onlarcası saçlarını ve yüzlerini parlak yeşil ve turuncu renkleriyle boyamışlardı. Jonglörler yanan meşaleleri havaya atıp tutuyor ve ateş yutuyorlardı. Hayatımda gördüğüm en muhteşem kutlamaydı bu.

“Gel,” dedi Raceb, “sen de dans et, eğlen, herkesle beraber bırak kendini...”

Davullar başımın içinde çalışıyor, danslar beni hipnotize ediyordu, ellerimin ve kollarımın kendiliğinden oynadığını hissettim. Uzun süredir ilk defa kendimi olanlara bıraktım, kontrolümü kaybetmek istedim. Düşünmeyi bıraktım, vücudumun kendi kendine yarattığı bir dansın ritmine uyarak dans ettiğini hissettim. Hayatımda böyle dans etmemiştim. İçimi dolduran korkunç bunalım dağılmaya başladı.

Garip bir şey oldu. Vücudum ağırlığını kaybediyordu. Kendimi tül gibi hafif hissediyor, havada uçuyordum. Gözlerimin önünde bir renk cümbüşü dolanıyordu, dans edenlerin makyajlarının rengi, meşalelerin ateşleri, seyyar satıcıların önündeki mango, papaya ve muzların renkleri birbirine giriyordu. Etrafımda kanatları varmış gibi dolanan insanlar gördüm, bir bulutun üstünde dans ettim, melekler gördüm, cennetteydim...

“Hareket etme,” diye bağırdı kulağıma bir ses ve bir metal parçası acıtacak kadar sert bir şekilde sırtıma dayandı.

Bu bir silahtı.

O akşam olanları düşününce bu olay olurken ayaklarımın üstünde zar zor durduğumu hatırlıyorum. Şimdi o sırada uyuşturucunun etkisinde olduğum açık. Kendimi tamamen kaybedecek, bana tam olarak ne yapıldığını anlamayacak kadar değil. Birçok insan gibi gençliğimde ben de birkaç kere marihuana içtim ve başım döndü, ama bu seferki farklıydı, daha sert bir uyuşturucuydu, çocuk oyuncağı değil, sadece kafanı rahatlatan değil tüm vücudunu vuran ve kendi isteğimle asla almayacağım bir şeydi.

Birinin bana bu uyuşturucuyu vermek, ben farkına varmadan almamı sağlamak üzere plan yaptığı sonucuna varmak zor değildi. Aklıma bunu yapabilecek tek kişi geldi, bana hoş geldin jesti olarak çay sunan Hintli. Uyuşturucu içtiğim sıvının içindeydi.

Silahın namlusunun omuriliğime dayandığını hissettiğimde çok şaşırmadığımı hatırlıyorum. Tüm gün boyunca içimde kötü bir şeyler olabileceği hissi hâkimdi. Aşramda gerçek kimliğimle ilgili şüphelerin uyanmasıyla başlamıştı bu, sonra otelin aranıp kimliğimin kontrol edilmesi, beni takip eden polisler ve şimdi de bu tehditkâr ses ve silah namlusu.

Hareket etmedim. Vücudumu elleyen güçlü elleri hissettim. Ellerden biri pantolonumun cebine girip kabaca gezindi. Birilerinin beni soymaya çalıştığından emindim. Karşı çıkmaya çalışmadım. Cebimde birkaç rupi ve bir kâğıt mendil paketi vardı. Daha fazlası değil.

Soyulduğumu düşündüğümde oldukça rahatladım, bunun iki üç dakika süreceğini, hırsızların elleri boş oradan ayrılacağını düşündüm, ama olaylar hiç beklemediğim bir şekilde gelişti.

El cebimden çıktı ve önüme birden üniformalı bir polisin sert yüzü geldi, elinde küçük plastik bir torba vardı ve bağırıyordu: “Cebinde bu vardı!” Polislerin ellerindeki el fenerinin ışığında torbanın içindeki beyaz tozu fark

ettim.

“Ne bu?” diye sordu polis. Sinirliydi. Yanında duran iki polis ciddi bakışlarla bana bakıyorlardı. Ne olduğunu anlamıyordum.

Polise bu torbayı ilk defa gördüğümü ve içinde ne olduğu hakkında en ufak bir bilgim olmadığını söyledim. Bana cevap vermek yerine parmağını yaladı ve torbanın içine soktu. Parmağını üzerine beyaz tozdan bir kısmı yapışmış şekilde çıkardığında dilinin ucuna götürüp tattı.

“Kokain,” dedi.

Kokain mi? Bir anlığına kendimi bir kâbusun içinde sandım, ama polis de, torba da gerçektir. Ona partiyi seyretmeye gelen bir turist olduğumu, uyuşturucuyla alakam olmadığını anlatmaya çalıştım, ama kendimi bile kandıramadım. Elinde net bir kanıt vardı ve bu durumda hiçbir bahane ya da açıklama işe yaramayacaktı. Suçsuz olduğumu söylemem işe yaramadı. Bekleneceği üzere sakinliğini yitirdi.

“Aptal mı olduğumu sanıyorsun?” diye bağırdı. “Torbayı cebinden çıkardığımı herkes gördü!” Otelden çıktığımda cebimde uyuşturucu dolu bir torba olmadığından, birinin bana tuzak kurduğu, bana uyuşturucu vermesi için Hintli’yi gönderdiği, daha sonra da ben fark etmeden cebime bu torbayı koyup polise haber verdiği belliydi.

Hindistan’ın uyuşturucu kanunlarının diğer ülkelerin kanunlarından farklı olmadığını biliyordum. Eğer kendi kullanımın için, yani genel olarak bir kişi kendisi için bir iki kullanımlık uyuşturucu madde taşırsa genellikle başına bir şey gelmez. Bundan biraz da olsa fazla bir miktar üzerinde bulunursa uyuşturucu ticareti yaptığı sonucuna varılabilir. Böyle bir durumda bir sonraki durak hapis hane, hem de uzun süreliğine.

Hindistan’da yüz binlerce uyuşturucu satıcısı ve bağımlısı var, ama polis genellikle onları kale almaz. Polisin buna göz yumması uyuşturucu kullanımının cazibesine kapılan gençlerin orada tatil yapmasını teşvik eder. Vagator, Anjuna ve Goa’daki Çapura sahillerindeki uyuşturucu partilerini düzenleyenlerin o gecelerde sahile gelmemeleri için polise büyük rüşvetler verdiğini duymuştum. O zaman neden oraya gelip benim gibi sahilde bir parti görmek isteyen bir turisti tutuklamışlardı? Biri onlara rüşvet vermişti, peşlerinden ayrılmamı sağlamak isteyen, ama kendi kimliklerini belli etmek istemeyen birileri.

Durumumu açık bir zihinle düşünemiyordum. Başım dönüyordu, uyuşturucunun etkisi kendimi iyi hissetme aşamasını geçmiş, mide bulantısı dönemine girmişti. Kusmak, uyumak ve kâbus bittiğinde uyanmak istiyordum.

Etrafımdaki üç polis ellerinde üzerime doğrultulmuş silahlarıyla duruyordu. İçlerinden birinin namlusunu hâlâ sırtımda hissedebiliyordum. Gittikçe büyüyen bir meraklı çemberi oluşuyordu etrafımızda. Kaçmak isteseydim de bunu yapmanın bir yolu yoktu.

Polisler beni ileri itti. Beni sahilden otoparka giden patikaya yönelttiler. Raceb'in kalabalıktan sıyrılıp hayretle bana yapılanları izlediğini gördüm. Bir süre çaresiz durdu, sonra kendine geldi, kollarını birleştirip polislerin yolunu kesti ve onlarla tartışmaya başladı. Aralarından omzunda altın sarısı rütbelere sahip bir polis, işinin yarıda kesilmesine çok öfkelenildi. Raceb'e bağırdı, elleriyle tehditkâr işaretler yaptı ve onu yana itmeye çalıştı. Raceb itirazlarının beni serbest bırakmalarını sağlamayacağını bile bile inatla yoldan çekilmeyi reddetti. Sonunda silahlarını üzerine çevirdiler, gözlerindeki ifadeden orada durmaya devam ederse onu vurmakta tereddüt etmeyecekleri anlaşılıyordu. Geri çekildi. Ona bana yardım etmenin bir yolunu bulur umuduyla baktım, ama kenarda sinirli ve çaresiz bir şekilde durdu. Bizi bekleyen polis cipine vardığımızda kalabalığın arasında gözden kaybettim onu.

Sıcaktı, ama sürekli titriyordum. Polislerden birine beni nereye götürdüklerini sordum. Cevap vermeye tenezzül etmedi. Boğazımın daraldığını hissettim. Bu hikâyenin sonunun iyi olmayacağını hissediyordum.

Polislerden biri beni kabaca üstü açık cipin içine doğru itti. İki yanıma oturdular, üçüncü de direksiyona geçti. Dar sahil yolunda yol aldık. Ay sakin denizi aydınlatıyordu. Sahil şeridinin bir yerinde yüzlerce gencin rengârenk ışıklar içinde müzikle dans ettiklerini, garip hareketler yaparak döndüklerini ve kumda yuvarlandıklarını gördüm. Bol alkol ve daha da çok uyuşturucu vardı, ama polislerin uyuşturucu satan ya da satılacak miktarı yanında bulunduran herhangi birini durdurduğunu görmedim. Bu da başıma gelenlerin iyi planlanmış bir planın parçası olduğu hissimi kuvvetlendirdi. Tuzağın iyi işlemesi için elden ele çok para geçmiş olmalıydı.

Yol birdenbire aşağı doğru indi. Sağımda sonunu göremediğim bir uçurum

vardı, solumda deniz. Önümüzde dikenli telle önü kapanmış bir kapı ve üzerinde de “Aguada Hapishanesi” yazan bir levha vardı. Kapıyı koruyan iki üniformalı polisi soluk bir ışık aydınlatıyordu. Cipten çıkmam emredildi ve ileri itildim. Önümde duran hapishaneye göz attım. Yoğun bir bitki örtüsüyle kaplı bir tepenin eteğinde beyaza boyanmış uzun binalar tek başına duran lambalarla aydınlatılmıştı. Denize kadar inen bir taş duvar gördüm. Tepedeki deniz fenerinin mavimsi ışığı başımın üzerinden yavaşça geçti, kayboldu ve yeniden ortaya çıktı.

İdare binasına benzeyen bir binaya sokuldum. Uzun bir koridorda ilerledik. Olayların daha da karmaşık bir hal almaya başladığını görünce korkudan titredim. Hindistan hakkında yeterince bilgim vardı, burada en düşünülmeyecek, en kötü şeylerin bile olabildiğini öğrenmiştim.

Kendimi eski birkaç büro mobilyası olan perişan görünümlü bir odada buldum. Bir polis komiseri telefonda uzun uzun konuşuyordu. Arada sırada bir bardaktan koyu, neredeyse siyah renkli bir çay içiyordu. Beni tutuklayan polisler masasına kokain torbasını koydular. Torbaya bir kere baktı ve sonra da daha önce benzerlerini çok görmüş gibi konuşmaya devam etti.

Ayakta durup bekledim. Yapabileceğim başka bir şey yoktu, sadece içine düştüğüm durumu düşünebilirdim. İyimser sonuçlara varmam zordu. Hindistan’da, İsrail’de, hatta dünyanın herhangi bir yerindeki bir mahkemede cebimde bulunan uyuşturucu torbasına kesin delil olarak bakılacağını biliyordum. Aynen bu tarz delillere dayanarak tutuklanan, mahkemeye verilen ve uzun hapis cezaları alan müvekkillerim vardı. Suçlu bulunursam, dünyanın en kötü hapishaneleri arasında bulunan Hint hapishanelerinden birinde uzun seneler yatmam gerekecekti. Böyle bir durumda oradan canlı çıkmama ihtimalim yüksekti. Çocuklarımı düşündüm. Annelerini kaybetmişlerdi, şimdi de babalarını kaybetmek üzereydiler. Kanımın çekildiğini hissettim. Bacaklarım titredi. Oradan uzakta olmak için neler vermezdim.

Geçen dakikalar bana saatler gibi geldi. Deniz tarafındaki pencereden içeri giren hafif meltem alnımdaki teri kuruttu. Deniz dalgalarının kumsaldaki sivri kayalıklara çarptığını duyuyordum. Sonunda komiser ahizeyi yerine koyup eliyle oturmamı işaret etti. Polislerden biri oturmamı çabuklaştırmak için eliyle sırtımdan itti.

Komiser masasının çekmecesinden bir pasaport çıkarıp bana uzattı.

“Bu sizin mi, beyefendi?”

Benim pasaportumdu. Onu en son oteldeki kasada bırakmıştım, şimdiyse karşımdaydı. Otele gidip kasayı açtıklarından şüphem kalmamıştı.

“Evet, dedim,” benim.”

Pasaportun sayfalarını çevirdi.

“Adınız Mihael Şamir,” dedi, “doğru mu?”

“Doğru.”

Pasaportumu bırakıp bana dalga geçer gibi bir bakışla baktı. Uzun bir yüzü, kendini belli eden elmacık kemikleri, kömür gibi siyah geriye taranmış ve fazlaca yağlanmış saçları vardı.

Küçük ve kötü bakışları olan gözleri vardı.

“Kafamı karıştırdın biraz,” dedi, “sen Mihael Şamir’sen, o zaman Steve Morgan da kim?”

Şimdi tuzağı bana kimin kurduğu ve beni tutuklamaları için polislere kimin rüşvet verdiği konusunda hiçbir şüphem kalmamıştı. Gökyüzü tarikatının gücünü ve etki alanını tahmin edememiştim.

“Açıklayabilirim,” dedim, ancak dinlemek istemediğini hissettim. Anlatmaya karar verdim ancak benim bu konuda konuşma isteğimi belirgin bir şekilde görmezden geldi.

“Bay Şamir,” dedi sesi sert ve otoriter, “bana hikâye anlatma. Sadece bir soruya cevap ver: Kendini Avustralya’dan avukat Steve Morgan olarak tanıttın mı?”

Yanıt vermedim.

Çekmecesinden hassas terazi çıkarıp uyuşturucuyu tarttı.

“Kendini kötü duruma soktun,” dedi, “hiç hoş olmayan bir duruma.”

Sigara yaktı.

“Siz de benim kadar biliyorsunuz ki,” dedim, “bu uyuşturucu beni hapse göndermek için yerleştirildi. Bu benden kurtulmanın bir yoluydu.”

Güldü.

“Hayal gücün çok kuvvetli beyefendi.”

“Ben İsraili bir avukatım,” diye sesimi yükselttim. “Uyuşturucu kullanmıyorum ve kesinlikle satmıyorum. Avukatımı görmek istiyorum.”

“Avukatın mahkemeyi suçsuz olduğuna inandırmakta zorlanacak,” dedi. Bana eziyet etmekten hoşlanıyordu. “Suçsuz biri Goa’da dolaşıp kendisini başka biriymiş gibi tanıtmaz, sahil partilerinde 104 gram saf kokainle dolaşmaz. Bana bunu özel kullanımın için yanında taşıdığını da söyleme.”

“Bu uyuşturucuyu hayatımda görmedim,” dedim.

Çekmecedan kahverengi bir kesekâğıdı çıkardı ve masaya silkti. Dolarlardı bunlar, benim param.

“Burada aşağı yukarı on bin dolar var,” dedi, “bunu oteldeki kasanda bulduk. Ne düşündüğümüzü biliyor musun? Bu parayı sahilde uyuşturucu satışından yaptığını.”

On bin dolar mı? Sadece on bin dolar mı? “Oteldeki kasamda çok daha fazla para vardı,” dedim. Komiser umursamaz bir biçimde omuzlarını silkti ve bir şey söylemedi. Bu hırsızlar tabii ki paranın gerisini ceplerine indirmişlerdi.

“Avukatım ve konsolosumla görüşmek istiyorum,” diye mırıldandım.

“Biz de suçunu itiraf etmeni istiyoruz,” diye yanıtladı Hintli.

“Avukatımın gelmesine izin vermek...”

Komiser sözlerimi sinir bozucu bir sineği kovalarmış gibi yarıda kesti.

“Beyefendi,” dedi, “bizi şu anda ilgilendiren tek şey sahilde uyuşturucu satmaya çalışırken yakalanmış olman. Bu çok ciddi bir suç. Uyuşturucu satıcılarını idam eden ülkeler var. Şanslısın ki biz bunu yapmayan gelişmiş bir ülkeyiz. Ancak bizim daha beter bir cezamız var. Bizde emin ol ölümden daha beter hapishaneler var. Orada en ağır hastalıkları kapar, yavaş yavaş, ısırap ve işkence çekerek ölürsün. Bu yüzden lütfen sana bir tavsiye vermeme izin ver: Suçu kabul et. Sana söz veriyorum suçu kabul edersen ben kendim yargıçtan sana karşı düşünceli davranmasını isteyeceğim. Suçunu itiraf etmen hapis cezandan birkaç yıl indirir, hayatta kalmanı sağlar.”

Üzerimde bu kadar ilkel bir numara denediği için neredeyse alındım. Tecrübeli bir avukat olduğumdan suçu kabul etmeye beni hiçbir sözün ikna edemeyeceğini tahmin etmeliydi. Ona aşağılarmış gibi baktım ve cevap vermedim.

Onu sinirlendirmeyi denemiřtim. Yüzü öfkeyle kırıştı. Bir an belki de onunla kapışmamalıydım diye düşündüm. Hintli polislerle gerekli bedeli ödemek yoluyla anlaşılabilceğini duymuştum. Belki de bu adam benden para bekliyordu?

“Bak,” dedim, “gel bu sorunu en kolay yoldan halledelim. Size paraya mal olduğumu biliyorum, beni buraya getirmek için vakit harcadınız. Size teklifim bulduğunuz paramı alın ve gitmeme izin verin. Konsolosum burada olduğumu öğrenince zaten beni bırakmak zorunda kalacaksınız...”

Komiser kendine güvenle gülümsedi.

“Konsolosun beni hiç etkilemez,” dedi, “bunun dışında da yaptığın teklif çirkin.”

Hem onun hem de polislerinin Gökyüzü tarikatından benden alabileceğinden çok daha fazla para aldığını anladım.

Tutuklandığımın hem konsolosa hem de avukatım Şankar Çandra’ya haber verilmesi isteğimi yineledim. Komiser avukatın adını duyunca hayretle ıslık çaldı.

“Bakıyorum en iyisini seçmişsin,” dedi, “bu da gerçekten büyük bir uyuşturucu satıcısı olduğunu ispatlıyor. Sadece büyük suçlular Çandra’yı tutacak kadar para yapabilirler.”

Bir şey eklemedi, oturmama izin verdi. Uzun geçen dakikalardan sonra sordu:

“Sana suçü itiraf konusunda düşünmen için vakit verdim. Yanıtın nedir?”

“İtiraf etmeye niyetim yok, eğer sorduğün buysa.”

Komiser bir kâğıda birkaç şey çiziktirdi ve başıyla polislere işaret etti. Polisler beni kollarımdan tuttular, yarı yürür yarı sürüklenir bir şekilde bir odaya götürdüler. Bu odada parmak izlerim alındı ve tutuklu numarasıyla birlikte resmim çekildi. Daha sonra beni karanlık bir hücreye atıp demir kapıyı kapattılar. Kapıda dönen anahtarı ve uzaklaşan adımları duydum.

Hücrede sanki bir bölük orada ihtiyacını gidermiş gibi korkunç bir koku vardı. Başım döndü ve midem bulandı. Korkunç bir çaresizlik içinde boğuluyordum.

Uzun bir süre hareket etmeden durdum, bilinmeyene doğru ilerlemekten korkuyordum. Küçük pencereden sadece koyu bir karanlık gözüktüyordu, bu karanlığı arada bir yukarıdaki deniz fenerinin ışığı kesintiye uğratiyordu. Hücrenin içinde hiçbir şey göremiyordum. Orada her türlü şeyin bulunabileceğini hayal ediyordum: pislikle dolu bir çukur, çürümüş insan kalıntıları, yerde dolaşan dev örümcekler. Korkunç bir bitkinlik hissettim, bacaklarım vücudumu taşıyamıyordu. Oturacak ya da yatacak bir yer bulmalıydım. Dikkatle duvarları ve etrafı elledim. Yatak yoktu, sadece acı idrar kokulu eski püskü yaylı bir şilte vardı. Ellerimi üzerinden geçirip boyutlarını anlamaya çalıştım. Oturabileceğim kadar büyüktü, ama üzerinde yatmaya karar versem tüm vücudum sığmazdı. Oturdum ve gözlerimi kırpmadım.

Hızla bundan sonraki adımlarımı düşünmeye başladım. Hukuksal açıdan durumum çok kötüydü. Üzerimde ticari miktarda uyuşturucu ve büyük miktarda nakit para bulunmuştu. Uyuşturucu satıcılarının faaliyet gösterdiği bir yerde yakalanmıştım ve yakalandığım anda kendim de uyuşturucu kullanmıştım. Söyleyeceğim hiçbir şey herhangi bir yargıcı haklı olduğuma inandıramazdı. Benden daha kuvvetli kişilerle, rüşvet verenler ve bu rüşveti alanlarla uğraştığımı hissediyordum. Tamamen onların elindeydim, olanları İsrail konsolosuna bildireceklerinin, isteğimi dinleyip Bombay'daki avukatımı arayacaklarının ya da tutukluluğumu uzatmak için beni bir yargıç önüne çıkartacaklarının hiçbir garantisi yoktu. Durumuma ne açıdan bakarsam bakayım aynı derecede ümitsizdi.

Avukatlık hayatımda gördüğüm hapis deneyimlerinden öğrendiğim şey hayatta kalmanın sırrının akıl sağlığını yerinde tutmak olduğuydu. Kendi kendime sakın olmayı, hayatta kalmayı, yıkılmamayı telkin etmeliydim.

Oradan çıkmak için her şeyi yapmalıydım.

Sonunda doğan günün zayıf ışığı hücreyi aydınlattı. Etrafıma baktım. Köşede büyük ihtimal uzun süredir yıkanmamış, ihtiyaç gidermeye yarayan pis kokulu teneke bir kova vardı. Yerler pislik içindeydi, rutubetli duvarların üzerine tutuklular adlarını ve son yirmi yıla ait tarihleri yazmışlardı. Tavandaki ampul deliğinde ampul yoktu, denize bakan parmaklıklı küçük pencerede de kapatılabilecek bir cam bulunmuyordu.

Şilteden zar zor kalktım. Vücudum profesyonel boksörlerin kullanıp attığı bir kum torbası gibi perişan haldeydi. Minik pencereye yaklaştım ve dışarı baktım.

Yanda kayalıklarla dolu bir sahil vardı, denizin dalgaları burada kırılıyordu. Balıkçılar bir taş atımı uzaklıkta ağ atıyorlardı, hızlı bir teknenin çektiği bir planöre tutunan adam içine özgürlük havasını çekiyordu, sanki bu dünyadaki en doğal şeydi. Daha düne kadar benim için de doğaldı.

Uzun bir süre orada durup, hücrenin felaket kokusundan kurtulmak için deniz kokusunu içime çektim. Sonunda hücreme doğru gelen ayak sesleri ve birbirine çarpan madeni sesler duydum. Şişman ve terli bir gardiyan kahvaltı içeren iki dolu kova taşıyordu. İçlerinden yarım bir hindistancevizinden yapılmış bir kepçeyle bir balık kuyruğu ve garip renkli pilav aldı, yanına kuru Hint ekmeği çapati ekleyerek teneke bir tabağa koydu ve tabağı parmaklıkların arkasından bana doğru itti. Yemeğe dokunmadım. Şu anda yemeğe hiç ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan beni buradan çıkarmasını bilecek biriydi, oradan uzaklaşmak için isteyecekleri her türlü miktarı vermeye hazırdım, ama yakın gelecekte oradan çıkma ihtimalim çok düşük hatta hiç yok gibiydi. Bana avukatımı ya da konsolosumu yalnızca cezaevi yetkilileri çağırabilirdi ve onlar da bunu yapmakta acele etmiyorlardı. Bu delikte bir tutuklunun en temel haklarına bile sahip değildim, kâbusun ne kadar süreceğini bilmiyordum, haber çocuklarıma gitmeden önce serbest kalabilmek için dua ettim.

Pencerenin yanında uzun süre durdum. Güneş doğdu, hücre hızla ısındı ve ısındıkça da koku daha da keskinleşti. Mayolu insanları, tatlı ve dondurma satan seyyar satıcıları ve hatıra fotoğrafı çektiren turistleri gördüm.

Gün yavaş geçti. İki kere daha yemek getirdiler, hiçbirine dokunmadım. Uzak hücrelerden gelen bağırışlar duydum ve yanımdaki hücrede birinin ağladığını. Sıcaktı ve durmadan akan terden üzerimdeki kıyafetler ekşi ekşi kokmaya başladı. Hücreye yemek tabağıyla birlikte getirilen teneke bardaktan biraz su içtim. Suyun tadı iğrençti ve kısa bir süre sonra korkunç bir karın ağrısıyla kıvranmaya başladım. Hata yaptığımı biliyordum. Ne olursa olsun o pis sudan içmemem gerekirdi. İshal oldum ve aralıksız olarak o pis kokulu kovayı kullandım. Kendimi pis, zavallı, hasta ve çaresiz hissediyordum.

Hapishane Hintlilerin hızıyla işliyordu, hiçbir şey acil değildi, her şey bekleyebilirdi, benim sorunlarım da. Onların açısından, bu hücrede ölsem umurlarında değildi, hatta belki de istedikleri buydu. Polis ve onlara rüşveti verenler açısından bu mükemmel bir çözümdü.

Bir sonraki gece de gözlerimi kırpamadım. Karanlığın hâkim olduğu saatleri ayakta durarak ya da oturarak geçirdim. Karnım ağrıyordu, yüzümde çıkmaya başlayan sakalım korkunç kaşınıyordu. Aç ve susuzdum. Ofra'yı, evliliğimizin ilk yıllarını ve daha sonra olanları düşündüm. Beni sevmiştii, iyi bir arkadaştı, beni hep dinlerdi, hep doğru zamanda doğru tavsiyeyi verirdi. Bense bunların değerini bilmemiştım. Nasıl bu kadar ilgisiz olabilmişim? Einav ve Dror'u da düşündüm. Onların her zamanki düzene dönmeye çalıştıklarını, annelerinin başına gelen felaketten kurtulmaya çalıştıklarını ve bana ne olduğunu merak ettiklerini hayal ettim. Birkaç gündür onları aramamıştım. Hücreden onları aramama izin vermelerine imkân yoktu.

Sabah olduğunda gardiyan hücremin kapısını açtı ve kendisiyle gelmemi işaret etti. İyi bir şey olduğunu, polisin bana uzun süre eziyet edemeyeceğini anladığını umdum. Gardiyan beni tutuklandığım gece karşılayan komiserin odasına soktu. Yüzünde iyi haberler olduğunu gösterecek bir işaret aradım, ama bulamadım. Bana oturmamı bile teklif etmedi.

“Evet Bay Şamir,” dedi komiser beni inceleyerek, pislik içindeki görünüşümden memnun gibiydi. “Şifa yurdumuzu nasıl buldun?”

Yanıtlamadım.

Kokladı ve iğrenirmiş gibi bir ifade takındı.

“Kokuyorsun Bay Şamir. İyi bir duşu ihtiyacın var.”

Susmaya devam ettim.

“Sana teklifimi düşündün herhalde?”

“Düşündüm.”

“Ve itiraf etmeye karar verdin mi?”

“Hayır,” dedim, “itiraf etmiyorum.”

“Büyük hata yapıyorsun,” dedi komiser. “Senden bu itirafı alma yollarımız var, sana tavsiyem bizi bunları yapmaya zorlama.”

Uzun bir süre yanıtlımı bekledi. Daha sonra hızla ayağa kalktı ve gardiyanlara işaret etti. Odadan çıktık, ama hücreme gitmedik. Dik merdivenlerden inip küçük bir hücrenin yanında durduk. Burada da o korkunç pislik, rutubet ve ter kokusundan nefes alınamıyordu. Hücrede yerde hareketsiz yatan birini gördük. Adamın ölü mü diri mi olduğunu anlayamadım. Polislerden biri hücrenin kapısını açıp adamın kaburga kemiklerine tekme attı. Kırılan kemik seslerini duyduğumdan emindim, ama adam hareket etmedi. Polis eğilip adamın başını kaldırdı. Gözleri kapalıydı, polis kulaklarını adamın burnuna ve ağzına yaklaştırdı. Bir süre sessizce dinledi, bu sırada biz de ayakta durup sonucu bekliyorduk. Sonunda polis elini çekince adamın başı yosunlu zemine düştü.

“Ölmüş,” dedi ve gözlerini üstüne çevirip talimat bekledi.

“Çıkarın buradan,” dedi komiser.

Polis eğildi, cesedi bacaklarından tuttu ve merdivenlerden yukarı sürükledi. Ceset her basamakta bir çöp torbası gibi darbe alıyordu.

Komiser bana ciddi bir ifadeyle bakıp konuştu:

“Şimdi sana itiraf edip hafif bir ceza almanı tavsiye etmemin nedenini anlıyor musun? Sana söyledim, Hindistan cezaevlerinde geçen her gün hayatta kalma şansını azaltır. Buradan canlı çıkamayan birini kendi gözlerinle gördün. Unutma bunu.”

Beni ölü adamın hücreğine soktu. İki dev örümcek bize parlak gözleriyle baktılar ve hareket etmediler. Tutuklu olduğum hücrenin yarısı büyüklüğündeydi bu hücre. Penceresi garip bir şekilde duvarın alt kısmında, yere yakındı, neredeyse suya değiyordu.

“Burası bizim tecrit hücremiz,” dedi komiser iğrenç bir gülümsemeye,

“gelgit olduđunda su dođrudan içeri girer. Şanslıysan taşaklarına kadar gelir, değilsen başının üstüne kadar çıkar... Buraya giren herkes, kendisini çıkarmamız için her şeyi yapmaya hazırdır, inan bana.”

Çıktı, kapıyı kapattı ve beni içeride bıraktı. Su damlaları hücrenin penceresinden içeri girip kıyafetlerimi ıslatıyordu. Komiser hücrenin dışında uzun bir süre durup, her büyük dalganın kayalara çarpmasıyla içeri giren suyun beni iliklerime kadar ıslatmasını seyretti. Korkudan titriyordum. Böyle hücreleri sadece korku filmlerinde görmüştüm.

Beni seyreden komiser ve polislerin ifadesi umursamaz ve soğuktu. Burada ölsem hiçbirinin umurunda olmayacağı belliydi.

Su durmadan yükseliyordu. Komiser kapıyı açtı.

“Teklifim hakkında ne düşünüyorsun?”

Verebileceğim tek yanıt vardı. Bunun onu sinirlendireceğini, hayatımı tehlikeye atacağını biliyordum ama tehditlerine teslim olamazdım.

“Yapmadığım bir şeyi itiraf etmeye niyetim yok,” dedim.

“Okey,” diyerek gülümsedi, “sen inat ediyorsun, ben inat ediyorum, bakalım kim kazanacak?”

Polislere işaret etti. Polisler beni tecrit odasından çıkardılar ve kollarımı tutarak hücreme dođru sürüklediler.

Hücrenin kapısı arkamdan kilitlendi. Düşünecek bol vaktim vardı, ama düşüncelerim beni hiçbir yere götürmüyordu. Beni yeniden tecrit hücreğine götürüp orada bırakmayı gerçekten düşünüyorlar mıydı yoksa bu sadece bir tehdit miydi, bilmiyordum. Avukatım ve İsrail konsolosuyla buluşma isteğim konusunda beni daha ne kadar süre oyalayacaklarını bilmiyordum. Her şey onlara bađlıydı ve ne yapacakları hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Kendimi bildim bileli beni sinirlendiren, Hintli komiserin konuştuğundan çok daha az tehditkâr bir tonda konuşan polislere karşı savaşıştım. Kontrol edemediğim durumlardan nefret ederdim, o anda başıma gelenlerden nefret ediyordum. Bir an önce bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyordum. Zamanın aleyhime işlediğini biliyordum. Zihnimi savaşa hazırladım ve beynimi bu savaşı kazanmanın yolunu bulması için zorladım.

Akşama doğru hücrenin kilidinde bir anahtar sesi duyuldu. Şişman gardiyan eliyle dışarı çıkmamı işaret etti.

“Ziyaretçin var,” dedi.

İnanamıyordum. Kim olduklarını sorduğumda gardiyan bilmediğini söyledi. Hücrelerin arasından dar bir koridor boyunca ilerleyip bahçeye çıktık. Gardiyan ziyaretçi bölmesinin kapısını açtı. Ziyaretçileri tutuklulardan ayırmak için parmaklık olmadığını fark ettim, ama gardiyanlar salonda dolaşıp olanları izliyorlardı.

Tavandaki pervaneler yavaşça dönüp içerideki ağır sıcaklığı dağıtmaya çalışıyorlardı. Aynı cezaevinde bulunduğum esirleri ilk defa görüyordum. Çoğu Hintliydi, ama aralarında Avrupalı görünümlü birkaç genç de vardı.

Avukatım Şankar Çandra ve tanımadığım bir adam beni bekliyorlardı. Tanımadığım adam kendisini İsrail’in Bombay’daki konsolosu olarak tanıttı. Sabahın erken saatlerinde tutuklandığımı duyduklarını ve hemen beni görmeye geldiklerini anlattılar. İki de mükemmel takım elbiseler gitmişlerdi; hafif ve erkeksi parfüm kokuları saçıyorlardı. Pis ve bakımsız halimle karşılarına oturmaya utandım. Gözlerindeki acıyan bakışlarından nefret ediyordum.

Soğuk içecek şişeleri ve taze meyvelerle dolu bir torba getirmişlerdi. Müteşekkirdim. Tutuklanma haberimin kalın başlıklarla verildiği öğlen gazetelerini de getirmişlerdi. Goa gazetesinde bu neredeyse manşetti. “Tanınmış İsraili avukat Vagator sahilinde büyük miktarda uyuşturucu ticareti yaptığı şüphesiyle tutuklandı.” Haberin içinde üzerimde bulunan uyuşturucu, yanımdaki büyük miktarda para, sahte kimlik ve sahildeki tutuklamayla ilgili bilgiler vardı.

Konsolosa ev numaralarımı yazdım ve o akşam evimi arayıp, haberler İsrail basınında çıkmadan önce onları yatıştırmasını istedim. Bunu yapacağına söz verdi.

Şankar Çandra rahatsız ve huzursuzdu. Duyduklarının onu çok şaşırttığını ve tüm hikâyeyi duymak istediğini söyledi. Olanları detaylarıyla anlattım ve aşramdakilerin işlerine engel olmamam için tuzak kurup seneler sürecektir bir hapis cezası almamı sağlamaya çalıştıklarından şüphe ettiğimi söyledim. Hemen kefalet karşılığı serbest bırakılmam ve tüm suçlamaların düşürülmesi için başvuruda bulunulmasını ve aynı zamanda Hindistan Dışişleri

Bakanlığı'nın da konuyla ilgilenmesini istediğimi söyledim.

Şankar Çandra defterine notlar aldı. Önce konsolosun konuşmasına izin verdi. Konsolos taziyelerini sundu ve olanları hemen Kudüs'teki Dışişleri Bakanlığı'na haber vereceğini söyledi. Bakanlığın hızlı hareket edeceğinden emindi. Herhalde Hindistan'da hapse giren ilk İsrailli olmadığımı ve daha önce de benzer davalara baktığını tahmin ettiğimi söyledim. Tahminlerimi doğruladı.

“Tecrübenize dayanarak,” dedim, “diplomatik eylemin benim hemen serbest bırakılmamda etkili olabileceğini söyleyebilir misiniz?”

Konsolos utanmıştı. Bana vermeye çalıştığı kötü haberi daha nazık bir şekilde kelimelere dökmeye çalıştığını fark ettim.

“Bakın Bay Şamir,” dedi sessiz ve kibar bir sesle, “Hindistan'ın İsrail'le diplomatik ilişkileri var, ama bu sizi delilleri kontrol etmeden serbest bırakacakları anlamına gelmez.”

“Yani uzun sürebilir.” Hemen eyleme geçilmesini istiyordum, bürokratik ayak sürümelerle uğraşmayı değil.

“Bu işler hep biraz zaman alır,” dedi. “Tabii ki İsrail Konsolosluğu bu süre boyunca hayatınızı kolaylaştırmak için her şeyi yapacak.” Beni belki de tecrit odasına koymaktan kurtarabileceklerdi, ama cezaevinden kısa sürede çıkmamı sağlayamayacaklardı.

Bombaylı avukat sabırla sırasının gelmesini bekledi. Ziyaretinden önce beni sorgulayan komiserle konuştuğunu ve Vagator sahilinde tutuklanmamın aldıkları isimsiz bir ihbar sonucunda gerçekleştiğini öğrendiğini anlattı. Mesajda sahile partiye gelen gençlere uyuşturucu satmakla meşgul olduğum söyleniyordu.

“Yalan söylüyor,” diye itiraz ettim. “Hem o, hem de ben bu bilgiyi polise kimin verdiğini biliyoruz, tutuklanmam için birilerinin çok para verdiğini biliyoruz.” Şankar Çandra iç geçirdi.

“Ben tabii ki size inanıyorum Bay Şamir,” dedi, “ancak siz de benim gibi buradaki sorunun küçük olmadığını biliyorsunuz. Her şeyden önce kimin polise haber verdiğini, tuzağı kimin kurduğunu ispatlayamayız...” Konuşmaya devam etti, ama sözleri havaya karıştı. Onu yarı kulakla dinliyordum. Bana ne diyeceğini çok iyi biliyordum: Burada tuzak olduğunu gösteren bir delil yoktu, ama uyuşturucu sattığımı gösteren delil vardı.

Bunların hiçbirini duymak istemiyordum, bilmek istediğim tek şey beni bu kötü şakadan kurtarabilecek hukuki bir süreç olup olmadığıydı. Çandra şimdi yüksek mahkemeye başvurup yanlış tutuklamadan dolayı serbest bırakılmamın istenmesinden bahsediyordu.

“Bu işe yarar mı?” diye sordum.

“Savunmanın tek amacı olmalı – şüphe yaratmak,” dedi, “size oynadıkları oyunun mantıklı olmadığını, İsrail’de başarılı ve güvenilir bir avukatın özellikle Goa’ya gelip uyuşturucu satmaya çalışmasının inandırıcı olmadığını savunmak gerekir...”

“Ya buna karşılık sahte isim verdiğimi söylerlerse? Buna dayanarak saklayacak bir şeyim olduğunu söylemeyecekler mi?”

İşini özellikle zorlaştırıyordum. Böyle bir savın ortaya çıkabileceği konusunda bana katıldı. Durumumun kolay olmadığını kabul etti, ama şirketi daha önce de benzer durumlarda kalan müşterilerini temsil etmişti, bu sefer de mahkemeyi haklı olduğuma ikna etmenin mümkün olabileceğini düşünüyordu. Konuştuğunda kullandığı ses tonu ve yuvaları içinde dönüp duran gözleri bunun zor olacağını düşündüğünü belli ediyordu. Hint mahkemelerinde polisin değil de benim haklı olduğumu ispatlamak zor, çok zor olacaktı.

Ancak bu, arkasından gelecek sürprizin sadece habercisiydi. Çandra benimle yalnız konuşmak istedi. Konsolos bir köşeye geçti ve Hintli yanıma yaklaşarak endişeli bir sesle konuştu:

“Bay Şamir, eminim ki iyi niyetimden şüpheniz yoktur. Bombay’daki ofisime geldiğinizde işi üzerime almayı kabul ettim, polisten haber alır almaz buraya geldim. Ancak ilk incelemeden sonra bana öyle geliyor ki sizin davanıza kişisel olarak ben bakamayacağım...”

İyi duyamadığımı sandım.

“Lütfen söylediklerinizi tekrar edin,” dedim.

Aynı şeyleri tekrarladı.

“Biliyorum,” dedi, “size bunu şu anda, özellikle bu şartlar altında söylemem haksızlık, ama şirketteki işler son günlerde çok yoğunlaştı. Üzgünüm, ama şu anda, sizin ihtiyacınız olan hukuksal savaşa kendimi veremeyeceğim... Tutuklanışınız benzeri olmayan şekilde karmaşık bir

durum, karmaşık ve zorlu bir çalışma gerektiriyor ve ben de söylediğim gibi bunu üzerime alamayacağım. Bunun yanında, size başka birini tavsiye etmek isterim, Bombay'daki ofisimde bizimle çalışan enerjik bir genç. Eminim size yardımcı olmak için elinden geleni yapacaktır..”

Söylediğini, daha doğrusu söylemediğini çok iyi anlamıştım. Davama bakmak istemiyordu, çünkü kaybedeceğinden emindi, bunun siciline girmesini istemiyordu.

Öfkeden kuduruyordum, ama hepsini içime attım. Seçeneğim yoktu. Yardıma ihtiyacım vardı, bu ünlü Çandra'dan değil de başka bir yerden gelecek bile olsa. Çandra'nın onun yerini alacak kişiye yapılacak başvurular konusunda yol göstermesini kararlaştırdık, aynı zamanda konsolos da Dışişleri Bakanlığı yoluyla harekete geçecekti.

Kalkıp gittiklerinde yalnız kaldım, aklımda hiçbir düşünce yoktu. İçinde bulunduğum ve bir an önce şu ya da bu şekilde kurtulmaya çalıştığım durum şu anda bana boynuma vurulan ve gittikçe ağırlaşan bir taş gibi geliyordu. Bunu düşünmek istemiyordum. Einav ve Dror'u düşünmek istiyordum. Onlara duyduğum özlem acı veriyordu. Konsolosun onları bir an önce arayıp sakinleştireceğini umuyordum.

Gardiyan düşüncelerimi yarıda kesti. Ziyaretçi salonu boşalmıştı. Oturduğum iskemleden yavaşça, hasta bir ihtiyar gibi kalktım. Ziyaretçi binasından çıktık ve koğuşların olduğu binalara giden yolda yürüdük. Yolun yanında üç genç yatıyordu, gözleri çılgıncasına açıktı, vücutları korkunç bir şekilde sarsılıyor, ağızlarından beyaz köpükler saçılıyordu. Yanlarında duran üç polis ağızları açık gülüyordu. Felaket bir görüntüydü.

Adımlarımı yavaşlattım. Bir şeyler yapmak, yardım istemek, onları kurtarmaya çalışmak zorunda olduğumu hissettim.

“Yürümeye devam et,” diye iteledi beni gardiyan. “Seni ilgilendirmez bu.”

“Görmüyor musun?” dedim panikle, “bu insanlar ölmek üzere, neden kimse doktor çağırıyor?”

Gardiyan surat astı.

“Hak ediyorlar,” dedi, “kaçmaya çalıştılar.”

Kaçmak mı? Bu olasılığı neden daha önce düşünmemiştim? Bu insanlar denediyse buradan bir kaçış yolu olmalıydı. İlk görüşte Aguada Hapishanesi’nin bu amaçla inşa edilmediğini anlamıştım. Daha çok denizden gelen istilacıları uzak tutmaya yarayan bir kaleye benziyordu. Suyu inen duvarda hâlâ atış noktalarında duran eski toplar duruyordu. Cezaevi dik bir tepenin eteğindeydi, tepenin doruğunda küçük bir kilise ve yanındaki denizin kayalık olduğu gösteren bir deniz feneri vardı.

“Kaçarlarken mi yakaladınız?” diye sordum.

Kahkaha attı.

“Biz değil, işimizi kobra yılanları yaptı. Gençleri bulduğumuzda yılanlar onları ısırılmıştı, zehir vücutlarına yayılmıştı, orada yatmış durmaksızın titriyorlardı...”

Cezaevinin üzerinde bulunduğu yamacın yukarılarına doğru kaçtıklarını söyledi.

“Bu yolla kaçan herkes,” dedi tehditkâr bir tonla, “sonunda tepede ölü bulunuyor. Burası papaya, hindistancevizi ve sık çalı örtüsüyle sana güvenli gibi gözükebilir, ama seni aldatmasın bu görüntü. Tüm tepe zehirli kobra kayıyor, buradan canlı çıkmanın yolu yok.”

“Bu insanların ölmesini istiyorsunuz, değil mi?” dedim. “Onlara özellikle tıbbi yardımda bulunmuyorsunuz.”

“Sen akıllı bir adamsın,” dedi göz kırparak, “olayı hemen kavradın.”

Hücrede şilte parçasının üzerine oturup avukatın ve konsolosun getirdiği mango suyunu içtim. Yavaş yavaş içtim, bu zevkin çabuk bitmesini istemiyordum. Hayatımdaki tek umut ışığının bu şişedeki tatlı içecek olduğunu düşündükçe neredeyse ağladım. Kaçma şansımı, tepedeki hindistancevizi ve papaya ağaçları arasında gezinen yılanları düşündüm. Hayal kurmaya başladım. Bitki örtüsünün içinde hızlı bir şekilde koştuğumu, birkaç yerden birden yılanların üstüme saldırdığını, vücuduma sarılıp her yanıma ısırıklarını aklımda canlandırdım. Birdenbire başka bir yılan geldi aklıma, tecavüz zanlısı Şimon Litani’nin göğsündeki yılan resmi. Duruşmadan bu yana seneler geçmiş gibiydi. Eskiden hayatımı dolduran şeyleri ne çabuk unutmuştum.

Meyve suyunun son damlası da boğazımdan aşağı indi. Şişeyi emdim ve hücrenin köşesine fırlattım. Meyveyle dolu torbayı karıştırdım. İçinde muz ve portakallar vardı, bu tam bir hazineydi. Hepsini bir oturuşta bitirmekten kendimi alabilirsem bu zevki birkaç gün daha uzatabileceğimi düşündüm. Önce ne yiyeceğimi düşündüm, portakal mı, muz mu?.. Birdenbire beni yerimden zıplatıp ayağa kalkmama neden olan bir şey duydum. İbranice şarkılar. Biri karşımdaki hücrede İbranice şarkı söylüyordu.

Parmaklıklara yaklaşıp kim olduğunu sordum.

“Adım Dor,” dedi genç bir çocuk, “senin adın ne?”

Söyledim.

“Ne için tutukladılar?”

“Uyuşturucu,” dedim, “uyuşturucu ticareti yaptığımı iddia ediyorlar.”

“Senin yaşında bunu yapan fazla kişi yok.”

“Hiçbir şey yapmadım,” aynı şeyleri sürekli tekrar ettiğimi hissediyordum, “bana komplo kurdular.”

“Onlar için hiçbir şey ifade etmez bu,” dedi konuda uzman biri havasıyla, “tutuklanan herkes aynı şeyi söylüyor. Ne kadar buldular?”

“Yüz gramdan biraz fazla kokain.”

Şaşkınlıkla ıslık çaldı.

“Bende otuz gramdan fazla haşış buldular,” dedi, “tam satmaya çalışırken yakaladılar.” Birçok genç yolcunun aynı şeyi yaptığını da ekledi, uyuşturucuyu yetiştirildiği kuzey bölgelerinden ucuza almış ve tatilinin geri kalanına para sağlayabilmek amacıyla kârını koyup güneyde satmıştı.

“Ne kadar süredir bu hapishanedesin?” diye sordum.

“Altı ay.”

“Konsolos sana da geldi mi?”

“Geldi, ama hiçbir şey yapamadı. Hintliler beni mahkemeye vermeye kararlılar.”

“Ne zaman duruşman?”

“İki gün sonra.”

Cezaevindeki şartlardan şikâyet etti, korkunç bir mide zehirlenmesi geçirdiğini, on kilo verdiğini ve rüşvet vermeden burada hayatta kalmasının imkânsız olduğunu anlattı. Annesi avukat ücreti ve yargıçlara yakın olduğunu iddia eden kişilere rüşvet olarak binlerce dolar harcamıştı. En büyük umudu hafif bir ceza almak ve Goa’dakinden de kötü olan Bombay’daki cezaevine gönderilmemektir.

Gardiyan parmaklıkların arasından akşam yemeğini itti.

“Dokunma sakın,” dedi Dor, “annem dün buradaydı, bana yiyecek birkaç şey getirdi.” Bana büyük ve iştah kabartan bir sandviç attı. Elimi parmaklıklardan uzatıp aldım. Ona birkaç portakal fırlattım.

“Buradan kaçmak istedim,” dedi, “ama pasaportum poliste, pasaportum olmadan Hindistan’dan kaçamam.”

Biraz konuştuk. Hindistan’ın kendisinde büyük bir heyecan uyandırdığını, bu heyecanın aylar sonra bile geçmediğini anlattı. Dar ve bozuk yollarda giden eski otobüslerin içinde günler ve geceler boyu zıplayarak dolaşmış, onlarca saat tıklım tıklım trenlerde bulunmuş, değişik aşramlarda meditasyon yapmış, Pune’de bir şifa kursuna katılmış ve dev sahil partilerine katılmak üzere Goa’ya gelmişti. Orada da tutuklanmıştı.

Ona annesiyle tanıştığımı ve kadının yavrusunu korumaya çalışan bir kaplan gibi savaştığını anlattım. Acıyla, “Onu ne kadar sevdiğimi ancak tutuklandıktan sonra anladım,” dedi.

Ertesi gün bir ziyaretçimin daha olduğunu söylediler. Bu sefer de kim olduğunu söylemediler. Bu avukat ya da konsolos olamazdı. Beni kimin ziyaret edebileceğini tahmin edemiyordum. Ziyaretçi odasına gittiğimde beni köşede, Tanrı'nın gönderdiği bir hediye gibi bekliyordu. Onu gördüğüme sevinmiştim.

“Raceb!” diye seslendim, “hiç gereği yoktu...”

Utangaç bir şekilde gülümsedi.

“Seni tabii ki ziyaret edecektim,” dedi, “ama buraya giriş izniyle ilgili biraz sorun çıkardılar, o yüzden iki gün sürdü.”

Tutuklandığımdan beri geceleri uyuyamadığını anlattı. Beni komploya düşürdüklerinden o da emindi. Yüksek sesle konuşmak zorunda kalmamak için başını bana doğru eğdi.

“Sorguladılar mı?”

“Evet.”

“Suçunu itiraf ettin mi?”

“Hayır.”

“Çok iyi yaptın.”

Avukatımın ve konsolosun beni bir gün önce ziyaret ettiklerinden bahsettim.

“Ne dediler?” diye sordu. “Seni duruşmaya kadar serbest bırakma ihtimalleri var mı?”

“Emin değiller.”

“İnan bana,” dedi Raceb, “birileri polise bu işi yaptırmak için çok para vermiş olmalı. Hiçbir İsrail konsolosu ya da avukat seni bırakmaya ikna edemez onları şimdi.”

Bir an durdu, söylediklerini anladığımdan emin olmak için.

“En iyi ihtimalle, hakkında suç bildirisi yapılana kadar burada aylarca kalırsın. Şanslıysan duruşmada bir iki yıl alırsın, şanslı değilsen...” Devam etmedi.

Her şey açık ve basitti. Benim de düşündüğüm buydu. Hiçbir hukuki ya da diplomatik girişim mucizevi bir şekilde dosyanın kapanmasına neden

olmayacaktı.

“Cezaevinde kalamazsın,” dedi Raceb, “burası sana göre değil, Hintli tutuklular için bile kâbus burası. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalısın, bunu söylerken de normal yollardan bahsetmiyorum.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Kaçmayı düşündün mü?”

Kalbimin hızla çarpmasına neden olmuştu.

“Bir iki saniyeliğine düşündüm. İmkânsız gibi gözüküyor.”

“İnanırsan her şey mümkün. Buradan kaçmaya çalışan ilk kişi sen olmayacaksın. Başarısız olanlar oldu, ama bunun yanında özgürlüklerine kavuşup dışarıda yaşamayı becerenler de oldu. Sana yardım ederim.”

Raceb’e cezaevinin bahçesinde can çekişen gençlerden bahsettiğimde üzüntüyle başını eğdi.

“Bölgeyi tanımayan,” dedi, “buradan kaçmak için tutuklu olduğu hücreden çıkınca tepeye tırmanmanın yeterli olduğunu düşünür. Doğrusu bu şekilde kaçabilme olasılığı sıfır. Söylentiye göre polis yılanları oraya mahsus dağıtmış, çoğalıp, bitki örtüsünü geçmeye çalışan herkesi ısırırsınlar diye.”

Raceb daha iyi kaçış yolları olduğunu söyledi. Gardiyan görüşmenin bitmek üzere olduğunu söyledi.

“Param onlarda,” dedim, “pasaportum onlarda, sınır kapılarını tutup beni yakalayana kadar rahat etmezler.”

“Okey,” dedi gülümseyerek, “seçim senin. Burada kalabilirsin.”

“Biliyorum.”

Raceb yerinden kalktı.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Temiz yiyecek,” dedim, “ve mümkünse içecek.”

Onun ziyaretçi odasından çıkışını seyrettim. Kaçma seçeneği çekiciydi, ama bahçede gördüklerimden sonra bunu nasıl yapabileceğimi düşünemiyordum. Kaçmak birdenbire bana fazla kahramanca, fazla tehlikeli geldi, fazla yaşlıydım, bana göre değildi bu seçenek.

Ertesi gün kapım açıldı ve iki polis beni alıp alt kattaki işkence odasına götürdüler. Oraya vardığımızda su koridorda ve hücrede yükselmişti bile. Gelgit başlamıştı.

Polisler suya basıp küfrettiler. Hücreye atıldım, kapı arkamdan kapandı, polisler çekip gittiler. Yalnız kaldım. Su ayak bileğime kadar geliyordu ve durmadan yükseliyordu. Kendimi sadece biraz ıslanacağıma, suyun tüm hücreyi doldurmasına imkân olmadığına ve beni orada bırakıp ölmeme izin vermeyeceklerine inandırmaya çalıştım.

Bir fare cesedi yakınlarımda su üstünde yüzüyordu. Hücrenin öbür ucuna kaçtım ve suyun içine kustum. Hiç bu kadar düşen bir kişiyle karşılaşmamıştım. Hayatımda böyle bir şeyin başıma geleceğini düşünmemiştim, ama gelmişti ve gerçektir. Sesimin çıktığı kadar bağırdım. Beni oradan çıkarmalarını istiyordum. Ödeyeceğim bedeli düşünmek istemiyordum, bu korkunçluğun dışında olmak istiyordum. Kendi hücrem o anda bana dünyanın en güzel yeri gibi geliyordu.

Bağırışlarıma kimseden cevap gelmedi. Su omzuma geliyordu. Biraz sonra tavana kadar gelecekti ve oradan çıkamayacak, boğulacaktım. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu, o hücreden nasıl çıkabileceğimi bilmiyordum. Sesimin hızla su dolmakta olan hücrenin ıslak duvarlarında yankılandığını duydum. Su çeneme gelince dudaklarımı sıkıca kapadım. Gözlerimi kapadım...

Biri vücudumu salladı ve uyandım. İşkence odasında bir su birikintisinin içinde yatıyordum. Bitkindim, yeniden kusmak istedim. Polis komiseri tepemde duruyordu.

“Şanslıymışsın,” dedi, “bugün gelgit her zamankinden kısa sürdü. Anlaşılan bayıldın.” Gülümsedi. “Dersini öğrendiğinden eminim. Şimdi seni hücrene götürelim, biraz kendine gelince itirafından bahsederiz, tamam mı?”

Başımınla onayladım.

Raceb öğleden sonra geldi. Bana meyve ve içme suyu getirmişti. Görüntüm ve işkence odasında olanları anlatışım onu durumumun çok kötü olduğuna ikna etti. Endişelenmişti ve bunu saklamıyordu.

“Çaren yok,” dedi, “hep bunu düşündüm. Seni bu adamlarla bağlantılı yargıçların merhametine bırakamayız. Buradan çıkman lazım, hem de bu gece.”

Tereddüt ettim. Zayıf düşmüştüm, çökmüştüm, uyumak istiyordum.

“Kaybedecek vaktimiz yok,” dedi Raceb, “Aguarda Hapishanesi ilkel bir cezaevi. Kaçmak nispeten kolay. Unutma ki seni daha iyi korunan bir cezaevine gönderebilirler ya da yeniden tecrit odasına sokabilirler, o zaman da özgürlüğüne kavuşma ihtimalin sıfır olur.”

Gardiyanın bize bakıp bakmadığını kontrol etti ve elime madeni bir şey sıkıştırdı.

“Geceleri,” dedi, “her koridorda yalnız bir gardiyan var. Sana verdiğim küçük aleti kullanarak onu etkisiz hale getirmen gerekiyor. Çok sorun olmasa gerekir.” Cezaevinin günlük programıyla ilgili bilgiyi nereden edindiğini sordum kendi kendime.

“İyi dinle,” diye ekledi. “Bekçiyi etkisiz hale getirdikten sonra, bahçeye çık, sağa doğru git, çit boyunca. Orada araziye aydınlatan ışıklar var. Emin olmak için az ışıklandırılmış bir yer bul, çite tırman, dikenli telde kendini yaralamamaya dikkat et ve aşağı atla. Yüzmeyi biliyor musun?”

Kekeleyerek evet dedim. Bunu yapacağıma inanamıyordum.

“Harika,” dedi Raceb. “Atladıktan sonra sağa doğru yüz, bunu iyi hatırla, yalnız sağ tarafa. Kale boyunca yüz, ta ki en son binaya gelene kadar. Bir iki dakika sonra sağ tarafında büyük bir otel göreceksin. Bu Taj Fort Aguada Oteli, beş yıldızlı, zenginlerin uğrak yeri. Otelin sahiline gel ve binaya doğru yürü. Yolda bir patikayı geçeceksin, hemen arkasında da otele giden merdivenler var. Seni o yolun üstünde bekleyeceğim, tamam mı?”

Hâlâ tereddüt ediyordum. Hapishaneden kaçacak cesaretimin ve gücümün olacağından hâlâ emin değildim.

“Benden çok şey bekliyorsun,” dedim, “bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum.”

“Eminim yapabilirsin,” dedi Raceb cesaret verici bir ses tonuyla. “Yoksa olacakları düşün, çok daha beter.”

Ona cezaevi müdürünün paramı ve pasaportumu elinde tuttuğunu ve bunları unutmam gerekeceğini söyledim. “Onlar olmadan,” dedim, “hiç şansım yok.”

“Bana kalırsa,” diye yanıtladı, “burada kalırsan da şansın yok. Aradaki fark dışarıda hayatta kalmanı sağlayacak başka yollar var, burada hiçbir şey yok.”

Ona uzun uzun baktım.

“Raceb, neden benim için bu kadar şey yapıyorsun?”

“Çok çeken herkes için yapardım bunu,” dedi, “ve bence sen de çok çektin.”

Bana şans dileyip ayrıldı. Hücreme döndüğümde avucumu ilk defa açıp Raceb’in bana vermiş olduğu şeye baktım. Savunma için kullanılan göz yaşartıcı gaz kutusuydu.

Akşama kadar endişeli ve heyecanlı bir şekilde bekledim. Karanlık olduğunda gardiyan akşam yemeğini dağıttı ve dönüp koridorun sonundaki yerine oturdu. Raceb’in bana getirdiği meyvelerden bir muz ve bir armut yedim. Hücrelerdeki gürültü yavaş yavaş azaldı. Cezaevi gece sessizliğine büründü. Gardiyana doğru baktım. Bankta oturmuş, başını eğmiş uyukluyordu. Dizlerimin titrediğini hissettim. Kalbim binlerce çekiç gibi çarpıyordu. Bu gece kaçmayı beceremezsem kaderimin yıllarca hapiste kalmak olacağını biliyordum. Elimle spreyi okşadım ve cesaretimi topladım.

“Gardiyan,” diye bağırdım tüm gücümle, “Gardiyan!”

Yere yattım ve aynı şekilde bağırmaya devam ettim. Sonunda sürünen ayak sesleri duydum ve gardiyanın yüzü parmaklıkların arasında göründü.

“Felaket hissediyorum,” diye inledim, “sanırım öleceğim.”

Bir anlığına tereddüt etti. Sanırım hastabakıcıyı çağırmakla önce olayın ne olduğunu anlamaya çalışmak arasında tereddüt etti. Başka birini çağırıyorsa kaçma planım başlamadan biterdi. Ama kimseyi çağırmadı, parmaklıkları kapıyı açıp üzerime eğildi. Aynı anda spreyi çıkarıp yüzüne sıktım. Keskin bir cıglık attı ve iki elini yüzüne götürdü. Tüm bunlar sanki başkasının başına geliyordu, sanki hayal görüyordum. Ancak gardiyan inledi ve hayatımı kurtarmak için devam etmeye mecbur olduğumu anladım. Gömleğimi çıkardım, ellerini çekip bağladım. Kıvrınarak kurtulmaya çalıştı.

“Bağırırsan,” dedim kararlı bir sesle, “seni kör ederim.”

Anahtarları aldım, hücreyi kilitledim ve anahtar destesini Dor’un hücreğine doğru fırlattım.

“Kaçtığına inanamıyorum,” dedi Dor, “aferin Şamir.”

“On dakika bekle,” diye bağırdım, “sonra hücremi aç, gardiyanı kurtar ve

yardım iste. Seni kaçmaya ikna etmeye çalıştığımı, ama sorun yaratmak istemediğin için cezaevinde kaldığını söyle. Bu yarın duruşmada yardımcı olacaktır sana.” Bana teşekkür edip şans diledi.

Koridoru kapayan kapının sürgüsünü açıp yavaşça bahçeye çıktım. Az ötede, bahçe kapısının yanında iki polis sigara içip konuşuyordu. Bina duvarının dibinden gizlice ilerledim, çitin daha karanlık gözüken kısmına geldim ve tırmandım. Tel örgünün dikenlerinin tenime baskı yapıp beni kanattığını hissettim, ama durmadım. Gözlerimi kapadım, aşağı atladım ve kayaların üzerine düştüm. Canım acımişti.

Ayakkabılarımı çıkardım, suya atladım ve Raceb’in bana söylediği yöne doğru yüzdüm. Birkaç dakika sonra cezaevinden gelen bağırtıları ve alarm sesini duydum. Projektörlerle hapishanenin üzerine oturduğu kayalıkları ve kayalara çarpan dalgaları aydınlattılar. Sahilden uzaklaştım. Yüzmenin kolay olacağını sanmıştım, Country Club’ın yüzme havuzunda sık sık yüzerdim ve hâlâ formdaydım. Ancak bu yeterli değildi. Su tahminimden daha soğuktu. Bazı yerlerde derindi, bazı yerlerde ise kayalara değiyordum. Ellerim yaralandı ve tuzlu su ellerimi ateş gibi yaktı.

Ne kadar süre yüzdüğümü bilmiyorum. Tek hatırladığım kalan gücümle zor ilerlediğimdi. Kaleyi geçip otele gelene kadar geçen zaman sanki sonsuz bir süre gibi gelmişti. Denizde yüzen bir dans pistinin üzerinde renkli ışıklar vardı, orkestra dans müziği çalıyordu ve göğe yükselen havai fişekler yıldız gibi parlıyorlardı. Dertsiz insanlar üstlerine yaslanan kadınlarla dans ediyorlardı. Onlar için bu gece sadece güzellikler getirecekti.

Kıyıya yaklaştım. Kum ılıktı ve benim dışımda kimse yoktu. Yalnızca bir inek kıyıya yakın bir yerde uyukluyordu. Hızla otele doğru gittim. Raceb’in talimatları doğruydı. Bir patika ve binaya giden basamaklar gördüm. Raceb’in sessizce adımı söylediğini duydum.

“İyi iş becerdin,” diye fısıldadı ve beni peşinden sürükledi. Bir Royal Bullet Enfield’i vardı, bu yaysız eski bir Hint motosikletiydi. İkimiz de bindik. İliklerime kadar ıslanmıştım, üşüyordum ve sert koltuk bir işkence aleti gibiydi. Dudaklarımı sıkıp hiçbir şey söylemedim. Raceb ışığını yakmadı, ama bu korkunç bir hızla sürmesini engellemedi. Sahil şeridinden uzaklaşan bir yan yola saptık. Her çukura girip çıkışımızda omurilik kemiğim paramparça olacakmış gibi geliyordu. Tepeye doğru tırmanırken cezaevine

giden yolu gördük. Orada en az üç polis arabası mavi ışıklarıyla dolanıyordu ve alarmlar tüm güçleriyle çalışıyordu.

Gözden uzak yollarda, tahta kulübelerle kil evlerin ve palmiye korularının arasında yol aldık, kurumuş tuz havuzlarını sarsılarak geçtik ve su basmış pirinç tarlalarında inip yürüyerek motosikleti yanımızda sürükledik. Sonunda kulübeleri mango ve ceviz ağaçları arasına yayılmış küçük bir köyde durduk. Raceb küçük bir bahçenin kapısını açtı, motosikleti içeri soktu ve bana içeri girmemi fısıldadı. Kapının tokmağına bastı. Dolunayın ışığında uzun hortumlu, şişman, taş bir fil heykeli gördüm.

Küçük bir odaya girdik. Üstünde insan ve hayvan heykelleri bulunan bir rafın üstündeki tek bir ampul odayı biraz aydınlatıyordu. Kanapeden yaşlı bir adam kalktı. Yanık bir teni, beyaz sakalı, uzun beyaz saçları vardı ve dizlerinin altına kadar uzanan bir gecelik giyiyordu.

“Bu babam,” dedi Raceb, “adı Muraraj ve burası da evimiz.” Beni babasına tanıştırdığında babası ellerini birleştirip başını hafif eğerek selam verdi.

“Namaste, hoş geldin,” dedi tatlı bir sesle.

Raceb polisler beni aramaktan vazgeçene kadar bir süre onlarla yaşamam gerekeceğini söyledi. Evde sadece iki oda olduğunu, babasının ve kendisinin yan odada yatacaklarını, benim de kanapede uyuyabileceğimi söyledi.

“Annem iki sene önce öldüğünden beri babam çok yaşlandı,” dedi, “sana bazen garip gelebilir, çok dindardır.”

Raceb’e benim yüzümden hayatını tehlikeye soktuğu, peşinden babasını da sürüklediği, bu da yetmezmiş gibi bu süre içinde işini de yapamadığı için üzülüğümü söyledim. Ona bunun bedelini nasıl ve ne zaman ödeyebileceğimi bilmediğimi söyledim.

“Tek istediğim karının ölümünün öcünü alman,” dedi. “Onu öldüren adamı bulana kadar durmayacağına söz ver bana.” Ona her şeyi deneyeceğimi, ama pasaportum ve param olmadan nasıl devam edeceğimi bilmediğimi söyledim. Düşüncelerimi hemen okudu.

“Ben sana pasaport ve para bulurum,” dedi, “paran olduğunda da bana geri verirsin.”

Babası bir tepside üç bardak bitkisel içecek getirdi. Yavaş yavaş ve zevkle içtim. Cezaevinin korkunç yemekleri ve iğrenç kokusu bana o anda uzakta kalan kâbuslar gibi geliyordu. Saat aşağı yukarı sabahın ikisiydi. Yorgunluğu ancak şimdi hissediyordum. Raceb bana iki çarşaf ve bir de yastık getirip bahçedeki duşu gösterdi. Aynı zamanda, tuvalet olarak işlev gören büyük bir deliğin de bulunduğu teneke damlı küçük bir yapıydı. Kapkaranlıktı ve Raceb oraya elektrik gelmediği için özür diledi.

“Başka bir şeye daha alışsan iyi olur,” dedi gülümseyerek. “Sıcak suyumuz yok.” Hapishanede üstüme yapışan ve deniz suyunun çıkaramadığı pisliği ovarak çıkarmak istiyordum. Sadece karanlıkta değil, buz gibi suyla da yıkanmaya hazırdım. Raceb bir havlu getirdi. Kendimi ovaladım ve saçımı birkaç kere arka arkaya yıkadım.

Raceb’in babası iyi İngilizce konuşuyordu. Geceyi geçirmem için ve kıyafetlerimin yıkanmasına kadar üzerime kendi kıyafetlerinden istediğimi seçmemi söyledi. Ondan uzun bir gecelik aldım, kanepeye yattım ve saniyesinde uyuyakaldım.

Kaç saat uyuduğumu bilmiyorum, biri beni sarsarak uyandırdı. Gözlerimi açıp karanlığa baktım. Raceb’in fısıldadığını duydum: “Kalk, polis burada.” Ancak o zaman kapıdaki sert vuruşları duydum. Gözlerim karanlığa alışınca Raceb’in babasının da yanımızda durup oğlundan talimat beklediğini gördüm. Raceb çarşafı toplayıp yan odadaki yatağın üstüne attı, sonra babasının kulağına bir şeyler fısıldadı. Kapıdaki vuruşlara şimdi sinirli bağırışlar ve silah dipçiklerinin sesi de katıldı. Raceb’in babası beni mutfak görevini gören küçük girintiye götürdü, köşede yerde elleriyle bir şeyler aradı ve karanlık bir deliğin kapağını açtı.

“Orada saklan,” diye fısıldadı.

İçeri süzıldüm ve bir un çuvalına çarptım. Kapağın arkamdan kapandığını duydum. Hiçbir şey görmüyordum. Ellerimle tahıl çuvallarını hissediyor, keskin baharat kokuları alıyordum. İki çuvalın yanında bir bebek gibi kıvrıldım ve beni bulamayacaklarını umdum. Kitaplarda ve filmlerde bu tarz maceraların sonu hep iyi bitiyordu, ama gerçekte sonuç çok daha kötü olabilirdi. Şimdi yakalanırsam bundan sonra hayatımın bir sarmısak kabuğu kadar değeri olacağını biliyordum. Dehşetle, beni bekleyen tecrit hücrelerini ve engellenemeyecek işkenceleri düşündüm ve gözümün önüne polislerin cezaevinin bahçesinde ölmelerine izin verdiği adamlar geldi. Bunun benim de başıma geleceğini biliyordum. Yavaş yavaş Aguada Hapishanesi’nden kaçtığıma pişman oldum.

Başımın üstünde gürültüler duyuldu. Polislerin Raceb ve babasını sorguya çektiklerini, evi aradıklarını tahmin ettim. Polisin bu kadar çabuk doğru yeri nasıl bulduklarını merak ettim. Acaba komşulardan biri mi ihbar etmişti? Motosikleti biz fark etmeden biri mi takip etmişti? Daha sonradan bunun açıklamasının çok daha basit olduğu ortaya çıktı. Polis cezaevindeki ziyaretçilerimin listesini kontrol etmişti, Raceb’in adını ve adresini bulunca da hemen gelmişlerdi.

Üzerimde durmadan koşuşturan adımlar ve zaman zaman yükselen bağırışlar duyuluyordu. Korku beni felç etmişti. Polislerin beni görünce ateş açacaklarından korktum. Onların açısından bu, sorunu çözerdi. Tutuklunun kaçmaya çalışırken vurulması dosyayı gayet şık bir şekilde kapatırdı.

Orada korkudan titrer halde çok uzun bir süre kaldım. Yukarıdan hışırtılar geliyordu, biri mobilyaları hareket ettirip duvarlara vuruyordu. Sonunda en çok korktuğum şey oldu: İçinde saklandığım deponun kapağı açıldı. El fenerinin kuvvetli ışığı etrafımda dolandı. Nefesimi tuttum. Işık küçük kilerde kurbanını yoklayan zehirli bir böcek gibi dolandı. Yanımda yürüyen ayakları, beni tutan ve ışığa çıkaran elleri gözümün önüne getirdim.

Son günlerde ölüme hayatımda daha önce olmadığım kadar yakınlaşmıştım. Şimdi de Goa'nın bir yerindeki bir evin bodrumunda ölümle burun burunaydım. Beni arayan polisler aramda çok az şey vardı. Bana ulaşacaklarından emindim.

El fenerinin ışığı uzun süre etrafımda dolandı, sonunda kısa bir emir duyuldu, kapak kapandı ve kilere yeniden karanlık hâkim oldu. Polisin kileri daha dikkatli aramadığına inanamıyordum.

Sessizlik oldu. Derin bir sessizlik çöktü. Hiç ses gelmiyordu. Polislerin Raceb ve babasını götürdüklerinden endişe ettim. Başlarına geleceklerden korktum. Onları Aguada Hapishanesi'nin tecrit odasına atıp gaddarca sorgularlarsa onların ve benim başıma gelecekler belliydi. Benim hakkımda bir şey söylemek istemeseler bile eninde sonunda söyleyeceklerdi. O zaman ne olacaktı? Param ve pasaportum olmadan nereye kaçacaktım?

Sessizlik uzun sürmedi. Düşüncelerimi çekilen kapağın sesi böldü. Raceb'in bana çıkmamı söyleyen sesini duydum. Nihayet rahat bir nefes alabilirdim. Bana elini uzatıp yukarı çekti. Kanepeye oturdum ve ihtiyar bana çay getirdi.

Raceb bana hapishanede kimin beni ziyarete geldiğini kontrol ettikten sonra oraya geldiklerini söyledi. Aramızdaki ilişkinin ne olduğunu sormuşlardı. Onu taksi şoförü olarak kullandığımdan kendisine borçlandığımı benden ücretini almaya geldiğini söylemişti. Paranın büyük miktarda olduğunu, bu nedenle de kolay kolay vazgeçmek istemediğini söylemişti. Polisler hapishaneden kaçtığımı söyleyince şaşırmış gibi davranmıştı, onlara borcunu alma şansının gittiğinden şikâyet etmişti. Polisler birkaç soru daha sormuşlar, evi aramışlar ve çekip gitmişlerdi.

Bundan sonra bir daha rahatsız edilmedik. Raceb ve babası bana davetli bir misafir olduğum hissini vermeye çalışıyorlardı. İkisi de düşünceli ve kibar kişilerdi. Baba değişik tahıllar, kök sebzeleri ve yeşilliklerle yemek yaptığı için bana yakındaki bir lokantadan yemek getirme teklifinde bulundular. Ancak ben onlara yük olmak istemiyordum. Olanla yetinmeye hazırdım. Başta kolay olmayacağını sandım, ama beklediğimden daha çabuk alıştım. Daha sağlıklı beslenmeye geçiş harikalar yarattı. Kendimi uzun süreden beri hissetmediğim kadar hafif ve enerjik hissediyordum.

Vakit yavaş geçiyordu. İhtiyar günün çoğu saatini dini ritüellerle, bir takım küçük törenlerle geçiriyordu. Güneş doğduğunda bahçedeki platformda yıkanıyor, daha sonra evdeki tapınak köşesinde tütsüler yakıyordu. Daha sonra fil heykelinin üstüne taze çiçek yaprakları koyup ilahiler söylüyordu. Sabah kahvaltısından önce güneşe karşı sabah yogasını yapıyor ve bitirdiğinde de yerkürenin dört kuvvetine selam veriyordu. Hep temiz kıyafetler giymeye çalışıyor ve her ağacın tanrısını memnun etmek ve ağacı kutsamalarını sağlamak için her birinin yanına yanan bir tütsü bırakıyordu. Akşamları uzun süre yemek hazırlamakla uğraşıyordu. Benim ona yardım etmem yasaktı. Brahman, yani en üst seviyede bir din adamıydı ve ondan daha düşük bir seviyede kimsenin dokunduğu yemeği yemesi yasaktı.

İhtiyar yemeğe başlamadan önce tanrıların önüne biraz pirinç koyar ve dualar ederdi. Ona Hindistan’da neden bu kadar çok tanrı olduğunu sordum. Güldü ve zeki gözleri bana ağzından çıkan sözlerin saçmalığını bilmeyen bir çocuğa bakar gibi baktı.

“Sen de tek değilsin,” dedi. “Sende de hem iyi hem de kötü bir insan var, affeden insan ve öç alan insan, kuvvetli insan ve zayıf insan. Tek birinin hepsini içerdiğini anlayan biri için çok sayıda tanrı olması rahatsız edici değildir. Batı tek bir tanrıya inanıyor ve onunla geçinemiyor, biz ise milyon tanrıya inanıp hepsinden ihtiyacımız olanı alıyoruz. Bu nedenle, Batılı ruhen yoksul, bizse zenginiz.”

Beni kapının üzerindeki fil heykeline götürdü.

“Mesela bu akıllı simgeleyen tanrı. Adı Ganaş,” dedi. “Hikâyeyi biliyor musun?”

Bilmediğimi söyledim.

“Babası Tanrı Şiva, annesi de güzel Tanrıça Partavi. Ganaş doğduğunda başı normaldi, ama o kadar güzeldi ki annesinin ona sürekli sevgi ve hayranlıkla bakan yakıcı gözleri başını yaktı. Şoka giren babası oğlunun ölümünü kabullenmek istemedi ve hemen yolda gördükleri ilk yaratığın kafasını getirecek ulaklar gönderdi. Bir fil getirdiler. Şiva filin başını kesip oğlunun başının yerine koydu. Bu gördüğün heykel tanrı, Ganaş’ın heykeli. Hindistan’da çok popüler bir tanrı çünkü anne babasına karşı hınç beslememiş ve herkese yardım etmekten sevinç duymuş.

“Ganaş’ın kafasıyla ilgili hikâyeyi atalarımız nesilden nesile anlatmışlar, ama sadece hikâyenin ilginç olması nedeniyle değil, aynı zamanda verdiği ders yüzünden de. Ana fikir annenin çocuklarına fazla hayran olması iyi değil, babaların da çocuklarına başkasının kafasını vermesi...”

Raceb ve babası her sabah ve akşam halıda oturup yarım saat meditasyon yapıyorlardı. Beni katılmaya davet ettiler. Yararlı meditasyon için şart olan, aklımdaki fikirleri silmeye çalıştım, ama bu kolay değildi. Düşünceler, tereddütler, rahatsız edici sorunlar hiç durmadan beynimi dolduruyordu. Başta bunları aklımdan çıkarma denemesi tamamen başarısız oldu, ama yavaş yavaş düşüncelerin üzerine çıkmayı başardım. Başarımdan gurur duydum, bu şekilde gergin sinirlerimi rahatlatılabildiğim için memnundum.

Raceb’in evinde telefonu yoktu. Umumi telefon da kullanamazdım, çünkü Hindistan’da umumi telefon yok. Ancak telefonlarla dolu, yerel ya da milletlerarası telefon kontörleriyle konuşulabilinen küçük dükkânlar var. Oraya gidip telefon etmekten ve tehlikeye atılmaktan başka şansım yoktu. Raceb beni uzaktaki yan sokaklardan birinde bir ofise götürdü. Evi aradım. Akşam saatleriydi ve Einav ve Dror’un evde olduğunu umuyordum. Ahizeyi Ofra’nın annesi açtı. Sesimi duyduğunda içine kadar işleyen bir dehşetle konuşuyormuş gibi geldi sesi.

“Neredesin?” diye bağırdı. “Seni çok merak ediyoruz.”

Kaçış hikâyesinden haberleri olduğunu tahmin ettim.

“Tüm gazeteler hakkında yazdı, Dışişleri Bakanlığı’ndan arayıp nerede saklandığını bilip bilmediğimizi sordular... ne yaptın Micky?”

Bir yanlış anlama olduğunu, beni yanlışlıkla tutukladıklarını, o nedenle

cezaevinden kaçtığımı söyledim, iyi olduğuma yeminler ettim, iyi insanların bana yardım ettiğini ve geliş amacımı gerçekleştirmeye çalıştığımı anlattım. Çocukları rahatlatmasını istedim.

“Burada haberler çıktığından beri ne cehennem azabı çektik bilemezsin,” dedi, “senin... yaralandığını ya da sana zarar verdiklerini, seni uzun süre göremeyeceğimizi düşündük.” Telefon numaramı istediğinde benim onu aramayı tercih ettiğimi söyledim, onun beni aramasını değil.

“Hâlâ kaçıyorsun onlardan, değil mi?”

“Evet, başka seçeneğim yok. Üzerime aldığım görevi bitirmem lazım.”

İç çekti.

“Burada hakkında ne yazdılar duymak ister misin?” Hatta beklememi söyledi ve Aguada Hapishanesi’nden kaçışıyla ilgili yazılar yazan gazetelerden birini getirdi. “Resmini bile bulmuşlar,” dedi.

Haberi okudu:

“Hindistan polisi, Goa sahilinde uyuşturucu ticaretinden zanlı olarak yakalanan, Aguada Hapishanesi’nde hapis tutulan ve oradan gardiyanına karşı göz yaşartıcı sprey kullanarak kaçmayı başaran İsraili avukat Micky Şamir’in peşinden geniş aramalara başladı...” Aynı haberde şunlar da söyleniyordu: “Şamir’in yakınları tutuklanma haberini büyük hayretle karşıladılar ve uyuşturucu ticaretiyle alakası olduğu ihtimalini kabul etmediler. Oraya gidiş sebebi, Rişpon’da, anlaşılan Hintli Gökyüzü tarikatının ruhani liderlerinden Ram Sing’in etkisinde kalıp intihar eden karısı Ofra’nın ölümüyle ilgili... İsrail Dışişleri Bakanlığı Hindistan’daki resmi mercilere başvurarak kendilerine her yeni gelişmeyi aktarmalarını istedi.”

“Gazeteciler sürekli arıyorlar,” dedi, “ama hiçbirimiz sorulara yanıt vermek istemiyoruz. Şirketinde de konuşmama talimatı verildi.”

“Teşekkürler,” dedim.

“Eve gel Micky,” diye yalvardı, “orası tehlikeli, seni yakalarlarsa zarar verebilirler. Çocukların da benim de sana ihtiyacımız var. Hepimiz seni seviyoruz. Lütfen her şeyi bırak ve gel.”

Kalbimde keskin bir ağrı hissettim. Onların endişeli, sağlığıma dua edip kâbusun bitmesi için dua ederlerkenki hallerini düşündüm. Ancak şimdi yumuşayamazdım. Güvenli bir yerde bulunduğumu ve amacım benden

uzaklaşsa da henüz vazgeçmediğimi söyledim. “Amacıma erişmek için her türlü olasılığı denedikten sonra döneceğime söz veriyorum.”

Daha sonra Einav ve Dror’la konuştum. Sesimi duyunca sevinçle bağırıp heyecanla ağladılar. Onları sakinleştirmeye çalıştım, gazetecilerin abarttığını, iyi olduğumu söyledim. Einav’ın sesindeki korku duyuluyordu: “Orada dikkatli ol, tamam mı?” Dror da ekledi: “Çabuk, dön, seni özledik.”

Ahizeyi yerine koyduğumda içimde bir ağırlık vardı.

Raceb’e Ofra’yı, çocuklarımızı, oturduğumuz evi ve hayatımızı anlattım. Kendi çocuklarımı neredeyse hiç tanımadığımı, karıma sadık olmadığını, sevgisiz bir aile yetiştirdiğimi anlatmaya utandım. Arkadaşça ve saygı dolu bir ilişki, sevgi ve ortaklıktan bahsettim ve tüm bunları anlatırken aslında bu söylediklerimin şimdi olmasını istediklerim olduğunun farkına vardım.

“Bu kadar güzel bir hayatınız olduğuna sevindim,” dedi Raceb hüzünle, “yazık ki karın hayatta değil artık.”

Ona üzülmediğim bir şey varsa, onun da Ofra’yla yaşamaya devam edememek olduğunu söyledim.

Sessizliğe gömüldük. Raceb karşımda başı öne eğili oturuyordu. Başını kaldırdığında gözleri dolu doluydu. Bakışlarında acı gördüm.

“Seni anlıyorum,” dedi heyecanla, “ben de karımı kaybettim.”

Evli olduğunu bilmiyordum. O ana kadar bundan bahsetmemişti.

“Adı Nirmala’ydı,” dedi gözlerini benden uzakta bir yere dikerek. Ancak şimdi, komodinin üstünde, tanrı heykellerinin yanında, genç, güzel ve alnının ortasında evli olduğunu belirten kırmızı bindhi bulunan bir kadın resmi olduğunun farkına vardım. “Goa’nın gecekondu mahallelerindeki kişilere yardım etmekte işi. Kendi akrabalarımı gibi onlara bağlanır, onların zorlu hayatlarını biraz olsun düzeltmek için gece gündüz çalışırdı, onlar da onu çok severlerdi. Bir gün oradan dönerken yolda biri onu soymaya çalıştı. Karşı çıkınca adam bıçak çekmiş ve kısa bir mücadeleden sonra da öldürmüştü...”

Raceb polisin fazla bir çaba göstermediğini anlattı. Fazla bir ipucu bulamayınca ve kimse tanıklık da edemeyince adamı bulamamışlardı ve dosyayı kapatmışlardı. Raceb polisin kararını kabullenememişti. Arkadaşları

olan taksi řoförlerini toplamıştı, onlara gecekondı mahallelerinin sakinlerinden birkaç kiři de katılmış ve adaleti yerine getirip Nirmala'nın öcünü almaya karar vermişlerdi. Haftalar boyunca tüm Goa'da hırsız aramışlar, yeraltı dünyasının muhbirlerine paralar ödemişler ve sanıkları sorguya çekmişlerdi. Sonunda adamın izini bulmuşlardı. Karanlık bir gece, sahil yoluna dik bir patıkada yarım düzine kadar taksi řoförü mopedinin üzerindeki adamın yolunu kesmişlerdi. Kaçmaya çalışmıştı, ama kaçır yolu yoktu. Ellerini ve ayaklarını bağlamışlar, far ışıkları altında kendi yöntemleriyle sorguya çekmişlerdi. Hırsızlık ve cinayeti itiraf etmiş. Ertesi gün cesedi sahilde bulunmuştu.

“Ondan bu yana iki yıl geçti,” dedi Raceb, “suçlu cezasını buldu, ama hatıralar kaldı, acı kaldı. Nirmala'nın yokluğunu her gün, her saat hissediyorum. O nedenle neler hissettiğini anlamam kolay.”

İkimiz de gözyaşlarımızı sildik, sanki önceden anlaşıp gibi aynı anda yerimizden kalktık, kollarımızı birbirimizin boynuna geçirip sarıldık. O sırada birbirimizi her zamankinden daha yakın hissettik.

Raceb'in babası ertesi sabah yerel İngilizce bir gazetede kalın harflerle yazılmış bir haber gösterdi, resmim vardı ve Goa'daki cezaevinden kaçışım anlatılıyordu. Adım herhalde baskıdaki bir hata nedeniyle yanlış yazılmıştı. Haberde polisin beni uyuşturucu ticareti suçuyla aradığı ve yerim hakkında bilgisi olanların kendilerine başvurması gerektiği yazılıydı. Yakalanmama yardım edecek kişilere de yirmi bin rupi ödül teklif ediliyordu.

Haberin yanındaki birkaç satırı ilgiyle okudum. Kaçışımı hapishane yetkililerine haber verenin Goa'da uyuşturucu suçundan tutuklu olan Dor Alon adlı İsrailli bir genç olduğu belirtiliyordu. Ertesi gün yapılan duruşmasında yargıcın, avukatının gencin kaçma fırsatı varken hapishanede kalıp gardiyana yardım etmeyi tercih ettiği ve ceza verilirken bunun göz önüne alınması yönündeki talebini olumlu karşıladığı yazılıydı. Delikanlıya sembolik bir para cezası ve koşullu tahliye verilmişti, hemen serbest bırakılmıştı. Onu nihayet evine götüren annesini düşününce heyecanlandım.

Goa'da hapse girdiğim günden beri tıraş olmamıştım. Sakal bırakmaya karar vermiştim. Bunun daha güvenli olduğuna inanmak istiyordum. Raceb de aynı fikirdeydi. Sakalım uzadıktan sonra basit bir fotoğraf makinesiyle resmimi çekti, bir süre sonra da Paul Owens adına bir İngiliz pasaportu getirdi. Pasaportta resmimin dışında gerekli tüm izinler, Bombay'deki havaalanından Hindistan'a giriş yaptığımı gösteren damga bile vardı. Bunun ona bir servete mal olduğunu biliyordum. Pasaportu elimde tuttum ve tepki vermekte zorlandım. Hayatta kimse benim için beni bu kadar az tanıyan bu zayıf Hintli kadar iyilik yapmamıştı.

"Mükemmel gözüküyor," dedim sonunda, "sana nasıl teşekkür edeceğimi..."

Raceb sözümü kesti. "Sanırım artık burada saklanmana gerek yok," dedi, "iki gündür yollarda barikat yok, arazideki polis sayısı da kaçışından önceki duruma döndü. Onlardan kaçmayı becerdiğini düşünüyorlar herhalde."

Ne yapmayı düşündüğümü sormadı. Belki de henüz bir plan yapmadığımı biliyordu. Devam etmeye kararlıyım, ama nasıl bilmiyordum. Buna benzer bir durumda olup da bana gelip fikrimi soran potansiyel bir müvekkile ne diyeceğimi sordum kendi kendime. Ona ne söyleyeceğimi çok iyi biliyorum:

Her şeyi bırak ve bir an önce buradan git, bir kere kaçmayı becerdin, ikinci sefer şanslı olmayabilirsin.

Benim açımdan Hindistan şimdi bir av sahasıydı, ben Hint polisının peşinden koştuğu bir avdım. Hayatta kalmamın nasıl bir olasılığı vardı? Eve dönme ihtimalini düşündüm. Ama bu, Hindistan'dan eli boş dönmek, başarısızlığımı kabul etmek demekti.

Raceb gülümsedi. “Zor seçim, değil mi?”

Ona keyifsizce gülümsedim.

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?” diye sordu.

“Hem de çok.”

“Bence devam etmelisin.”

“Tehlikeye rağmen mi?”

“Tehlikeye rağmen,” dedi kararlı bir şekilde.

Devam mı? Nereye? Goa Hindistan'daki ilk durağımdı. Ram Sing orada doğmuş, hayatının çoğunu orada geçirmiş ve yerel aşramda ruhani liderlik yapmıştı. Maalesef hiçbir şey bulamamış, şüphe uyandırmış ve başımı belaya sokmuştum. Belki de yola Pune'den başlamalıydım. Londra polisinden aldığım bilgiye göre Gökyüzü tarikatının başı Tamal Mahanta oradaydı ve belki de Ram Sing onunla beraberdi.

“Pune'ye gitmem gerektiğini biliyorum,” dedim endişeyle, “ama oraya nasıl gideceğim? Pune'deki aşrama nasıl girer, soruşturma yapar sonuçlara varırım? Ya yine benden şüphe duyup kim olduğumu yine araştırırlarsa?”

Raceb bana yaramaz bir bakış fırlattı.

“En kötü ihtimalle kendini Pune'deki cezaevinde bulursun. Goa'dakinden daha rahat olduğunu duydum.”

“Komik değil,” dedim.

“Sadece havayı biraz yumuşatmak istemiştin,” dedi ve ifadesi bir anda ciddileşti. “Neyse, Pune'ye gönül rahatlığıyla gidebilirsin.”

“Nasıl?”

“Çok basit,” dedi Raceb. “Ben de seninle geleceğim.”

Bu Hintli beni utandırmayı yine becermişti.

“Bu delice bir fikir,” dedim.

“Bu olası tek fikir.”

“Sana bunu yapamam, senin kendinin ve babanın ekmeğini kazanman lazım, benimle gelemezsin.”

“Birikmiş param var. Babam kendi çaresine bakar, ben de.”

Raceb Hindistan’daki faaliyetime devam etmemi sağlamak için yanımda durmaya hazırlanırken nasıl vazgeçerdim şimdi? Bu, sanki başladığım işi bitirmem gerektiğini gösteren ilahi bir işaret gibiydi.

Akşam olduğunda Raceb’in babasından ayrıldık, yanımıza biraz yiyecek ve içecek aldık ve eski püskü “Ambassador” taksisiyle yola koyulduk. Önümüzde neredeyse altı yüz kilometre vardı ve Raceb her şey yolunda giderse ertesi sabah oraya varacağımıza inanıyordu. Goa’dan sorun olmadan çıktık ve Hindistan’ın içlerine doğru yol almaya başladık. Beni tanıyacaklarından korkmuyordum. Pasaportum tamamen gerçek gözüküyordu ve sanki senelerdir böyleymişim gibi yüzüm sakalla kaplıydı. Sakalım beklediğimden daha gürdü ve Raceb’in evinde kaldığım sürede zayıflamıştım. En eski tanıdıklarımın bile beni tanıyamayacaklarından emindim.

“Ambassador” yolda kimseyi takmayan bir dağ keçisi gibiydi. Delik deşik asfaltı kenarlarına kadar dolduran arabaların arasından geçiyor, trafiğin içinde bir boşluk yakaladığı anda hızla orayı dolduruyor, gerekli gereksiz sürekli korna çalıyordu. Raceb direksiyonu gururla tutuyor ve onu en zorlu yollarda bile hayal kırıklığına uğratmayan taksisine övgüler yağıdırıyordu. Ancak kısa bir süre sonra tüm iyi niyetine rağmen araba yine de yaşlı olduğunu hatırlattı. Maalesef “Ambassador” daha Pune’ye doğru adam gibi bir mesafe kaydedmeden son dansını yaptı.

Gece uykusuna hazırlanan küçük bir şehirden geçerken oldu her şey. Motordan birden garip bir ses geldi ve arkasından kırılma sesleri, ısıklar ve zil sesleri duyuldu. Yolun kenarında durduk. Raceb motor kapağını açıp fener ışığında tamir etmeye çalıştı. Hiçbir şey işe yaramadı. Uzun bir süre denedikten sonra vazgeçti ve arabasının yanında bir ölüyü toprağa veriyor gibi durdu. O sırada uzun boylu, gösterişli bir adam da bizim önümüzden geçip durdu. Saçları başındaki türbanın içine toplanmıştı, göğsüne kadar inen

uzun ve bakımlı bir sakalı ve kalçasına asılı bir hançer vardı. Bana efsanelerin içinden birdenbire gerçek hayata düşmüş bir karakter gibi geldi. Raceb ile konuştular ve birkaç dakika sonra geldiği gibi kayboldu. Raceb arabaya döndü.

“Harika bir adam,” dedi, “bana tamirci bulacak.”

Kim olduğunu sordum.

“A,” dedi Raceb, “Sihler, tanıdığım tarikatlar arasında, her ihtiyacın olduğunda sana yardımcı olağından emin olabileceğın kişiler barındıran tek tarikat.” Sihlerin beş özelliğini saydı: Kendilerini saran ilahi kuvveti simgeleyen ve hiç kesmedikleri saçları, taşıdıkları disiplini ve temizliğı temsil eden şimşir tarak, pantolonlarının altına giydikleri ve gerektiğinde savaşmalarına yardımcı olan kısa pantolonlar, kararlılıklarının simgesi demir bilezik ve yardıma ihtiyacı olanların koruyucusu olduklarını simgeleyen çelik hançer.

Sih bir süre sonra yanında bir tamirciyle döndü. Tamirci motorun öldüğünü ve tamir etmenin anlamı olmadığını söyledi. Buna rağmen Ambassador’u garajına kadar çekmeye ve Raceb dönene kadar göz kulak olmaya söz verdi. Arabanın anahtarlarını aldı, Raceb’e adresini verdi ve karanlıkta kayboldu. Sih bize bir rikşa^{2*} durdurdu, bizimle otobüs durağına gelmekte ısrar etti ve orada da doğru otobüse bindiğimizden emin olana kadar bekledi.

² İnsan gücüyle işleyen tekerlekli-oturma yeri olan ulaşım araçları, çekçek.

Hâlâ boş olan arka koltuklara geçtik. Otobüs büyük, tepeleme dolu sepetler taşıyan Hintliler ve sırt çantaları ve açık renk saçlarıyla iki üç turistle doldu. Raceb yolculuğı sağ salim geçirmem için biraz sakın olmamı önerdi.

“Kolay olmayacak,” diye uyardı beni. “Hindistan’da otobüse binmek hiçbir zaman kolay değildir.”

Uyarıları olmadan da, gördüğüm birkaç şey bunun şımarık turistlerin gezisiyle uzaktan yakından alakası olmayan bir yolculuk olacağını gösteriyordu. Her şeyden önce otobüsün rengi solmuştu, madeni parçaları paslanmıştı ve her an parçalanacak gibi duruyordu. Motor gürültüler çıkarıyordu, egzoz borusu o kadar delik deşikti ki yanık benzin dumanı aracın içini tamamen dolduruyordu. Havalandırma tabii ki yoktu. Sorunlardan biri de sürücüydü. Vücudunun yarısı çıplaktı, pantolonu eski püsküydü, pislik içindeki ayaklarından sarkan sandaletleriyle otobüsü deli gibi sürüyordu.

Korkmadan, sinyal vermeden kendisinden yavaş giden arabaları solluyor, karşıdan gelen araçlarla çarpışmaktan son anda kurtuluyor, yanındakilerle konuşup yola bakmayı unutuyor, yolun kenarına fazlaca yaklaşp neredeyse otobüsün tepetakla olmasına sebep olacak şekilde direksiyon salıyordu. Nedense çoğunlukla zifiri bir karanlık içinde yol aldık. Sürücü farlarını ancak çok ender olarak yakmaya tenezzül etti.

Yol gerçekten de eziyetli ve zorluydu. Bazen bu yolculuk hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Vücudum o kadar ağrıyordu ki arada sırada bağdırmamak için dudaklarımı ısırmanın gerekiyordu. Sıcak ve boğucuydu, sivrisinekler de bizi mahvetti. Arada sırada yolun kenarındaki bir büfede ya da lokantada durup çay içiyor ve bir şeyler yiyorduk.

Bir keresinde, gece yarısı küçük bir kasabada bir tapınağın yanında iki saatlik bir mola verdik. İki anne otobüsten küçük kızlarıyla indiler. Biz de vücudumuz biraz hareket etsin diye otobüsten inip onların peşinden tapınağa girdik. İçeride, boynunda kendi elleriyle öldürdüğü devlerin kafataslarından oluşmuş bir kolye takan çıplak bir tanrıça heykeli vardı. Raceb bunun tanrıça Kali olduğunu, ayaklarının dibinde yatanın da kendi elleriyle boğduğu kocası Taşhaşı olduğunu söyledi. Uzun kırmızı dilinin ucundaki kan, arkasındaki sunakta kurban edilen hayvanların gerçek kanıydı. İçeride birkaç kadın ve kız çocukları vardı. Çocuklar on yaşlarındaydı. Yüzlerini kana sokuyorlar, saçlarından birkaç tutamı da bahçedeki doğurganlık ağacına asıyorlardı. Raceb'in söylediğine bakılırsa aysız gecelerde yapılan bu tarz törenler, erkek çocuk doğurmak için birebirmiş.

Yorucu törenden sonra otobüse döndük. Çukurlarla dolu yolda gitmeye devam ettik. Yol boyunca durmadan uyanıp tekrar uyuyakaldım. Bir ya da birkaç yolcu haşhaş içiyordu, ağır ve tatlı koku dalgalar halinde gelip gidiyordu. Bir çocuk ağlıyordu.

Bir duş ve soğuk bir içecek gördüm rüyamda.

Sabah oldu, güneş kalın bulutların arasından ışınlarını dünyaya gönderebileceği bir boşluğu boşuna aradı, yolun kenarındaki bazı evsizler hâlâ uyanmamıştı. Zayıf kadınlar kulübelerinin önündeki ateşlerde çapati pişiriyorlardı. Çay içmek üzere duracağımızı umuyordum, ama tamamen başka bir nedenle durduk. Frenler birden tüyleri diken eden bir sesle otobüsü durdurdu, rafların üzerindeki paketlerden neredeyse yarısı yerlerinden düşüp yolcuların başlarının üzerine uçtu. Ne olduğunu anlamadan, Raceb elime yüz rupilik bir banknot sıkıştırıp pasaportumun arasına koymamı söyledi. Kendi de bir banknot tutuyordu.

İki polis ön kapıdan otobüse bindi. Kıyafetleri eski püsküydü, yüzlerinde pis bir sakal vardı ve ellerinde tuttıkları silahlar eski ve bakımsız gözüküyordu. Her yolcudan kimliklerini istediler. Benden belgelerimi isteyen polis yorgun ve sinirliydi. Bana şüpheyile baktı, pis parmaklarıyla pasaportumu aldı, her sayfasını teker teker çevirdi ve sakince banknotu alıp cebine koydu.

“Peşimden gel,” diye emretti.

Kulağa iyi gelmiyordu bu. Rüşveti aldıktan sonra mantıken beni rahat bırakması gerekirdi. Bunu yapmayınca korktum. Beni tanıdıkları hissine kapıldım. Benim kim olduğumu bilmese ya da tahmin etmese peşinden gitmemi emretmezdi.

Aynı anda aklımdan binbir kaçış senaryosu geçti. Yolun iki yanında yıkılacakmış gibi duran evler ve teneke kulübeler vardı, arkalarında da az ağaçlı bir koru. Bilmediğim bir bölgeydi, insanların beni saklayıp saklamayacaklarını, polise verip vermeyeceklerini bilemiyordum. Burada beni rahatça, göz kırpmadan vurabilirlerdi. Raceb’in araya girmeye çalıştığını duydum. Beni tanıdığını, benim kendisiyle tatile giden İngiliz bir turist

olduğumu söylüyordu, ama polis cevap vermedi. Silahını kaldırdı ve beni kalkmaya zorladı. Derin bir çaresizlik beni halsiz bıraktı. Zar zor ayağa kalkıp aşağı indim. Polis yere oturmamı ve hareket etmememi istedi. İsteddiğini yaptım. Yanımdan geçen birkaç Hintli bana umursamaz bir ifadeyle baktı. Paçavradan yaptıkları bir topla oynayan çocuklar bana dönüp bakmadılar bile, bu tarz görüntülere alışık gibiydiler. Bir şeylerin ters gittiğini bir tek ben biliyordum. Polis sonunda beni bulmuştu, beni cezaevine gönderecekler, tecrit odasına koyacaklar ve burunlarının dibinden kaçtığım için öç alacaklardı.

Raceb'in otobüsten çıktığını ve polisle konuştuğunu gördüm. Silahın namlusu ve polisin bakışları üzerimden ayrılmıyordu. Başımı eğdim. Birdenbire çok yorulduğumu hissettim. Meditasyon yapıp gerginlikten ve tehlikeden uzaklaşmayı denedim. Birkaç saniyeliğine bu işe yaradı. Beynim açıldı, hiçbir şey düşünmemeyi becerdim ve kendimi daha hafif hissettim. Biri vücuduma dokundu. Gözlerimi açtım. Raceb tepemde duruyordu. "Gel," dedi. Ne olduğunu anlamadan kalktım. Polisin bizden uzaklaştığını gördüm. Otobüse döndüğümüzde ikinci polis otobüsten iniyordu, bana dönüp bakmadı bile.

Sürücü motoru çalıştırdı, otobüs sallanıp yerinden fırladı.

Raceb'e ne olduğunu sordum.

"Bir şey olmadı," dedi gülümseyerek. "Bu gösterinin tek bir amacı vardı, genç olmayan bir turist gördüler, senin herhalde paran olduğunu varsaydılar ve onlara daha fazla para vermen için seni korkutmaya çalıştılar. Bunu bazen yapıyorlar. Ek gelirleri bu. Böyle geçiniyorlar."

"Ama ben onlara daha fazla para vermedim," dedim. "Ben verdim," dedi Raceb gülerek.

Pune gri ve çirkin bir şehirdi, ama o korkunç otobüs yolculuğundan sonra bana cennet gibi geldi. Otobüs terminalinin yakınındaki gürültülü bir sokakta ucuz bir daire kiraladık. Tel Aviv'e, şirketten Dina'ya telefon ettim. Sesimi duyduğunda paniğe kapıldı, kelimeler boğazına takıldı.

"Tüm gazeteler senden bahsediyor," diye mırıldandı, "başına bir şey geleceğinden korkuyoruz."

Merak etmesine gerek olmadığını söyledim ve şehirdeki bankalardan birine Raceb adına para göndermesini istedim. Hindistan’a gelmeden önce şirketin kasasını boşalttığım için kasada fazla para olmadığını biliyordum, ama seçeneğim yoktu. Acilen paraya ihtiyacım vardı. Raceb’in sürekli benim adıma para harcamasına izin veremezdim. Dina’nın ve yerimi dolduran Eytan’ın sadakatine güveniyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmayacaklarını umuyordum.

“İlgini çekmesi muhtemel bir şey daha var,” dedi Dina. “Avner Givati’yi hatırlıyor musun? Hani karısı karar açıklandıktan sonra intihar eden?” Hatırlamaya çalıştım... Her şey o kadar uzakta kalmış gibiydi ki. Mahkemeler, savunduğum kişiler. “Kadın öldükten birkaç hafta sonra,” diye devam etti, “adam aklını yitirdi. Sokaklarda dolanıp karısını çağırıyordu. Sonunda akıl hastanesine yatırdılar. Çocuklarını akrabaları aldı. Bilmek isteyeceğini düşündüm.”

Konuşmayı hemen bitirdim. Hikâyeyi hatıramdan silmeye çalıştım, ama beceremedim. Avner Givati sürekli aklıma geliyor ve beni benzerliğimizi düşünmeye zorluyordu.

Raceb’e Givati davasını, zanlıyı ve karısını anlattım. Bundan bahsettiğimde moralimin bozulduğunu gördü. Moralimi düzeltecek bir hikâyesi vardı.

“Bir gün,” diye başladı, “en büyük tanrı Brahma insana eş bulmak gerektiğine karar vermiş. Uygun malzeme aramış, ama hayal ettiği gibi bir kadın yaratacak malzemeyi hiçbir yerde bulamamış. Bunun üzerine doğadan değişik malzemeler almış: Arının gürültüsünü, tavşanın korkaklığını, tavus kuşunun kibirini, taşın sertliğini, çiçeklerin renkliliğini, balın tatlılığını, papağanın çenebazlığını, timsahın ikiyüzlülüğünü ve köpeğin sadakatini. Bunları karıştırmış, kadını yaratmış ve erkeğe vermiş. Sekiz gün sonra adam üzgün bir ifadeyle Brahma’ya gelmiş: Bana ne verdin, demiş, tüm gün boyunca çene çalışıyor, ağrılarından şikâyet ediyor, şımarık, dayanılmaz biri bu. Lütfen al benden onu. Brahma kadını adamdan almış. Sekiz gün geçtikten sonra adam yine üzgün bir ifadeyle Brahma’ya gelmiş: Onu unutamıyorum, demiş, şarkılarını, danslarını, bakışlarını ve vücudunun dokunuşunu özleyorum. Ne olacak? Brahma demiş ki: Kadını özel yapan bu, ne onunla olabilirsin ne de onsuz...”

Ertesi gün Gökyüzü tarikatının aşramını aramaya çıktık ve kolayca bulduk. Yerel bir rikşa sürücüsü bizi Mala Nehri'nin üstündeki Parvati Tepesi'ne çıkardı. Tüm şehir ayağımızın altındaydı, hava kirliliğinin içinden çıkıp tekrar kayboluyordu. Dağın tepesindeki aşram büyük ve gösterişliydi, duvarları mavi renkteydi. Bahçeye göz attık. Mavi elbiseli adamlar ve kadınlar huzurlu bir şekilde ağaçların altındaki banklarda oturuyor, kahve içip sohbet ediyorlardı. Kuşlar ötüyordu ve aralarından hiçbirisi sorunlu ya da tuzak hazırlamış gibi gözüküyordu. Bir an yanlış yere geldiğimizi hissettim.

Ama burası Gökyüzü tarikatının aşramıydı, Ram Sing'i Avrupa, Amerika ve İsrail'e gönderme kararı burada alınmıştı.

Arabayla nehre gittik ve kıyıda soğuk içecek ve basit yiyecekler satan bir çardakta oturduk. Kıyıdaki kayalıklar parlatılmış değerli taşlar gibi parlıyordu. Su içip önümüzdeki seçeneklerden bahsettik. Fazla seçeneğimiz yoktu. Yeni kimliğimle aşrama girmeyi, kendimi hasta bir İngiliz milyoner olarak tanıtmayı önerdim, öteki dünyaya inandığımı söyleyecek ve böylece aşramda olanları daha rahatlıkla takip edebilecektim. Raceb itiraz etti.

“Şimdi daha dikkatli olacaklardır,” dedi, “Goa'da olan olaylardan sonra kendilerine gelen her Avrupalıyı sırlarını ortaya çıkarmasından korkup araştıracaklardır, o zaman Paul Evans'ın gerçek olmadığını ortaya çıkarabilirler.”

“Nasıl öğrenecekler bunu?”

“Çok basit. Hakkında İngiltere'de bilgi bulmaya çalışacaklardır. Oradaki herhangi bir dedektiflik bürosu gerçeği hemen ortaya çıkaracaktır.”

“Pune'ye geliş sebebim,” diye hatırlattım ona, “Ram Sing'i bulmak ve Gökyüzü tarikatının yöneticilerine yaklaşmaktı. Aşramlarının içine girmeden bunu nasıl yapmamı bekliyorsun?”

“Sen oraya giremezsin,” dedi, “fazla tehlikeli.”

“O zaman neden buraya kadar geldik?” diye aksileştim.

“Sakin ol,” dedi rahatlıkla, “senin yerine aşrama ben gireceğim.”

Hazır bir programı vardı bile. Onlara tarikatın prensiplerini öğrenmek istediğini ve aynı zamanda da gönüllü olarak işlerini yapmak istediğini söyleyecekti. Olağanüstü bir fikir değildi bu. Raceb Hindistan'daki

aşramlarda ruhani liderlerden etkilenen ve gönüllü olarak aşramda çalışan birçok kişi olduğunu biliyordu. Yerel bir gönüllünün amacından şüphe duyulması ihtimali sıfırdı ve Raceb aşrama girişinin benim için Ram Sing'e giden yolu açacağını düşünüyordu.

“Bunun dışında,” dedi, “benim hakkımda yapacakları araştırmada onlara doğruyu söylediğimi anlayacaklar. Aslında neredeyse tüm gerçeği.”

Başka seçeneğim olmadığı için kabul ettim. Ona aradığım bilgiyi bulana kadar ne kadar zaman geçeceğini düşündüğünü sordum.

“Hindistan'da anahtar kelime sabırdır,” dedi, “bende dünya kadar sabır var. Ya sende?”

Ertesi sabah ondan ayrıldığımda içimde Pune'de uzun süre kalacağıma dair bir his vardı. Tecrübelerim bana Hindistan'daki hiçbir planın yapıldığı şekliyle işlemeyeceğini öğretmiş olmalıydı. Yola çıktığımda burada olabildiğince az bir süre kalacağıma inanmak istemiştım. Yanılmışıım. Şimdi, Goa'daki dertlerimden kaçmama rağmen Ram Sing'i arama çabalarım hâlâ çok yavaş ilerliyordu. Şimdiki zaman bir sis içindeydi, gelecek ise daha beterdı. Sonunda belki de vazgeçip eve dönmenin bir yolunu bulmaya çalışmam gerektiğini biliyordum. Bu ailemin en azından anlayışla karşılayacağı bir karardı. Bir süre geçtikten sonra herkes samanlıkta iğne aramak için Hindistan'a gittiğimi unutacaktı, ama ben unutmayacaktım. Ram Sing'i yakalamadan dönersem tüm hayatım boyunca vicdan azabı çekecektim. Elimden gelen her şeyi yapmalıydım.

Pune, aşramlardan birine kapanmayı düşünmediğim sürece tatilimi geçirmeyi planlayacağım bir yer değildi. Birçok aşram vardı, ama iki tanesi diğerlerinden daha büyüktü. Biri Gökyüzü tarikatınıındı, diğeri de guru Osho'nunkiydi.

Şehre inip öğlene kadar pazarlarda gezdim, toz bulutlarını içime soludum ve üzerime saldıran dilenci ve rikşa sürücülerine bağırarak ağız kaslarımı geliştirdim. Hipodromun yanından geçip atların yarış öncesi sokuldukları ağılları gördüm, Raja Kalker'in hazinelerini barındıran keyifsiz bir müzede dolaştım. Öğleden sonra yorgun ve sıkılmış olarak tuttuğumuz daireye döndüğümde karşımda Raceb'i görünce çok şaşırdım.

“Başaramadın mı?” diye sordum endişeyle.

“Başardım,” diyerek gülümsedi, “hatta beklediğimden de kolay oldu, ofise girip okumak ve çalışmak istediğimi ve karşılığında ücret beklemediğimi söyledim. Birçok soru sordular, nereden geldiğimi, ailevi ve finansal durumumu, eğitim düzeyimi ve tarikatlarının beni neden ilgilendirdiğini. Karımın ölümünden beri yıllardır Hindistan’ı bir uçtan diğer uca dolaşıp kendimi aradığımı, bankada acil bir durumda kullanılmak üzere anne babamdan kalma bir mirasım olduğunu ve bu dünyadaki hayattan bıktığımı anlattım. Doldurmam için birkaç belge verdiler ve yarın gelmemi istediler.”

“Kim?” diye sordum.

“Üç orta yaşlı adam. Biri kendini Tamal Mahanta olarak tanıttı, aşramın yöneticisi. İkincisi adının Ramayan olduğunu söyledi, Işığa Giden Köprü atölyesinin sorumlusu. Üçüncüsü de adını ve görevini söyledi, ama hatırlamıyorum.”

“Mahanta nasıl bir adam?”

“İri, kuvvetli, bakımlı bir adam, mavi ipek bir elbise giyiyor. En dikkat çekici yanı gözleri, siyah, büyük ve insanı bıçak gibi kesen bakışları vardı. Karanlık dar bir sokakta karşılaşmayı istemeyeceğin tipte bir insan.”

Kapı vuruldu. Eşikteki ev sahibi elinde sekreterim Dina’dan aldığı telgrafi tutuyordu. Raceb’e Pune’deki “Union Bank Of India” şubesine adına birkaç bin dolar gönderdiği yazılıydı telgrafta. Dina beni hayatımda hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Raceb’le bankaya gittik, parayı bana verdi. Aldığımın yarısını ona teklif ettim. İtiraz etmeye çalıştı, ama vazgeçmedim. Onu parayı almaya zorladım ve kendimi doğru şeyi yaptığımdan emin hissettim.

Nihayet param vardı, nihayet başkasına bağlı olduğum fikrinden kurtulabilirdim. Nehrin yakınındaki bir çayhaneye kutlamaya gittik. Raceb’e otele çıkmayı önerdim, ama parayla dikkatli olmamızı, geleceğin ne getireceğini bilmediğimizi söyledi.

Sütlü çay içip bisküvi yedik. Daha sonra pazara gidip akşam için alışveriş yaptık. Raceb tipik bir Hint yemeği olan sert beyaz ekmek dilimleriyle körili sebzeler yapacağını söyledi. Taze ananas, anona ve adını tam algılayamadığım birkaç egzotik meyve aldık. Nehir kıyısından yürüyerek eve giderken arada durup bir büfede şeker kamışlarından meyve suyu içtik. İkimiz

de burada nihayet istediğimizi başarabileceğimiz konusunda umutluyduk ve moralimiz yerindeydi.

Apartmana girdik. İçeriye hafif gün ışığı sızıyordu. Yukarıda koşuşturan ve bize doğru yaklaşan ayak sesleri duyduk. Uzun boylu, iri yarı ve kaslı bir adam bize çarptı, yanımızdan geçti ve özür dilemeden hızla dışarı çıktı. Daireye çıkıp kapıyı açtık. Karanlıkta her şey yerinde görünüyordu, ama bir daha bakınca birilerinin bizden önce orada olduğunu anladık. Bazı şeyler yerlerinden oynatılmıştı. Örneğin içinde eşyalarımın olduğu çanta yarı yarıya açıktı. Daireden çıktığımda kapattığıma yemin edebilirdim. Tüm eşyalarımı çantadan çıkardım, pasaportumu sakladığım çorabı silkeledim. Pasaport orada değildi. Sonunda pasaportu çantanın içinde çamaşırlarımın arasında buldum. Biri onu sakladığım yerden çıkarıp karıştırmıştı. Raceb de eşyalarının karıştırıldığını fark etti, ama cüzdanı kapalı bir biçimde oradaydı, içindeki birkaç banknot alınmamıştı. Daireyi iyice gözden geçirdik. Hiçbir şey eksik değildi.

“Buraya kim geldiyse,” dedim, “amacı hırsızlık değildi.”

“Goa’da ne yaptıklarını hatırlıyor musun?” diye sordu Raceb.

“Gerçekten kim olduğumu kontrol ettiler.”

“Bence burada da aynı şey oldu,” dedi Raceb. “Ama bu sefer namlunun ucundaki bendim. Anlaşılan tahmin ettiğimden de dikkatli. Sence atölyeye girmek isteyen herkesi böyle kontrol ediyorlar mı?”

“İyi soru. Sence senden şüpheleniyorlar mı?”

“Sabah edindiğim izlenim bu değildi.”

Raceb pencereye yaklaştı. Hava boğucuydu, yerden toz havalanıyordu. Araba gürültüsü ve insan kalabalıkları akşamla beraber azalmamıştı. Yeniden bana döndü:

“Saklayacak bir şeyleri olmasaydı,” dedi, “birinin gerçeği keşfedeceklerinden korkmasalardı aşramda belge dolduran herkesi böyle kontrol etmezlerdi.

Ertesi gün, Raceb’in aşrama gitmesinden sonra gün boyu rahat edemedim. Gökyüzü tarikatının gönderdiği adamın gerçek kimliğini bir şekilde ortaya

çıkardığından endişe ediyordum. Raceb'e bir şey yapacaklarından korkuyordum. Onu ortadan kaldırıp cesedini gizli bir yere atarlarsa ne yapacağımı sordum kendi kendime. Evde kalmaktan korkuyordum, sokakta dolanmayı istemiyordum. Nehre inip kıyısında yalnız ve endişe içinde vaktin geçmesini bekledim. Çocuklar ve inekler nehirde yıkanıyorlar, kadınlar ailelerinin kıyafetlerini yıkıyorlar ve aynı suda araba sahipleri de arabalarını temizliyorlardı. Çoğunun kollarında saat olmadığını fark ettim, hiçbirinin acelesi yoktu, zamanın değeri yoktu, gelecek aynen şimdi gibi, geçmiş gibi olacaktı.

Akşam olunca eve dönüp endişeyle tırnaklarımı kemirdim.

Korkularıma rağmen Raceb döndü, bir an önce konuşmak istiyordu. Bir anda tüylerimi diken diken eden şeyler söyledi. Sabah aşramın ofisine girdiğini anlattı. Onu dün karşılayan kişilerden biri oradaymış.

“İlk sorusunun ne olduğunu tahmin edemezsin,” dedi Raceb bana dalgacı bir bakışla.

“Beni germe,” diye yalvardım. Huzursuzdum.

“Okey,” dedi Raceb, “bana Paul Evans’ın kim olduğunu sordu.”

Titredim. Bir anlığına, bir önceki gün dairemize giren kişinin hedefinin aslında Raceb olmadığından korktum. Aslında benim kim olduğumu öğrenmeye çalışıyor olması olasıydı. Yeni kimliğimi nasıl keşfettiklerini sordum kendi kendime. Aşramlarına katılmak isteyen Steve Morgan olmadığını bildikleri gibi şimdi de benim Paul Evans olmadığımı bildiklerinden emindim.

“Ne cevap verdin?” diye sordum nefessiz.

“Seninle ortak daire tuttuğumu, Osho’nun aşramında meditasyon öğrenmeye gelen garip bir İngiliz olduğunu ve tüm gününü ve gecenin de bir kısmını o aşramda geçirdiğini söyledim.”

“Ve sana inandılar mı?”

“Sanırım evet. En azından bana hakkında başka soru sormadılar.”

Hafif bir rahatlama hissettim, ama yine de tedirgindim.

“Benimle ilgili yalan söylediğini yakında anlayacaklar. Osho’nun aşramında meditasyon öğrenmeye gelmediğimi biliyorsun,” dedim.

“Seninle ilgili söylediklerimin gerçek olduğunu anlayacaklar,” dedi Raceb

kendinden emin bir sesle. “Yarın sabahtan itibaren gerçekten Osho’nun aşramına gidiyorsun.”

Tabii ki seçeneğim yoktu. Raceb’in de yoktu. Pune’de bulunmamın sebebini açıklamak zorundaydı ve verdiği sebep de en iyi sebepti. Yeniden düşündüğümde, Osho’nun aşramına gerçekten gitmek istediğime karar verdim. Duyduğum hikâyelerin doğru olup olmadığını bilmek istiyordum. Bunun dışında, her türlü aşram Pune’nin pis sokaklarında dolaşmaktan daha iyiydi.

Raceb o gün olanları anlatmaya devam etti. Gökyüzü tarikatının çalışacak birisine ihtiyacı olduğunu duyduğunda sevinmişti, ona verecekleri her işi yapmaya hazır olduğunu söylemişti. Sonunda onu yarım gün çalışmak üzere iki aylık deneme süresiyle işe almışlardı. Kalan vaktinde atölyeye katılabilecekti.

“Derslere girebildin mi? İnsanlarla konuştun mu? Bilgi edinmeye başladın mı?” diye sordum.

“Sabah bir derse, öğlen de başka bir derse katıldım. Ramayan’ın atölyesinde. Özel bir şey değildi, aynı teoriler, aynı beyin yıkama yöntemi. Öğretmen işini çok iyi yapıyordu. Ama daha önemlisi, bugün birdenbire Gökyüzü tarikatının finansal prensiplerini anladım. Dikkat et, nerede aşramları var. Goa, Pune ve Varanasi, tatile ya da ruhani öğretileri öğrenmeye gelen birçok Avrupalı’nın tercih ettiği yerler. Bu genelde parası olan bir grup, Gökyüzü tarikatı da aynen bu grupla ilgileniyor. Tarikat iyi yağlanmış bir makine gibi güzel çalışıyor, otellerde, lokantalarda, turistlerin çok olduğu yerlerde broşürler dağıtıyor, aşramın dışındaki her yerde konferanslar verip kurbanlarını yakalıyorlar.”

Gökyüzü tarikatının broşürlerinden birini gösterdi. Pahalı krom kâğıda birkaç dilde basılmıştı. Aşramların harika resimleri vardı. İngilizce yazıyı okudum. Atölyeyle ilgili zararsız bilgilerdi. Para koparmayı ya da intihar olaylarını düşündürecek hiçbir şey yoktu.

“Akıllıca,” dedim.

“Öğrendiğim şey grupta,” dedi Raceb parlayan gözlerle, “aşağı yukarı on beş kişi var, kadın ve erkek. Aralarında kaç Hintli’nin olduğunu tahmin et.”

“Sadece bir, sen.”

“Aynen. Şimdi anlıyor musun?”

Derslerden sonra ofise çalışmaya gittiğini anlattı.

“Bana verdikleri iş daha çok belgeleri düzenlemek, faturalar, makbuzlar, malzeme edinimi ile ilgili belgeler, tamirci faturaları, ilginç bir şey değil.”

“Aşramda başka görevli var mı?”

“Benim gibi üç gönüllü daha var, onun dışında bir de sürekli biri var, uzun süredir orada çalışan sessiz bir adam, adı Suvami Sancai. Paradan o sorumlu. Pune, Goa ve Varanasi’deki aşramlardaki tüm öğrenciler hakkında dosyalar tutuyor, ama dosyalar dev bir kasada kilitli. Şüphe uyandırmamaya çalışıyordum, onun için çok soru sormadım.”

Sancai’nin yaşı tahmin edilemeyecek insanlardan biri olduğunu söyledi. Esmer teni insanı yanıltacak kadar pürüzsüzdü, elleri de yemek yemekten çekinen bir Sadhu’nunki kadar uzun ve inceydi. Fazla konuşmuyor ve gülmüyordu, yuvarlak gözlükleri burnunun ucuna kadar inen, saatler boyunca belgelerin üzerine eğilen zayıf, sessiz bir adamdı.

“Görevli personel küçük tahta masaların önündeki hasırlarda oturuyorlar,” diye devam etti Raceb, “Sancai bizden biraz uzakta oturuyor, arkasında da sadece kendisinin ve Tamal’ın açmaya izni olduğu büyük kasa var.” Raceb kasa bir kere açıldığında içinde birçok dosya ve birkaç deste para olduğunu gördüğünü söyledi. Sancai her belgeyi orada dosyalıyordu. Eve gittiğinde masasında hiçbir şey bırakmıyordu.

Raceb Sancai’ın evli mi bekâr mı olduğunu, çocukları olup olmadığını bilmiyordu. Onun için ufak tefek işler yapıyordu, baskıdan belgeleri getiriyor, un ve sebze sağlayan kişilere çeklerini götürüyordu. Bunu isteyerek yapıyordu. Raceb öğleyin ofistekilere çay hazırlayıp kendi satın aldığı bisküvileri sunmuştu. Sancai’nin masasına da bir bardak çay ve bisküvi koyduğu bir tabak götürmüştü. Görevli mırıldanarak teşekkür etmiş, başını kaldırmamıştı.

Sabah Osho'nun aşramına gittim. Osho'nun mekânının, Hindistan'daki diğer aşramlara göre çok daha fazla sayıda Avrupalı insanı kendine çektiğini duymuştum. Bundan birkaç yıl önce ölen Osho insanlara, anladıkları bir dilde her gün karşılaştıkları sorunlar, yalnızlık, kariyer peşinde koşturma ve başarısız evlilik hayatları hakkında konuşmuştu. Kurduğu atölye basit ve kolaylıkla uygulanabilecek çözümler öneriyordu.

İçeri hemen giremedim. Herkes gibi beni de, içeri girmeden önce AIDS olmadığından emin olmak için kan tahlili yapmaya zorladılar. Seneler önce aşram özgür aşk mabedi, geniş cinsel etkinliklerin olduğu bir yerdi, ancak sonunda AIDS korkusu cinsellikle ilgili faaliyetleri silmişti.

Tahlil sonuçları iki saat içinde alındı. Girebilirdim. Üzerinde vesikalık resmim olan bir giriş kartı aldım.

Aşramda uzun süre dolaştım. Bana her şeyden çok lüks, bakımlı, temiz ve rahat bir sosyal kulüp gibi geldi, göze hoş gelen parkları ve bahçeleri, birçok bilgisayar, faks makinesi ve internet bağlantısı olan ofisleri vardı, internette Osho'nun felsefesini anlatan ve aşramdaki atölyeler hakkında bilgi veren binlerce sayfada gezinilebiliyordu. Bu Hindistan'daki en zengin aşramdı. Raceb Osho'nun doksan dokuz Rolls Royce'u olduğunu, her gün aşramdaki evinden toplu meditasyon seansının yapıldığı çadıra olan yüz metreyi bunlardan biriyle kat ettiğini, taktığı mücevherlerin milyonlarca dolar olduğunu ve aşramdaki yapıların manevi değerinin gittikçe yükseldiğini ve kutsal önemi olan tarihi yapıların değerine eriştiğini anlatmıştı. Para atölyelerden geliyordu. Yalnız her gün gerçekleşen yarım düzine toplu meditasyon herkese bedavaydı.

Osho'nun aşramı şehrin merkezinde dev bir alanda yer alıyordu. İçeride yeni kameriyeler ve beyaz büyük bir çadır vardı, belki de hayatımda

gördüğüm en büyük çadır. Orada yüzlerce kadın ve erkek meditasyon ve mistisizmle uğraşıyordu. Kırmızı elbiselerle dolaşıyor, sessiz adımlar atıyordu ve yüzlerinde huzurlu ifadeler vardı.

Uzun öğreti listesini gözden geçirdim. Çatışma atölyeleri, şifa atölyeleri, mistik öğreti ve meditasyon atölyeleri, aşk ve kendini arama atölyeleri vardı.

Genç bir İsrailli ile tanıştım. Dikkatli davrandım ve gerçek kimliğimi öğrenmemesi için İngilizce konuştum. Kendini “Ciovan Puce” olarak tanıstırdı. “Bu yeni adım,” dedi. İsrail’de adı Ami Marom’dur. Her isteyen yeni bir isim alabileceğini, istersem benim de alabileceğimi açıkladı. Her cumartesi gecesi yeni isim alanlara parti veriliyormuş. Herkes birbirine sarılıyor, öpüyor ve dans ediyormuş, dev bir doğum günü partisine benziyormuş.

“Neden yeni bir isim istedin?”

“Bak, ailemin soyadı eskiden Mirman’mış. Babamın ailesinin çoğu Holokost’ta öldü, o da geçmişi untabilmek için soyadımızı Marom’a çevirmiş, bana da yabancılar karşısında güçlü bir millet olmamız için ‘milletim’ anlamına gelen Ami adını vermiş. Geçmişi unutmak istedilerse nasıl olur da bu adın içinde hem holokostu hem de savaşları barındırdığını görmemişler anlamıyorum. Ben de yeni, temiz, geçmişin ağırlığını taşımayan bir isim istedim. Burada aldım yeni adımları. Aşramın yirmi bir kişiden oluşan yönetim kurulu seçiyor isimleri. Bana verdikleri ad da Ciovan Puce, anlamı da hayat duası.”

Beni beyaz çadıra götürdü. Kırmızı giymiş yüzlerce kadın ve erkek Osho’nun meditasyonlarından biri olan dinamik meditasyonu yapıyorlardı. Hızlı nefes alma egzersizleri yapıyor, şarkı söylüyor, dans ediyor, bağırıyor, tepiniyor, aşağı yukarı zıplayıp “Ho” mantrasını söylüyorlardı. Daha sonra aniden bu çılgınlık kesildi ve sessiz bir müzik eşliğinde sakin bir dansla bitirdiler.

Beyaz çadırda her saat farklı bir meditasyon yapılıyordu. Çoğuna katıldım. Zor değildi. Ortak fikir içinden gelen her şeyi yapmak ve böylece gerginlikten ve üzücü düşüncelerden kurtulmaktı. Kundali meditasyonu yaptım, temeli vücut titreşimlerinden, danstan ve sonunda da mermer zeminde hareket etmeden tamamen rahatlamış olarak yatmaktan oluşuyordu. Roze mistisizmini denedim, kahkahalar, ağlamalar ve serbest danstan oluşan

bir bileşimdi, her dilde amaçsız saçmalıkların söylendiği bir meditasyon denedim, amaç bağlantı kurmamak ve beynin oluşturduğu pisliği görmektir.

Günler geçti. Raceb Gökyüzü tarikatının tanınmış yüzlerinden biri oldu. İş, başta düşündüğünden de sıradandı. Mal getirenlerin faturalarından, değişik atölyelerle ilgilenen kişilerin mektuplarından ve öğrencilerin dosyalarının kataloğundan sorumluydu. Sancai bazen bütün bir gün bazen iki gün kayboluyordu. Diğer görevlilerden hiçbiri nereye gittiğini bilmiyordu. Olmadığı günlerin birinde Raceb Sancai'nin masasındaki makineden bir faks aldı. Seyahat acentesinden geliyordu ve tarikatın yolculukları ve uçuşlarıyla ilgiliydi. Raceb bilgileri bir kenara yazıp akşam olduğunda faksı eve getirdi.

Sıradan bir uçuş faturasıydı. Maddelerden biri Ram Sing'in İsrail'e uçuş biletiydi, Hindistan'a dönüş tarihi Ofra'nın ölüm tarihiyle aynıydı. Ama orada oturduğum yerden sıçramama neden olan bir ayrıntı daha vardı. Aynı seyahata acentasından İsrail'e gidiş ve Hindistan'a geri dönüş için bir rezervasyon daha vardı. İsrail'e uçuş tarihi Rişpon'daki felaketten iki gün önceydi, dönüş tarihi de Ram Sing'in ayrıldığı gündü. Ram Sing bu biletin sahibiyle aynı uçuşta geri dönmüştü. Yani Ofra'nın ölümüyle ilgisi olan sadece Ram Sing değildi. Suçu işlemesi için gönderilen bir Gökyüzü tarikatı üyesi daha vardı.

Bu adamın adı faturalarda açık bir şekilde görölüyordu: Suvami Sancai.

Hindistan'a geldiğimden beri ilk defa elimde bir ipucu tuttuğumu hissediyordum. Sonunda doğru yolu bulduğumu hissettim. Anahtar Sancai'ydi. Bizi Ram Sing'e götürüp tüm konuyu açıklığa kavuşturabileceğinden emindim.

Acele hareket etmemeye karar verdik. Şu andan itibaren atacağımız her adım dikkatle planlanmalıydı. Raceb Sincai'yle arkadaşlık kurup güvenini kazanmaya çalışacağını söyledi. Şüphe uyandırmamak için elinden geleni yapmasını rica ettim.

İnsanın başka seçeneği olmayınca her şeye alışabiliyor. Pune'de geçirdiğim birkaç günden sonra sıcaklık, toz ve pislik beni daha az rahatsız etmeye

başladı. Raceb’le ben belirli bir düzene girdik. Kiraladığımız daireyi elimizden geldiğince temizliyor, pazara gidiyor ve neredeyse her öğünü kendimiz pişiriyorduk. Benim gibi önceden omlet bile yapmayı bilmeyen biri için Raceb’den öğrendiğim Goa tarifi olan kişniş tohumu ve hindistancevizli sütlü tavuk yapmak büyük bir ilerlemeydi. Ondan, daha önce tattığım her pirinçten daha hafif bir tadı olan Basmati pirinci hazırlamayı öğrendim, bu pirinci sebzeler ve değişik tahıllarla pişiriyordum, değişik acılık derecelerinde maliguvatani, mercimek ezmesi, yapmayı öğrendim.

Televizyonumuz yoktu ve birkaç kere mahalle sinemasında Hint filmi görmeye gittik. Bir kelime bile anlamıyordum, ama seyircilerin zevkten dört köşe olduklarını, ekranda duydukları şarkılara katıldığını, komik yerlerde güldüklerini ve önlenemez trajik sahnelerde de ağladığını görmek beni eğlendiriyordu. Raceb birkaç kere Osho aşramında beyaz çadırdaki meditasyon seanslarından birkaçına katıldı. Hayatın anlamı, Hint düşünce tarzıyla Batı’nın düşünce tarzı arasındaki farklar hakkında konuştuk. Hindistan’da kariyerin, sosyal statülerin ve toplumsal baskıların anlamsız olduğunu görmeyi öğreniyor insan. Bu anı yaşa, dedi Raceb, önemli olan bu andır. Her an ölebilirsin. O zaman erişemeyeceğin şeylerin peşinde deli gibi neden koşuyorsun?

Evde kalan çocuklarımı çok düşündüm, onları çok özledim, onların da beni özleyip merak ettiklerini biliyordum, onlardan uzak kaldığıma ve Ofra’nın annesiyle anne babama yük olmuş olduğuma üzüliyordum. Birçok kere ailemi gördüm rüyamda. Birçok kere bu rüyalarda Ofra da vardı, rüyanın bitmesini istemiyordum.

Einav ve Dror’u kontörlü telefonların birinden aradım. Benimle konuştuklarında seslerinde yine sevinç ve endişe duydum. Birçok soru sordular, nerede saklanıyordum, ne yapıyordum, bir şey öğrenmeyi becerebilmiş miydim. Nerede olduğumu anlatmadım, ama onları rahatlatmaya çalıştım ve elime önemli bir bilginin geçtiğini söyledim. Ne zaman döneceğimi sordular, olabildiğince çabuk döneceğimi söyledim. Sesleri içimi kor gibi yaktı. Geri dönüp onlarla birlikte olmayı o kadar çok istiyordum ki, eksikliklerini hiç bu kadar hissetmemiştim. “Bilmeni istedim,” dedi Dror, “sınavlardan mükemmel notlar alıyorum yine.” Ahizeyi yerine

koydu ve ben de o küçük mekânda, kontörlü telefonların arasında hareket etmeden durdum, etrafımdaki Hintliler bana merakla bakıyorlardı, küçük bir çocuk gibi ağlıyordum.

31

Sıradan bir gün olmasını bekliyordum o günün de. Aşramın kafeteryasında öğle yemeği yedim. Kırk yaşlarında bir Almanla aynı masaya oturdum, Berlin’de başarılı bir aile şirketinin başındaydı ve birdenbire bıktığına karar vermişti. İki sene önce eşyalarını toplamış, Hindistan’a gelmiş, değişik aşramlarda dolaşmış ve sonunda kendisini Pune’de bulmuştu. Aşramın karşısında daire tutmuş, kitapçıda satış yardımcısı olarak iş bulmuş ve yeniden doğuş ile ilgili bir atölyeyi daha yeni denemişti. Mutlu bir çocukluğu olduğunu anlattı, tek çocuktu, anne babası onunla yolculuklara çıkar ve onu sevgiye boğarlarmış. On dokuz yaşındayken ikisi de bir araba kazasında ölmüşler, ona mal-mülk ve bir süpermarketler zinciri bırakmışlardı. Hayatı bir anda değişmişti, kendisine verilen sorumluluk ona fazla gelmişti, şirketin patronu olarak sabah akşam çalışmıştı. Çok parası vardı, ama mutlu değildi.

Hindistan’da neredeyse her şeyi denemişti. Bazılarında yüzden fazla kişinin bulunduğu atölyelere katılmıştı, bu atölyelerdeki insanlar bazen gülmüş, bazen ağlamış, bazen garip hareketler yapmış, bazen de dans etmişti, hatta bir tanesi anadan doğma bir ağacın tepesine bile tırmanmıştı. Kışın Tibetli Dalai Lama’nın ısı yogasını denemişti, sıfırın altındaki derecelerde çırılçıplak karda durmuş, ancak vücudunun sıcaktan piştiğini hayal etmiş hatta terlemeye bile başlamıştı. Vücudunun senin onu kontrol ettiğin inancıyla hareket ettiği duruma geldim, dedi Alman. Şimdi, Osho aşramında çocukluğuna dönüp o zamandan beri yaşadığı travmaları silip yeniden başlamaya çalışıyordu.

Yavaş yavaş soya soslu tofusunu yerken, “Anlıyor musun,” dedi, “seneler boyunca kalın bir zırhın içinde dolanıyorsun, onu atman zor, şarkı söylemek istiyorsun, ama beceremiyorsun, dans etmek istiyorsun, zorlanıyorsun, yaramazlık yapmak istiyorsun, ama nasıl yapılacağını bilmiyorsun. Çocukluğa Dönüş atölyesinde bana yaramazlık yapmamı, büyüüp adam olmaya başlamadan önceki gibi doğal olmamı söylüyorlar. Sekiz gün içinde kişiliğimi örten şeyi çıkarmam gerekiyor. Zor ve acı verici, ama işe yarıyor. Günde iki saat kadar bir süre yeniden doğuş alıştırmalarını yapıyoruz. İlk saatte çocuk gibi davranıyoruz, böylece çocukluğa girmeye çalışıyoruz. Şarkı söyleyip bağırıyoruz, zıplayıp ağlıyoruz. Hiçbir şey yasak değil, gruptaki arkadaşlarının canını acıtmak dışında. İkinci saatte sessizce oturuyoruz, hiçbir tartışma konusu açmıyoruz, soru sormuyoruz ve bir şey bilmiyoruz, tam bebekmişiz gibi...”

“Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?”

“Gerçekten yeniden doğmuş biri gibi.”

Beni oraya getirenin ne olduğunu sordu. Daha cevap veremedi Raced'i gördüm. Heyecanlıydı.

“Gel,” dedi, “gitmemiz lazım.”

Ona hayretle baktım. Bu saatte Gökyüzü tarikatının aşramında olması gerekiyordu. Ancak akşama buluşmak üzere sözleşmiştik. Sadece ikimizi ilgilendiren konuları konuşacak yer Osho aşramının kalabalık kafeteryası değildi. Kırmızı elbiseyi çıkardım ve onu takip ettim.

Aşramın dışındaki küçük “Alman Fırını” lokantasına gittik. Gergindim. Raceb önemli bir şey olmasa Gökyüzü tarikatının aşramından çıkmazdı.

Yandaki bir masaya oturduk. Raceb açıklamada bulunmadan konuşmaya

başladı.

“Sancai beni cumartesi günü evine çağırdı.”

Çok şaşırmıştım.

“Hepsi bu değil,” dedi, “başka sürprizler de var.”

Kıdemli görevliyle yakınlaşmak için son günlerde büyük çaba gösterdiğini anlattı. Ona sadakatle hizmet etmiş, Sancai işini bitirmeden o da ofisten ayrılmamış, her isteğini dikkatle yerine getirmişti.

“Onu arada sırada konuşturmayı becerdim,” dedi Raceb, “bu sabah bana birkaç görev verdi, haftaya iki gün olmayacağını söyledi. Nereye gittiğini öğrenmek istiyordum. Tatile mi gideceğini sorduğumda Varanasi’ye gideceğini söyledi. Cesaret edip yolculuğunun sebebini sorduğumda bana, ‘Oraya para transferi yapıyorum,’ dedi. Birden yanımızdan Tamal Mahanta geçti. Sancai’ye ve bana ters bir bakış attı. Konuşmamızdan memnun olduğunu sanmıyorum.”

“Uyarıda bulundu mu?”

“Hayır, sadece uzun uzun baktı ve odadan çıktı.”

“Sancai ondan çekindi mi?”

“Bilmiyorum. Sancai’nin sadece tek bir tane yüz ifadesi var ve o da hiç değişmiyor. Hep öyle kaskatı ve umursamaz gibi gözüküyor.”

“Hangi paradan bahsettiğini biliyor musun?”

“Hayır.”

“Nasıl oldu da seni evine davet etti?”

“Tam olarak anlamadım. Aşağı yukarı bir saat önce oldu. Ona dün yaptığım pilav ve tavuğu götürdüm. Özellikle onun için pişirdiğimi söyledim. Bunun onu etkilediğini hissettim. İştahla yedi, çok beğendiğini söyledi ve bana cumartesi öğleden sonra evinde çay içme teklifinde bulundu, inanabiliyor musun?”

Sancai’nin evi Pune’nin güneyinde küçük bir mahalledeydi. Pişirdiği büyük bir tencere yemeği yanında taşıyan Raceb’e eşlik ettim. Uzun bir süre kapıyı vurdu, ama kimse yanıtlamadı. Sancai’nin nerede olduğunu komşuları da

bilmiyordu. Mahallede biraz dolaşıp eve döndük. Raceb yine kapıyı çaldı. Boşuna.

Garip bir önsezi kapının tokmağını denemeye itti onu. Gıcırtyla döndü ve kapı açıldı. Raceb onunla içeri girmemi istedi. Tereddütlü adımlarla girdiğimiz odada kimse yoktu. Basit birkaç mobilya, bomboş duvarlar ve eski bir halı vardı. Odada bir koku vardı. Bu kokuyu çok iyi tanıyordum, ama yanıldığımı umdum.

Yanılmamıştım.

Kapılardan biri yan odaya açılıyordu. Bu daha küçük bir odaydı ve içerdeki yatak odanın büyük kısmını kaplıyordu. Yatağın üstünde renkli bir örtü vardı, onun da üzerinde ölü bir adam yatıyordu. Anlaşılan son nefesini bir gün önce solumuştu. Koku cesetten geliyordu.

“O mu?” diye sordum.

Raceb cesede kocaman açık gözlerle bakıyordu, yüzünde derin bir şok vardı. Cesede baktım. Saldırı izi, bıçak darbesi, mermi deliği ya da kan damlası yoktu.

Bir insanoğlunun ölümüne üzüntünün yanında büyük bir hayal kırıklığı hissettim. Gizemin çözülmesine o kadar yakındık, günlerdir, haftalardır Hindistan’da mumla aradığım kanıta bu kadar yakinken inşa ettiğim bina gözlerimin önünde yıkılmıştı. Ölünün yatağının yanında sanki bu bir hataymış ve Sancai birazdan gözlerini açıp bizimle konuşacakmış gibi bekledim.

Raceb benden önce kendine geldi. Beni aceleyle oradan çıkarttı. O anda ihtiyacımız olmayan bir şey varsa o da cevap vermek istemeyeceğimiz sorular soracak olan polisti. Bunun dışında adamı hayata döndürmek için yapabileceğimiz bir şey yoktu. Kapıyı kapatıp mahalleden bir an önce ayrıldık.

Sancai’ye ne olduğunu merak ediyorduk. Ölümünün Gökyüzü tarikatıyla ilgili olması diğer ihtimaller kadar olasıydı. Öldürülmesini Tamal mı emretmişti? Neden? Bimek istediğimiz birçok şeyin gizlendiğini hissediyorduk.

Ertesi gün Raceb’le Sancai’nin cenazesine gittik. Yaşlıca rikşa sürücüsü, yaşına rağmen, Pune’nin kalabalık sokaklarında bu garip üç tekerlekli aracı marifetli bir şekilde sürdü. Sonunda nehrin kenarındaki ceset yakıcısının yanında durduk.

Gri binanın girişinde toplanmış az sayıda insan cesedin getirilmesini bekliyordu. Raceb’e aşramdan tanıdığı birileri olup olmadığını sordum. Hayır dedi. Durup bekledik. Yas tutan az sayıda insan zaman zaman bize soru dolu gözlerle bakıyordu.

Birdenbire gümüş renkli bir Mercedes binanın önünde durdu. Siyah şapkalı bir şoför hızla çıkıp arka kapıyı açtı. İpek sarı bir sari giyen bir kadın uzun bacaklarını dışarı çıkardı, arabadan indi ve turuncu bir şemsiye açtı. Otuz beş yaşlarındaydı, yüzü solgun ve üzgündü, siyah gözleri donuktu. Diğer kişilerin arkasından krematoryuma yaklaştı ama onlara fazla yaklaşmamaya dikkat ediyordu. Ceset fırına sokulup kapı kapatıldığında geri dönüp Mercedes’e bindi. Araba bir toz bulutu içinde kayboldu.

Raceb törenin sonunda aileye yaklaştı. Kendini tanıttı, ölen adamla bir süre beraber çalıştığını söyledi ve taziyelerini sundu. Kırk yaşlarında, dik duruşlu, uzun boylu bir adam kendisini Sancai’nin oğlu olarak tanıttı ve ailenin yakındaki bir lokantada vereceği âdetten olan yemeğe davet etti. Raceb bana Hintlilerde yasın ilk on üç gününde evde yemek pişirilmediğini açıkladı.

Gösterişsiz bir lokantaya gittik. Masalara önceden hazırlanmış tabaklar konulmuştu, çapati, değişik samosa çeşitleri, Biryani pilavı, körili balık. Sancai’nin oğlu benim de Gökyüzü tarikatının aşramında mı çalıştığımı sordu. Osho aşramında okuduğumu söyledim.

Kalabalık masalara oturup sessizce yedik. Bir süre sonra Sincai’nin oğlu Raceb’e dönüp aralarındaki ilişkiden bahsetmesini istedi.

Raceb ortak işlerinden bahsetti.

“Babana çok saygı duyardım,” dedi, “neden öldüğünü biliyor musun?”

Adamın yüzündeki üzüntü kırışıklıkları derinleşti.

“Polis kalp krizi olduğunu düşünüyor.”

“Babanın kalp hastası olduğunu bilmiyordum.”

“Ben de bilmiyordum. Babam hiç bundan şikâyet etmedi.”

“Başka bir sebepten ölmüş olabilir mi?”

Adam Raceb'e şaşkınlıkla baktı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Raceb kendini rahat hissetmiyordu, Sancai'nin düşmanları olup olmadığını, öldürülmüş olma ihtimalini sormak istiyordu, ama soruyu sormaktan çekiniyordu. Kısa bir tereddüitten sonra dolambaçlı yolu denedi.

“Otopsi yaptılar mı?”

Oğlu polislerin otopsi yapmaya yönelik herhangi bir izin istemediklerini söyledi. Ölen adam yaşlıydı, dairesinden bir şey çalınmamıştı, ölümünün sebebini araştırmak için pahalı ve gereksiz bir prosedürü uygulamaya gerek yoktu.

“Polisi ilgilendiren tek şey dosyanın kapanmasıydı,” diye ekledi, “onların açısından bu kadar değersiz bir davayla ilgilenmenin anlamı yok.”

“Belki de babanın, başka insanların keşfetmesinden korktuğu sırları vardı?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” dedi adam sabırsızlıkla. Konuşmayı bitirmek istediği belliydi.

Lokanta sahibi ve karısı acılı bir baharat karışımıyla pişirilmiş tavuk parçaları ve meyve suyu getirdiler.

“Aşramda çalışmaya başladığımdan beri,” dedi Raceb, “baban arada sırada gizemli bir şekilde ortadan kaybolurdu... Nereye gittiğini biliyor musun?”

Adam iştahsız bir şekilde yemeğinden küçük lokmalar alıyordu.

“Babam başından geçenleri benimle paylaşmazdı. Sadece birçok defa yüklü miktarda parayla kuzeye, Varanasi'ye gittiğini biliyorum. Orada ne yaptığını bilmiyorum. Bu konuda konuşmayı kesinlikle istemezdi. Sadece bazen Tamal'ın ona katıldığını, bazen de Tamal'ın tek başına gittiğini biliyorum.”

“Ram Sing adında birini tanıdın mı?”

“Tabii. Aralarındaki yaş farkına rağmen babamla iyi arkadaşları. Sing ruhani bir liderdi ve babam birkaç kere onunla yurtdışına gitti.”

“İsrail'e de gittiler mi?”

“Sanırım evet.”

Ram Sing'in işlediği suça ışık tutabilecek bir kişiye bu kadar yakinken gerçekte şimdi ne kadar da uzak olduğumuzu düşününce üzüntü canımı acıttı.

Sessizce yedik. Raceb konuştu:

“Aşramdan ne yöneticilerin, ne öğretmenlerin ne de diğer görevlilerin, kimsenin cenazeye gelmediğini fark ettim. Neden olduğunu biliyor musun?”

Adam çayını yudumladı. “Geldiler,” dedi, “siz gelmeden az önce gelip taziyelerini sundular, sonra da gittiler.”

Hâlâ elimizde yeterli bilgi yoktu ve Sancai’nin oğlundan daha fazla şey duymak istiyorduk, ama ne zamanlama ne de yer doğru değildi. Akrabalarla sonsuz sohbetlere daldı, bize de veda edip ayrılmak kaldı.

Pek çok sorumuza cevap bulamamıştık, ama kuşkusuz, küçük de olsa birçok ilginç bilgi elde etmiştik. Şimdi Sancai’nin Ram Sing’in yakın arkadaşı olduğunu, bazen onunla yolculuklara çıktığını ve Ganj’in üzerindeki kutsal şehir Varanasi’ye de sık sık gittiğini biliyorduk. Oraya para transferi yapıyor olmasının ne gibi bir anlamı vardı? Acaba şimdiye kadar düşündüğümüzün tersine tarikatın ruhani ve finansal etkinliklerinin merkezi Pune değil de Varanasi miydi? Sancai ile Ram Sing’in arasındaki ilişki neydi? Sing Varanasi’de mi saklanıyordu?

Ondan sonraki günlerde Raceb toplayabildiği her türlü bilgiyi topladı. Benim Varanasi’nin tarikatın faaliyetlerinde önemli bir yer tuttuğu tahminimi doğrulayan bir şey keşfetti. Goa ve Pune’deki aşramlarda ders alan öğrenciler son olarak Ganj Nehri’nin kıyılarında yakılan cenaze ateşlerinin karşısında ölüm meditasyonu merasimini gerçekleştirmek üzere trenle Varanasi’ye götürülüyordu. Bu törenlerden sonra kaç tanesinin intihar ettiğini bilmiyordu, ama Varanasi’de açıkta olandan çok gizli kalmış gerçekler vardı.

Bir akşam, Osho’nun toplu duşlarından birinde beyaz çadırdaki faaliyete hazırlanan genç ve yaşlı, beyaz tenli ve esmer erkeklerin arasında vücudumu ovaladım. Herkes gibi benim üzerimde de akşam meditasyonu için giyilen beyaz bir gecelik vardı, girişte ayakkabılarımı çıkardıktan sonra çadıra girdim. Kısa bir süre içinde oraya üç bin çift ayakkabı bırakıldı, sahipleri de çadırda serili hasırların üzerinde yerlerini aldılar. Kimse yüksek sesle konuşmuyordu. Ağaçları hışırdatan rüzgâr sesi benzeri fısıltılar duyuyordum sadece. Bir yerlerden hafif bir Hint müziği geliyordu. Daha sonra dev ekranda gurunun meditasyonu öven bir konuşması gösterildi. Film bittiğinde

topluluk yarım saatlik meditasyona daldı. Çadırın içinde mutlak bir sessizlik vardı, ta ki müzik yeniden başlayana kadar. Bu kalkmamız için bir işaretti. İnsanlar melodiyle dans etmeye başladılar, önce yavaş yavaş ve sakın, ardından hızlandılar ve serbest bıraktılar kendilerini. Topluluk yükselip alçalan dalgalar gibi kıvrılan vücutların oluşturduğu, her şeyi unutturan bir girdap halini aldı. O akşam mutlu birçok insan gördüm. Aralarından yalnız ben gergindim. Meditasyon bu sefer işe yaramadı, beynime dolanan düşüncelerden kurtulamıyordum.

Raceb bana katıldığında her şey bitmişti. Yeni bir bilgi getirmemişti, ama yine de sürprizi vardı. Yanında hoş bir kız vardı. Raceb utangaçça gülümsedi.

“Tanıştırayım,” dedi, “Radha.”

Radha genç, kısa boylu hoş bir Hintli kızıydı, yirmi beş yaşlarındaydı. Kömür gibi saçları toplanmamıştı ve göz alıcıydı, kalçalarına kadar iniyordu. Raceb onunla Gökyüzü tarikatının aşramında tanışmıştı. Orada “Işığa Giden Köprü” atölyesine yazılmıştı kız.

Radha şarap rengi bir takım giyiyordu, geleneksel sari değil. Hindistan’da Batılı tarzda giyinen kadın sayısı azdı, ama gittikçe artıyordu. Çok kadınsıydı, siyah gözleri esmer teninin içinde karanlıkta parlayan iki değerli taş gibiydi. Yürüdüğünde yerde kayar gibi, yerin üzerinde uçar gibi yürüyordu. Yumuşak ve hoş bir sesi vardı, ilginç konulardan bahsediyordu.

Kafeteryada oturup mükemmel bir İtalyan kahvesi içtik. Radha Pune’de orta sınıf bir aileye doğduğunu anlattı. On dokuz yaşında Pune Üniversitesi’nde Ayurveda Bölümü’ne yazılmıştı ve beş sene sonra da öğrenimini tamamladığında hastalara tedavi uygulama lisansını kazanmıştı. Hayatımda bu tedavi yöntemini duymamıştım.

Bana Ayurveda’nın anlamının “Yaşam Bilgisi” ve amacının ise yaşamı uzatmak olduğunu anlattı. Kaynağı Hindistan’ın Sanskritçe yazılmış antik kutsal metinleriydi ve binlerce yıl boyunca dünyanın bu bölümünde kabul görmüş bir tedavi biçimiydi. Son senelerde gittikçe artan sayıda Batılı doktor da kullanıyordu bu yöntemi.

“Sadece hastalığın teşhisi ve tıbbi tedavisine odaklanan klasik tıp,” dedi Radha, “hastanın kendisine çok az ilgi gösterir. Ayurveda hem vücudu hem

de ruhu tedavi eder.” Bu felsefeye göre vücut ve ruh yapısı anneden çocuğa daha anne gebe kaldığında genler aracılığıyla geçermiş. Bu genler üç temel gruba ayrılırlar. Doktor bu yöntemi kullanarak öncelikle hastasının hangi gruba dahil olduğuna karar veriyor. Bana dikkatlice baktı:

“Bana Pitta grubundansın gibi geliyor. Hassas bir cildin var, grileşmeye yüz tutmuş siyah saçların ve iyi bir iştahın.” Elime üç parmağıyla dokunduktan sonra devam etti: “Ayurveda öğrenen biri kalp atışlarına bakarak hangi gruba ait olduğunu bulabilir. Kalp atışların sabit, güçlü, kurbağa gibi zıplıyor. Sen Pitta’sın. Şüphesiz.”

Doktor hastanın hangi gruba ait olduğunu bulduktan sonra sorunun kaynağını ortaya çıkarmaya çalışır. Hastalık prensip olarak vücutla ruh arasındaki dengenin bozulmasından dolayı ortaya çıkar. Sorunu tedavi etmek için doğru dengeyi bulmak lazım, bunu bulmanın da değişik yolları var, diyet, meditasyon, egzersiz, sıcak banyolar, dinlenme, bitki özleri gibi.

Bunun gerçekten işe yarayıp yaramadığını sordum. Raceb bana azarlar gibi baktı, Radha da bu bakışını görünce gülümsedi.

“Diğer yöntemlerin hepsinden daha başarılı,” dedi, “bu yöntemi kullandığım hastalarda gördüğüm sonuçlar inanılmaz.” Vücudunun faaliyetlerini dengelemek üzere vejeteryan diyet ve yağlı masajlarla tedavi ettiği birinden bahsetti. “Adamın tehlikeli boyutlara erişen kolesterolü vardı,” dedi, “ve geleneksel tıbbın uyguladığı tedaviler işe yaramıyordu.” Yedi gün boyunca her gün bir saatten uzun bir süre kişinin alnına susam yağı dökülerek uygulanan Şirudhara yöntemini kullandıktan sonra adamın kolesterolü büyük miktarda düşüş göstermişti.

Geç saatlere kadar anlatmaya devam etti. Raceb’le ben ilgiyle dinledik. Raceb heyecanlı ve mutlu gözüküyordu, onun adına sevindim.

Nasıl başladığını fark etmedim bile ve kısa sürede gittikçe büyüyen ve hızlanan bir kartopuna dönüştü. Her şey Osho aşramında Aşk ve Bilinç atölyesine yazıldıktan sonra oldu. Bu atölyeyi seçmemin sebebi tanıştığım insanların en çok bahsettiği atölye olmasıydı. Aşk hayatlarındaki sorunu anlamaya çalışan herkes için şart olduğunu söylüyorlardı.

Atölyeye katılabilmek için az para vermemiş iki düzine kadar kadın ve erkek, genç ve yaşlı vardı. Söylentilere göre AIDS çağından önce bu atölyelerde katılımcıların birbirlerine yakınlıklarını pekiştirmek amacıyla cinsel ilişkiye de girilmiş. Kadınlarla erkekler, kadınlarla kadınlar, erkeklerle erkekler birlikte olurmuş. Ancak AIDS salgını yayılmaya başlayınca hepsi bitmiş.

Genelde cinsellik hakkında konuşmalarla yetindik, cinsel birleşmelerle değil. Genç kadın öğretmen yumuşak sesiyle, eşler arasındaki ilişkinin ne kadar önemli olduğunu anlattı, ama evlilik kavramına karşı çıkıyordu. Osho'nun kendisi de evliliğe tamamen karşıydı. Evliliğin din adamları ve politikacılar tarafından insanları kontrol etme aracı olarak icat edilen doğal olmayan bir şey olduğunu savunmuştu, evlilik sadece kıskançlık ve sıkıntı yaratıyordu. İnananları tarafından doğru yaşamın örneği olarak gösterilen bu adam hayatı boyunca evlenmemişti.

Daha çok aşk ilişkileri hakkında konuştuk, kucaklaşma ve okşama alıştırmaları yaptık, amaç bize insanı heyecanlandıran her tür ilişkiyi denetmek ve yeni, daha tatmin edici bir ilişki bulduğumuzda diğer ilişkiyi koparmayı öğretmektir. Üçüncü ya da dördüncü buluşmadan sonra öğretmen sınıftan çıktı. Beyaz çadırdaki toplu meditasyona daha çok vakit vardı, kimsenin de içinden kalkıp gitmek, yaratılan havadan ayrılmak gelmiyordu. Sessizlik oldu. İnsanların bir kısmı el ele tutuşuyordu. Genç bir kızla genç bir

çocuk birbirlerinin yanaklarına, alınlarına ve dudaklarına hafif öpücükler konduruyorlardı.

Stockholm'den altmış yaşlarında, saçları beyazlamaya başlamış olan bir kadın vardı. Hepimiz gibi odadaki hasır üzerinde oturuyordu. Birden konuşmaya başladı. Hayatından bahsetti, yıllarca çektiği yalnızlıktan, akademik hayata kapanmasından –üniversitede kimya bölümünde ders veriyordu– ve başarısız ilişki denemelerinden. İki kere evlenmişti, iki çocuk büyütmüş ve ardından onlar da evden ayrılmışlardı, evliliklerinin neden başarısız olduğunu, hayatında onunla hem iyi hem kötü günleri paylaşacak birine en çok ihtiyaç duyduğu sırada neden yalnız kaldığını anlamıyordu. Söyledikleri boğucu ve ağır bir sis gibi havada asılı kaldı. Herkes ona empati ve anlayış dolu gözlerle baktı.

Birdenbire ben de konuşmak ve bu yolla içimdeki sıkıntıyı atmak istedim. Hayatımda bunu hiç yapmamıştım. Hep başkalarına karşı kapanır, kendi dünyama çekilirdim. Kimse gerçek hislerimi anlamayı beceremezdi. Arkadaş canlısı bir insandım, hem de çok, her yerde benden beklenileni vermeyi başarırdım. Kimse, hatta en yakınlarım bile davranışlarıma bakarak üzüntü, sevgi ya da mutluluk hissedip hissetmediğimi tam olarak bilemezdi. Bu durumdan memnundum, bunun bana en uygun davranış olduğu kararına varmıştım. Ofra'nın ölümü içimde birçok şeyi altüst etmişti, özellikle de gerçek duygularımı inkâr eden bölümleri. Pune'de her şey dışarı çıkmıştı. Etrafımda oturan bu insanların beni anlayacaklarını biliyordum. Hepimiz aynı yerden, bizden o sevgiyi alan o siyah boşluktan geliyorduk, hepimiz sevgiyi yeniden bulmak istiyorduk. “Ben karımı kaybettim,” dedim, “çünkü onu sevmeyi bilmedim.”

Büyük bir bendin yıkılmasına yol açacak küçük bir çatlaktan sızan su gibi yavaşça, sanki kendimle konuşur gibi sessizce anlatmaya başladım. Onlara Ofra'dan, çalıştığı reklam şirketindeki tanışmamızdan, balayımızdan, dünyaya getirdiğimiz çocuklardan ve yaptığımız kariyerlerden bahsettim. Seneler geçtikçe ondan uzaklaştığımı, yeni heyecanlar peşinde koşmamı, hepsi bana değişik duygu ve zevkler yaşatan diğer kadınları ve tüm bunların, bedeli ne olursa olsun, sonsuza kadar devam edeceği yönündeki yanılsamamı anlattım. Ofra'nın çalışmayı bıraktığı günü, depresyonunu, benim görmezden gelmemi, karımın sorunlarıyla başa çıkmaktan kaçmamı anlattım. “En değerli varlığımızın sevgimiz olduğunu anlamadım, bu çiçeği sulamadım, başka

çiçekler aradım, halbuki bendeki en güzeliydi.” Gökyüzü tarikatından bahsetmedim, ama Ofra’nın intihar ettiğini ve benim bunu durduramadığımı anlattım, zamanı geriye alabilsem farklı davranacağımı, bu kadar geç öğrendiğim şeyleri kullanacağımı söyledim.

İlişkimizin değerini anlamamı sağlayacak manevi olgunluktan ne kadar uzak olduğumu ancak şimdi görüyordum. Ofra'nın ölümü geçici heyecanlar peşinde koşmamın ne kadar değersiz olduğunu ve sağlam, verimli, yapıcı bir ilişkinin ise ne kadar önemli olduğunu kavramama neden olmuştu. Ancak yalnız kaldığımda onun önemini anlamıştım, benim için o evdi, dayanabileceğim ve hayatımı kurabileceğim temeldi. Onsuz kendimi paramparça hissediyordum, parçaları birleştiremiyordum. Aramızdaki bağın gücünü kendi tarafıma doğru çekmiştim. Şimdi ise rüzgâr kesilince denizin ortasında hareketsiz kalan çaresiz bir yelkenli gibiydim. Şimdi ona çektirdiğim acıyı, onu ve çocukları ne kadar üzdüğümü anlıyordum.

Bunları etrafımda oturup benden gözlerini alamayan topluluktan çok kendim için anlatmıştım. Hikâye aktıkça üzerimdeki ağır değirmen taşından azar azar parçaların koptuğunu hissediyordum. Bitirdiğimde derin bir nefes aldım.

İsveçli kadın kalktı, yanıma geldi ve uzun parmaklarıyla saçımı okşadı. Arkasından hepsi kalktı, tüm grup gözyaşı dökcek kadar duygulanmıştı. Çevremde bir çember oluşturdular, bir kısmı başımı okşadı, bir kısmıysa sadece elimi tuttu. Genç bir kız beni dudaklarımdan öptü. Hiçbirinin bir şey söylemesine gerek yoktu. Her şey apaçık ortadaydı, kabuk tutmayan yara, acı ve üzüntü.

Oradan çıktığımda aşramın bakımlı bahçesindeki çimenler ve çiçekler her zamankinden daha parlaktı, yoluma çıkan insanlar benimle beraber akıyorlardı, yanımdaydılar ve beni bırakmıyorlardı. Bir ağacın gölgesine oturdum. Batan güneşin mora çalan kıızıl tonları her şeyi muhteşem renklere bürüyordu. Gözlerimi kapadım ve beni rahatlatan bir meditasyona daldım. Sanki rahatsız etmek istemezcesine fısıltıyla konuşan sesler duydum, sonra da sessizlik. Gözlerimi açtığımda karşımda bağdaş kurarak oturmuş bir kadın ve bir erkek gördüm. Bitirmemi bekliyorlardı. Atölyede beraberdik. İkisi de

elli yaşlarında, bakımlı ve hoş insanlardı, tenleri güneşten yanmıştı. Dersler başladığında kendilerini Paris yakınlarındaki küçük bir şehirde yaşayan bir çift olarak tanıttıklarını hatırladım. Kadın atölyeye gelme sebeplerinin aynen benim bahsettiğim sorunu çözmek için olduğunu söyledi, aralarında yaşadıkları sürecin birlikteliklerine zarar verdiğini anlamışlardı ve çok geç olmadan birbirleriyle tekrar yakın olmak istiyorlardı. Aşram hakkında çok iyi şeyler söylediler, çok iyi yönetildiğini, sevginin değerine çok önem verildiğini söylediler, ama kendi sorunlarına doğrudan hitap eden yalnızca benim konuşmam olmuş, sanki onlardan bahsetmiştim. Osho'nun aşramında evlilik hakkında söylenenlere katılmıyorlardı. Osho'nun yanıldığını, kendisi hiç evlenmediği için böyle düşündüğünü söylüyorlar ve Osho'nun bakış açısının bencil olduğunu düşünüyorlardı.

Kadın Pune'ye on iki çiftlik bir grupta geldiklerini ve bu çiftlerin hepsinin değişik atölyelere dağıldıklarını anlattı. Gruptaki herkes aşağı yukarı aynı yaşıydı, hepsinin de hayatlarındaki monoton düzende ilişkilerinin bozulduğunu söyledi. Adamla kadın arkadaşlarının benim söylediklerimi duymak isteyeceklerini, eğer konuşmayı kabul edersem toplanılacak mekân bulma işini üzerine aldığını söyledi. Kabul etmeden önce çok fazla düşünmedim. Benim yaşadığım tarz zorlukları yaşayan insanlara, çok geç olmadan yardım etmek benim için neredeyse bir görevdi.

“Blue Diamond” Osho aşramının karşısında, caddenin karşı tarafındaydı. Senede bir ya da hayatlarında bir kere ruhani bir deneyim yaşamak için Pune'ye gelen, durumları iyi olan Batılı turistlerin en sevdiği oteldi. Küçük Fransız grubu benim konuşmam için orada küçük bir salon ayarlamayı becerdi. Oraya beyaz çadırdaki buluşmadan sonra gece vakti gittim. İçeriye girdiğimde tıklım tıklım dolu olduğunu görünce hayrete düştüm. Bir düzine kadar çiftle buluşmayı bekliyordum, içeride onlarcası vardı. Otelde kalan birçok kişi olayla çok ilgilenmişti. Oturacak yer kalmadığı için bir kısmı dışarıda kalmıştı. Üzerimde hâlâ toplu meditasyona katıldığım beyaz elbiseler vardı, içeriye girdim ve anında odada sessizlik oldu. İnsanlar bana baktı, beni inceledi, gözlerinden beklenti okunuyordu.

Utanmadım. Hatta önemli bir duruşmada hâkimin ve izleyicilerin karşısına çıkıyormuş gibi rahattım. Söyleyeceklerimin atölyedekilere anlattıklarımından daha akıcı, daha az detaylı olacağını hissettim. Hayat hikâyemi anlattım, ama her şeyi değil. Kimliğimi açıklamaktan korkuyordum, Gökyüzü tarikatından

birinin tesadüfen orada bulunup kim olduğumu anlamasından korkuyordum. Oradaki topluluk için İsraili, İngiliz ya da Fransız olmam önemli değildi. Hikâyem hemen hemen hepsine kendi durumlarını hatırlatmıştı. Aslında en önemli şey olan ilişkimiz için sürekli vermemiz gereken savaştan bahsettim. Modern insanın durmadan başarı ve paraya sahip olmak için, hiç durmaksızın seks ve heyecan yaşama ve statüsünü belirleyen nesneleri kazanma uğruna sürekli içinde bulunduğu baskı altındaki hayatı anlattım.

“Biz,” dedim, “sabahtan akşama kadar bizimle birlikte esen bir rüzgârın peşinden koşuyoruz, kendimizi daha çok koştukça daha çok şey elde edeceğimize, daha fazlasını göreceğimize inandırıyoruz. O zaman mutluluğumuzun daha tam olacağını düşünüyoruz, ama bundan daha büyük bir saçmalık yok dünyada. En büyük mutluluk, kendi içimizde, bize kendi amaçları çerçevesinde bakmayan, bizi gerçekten, olduğumuz gibi seven eşlerimizle aramızdaki ilişkide yatıyor. Sürekli başka biriymişiz gibi davranıyoruz, işte, müşterilerle ilişkilerimizde, hatta arkadaşlarımızla ilişkilerimizde bile. Yalnızca evde maskemizi çıkarıp kendimiz olabiliriz. Ama çoğumuz, bu değerli varlığı düşünmüyoruz, hep orada olacağını varsayıyoruz, kendi yorucu maceralarımızdan, bizi yoran günlük hayattan, anlamsız zaferlerimizden sonra dönebileceğimiz biri gibi görüyoruz. Seneler boyunca karımı aldattım. Hatta evlilik yıldönümümüzde bile. Ancak onu kaybettiğimde neyi kaçırdığımı anladım. Uyarım, sevdiklerimizle ilişkilerimizi geliştirmesek bir gün bu ilişkinin yok olduğunu, eşimizin de değiştiğini göreceğimizeyizdir.”

Durmadan konuştum, sanki içime başka biri girmiş gibi. Bunlar seneler boyunca içimde sakladığım şeylerdi ve duygulu bir itiraf gibi, kendimi temizlemenin bir parçası olarak ortaya çıkıyorlardı. Hatamı kabullenmek benim için doğruya giden yolda en önemli adımdı. Dinleyicilerden bir anlığına durup hatalarını fark etmelerini istedim. Üç kadın ağlamaya başladı. Erkekler şaşkınlıkla eşlerine sarıldılar. Birdenbire daha önce hiç duymadığım bir şey hissettim, aile çerçevesi içinde sevgiyi geri getiren bir vaizdim, onlar için doğru ilişkilerin gurusuydum.

Çok ilginç bir deneyimdi. Konuşmaktan, sıcak tepkilerden ve beni kabullenen dinleyici topluluğundan etkilenmiştim. Ama yine de iyileşmeyen bir yara gibi Ofra’ya ve çocuklara özlemim bana acı veriyordu. Kendimi Hindistan’da kalıp vaiz olacak biri olarak görmüyordum, görevimi bitirip bir

an önce eve dönmek istiyordum.

Raceb vazgeçmemem için her şeyi yaptı. Durmadan yeni ipuçları aradı, bulduğunda da mutlu oluyordu. Bir akşam eve geldiğinde her zamankinden de heyecanlıydı.

“Bu öğlen ne oldu, bir dinle,” dedi. “Şehirdeki birkaç yere bir şeyler götürdüm. Aşrama döndüğümde yeni bir Mercedes içeri giriyordu. Motorun sustuğunu duydum. Şoför dışarı çıkıp kapıyı açtığında o kadın çıktı...”

“O kadın mı?”

“O, sarı sarili kadın.”

“Sancai’nin cenazesindeki kadın mı?”

İlginç olmaya başlıyordu bu.

“Aynen o. Arkasından binaya girdim. Mahanta’nın odasına gitti, kapıyı çalmadan içeri girdi ve kapıyı kapattı.

“Sonra?”

“Orada daha fazla dursaydım şüphe uyandırırdım. Birinin onu takip ettiğimi fark etmesinden korktum. Ofisime döndüm. Herkes ofisteydi ve hâlâ çalışıyorlardı. Masama oturdum. Birkaç dakika sonra Mahanta girdi, yanında da kadın vardı. Sancai’nin işini üstlenen adama dönüp bir şeyler söyledi. Adam kasayı açtı ve birkaç deste para çıkardı. Mahanta bunları bir torbaya koydu ve kadına verdi, kadın da parayı çantasına koydu.”

“İlginç bir hikâye,” dedim. Ayrıntıları tekrarlamasını istedim, bu sefer daha yavaşça. Sonra beraber verileri değerlendirdik. Gizemli kadın Sancai’nin cenazesine gelmişti, yani aralarında bir bağlantı vardı. Birkaç gün sonra Aşram’ın ofisine gelip para almıştı. Raceb onu daha önce orada görmemişti, yani tarikata her zaman mal getiren işyerlerinden birinden değildi. Bununla beraber kendisine bir hizmet için para ödendiği barizdi. Mahanta’nın onunla kişisel olarak ilgilenmesi önemliydi. Kim olduğunu, Sancai hakkında ne bildiğini ve Gökyüzü tarikatının ona neden para verdiğini öğrenmek için her şeyi vermeye hazırdım.

Bu arada konuşma yapmam için teklifler yağıyordu. Hepsine olumlu yanıt verdim. Damlarda, hasırlarda oturan dinleyicilerin önünde, villaların bahçelerinde ve sinemalarda konuştum. Her konuşmada çok sayıda dinleyici oluyordu. Bu beklenmedik gelişmeye dünyanın en doğal olayıymış gibi tepki veren Raceb bana vahiy geldiğinden emindi. Hindistan’da dolanan yüzlerce hatta belki binlerce insan dağlarda, çöllerde tek başlarına kalıp vahiy gelmesini bekliyorlardı. Yani yalnız kaldığı dönemde bilincinin en üst seviyesine gelen, ruhunun derinliklerine girebilen ve gerçeğin anlamını algılayan biri insanların arasına bir öğretmen olarak dönebilir ve etrafında toplanan inananlara doğru yolu öğretebilirdi. Raceb benim de benzer bir deneyim yaşadığımdan emindi.

“Ofra öldüğünde aldığın darbe ve Goa’daki hapishane tecrüben tek başına bir yerlere gidip bekleme gereğini ortadan kaldırdı,” dedi. “Bu olaylar sana tek seferde gerçeğin ne olduğunu gösterdiler, bu olaylar sayesinde hayatında ilk defa insanoğlunun varlığının gerçek amacını anladın.”

Konuşmalarım, ya da orada kullandıkları kelimeyle konferanslarım birçok kişiyi çekiyordu, gençler ve yaşlılar, birçok bekâr kadın, evli ya da evli olmayan çiftler. Raceb ve Radha da birkaç kere geldiler. Nedense artık birilerinin beni tanıyacağından korkmuyordum. Beni çevreleyen sevgi ve saygı duvarı hiçbir şeyin bana zarar vermeyeceği konusunda güven ve inanç verdi.

Sadece benim konferanslarıma değil aynı zamanda her tarz konferansa büyük talep vardı. Hindistan’daki diğer aşramlara gidenler gibi Osho aşramına gelenler de, modern hayatın engelli koşusuna, kısacık bir süreyle bile olsa, ara vermek istiyorlardı. Ama en çok tavsiye almak ve hayatlarının doğru yolda ilerlemesi için büyümlü bir mantra elde etmek için geliyorlardı. Değişik aşramlarda günler, haftalar boyunca kalıyorlar, rutubetli duvarlar karşısında sessizce oturuyorlar, beyinlerini ve ruhlarını içlerinde toplanan pislikten kurtarmak için uğraşıyorlardı. Vücutlarını Batı’nın ancak şimdi anlamaya başladığı yöntemlerle iyileştirmeye çalışıyorlar, daha iyiye doğru değişimi arıyorlardı. Oraya bir haftalığına da gelen vardı, birkaç aylığına da. Bir kısmıysa hiç dönmüyordu.

Konuşmalarımı kimseden esirgemedim. İlişkiler hakkında konuşan neredeyse tek kişiydim, meditasyondan ve rahatlatıcı tekniklerden bahsetmiyordum, en çok ilgiyi de bu çekiyordu. Eşler arasındaki manevi

uyuşmadan çok bahsettim, iki tarafın da anlayışlı olmasından, mutlu bir evlilik hayatı için bazen kendi isteğinden vazgeçip orta yolu bulmaktan, mutlu çocuklardan bahsettim, anne babalar arasındaki gerçek sevginin çocukların karakterlerinin daha tam olarak oluşmasında önemli rol oynadığından bahsettim. Hayatımı sürekli yeniden anlattım, günahı yerdim ve insanları tüm dinleyicilerin önünde kendi tecrübelerinden bahsetmeleri için cesaretlendirdim. Erkek kadın birçok kişi çok iyi tanıdığım hikâyelerini anlattılar, uzaklık ve yabancılıktan, nefrete dönen sevgiden, bunların sonucu olarak çocukların çektiği ısırdıktan bahsettiler. Dinleyiciler hep sıcak ve cesaretlendiriciydi, ihtiyacı olan herkese sahip çıkıyorlardı.

Konuşmalardan birinin sonunda kenarda bekleyen genç bir kadın yanıma yaklaştı. Çok hoştu, saçları açık renk, bacakları uzundu.

“Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?” diye sordu İngilizce. Evet, dedim.

“Şimdi bir eşin var mı?”

“Hayır,” diye yanıtladım. Şimdiye kadar yapmış olduğum hiçbir konuşmayı kaçırmadığını ve ikimizin çok uygun bir çift olabileceğimiz hissini edindiğini söyledi. Ona iltifatları için teşekkür ettim, ama henüz kendimi yeni bir ilişkiye hazır görmediğimi söyledim. Bana telefon numarasını verdi. “Boş olduğunda beni ara, tamam mı?” dedi. Sıcak bir gülümsemesi ve parlak gözleri vardı. Bu, çoğu erkeğin kaçırmayacağı bir şanstı. Bende hiçbir heyecan, merak ya da cinsel çekim uyandırmamıştı.

Konuşmalarımdan birini Mangaldas ismindeki zengin mahallesinde, parasını kaybeden bir maharacanın evinin damında verdim. Ev büyük ve bakımsızdı. Odalarından bir kısmı aşramlara katılmak üzere gelen kişiler tarafından kiralanıyordu. Bahçe kapısının yanında iki eski top vardı ve maharacanın dolu olan ev sahibesi topları özel günlerde kullandıklarını hâlâ hatırladığını söyledi. Yaşlı, küçük, tatlı bir kadındı ve bana evinin bir bölümünü özel aşramıma çevirmemi teklif etti. Konuşmalarımdan birini dinleyince orada geniş bir topluluğa hitap edecek atölyeler verebileceğimden emin olduğunu belirtti. Teklifi çok çekiciydi, ama kibarca reddettim. Yapmam gereken daha önemli işlerim vardı.

Herkesin nasıl olduğunu öğrenmek için evi aradım. Ofra’nın annesinin sesi gergindi.

“Hepimiz artık dönmeni istiyoruz,” dedi endişeli bir sesle, “Eve dön Micky,

yapabileceğin her şeyi yaptın, Ofra senden daha fazlasını beklemezdi.”

Sesim tutuk, eve bir an önce dönmek için elimden geleni yapacağımı söyledim.

Sarı sarili gizemli kadın bizi meşgul etmeye devam etti. Ondandır sıkça bahsettik. Kimliğini öğrenmek için değişik olasılıkları tarttık, ama hepsini reddettik. Başta yerel bir dedektiflik bürosuna gitmeyi düşündük, ama haberin gazetelere ya da hatta Gökyüzü tarikatına sızacağından korktuk. Trafik dairesinden şehirdeki Mercedes sahiplerinin kimliklerini istemeyi düşündük. Pune’de bunun gibi fazla araba olmadığını, dolayısıyla listenin kısa olacağını düşündük. Ama bu düşünce de aynı sebepten bir kenara itildi. Birileri bu araştırma hakkında sorular sorup başkalarına anlatabilirdi. Fazla tehlikeliydi bu.

Radha her akşam bize geliyordu. Raceb’le ilişkisi yakınlığa dönüştü, ikisi de âşıktılar ve bir arada vakit geçiriyorlardı. Raceb benden Radha’ya Ram Sing’in peşinden gidişimizi anlatmak için izin istedi. Ona güvenebileceğinden emindi. Bende de güvenilir biri izlenimini bırakmıştı. Şaşkınlıktan gözleri fal taşı halde hayretle hikâyemi dinledi, Gökyüzü tarikatına kızdı ve çocuklarıma acıdı. Bana ve Raceb’e bir şey olabileceğinden korktu.

“Bence,” dedi, “hemen polise ve gazetelere gidip şüphelerini anlatmalısın. Bence açılacak soruşturma ve basındaki hikâyeler Gökyüzü tarikatını bitirecektir.” Polisin beni dinlemek istememesinin dışında Goa’dan kaçışım yüzünden beni tutuklayacakları ihtimaline inanmak zor geliyordu ona. Bunun dışında, dedim, Sing ve Gökyüzü tarikatıyla ilgili şüphelerimizi oturtacak sağlam bir temelimiz de yok.

Bir akşam neredeyse tamamen siyah renkli Asam çayı dolu bir çaydanlığın başında Sincai’nin cenazesindeki kadının gizeminden bahsediyorduk. Radha sorunun ne olduğunu anlamadığını söyledi. Hindistan tatil rehberimiz vardı. Kitabın Pune’yle ilgili bölümünü açtı, sayfada şehrin bir haritası vardı. Her mahalleyi, sokağı, meydanı tanıyordu.

“Bakın,” dedi haritayı göstererek, “Pune’de, fakir mahalleleri ve ticari alanları çıkarırsak, Mercedes sahibi olabilecek kadar zengin olanların oturduğu sadece bir mahalle var. Küçük bir mahalle, kesişen birkaç sokaktan oluşuyor, büyük bir park ve onlarca dönümlük araziye yayılmış olan malikâneler. Oraya gidip Mercedes’i aramak lazım. Bu daha önce düşündüğünüz diğer planlardan çok daha basit.”

Gerçekten de basit gözükiyordu ve daha da önemlisi tehlikeli değildi. Radha ve Raceb’e görevi yapmaya gönüllü olduğumu söyledim ve ertesi gün şehrin lüks mahallesi Koregaon Park’ı taramaya çıktım.

Mahallenin sokaklarını süsleyen palmiye ağaçlarının arasında rahatça dolandım, yürüyüşe çıkmış gibi. Bahçe kapılarından girip çıkan birkaç lüks araba gördüm, ama bir tane bile Mercedes görmemiştim. Önlerinden geçtiğim evlerin çoğunun kapısı kapalıydı. Hepsinin bahçe kapısında duran üniformalı güvenlik görevlilerinin bir kısmı silahlıydı, bir kısmı da bekçi köpeklerinin kayışlarını tutuyordu. Bir iskemlede oturup tahta bir tanrıçayla oynayan bir bekçiye yaklaştım. Mahalleye Mercedes satan birinin verdiği reklamı görerek geldiğimi ve adresi unuttuğumu anlattım, belki bana böyle bir arabanın nerede bulunabileceğini gösterebilirdi. Düşünceli bir hareketle sakalını ovuşturdu.

“Burada birkaç araba var öyle,” dedi, “arabanın rengini biliyor musun?”

“Gümüş renginde,” dedim umutla.

“68 numarayı dene,” dedi, “yolun devamında. Büyük, beyaz iki katlı ev. Gümüş rengi bir Mercedesleri ve şoförleri var.”

Koregaon Park 68 numara lüks bir villaydı ve taş bloklardan oluşan bir duvarla çevriliydi. Demir bahçe kapısının parmaklıklarından iki katlı beyaz bir bina, bakımlı bir bahçe ve bir yüzme havuzunun ucu gözüküyordu. Bu evi yaptırıp içinde oturan zengin, çok zengin biriydi.

Haki renkli üniformasıyla bahçe kapısının iç kısmında oturan bekçi yola bakıyordu. Taş duvarın üzerinde parlak bakır bir tabela vardı ve üzerinde tek bir isim vardı: Sing. Doğru okuduğumdan emin olabilmek için gözlerimi ovuşturmam gerekti. Tabela bende hem şaşkınlık hem de memnuniyet uyandırmıştı. Sonunda amacıma yaklaştığımı hissettim. Yakalamak için hayatımı tehlikeye soktuğum adam burada oturuyordu. Burada, bir taş atımı uzaklıkta, karımı benden alan adam duruyordu.

Orada yere çakılmış gibi durduğumu hatırlıyordum. Durmadan eve bakıyor, Ram Sing'in bir yerlerden ortaya çıkmasını bekliyordum. Onu görürsem kendime hâkim olamayacağımı biliyordum. Yanımda silah olmadığına sevindim. Onu gördüğümde kolaylıkla tetiğe basabilirdim.

Sakinleşmem için biraz vakit geçmesi gerekti. Mantıklı düşünmeye çalıştım. Aslında orada Ram Sing'i bulabileceğim hiç de kesin değildi. Goa'da bir evi vardı, Pune'de de bir evi vardı. Adamın parası vardı, herhalde kendisine başka yerlerde de evler almıştı. Bu evde olma ihtimali diğer evlerden herhangi birinde olma ihtimaliyle, hatta onu hiç bulamama ihtimaliyle aynıydı.

Bu hikâyedeki ilginç ayrıntı evde yaşayan kadının kimliğiydi. Adamın sevgilisi olduğuna bahse girebilirdim. Haklıysam Ram Sing belki oradaydı ya da kadını ziyarete gelebilirdi. Her halükârda bu dikkatli bir araştırma gerektiriyordu.

Evin karşısındaki parkın ağaçları arasında saklandım. Birden bekçinin

kalkıp bahçe kapısını açtığını gördüm. Gümüş Mercedes yavaşça bahçe kapısına yaklaştı. Bekçi selam verdi ve direksiyondaki de selamına karşılık verdi. Arka koltukta o kadın oturuyordu.

Orada yapabileceğim başka bir şey olduğunu düşünmüyordum. Kontrollü telefonlarla dolu o yerlerden birine gittim. Bilinmeyen numaraları aradım ve istediğim numarayı aldım. Koregaon Park 68 numaradaki evi aradım. Cevap veren kadına onu bir kargo şirketinden aradığımı ve Ram Sing adına bir zarf olduğunu söyledim. Kadın zar zor anladığım kötü bir İngilizce konuşuyordu. Ram Sing'in orada olmadığını, nerede olduğunu bilmediğini anladım, ama yakında döneceğini düşündüğünü söyledi. Evde onun yerine zarfı alabilecek biri olup olmadığını sordum. Evet dedi.

“Ev sahibesi bir iki saate kadar gelir, zarfı ona verebilirsin.”

Ev sahibesinin adını sordum, Naharika Sing olduğunu söyledi.

“Ram Sing’le alakası var mı?”

“A, tabii. Bayan Sing eşi olur.”

İlk tepkim öfkeydi. Karısı Pune’de onu beklerken karımın peşinden koştuğu için Ram Sing’e kızmıştım. Bunun uygun olmayan bir davranış olduğunu düşünmüştüm. Ama birdenbire benim karısının haberi olmadan başka kadınların peşinden giden adamları yargılamaya hakkı olan son kişi olduğumu fark ettim. Bu düşünceyi üzerimden olabildiğince çabuk attım.

Naharika Sing’in kapalı bir bilgi deposu olduğunu biliyordum. Eğer isterse birçok soruya cevap verebilirdi. Kocasının nerede olduğunu, Gökyüzü tarikatının nasıl işlediğini, bu çarkın içinde olan kişilerin eylemlerini, Sancai’nin ölüm sebebini ve büyük miktardaki paranın yerini bilmesi gerekiyordu. Çok yardımcı olabilirdi, ama yardım etmek isteyeceğinden emin değildim. Ne de olsa Ram Sing’in karısının ağzını açması için ne gibi bir sebebi vardı ki? Kocasını neden ele versin ki?

Buna rağmen ona ulaşmam gerektiğini biliyordum. Başarılı olmasam da denemek zorundaydım. Bu sefer yalnız hareket etmeye, Raceb’i tehlikeye atmamaya karar verdim. Nahrika’nın onu aşrama ziyaretinden hatırlayıp Tamal Mahanta’ya söylemesinden korkuyordum.

Bundan birkaç saat sonra, artık eve gelmiş olacağını tahmin edip, yeniden telefon ettim. Evine ziyaretin tehlikeli olduğunu biliyordum, ama bu karşılaşmanın gerçekleşmesi konusunda kararlıydım.

Telefon çaldı. Cevap veren kişi kendisini evin kalfası olarak tanıttı. Ev sahibesiyle konuşmak isteyen bir avukat olduğumu söyledim. Kadın hanımının hâlâ dönmediğini söyledi. Mesaj bırakmayı isteyip istemediğimi sordu. İstemiyordum.

Osho aşramının karşısındaki “Alman Fırını”na gittim ve zamanı papaya suyu içerek geçirdim. Kırk yaşlarında hoş bir çift yanıma yaklaşıp beni rahatsız ettikleri için özür dilediler. Konuşmamı dinlemeye geldiklerini, söylediklerimin içlerine dokunduğunu ve onları düşünmeye ittiğini söylediler. İkisi de Londra’dan Pune’ye evliliklerine kurtarmayı son kere denemek üzere gelmişlerdi. Osho aşramındaki atölyelere yazılmışlardı ve böylece benim konuşmalarımı da dinlemişlerdi. El ele tutuşuyorlardı ve gözleri parlıyordu. Kadın, “Hem vücuten, hem de manen bir araya geldik yeniden, bunu hiç unutmayacağız,” dedi. Başka insanlar da durmadan yanıma geldiler, bir kısmı konuşmamı duymuşlardı ve izlenimlerini paylaşmak istiyorlardı, bir kısmı da bir daha ne zaman konuşma yapacağımı öğrenmek istiyordu. Onları dinleyip kibarca cevap verdim, ama aklım Naharika Sing’deydi. Durmadan saatime bakıyordum. Zamanın daha hızlı geçmesini ve onun evde olmasını umuyordum.

Bir saat sonra yeniden aradım. Kalfa beni uzun süre hatta bekletti. Daha sonra yumuşak bir kadın sesi duydum.

“Ben Naharika,” dedi.

Ona avukat olduğumu ve kocasıyla konuşmak istediğimi söyledim. Evde olmadığını ve yakında döneceğinden emin olmadığını söyledi.

“O zaman sizinle konuşabilir miyim?”

“Hangi konuda?” diye sordu.

“Kocanız hakkında.”

“Sizinle onun hakkında konuşmak istediğimi sanmıyorum,” dedi kuru ve soğuk bir sesle.

“Lütfen,” dedim, “onu bulabilmek için uzun yol kat ettim. Benim için çok önemli.”

Kim olduđumu sordu. Bu sefer numara yapamayacađımı hissettim. Kim olduđunu bilmediđi bir avukatla kocası hakkında konuşmazdı. Belki Ram Sing’in ölümüne neden olduđu kadının kocası olarak onu benimle konuşmaya ikna edebilirdim. Büyük bir riskti bu. Gökyüzü tarikatına yakındı, onlara benden bahsedebilirdi. Ancak başka seçeneđim yoktu. Bana başka birilerine kıyasla çok daha fazla yardımı olabilirdi.

Ona adımı söyledim. “Kocanız karımın ölümüne sebep oldu,” dedim.

Telefonu yüzüme kapatmadı.

Hattın öbür ucundan hiçbir kelime duymadım. Devam etmemi bekliyordu.

“Onun intihar etmesine neden oldu,” dedim, “karım arkasında iki çocuk bıraktı.”

“Üzgünüm,” dedi sonunda. Sesinde sanki gerçek bir üzüntü vardı. Onu biraz yumuşatmış olduđumu umuyordum, belki de şimdi beni evinde kabul etmeye razı olurdu.

“Bana lütfen vaktinizin birazını ayırabilir misiniz?” diye denedim yeniden.

“Neye yarayacak bu?”

“Felaketten beri beni rahat bırakmayan birkaç sorunun yanıtını verebileceđinizi umuyorum.”

“Ben bu konuyla ilgili deđilim, hiçbir bilgim yok bu konuda,” dedi aceleyle.

“Yine de...” Bana yardımcı olabileceđi izleniminden kurtaramıyordum kendimi.

“Ram Sing’e başvurmanız gerekir,” dedi.

“Onu bulamıyorum... Bu nedenle sizinle buluşmak önemli benim için. Eve dönüp çocuklarımla gözlerine baktığımda gerçeđi anlamak için elimden geleni yaptıđımı bilmeliyim...”

Bir anlık bir tereddüt daha oldu.

“Fazla vaktim yok...” dedi.

“Sizden bana verebileceđinizden daha fazla vakit istemiyorum.”

“Ne zaman gelebilirsiniz?”

“Ne zaman isterseniz.”

“Şimdi gelebilir misiniz?”

Birkaç dakikaya kadar orada olacağımı söyledim.

Bekçi beni dikkatli bir şekilde inceledi. Birkaç saat önce orada ağaçların arkasında saklanıp eve baktığımı görmediğini umdum. Yüz ifadesi beni tanımadığını belli ediyordu. Telefon edip kontrol ettikten sonra içeri girmeme izin verdi, eve kadar eşlik etti. Yüzü ifadesiz bir hizmetçi kapıyı açtı. İçinde antika ahşap mobilyalar, heykeller ve sanat eserleri bulunan muhteşem güzellikte bir salona girdim. Salonun ortasında antik bir Çin vazosunda dev bir çiçek demeti vardı. Hizmetçi beni oradan daha küçük bir odaya götürdü ve beyaz deri kaplı bir koltuğa oturmamı söyledi ve “Bayan Sing birazdan gelecek,” dedi.

Birkaç dakika bekledikten sonra güzel pembe ipek bir sari içinde içeri girdi, uzun boyluydu ve cenazedeki hüznü ifadesi yine yüzündeydi. Dikkatle alınmış kaşlarının altındaki siyah gözlerinde herhangi bir gülümseme olmadan beni inceledi. Dalgalar gibi oynayan pembe sari, kadın karşımdaki koltuğa oturduğunda durdu.

“Eşiniz konusunda üzgünüm,” dedi. Hoş ve yumuşak bir sesi vardı. Güzel değildi, ama hemen dikkati çeken çekici bir kadınlığı vardı. Hareketleri yumuşak ve asildi.

Ona havaalanının gözaltı bölümünde kocasıyla olan ilk karşılaşmamdan, karımı tedavi edişinden, karımın onun peşinden sürüklenmesinden, Ofra’nın tahta kulübedeki intiharından ve arkasından bıraktığı iki çocuktan bahsettim. İlgiyle dinledi, ama tepki vermedi. Ram Sing’in özellikle Tel Aviv’e gitmesine neyin neden olduğunu sordum.

“Dünyada birçok yere giderdi,” dedi yavaşça. Bakışlarını bana dikti. “Onun için Tel Aviv de o yerlerden biriydi.”

“Amerika’ya da gitti,” dedim, “Los Angeles’a. Londra’ya da gitti.”

“Belki,” dedi. Yüzündeki hiçbir kas hareket etmiyordu. Bana anlatmayı düşündüklerinden çok daha fazlasını bildiği hissine kapıldım.

“Herhalde,” dedim, “tüm bu yerlere kendi karar verip gitmedi. Onu oraya kimin gönderdiğini, onun dışında karımın ölümünden kimin sorumlu olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Bunun için mi Hindistan’a geldin?” diye sordu.

“Evet, bunun için buradayım.”

Yerinden kalkıp sessizce pencereye doğru gitti. Gözleri bahçedeki palmiye ağaçlarında gezindi. Kuvvetli bir yağmur yağmaya başladı. Büyük damlalar halinde yere düşen yağmur, tozdan sarı renkteydi.

“Sana yardımcı olamam,” diye başını bana çevirdi aniden. “Kocamın ne yaptığı, bunu tek başına mı ortaklarla mı yaptığı, kendi adına mı yoksa başkaları adına mı yaptığı konusunda hiçbir bilgim yok.”

“Ama sen eşisin,” diye baskı yaptım. “En azından bir kısmını bilmelisin.”

“Eş değilim,” dedi, “iki yıldan fazla bir süre önce boşandık.”

Buna hazırlıklı değildim. Aklıma gelen ilk düşünce, eğer boşandıysa Gökyüzü tarikatı ona neden para ödüyordu? Şimdi hiç şüphem kalmamıştı, Gökyüzü tarikatının açıklamasını istemediği bir şey biliyordu, Mahanta ona bu yüzden para veriyordu.

“Eğer senden boşandıysa,” dedim, “neden Gökyüzü tarikatıyla bu kadar sıkı bir ilişkin var?”

“Onlarla ilişkim olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu gözkapaklarını bile oynatmadan.

Kaybedecek bir şeyim yoktu.

“Orayı zaman zaman ziyaret ettiğini biliyorum. Sancai’yi çok iyi tanıyordun, Tamal Mahanta’yı da tanıyorsun, ondan para alıyorsun. Susman ve orada olanları anlatmaman için mi para veriyor sana?”

“Nasıl cüret edersin?” Gözleri sinirden parlıyordu.

“Tek duymak istediğim evet ya da hayır cevabıydı,” dedim sakın bir şekilde.

“Buraya gelmene izin vermemeliydim,” diye bağırdı. Kontrolünü kaybedeceğini hissettim. Kızgınlığından, daha önce söylemek istemediği şeyleri yanlışlıkla ağzından çıkaracağını umdum. Baskı yapmaya devam ettim:

“Bana cevap vermiyorsun çünkü gerçeği bildiğimi biliyorsun. Mahanta’ya aşramında işlenen suçları örtmeye yardım ettiğini biliyorsun, onu koruyorsun, Sancai’yi onun öldürdüğünü biliyorsun...”

Koltuğa çöktü ve içindeki havayı yitiren balon gibi ikiye katlandı. Yüzü kireç gibiydi.

“Sancai’yi kimse öldürmedi,” diye fısıldadı, “doğal sebeplerden öldü.”

“Onunla ilişkin nedir?”

“Onu uzun senelerdir tanırım, Gökyüzü tarikatının temel taşlarından biriydi.”

Tarikat tarafından öldürüldüğünü varsaydım.

“Neden Tamal Mahanta’nın onu öldürdüğü ihtimaline inanmıyorsun?”

“Çünkü Mahanta katil değil,” dedi sessizce.

“Neden onu koruyorsun?”

“Tamal Mahanta,” diye fısıldadı, “benim babam ve kimseye kötü hiçbir şey yapmadı...”

Yerinden kalktı.

“Git buradan,” dedi. Sesi nedense şimdi daha yumuşaktı. “Ram Sing’e ulaşmayı asla başaramayacaksın. Hindistan sana göre değil. Buradaki hayatın kurallarını anlamıyorsun, buradaki düşünce tarzını anlayamazsın. Tavsiyemi dinle, evine dön bir an önce. Çocukların annelerini kaybettiler, babalarına ihtiyaçları var.”

Telefonun ahizesini kaldırdı ve birkaç kelime söyledi. Kapı neredeyse o anda açıldı ve kapıda duran hizmetçi emirleri bekledi.

“Buyrun beyefendi,” dedi hizmetçi ve bana eliyle kapıyı gösterdi. Yerimden kalktım. Kendimi yorgun ve ümitsiz hissediyordum. Beni amacıma götürebilecek olan fırsat elimin altından kayıp gitmişti, yine ne tarafa gideceğimi bilemiyordum.

Hizmetçi beni evden dışarı götürdü ve bekçinin bahçe kapısını açmasını bekledi. Aynı anda girişte siyah yeni bir Buick durdu. Direksiyondaki adam bakışlarını bana dikti ve gözlerini benden ayırmadı. Adamı daha önce gördüğümü hatırlamıyordum. Adımlarımı hızlandırdım. Panik içinde beni buradan uzaklaştıracak bir rikşa aradım. Göz ucuyla arkama baktığımda Buick’in sürücüsünün bekçiyi çağırdığını ve onunla konuştuğunu gördüm. İkisi de bana bakıyordu. Daha sonra araba kapıdan içeri girdi ve evi çevreleyen duvarın arkasında kayboldu.

“Işığa Giden Köprü” atölyesi hızla sona eriyordu. Şimdi ruhani lider

Ramayan ile öğrencileri arasındaki ilişki çok sıkıydı. Aralarından birkaç tanesi onunla Varanasi'ye gitmeye karar vermişti, bir kısmı da henüz karar vermemişti. Karar vermeyenler geleceklerini tartışmak için birkaç görüşmeden geçiyordu. Raceb de ruhani lider tarafından görüşmeye çağrılmıştı. Görüşme öğretmenin onun gönüllü olarak iş yapmasını övmesiyle başlamış, daha sonra dersler ve öğrencilerle ilgili izlenimini ve atölyeden beklentilerinin tamamen ya da kısmen karşılanıp karşılanmadığını sormuş. Raceb birçok övgü yağdırmış, ama Ramayan sonunda onun Varanasi'ye gidip gitmeyeceğini öğrenmek istemiş.

“Büyük ihtimalle gideceğimi söyledim,” dedi, “Ramayan ailem olmadığını hatırlıyordu; dikkatli bir şekilde ne kadar param olduğu ve bu dünyadan göçmeye karar verirsem parayı ne yapacağım konusunda soru sormaya çalıştı. Henüz bunu düşünmediğimi söylediğimde bana aşramın acil ihtiyaçlarından, aşramı yürütmek için gereken büyük masraflardan ve tarikatın varlığı ve felsefesiyle ilgili bilgilendirmenin gerekliliğinden bahsetti. Varanasi'ye gitmeye karar verirsem hepsini düşüneceğimi söyledim. Bana imzalamam için belgeler verdi. Orada atölye organizatörlerini sonuçlardan sorumlu tutmadığım, ruhsal sağlığımın yerinde olduğu ve net bir şekilde düşünebildiğim yazılıydı... İmzaladım.”

“İmzaladın mı?” diye şaşırdım.

Raceb omuz silkti.

“Başka seçeneğim yoktu,” dedi, “onlarla Varanasi'ye gitmenin tek yolu bu. Orada ne olduğunu bilmek zorundayım.”

Yüzümdeki korku ifadesini gördü.

“Merak etme,” dedi, “bana bir şey olmaz. Zaten intihar etmeye ya da Mahanta ve adamları için bir rupiden bile vazgeçmeye niyetim yok.”

Yolculuk hazırlıkları hızla devam etti. Raceb Ramayan'ın grubuyla Varanasi'ye gitmeye karar verdiğini açıkladığında Radha hiçbir şey söylemedi, ama yüzünde endişe dolu kırıksıklıklar oluştu. Yolculuktan iki gün önce Raceb'i dairesinde bekliyorduk. Radha onun için sevdiği birkaç yemek hazırlamıştı. Sabırla bekledik, ama saatler geçiyor ve Raceb gelmiyordu. Radha panikleydi, ben de endişelerimi unutmaya çalışıyordum. Bu

gecikmenin sıradışı bir şey olmadığını söylemeye çalıştım, ama endişesini dağıtmayı beceremedim.

“Bir şey geldi başına,” dedi titreyen bir sesle. “Başına kötü bir şey geldiğinden eminim. Hiç bu kadar gecikmemişti.” Atölyeyle birlikte iki gün sonra Varanasi’ye gideceği için belki işlerini başka bir görevliye devretmekle meşgul olabileceğini söyledim. Beni duydu, ama tepki vermedi. Korku onu yormuştu.

Gece sessiz, hatta fazla sessizdi. Yandaki dairelerden hiçbir ses duyulmuyordu. Yoldan sadece bir iki araba geçiyordu. Sessizliğe kulak verip Raceb’in merdivenden çıkan ayaklarının sesini duymayı bekledim, ama sessizliği hiçbir şey bozmadı.

Radha yataktan kalkıp oturuyordu, pencereye gidip sokağa bakıyordu, Raceb’i bulmak için elimizden geleni yapmamız gerektiğini söylüyordu. Bu barizdi, ama nereden başlayacağımı bilemiyordum. Polise ya da hastaneye gitmemizi önerdi.

Birdenbire kapıda hafif bir çıtırtı duyuldu. Birdenbire sustuk. Yeniden bir çıtırtı duyuldu, sanki bir kedi kapıyı tırmıklıyor ve kendisini içeri sokmamızı istiyordu. Kapıyı açtım. Yerde elleri kapıya doğru uzanmış yatan biri vardı. Raceb’di bu.

Tepeden tırnağa kan içindeydi, kıyafetleri yırtılmıştı. Onu odaya taşıyıp yatağına yatırdım. Gözleri kapalıydı. Devamlı bir şekilde kan kaybediyordu, kıyafetleri ve çarşafı kıpkırmızı olmuştu.

“Burada kalamaz,” dedim. “Biz de. Onu ortadan kaldırmaya çalışan kişi yeniden deneyebilir.”

Üst kattaki ev sahibimize koştum, onu uyandırdım ve bizi hastaneye götürmesini rica ettim. Hemen giyindi ve beraber Raceb’i arabaya bindirdik.

Raceb şehir hastanesinin acil bölümüne götürüldü. Şuuru yerinde değildi ve doktorlar hemen ellerindeki işleri bırakıp onunla ilgilenmeye başladılar. Radha’yla beraber yatağının yanında endişeyle durup olanları seyrettik. İç kanaması, dalağında bir yırtık ve akciğerinde ne olduğu belli olmayan bir leke ve ellerinde de kırıklar vardı. Çok kan kaybetmişti ve doktorların ifadesinden durumunun kötü olduğu belli oluyordu. Biri bize ne olduğunu

bilip bilmediğimizi sordu. Hiçbir fikrimiz olmadığını, eve kanlar içinde geldiğini ve bundan fazlasını da bilmediğimizi söyledik.

Raceb ameliyathaneye götürüldü ve orada üç saat kaldı. Daha sonra yoğun bakıma alındı. Yakınlarının durumu hakkında haber almayı bekleyen onlarca Hintliyle beraber yoğun bakım bölümünün kapısı önünde oturduk. Ortam sıcak ve nemliydi.

Gergin bir gece geçirdik. Raceb'in hızla iyileşmesi ve vücuduna kalıcı bir zarar gelmemiş olması için dua ettik. Susamıştık, ama soğuk bir içecek alma olanağı yoktu. Radha musluktan su içti, ben cesaret edemedim. Vakit çok yavaş geçti.

Tam hiç sabah olmayacak diye düşünürken sabah oldu. Raceb hâlâ solunum makinesine bağlıydı, ama durumu stabilize olmuştu. Ameliyattan sonra iç kanaması durmuştu, kalbi ve tansiyonu normaldi. Onunla konuşmak, ne olduğunu anlamak istiyorduk, ama şu anda onunla konuşmanın bir yolu yoktu.

Hastaneden verilen haber üzerine iki polis geldi. Yorgun ve umursamazdılar ve hastadan ifade alamayacaklarını öğrenince sanırım rahat bir nefes aldılar. Bana bir kere bile bakmadılar, ikisi de Hindistan'da en çok aranan zanlılardan birinin orada tahta bir bankta, bir kol boyu ötede oturduğunu düşünmedi. Kaçırdıkları şeye bak, diye düşündüm. Bana biraz daha dikkatli baksalardı başıma konan ödülü rahatlıkla alırlardı.

Polisler gittikten kısa bir süre sonra doktor dışarı çıktı ve bize Raceb'in hâlâ şuursuz olduğunu ve ne zaman kendine geleceğini bilmediğini söyledi. Eve gitmemizi önerdi. Kalmaya karar verdik. Radha'yı hastanenin o sırada açılan büfesinde bir şeyler yiyip içmeye ikna ettim. Kaynamış su istedi, içine çantasında taşıdığı bir kavanozdan çıkardığı taze adaçayı yapraklarını koydu, tatmam için bana da uzattı. Bitkilerin kokusu sarhoş ediciydi ve tadı da çok özeldi. Ben de bir bardak sıcak su isteyip Radha'nın verdiği yaprakları koydum içine. Biraz içince yüzündeki solgunluk yavaş yavaş kayboldu. Ancak şimdi olanlar hakkında konuşabileceğimizi hissettim. Raceb'in onu soymak isteyen hırsızlar tarafından tesadüfen saldırıya uğramadığı ikimiz için de açıktı.

“Aşramda bir şey oldu,” dedi Radha. Gözleri kırmızı ve yüzü solgundu, “orada hâlâ ne olduğunu bilmediğimiz bir şey oldu, Raceb'in de içinde

olduğu ve onların Raceb’e güvenlerini sarsan bir şey.”

Kelimeleri ağızımdan almıştı. Ben de aynı tahminde bulunmuştum.

Sessiz, sadece benim duyabileceğim bir sesle başta Raceb ve benim amacımıza ulaşmak için seçtiğimiz yolu desteklediğini söyledi. Ancak şimdi akıllıca hareket ettiğimizden emin değildi. Gökyüzü tarikatının işlerine burnumuzu sokmayı kesseydik mutlu olacağını söyledi. Raceb’e aşrama benim yerime katılmasına izin verdiğim için ağır bir vicdan azabı duyuyordum.

“Raceb’i seviyorum,” dedi, “seni de seviyorum, ama seçtiğiniz yolda devam ederseniz işin sonunun kötü olacağından şüphem yok.” Onu anladığımı, Raceb’in başına gelenler yüzünden ağır bir sorumluluk duyduğumu ve onu evine dönmeye ikna etmek için elimden geleni yapacağımı söyledim. Ama ben duramazdım, şimdi, bu aşamaya geldikten sonra değil.

“Görevi tamamlamak zorundayım,” dedim güvenle, ama bunu Raceb’in yardımı olmadan nasıl yapabileceğim konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

Raceb akşam saatlerinde dahiliye bölümüne aktarıldı. Kendinde değildi ve ağrısı vardı. Yatağının başucunda durup gözlerini açmasını bekledik. Radha yumuşak sesiyle durmadan Raceb’le konuştu, parmaklarını saçlarının ve gözlerinin üzerinde dolaştırdı. Raceb bir iki kere dudaklarını oynatmayı denedi, ama hiçbir ses çıkaramadı. Yatağının yanından geçen her doktoru durdurup fikrini sorduk, bize ümit vermesini istedik, ama doktorlardan hiçbiri emin olmadıkları bir konuda yanlış yere ümit vermek istemiyordu.

Gerginlikle dolu, ümitle ümitsizlik arasında gidip geldiğimiz saatler geçirdik. Tek istediğim Raceb’in iyileşip evine dönmesiydi, omuzlarımda büyük bir sorumluluk hissediyordum, ben olmasaydım Raceb şimdi tamamen sağlıklı bir şekilde herhalde Goa sokaklarında Ambassador’unu sürüp hayatını kazanıyor olacaktı. Benim için hayatını tehlikeye atmıştı. Bundan daha büyük bir fedakârlık düşünemiyordum.

Raceb’in iyileşmesi mucize olarak tanımlanabilirdi, ama Radha’ya bakılırsa burada mucizevi hiçbir şey yoktu. Raceb’i kendi tedavi yöntemleriyle tedavi etmişti ve hastaneye şuursuz bir halde getirilmesinden yirmi dört saat sonra, geceyarısı uyanmasına da hiç şaşırmadı. Raceb gözlerini açtı, şaşkınlıkla etrafına baktı, nerede olduğunu ve neden buraya getirildiğini anlamaya çalıştı. Yanındaki masalarda inleyen, ağlayan ve hemşireyi çağıran hastalar yatıyordu. Elektrik kesintisi oldu ve hastane karanlığa büründü. Bu kesintilere alışık olanlar, önceden hazırladıkları mumları yaktılar. Biri bize de bir mum verdi. Radha mumu Raceb’in başının yanında, kendi elinde tuttu. Mum alevinin titrek ışığı gölgesiyle duvarda ve yaralının yüzünde oyunlar oynuyordu. Bir şeyler mırıldandığını duyduk. Nefesimizi tutup ona doğru yaklaştık.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Rahatla,” dedi Radha tatlı bir sesle, “şimdi önemli olan bizimle olman, iyileşeceksin, biliyorum.”

Raceb onun ne dediğini duymamış gibi devam etti: “Kasa... Açılışını o kadar izledim ki sonunda... sonunda kodunu keşfettim... Akşama, herkesin gittiğini düşündüğümde, açmaya çalıştım... açabildim de... Orada Ram Sing’in dosyasını buldum... Çıkardım... Ama birden Tamal Mahanta girdi

içeriye... Orada durduğunu hissetmedim... Orada ne kadar süre durup yaptıklarımı seyrettiğini bilmiyorum... Arkamdan sesini duydum... Döndüm... Kolları birleşik, gözleri buz gibi, ne yaptığımı sordu... Kasanın açık kaldığını ve içini düzeltmeye karar verdiğimi kekeledim... O zaman bana dalga geçer gibi sordu: ‘Görevin ne zamandan beri bizim kasamızı düzeltmek?’ Ne diyeceğimi bilemedim... Çıkardığım dosyayı aldı, isme baktı, kasaya geri koymamı ve kasayı kilitlememi söyledi. Söylediğini yaptım...”

Sustu. Anlaşılan sarf ettiği çaba fazla gelmişti. Uzun süre bekledikten sonra yeniden konuştu.

“Beni... beni orada öldüreceğini sandım, ama döndü ve gitti... Aceleyle aşramdan çıktım... Beni eve götürecek bir rikşa buldum... Mahanta’nın olayın peşini böyle sessizce bırakmayacağından emindim... Bir an önce daireye gelmek ve sana ya da bana, hatta belki Radha’ya da zarar verebileceklerini söylemek istedim... Birdenbire hızla bize doğru gelen bir kamyon gördüm. Rikşa sürücüsüne bağırıp kenara çekilmesini söyledim... Ama fazla yavaştı... Korkunç bir patlama sesi duydum, havada uçup yere düştüğümü hatırlıyorum... Kamyonun hızlanıp kaybolduğunu gördüm, rikşa sürücüsüne doğru süründüm ve onu aracın yıkıntısından zar zor çıkarabildim. Yapacak bir şey kalmamıştı, ölmüştü... Beni ortadan kaldırmak için kamyonu gönderen kişinin kaza yerine dönüp benim de ölmüş olduğumdan emin olmak isteyeceğini biliyordum... Yakındaki bir ağaçlığa kadar süründüm. Sonunda size nasıl eriştiğimi bilmiyorum...”

“Seni öldürmeye çalışanın kim olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Hayır... Sadece Mahanta tarafından gönderildiklerini tahmin ediyorum.”

“Kendi ellerini kanla kirletmez,” dedi Radha, “başkalarını gönderdi.”

“Her zamanki gibi,” dedim.

“Yeterince konuştun,” dedi Radha Raceb’e doğru eğilerek, “dinlenmen lazım. Şimdi her şey yolunda. Sana gerektiği gibi bakıyorlar.” Raceb gülümsemeye çalıştı Radha elini kendi avucuna aldı, üzerine eğildi ve alnından öptü.

Raceb gözlerini kapattı ve yüzü acı içinde buruştu. Mum hızla eridi. Alev söndü ve yaralı karanlığa gömüldü. Diğer yatakların yanında hâlâ mumlar yanıyordu. Raceb’in dudaklarının oynadığını görmedik, ama bir şeyler söylemeye çalıştığını duyduk.

“Bugün günlerden ne?” diye sordu.

“Salı.”

“Saat kaç?”

“İkiyi biraz geçiyor.”

“Ne olacak şimdi?” dediğinde sesi endişeliydi. “Ben... ben trende olamayacağım...”

Birden hatırladım. Varanasi’ye giden tren. Gökyüzü tarikatının grubu. Raceb birkaç saate kadar onlarla gidecekti.

“Tren kaçta kalkıyor?” diye sordum.

“Sabah... Sabah altıyı çeyrek geçe.”

Grup dört saatten az bir süre sonra yola çıkacaktı. Raceb’in bu trene binip, grupla birlikte Ganj Nehri’ne gitmesi ve orada Ram Sing’i arama planı gözümün önünde paramparça olmuştu. Bu anı, bu şansı haftalardır bekliyorduk, şimdiyse birdenbire bizden uzaklaşıyordu.

“Bir dahaki... bir dahaki seferi bekleyebiliriz,” diye fısıldadı Raceb.

Bunu sadece beni yatıştırmak için söylediğini biliyordum. Bir sonraki grubun gidişine kadar geçecek üç dört ay onun için de benim için de göze alamayacağımız bir süreydi. Pune’de daha fazla kalamazdım.

Radha, “Raceb iyileşince onu eve, Goa’ya götüreceğim. Hindistan’dan çıkmanın bir yolunu bul. Burada yalnız kalamazsın,” dedi.

Birden elektrikler geldi ve oda soluk bir ışıkla aydınlandı. Ne yapacağıma karar vermek zorundaydım. Düşündüğüm hiçbir seçenek iyi değildi. Eninde sonunda tek bir seçenek vardı, ben de onu seçtim. En iyi seçenek değildi, hatta en kötü seçenektir, ama benim açımdan tek seçenektir.

“Siz Goa’ya gidin,” dedim, “ben trene bineceğim.”

“Tek başına mı?” diye sordu Radha şaşkınlıktan kocaman olmuş gözleriyle. Raceb itiraz eder gibi elini salladı.

“Evet,” dedim, “tek başıma.”

Raceb’in itirazlarına ve Radha’nın uyarılarına rağmen, Varanasi’ye giden 6:15 Rajdhani Ekspresi’nin sadece Tamal Mahanta ve grubunu değil, aynı

zamanda beni de alarak yola çıkacağına karar verdim. Vakit acımasızca ilerliyordu. Normalde daireye döner, Raceb'in kanıyla lekelenmiş kıyafetlerimi değiştirir, yanıma giysi ve sabun alırdım. Ancak Raceb'in yaralanmasından bu yana durum değişmişti. Durumum yine pek iyi değildi. Daireye dönmekten korktum, işi bitirmek için geri gelebilirlerdi. Tüm paramın cüzdanımda olmasından memnuniyet duydum.

Tuvalete gidip Raceb'in kan lekelerini çıkarmak için gömleğimi ovdum. Lekeleri çıkaramadım, tüm lekeler kahverengiye dönmüştü. Gömleğimin üstündeki çirkin lekeler kana benzemiyorlardı, önemli olan da buydu. Sonra Raceb'in odasına döndüm ve yatağının yanında durup onu ve Radha'yı doğru kararı verdiğime inandırmaya çalıştım. Onlar da beni yanıldığıma ikna etmeye çalıştılar.

Güneş doğdu. Öpücüklerle ayrıldık. Raceb yavaşça kol saatini çıkarıp anı olarak almamda ısrar etti. Eski ve değerli altın bir saatti. Almayı reddettim, ama Raceb'i ikna edemedim. Saati koluma taktım ve sokağa çıktım.

Bir rikşa beni tren istasyonuna götürdü. Sabahın bu kadar erken bir saatinde neredeyse tamamen boş bir istasyona girmeyi bekliyordum. Buna karşın, tüm bekleme odalarını ve platformları dolduran, veznelerin yanında toplanan ya da yere uzanıp derin uykuya dalmış yolcuların arasında kayboldum. Veznelerin üzerindeki geliş-gidiş saatlerinin ve varış noktalarının yazılı olduğu panoda önümüzdeki saatlerde hangi trenlerin bu istasyonda duracağı yazılıydı. Çoğu vagon üstü açık havada daha ucuz seyahat etmeye olanak tanıyan yavaş, birçok durakta duran trenlerdi. Bunlara karşın Varanasi'ye giden ekspres tren tek sınıflı, bayağı şık bir trendi. İki şehrin arasındaki mesafeyi diğer trenlerin kat ettiği zamanın dörtte biri kadar bir sürede kat ediyordu. Aynı zamanda daha pahalıydı.

Bilet aldım. Gruptaki kimse beni tanıımıyordu ve ben de onları tanıımıyordum. Aralarında oturmaktan çekinmiyordum. Herhangi bir başka yolcu olduğumdan şüphe duymaları için bir sebep yoktu.

Kalabalığın arasına saklandım ve platformlardan birinde bekleyen trenin kapılarını seyrettim. İkili gruplar halinde dolaşan polislerin beni fark etmemesi için sürekli manevralar yaptım. Trenin kalkış saatinden birkaç dakika önce istasyon binasının önünde duran bir minibüsten mavi elbiseli kadınlı erkekli bir grup çıktı. Hepsinin göğsünde birer “kedi gözü” vardı.

Uzaktan izledim ve ilk vagonlardan birine bindiklerini gördüm. Kafileden uzak, en son vagona yer aldığım için sevindim.

Trene binip pencere kenarına oturdum. Uzun bir siren duyuldu ve tren hareket etti. Kısa bir süre sonra kuzeye giden raylarda hızla ilerlemeye başladı. Vagondaki tüm koltuklar iyi giyimli ve alçak sesle konuşan Hintlilerle, kötü giyimli ve gürültülü Amerikalılar tarafından dolmuştu. Havalandırma iyi çalışıyordu ve oturduğum koltuk fazlaca ihtiyacım olan uykuyu almamı sağlayacak kadar rahattı.

Öğleden sonra bir vakit bir anda acıktığımı hissettim. Son bir gün içinde neredeyse hiçbir şey yiyip içmediğimi hatırladım. Maligowatni çorbasını ve yoğurtlu kuzu etini düşününce ağzımın suyu aktı. Yerimden kalkıp lokanta vagonuna gittim. Yemek saati geçtiği için masaların çoğu boştu. Birine oturdum, garson bir m  n   getirdi. M  n  y   inceledim. Tam da istediğim şey vardı.   cecek b  l  m  ne g  z attım. Bira mı   rap mı istediğime karar veremiyordum. Birisi masadaki diğ  r sandalyelerin dolu olup olmadığını sorduğunda başımı kaldırmadan değı  l dedim. Bira   cmeye karar verdim. Garsonu   ağırmak   zere elimi kaldırdım ve g  zlerim hızlıca kar  şımda kimin oturduğuna baktı.   ki ki  şiydiler. Biri m  n  y   inceliyordu, diğ  eri de beni. Bakı  şlarımız kar  şıla  ştı. Y  z   bir yerden tanıdıktı, ama nereden olduğ  unu   ıkaramadım.

  Sanırım daha   nce tanıştık,   dediğ  inde diğ  er adam da m  n  den başını kaldırdı ve bana baktı.   kisi de mavi elbise giymi  şler ve   kedi g  z     takmışlardı. Yapılı ve uzun boyluydular ve de ciddi bir ifade takınmışlardı. Sessizce k  frettim. G  ky  z   tarikatı kortejinden iki ki  şiy  le aynı masada oturma fikrinden nefret ediyordum.

  Daha   nce tanıştık mı?   diye tekrarladım sorusunu. Hatırlayamıyordum.

  Birka   gün   nce Naharika Sing'i ziyaret eden adamsın,   dedi, beni g  zleriyle tartmaya devam ediyordu.   Seni evden   ıkarken g  rd  m.  

  Sanırım yanıliyorsun,   dedim aceleyle.   imdi anlamıştım: Ben evden   ıkarken siyah Buick'in i  inde gelen ve bek  iyle konuşan adamdı.

  Kim olduğ  unu hatırlayamadım,   dedim sesime sakın bir ton vermeye   alı  p beceremeyerek.

  Adım Mahanta...  

Tamal Mahanta! Naharika Sing'in babası, Pune'deki a  ramın sahibi,

Raceb'i kasayı açtığında yakalayan ve onu öldürmek için peşinden adam gönderen kişi.

“Senin adın ne?” diye sordu.

Paul Evans demek istedim, ama Gökyüzü tarikatı tarafından gönderilen ve Raceb'le kaldığım daireye girip eşyalarımı karıştıran adamı hatırladım. Raceb'e kim olduğumu sormuşlardı, o da Osho aşramında meditasyon öğrenmeye gelen deli bir İngiliz olduğumu söylemişti. Tamal Mahanta bu adı hatırlayıp Raceb'in ev arkadaşı olduğumu anlayabilirdi

“Adını sordum,” dedi Mahanta soğuk bir şekilde.

“Adımı önüme gelen herkese vermem” diye inat ettim.

Garson siparişlerimizi almak için yanımıza geldi, ama Mahanta ona sabırsızlıkla uzaklaşmasını söyledi.

Kendimi kapana kısılmış bir fare gibi hissettim.

Masadaki arkadaşına döndü.

“Sence,” dedi dalga geçer gibi bir sesle, “bu adam buraya nereden geldi? Sence İngiliz mi? Amerikalı mı? Ya da İsrailli mi?”

“Amerikalı?” diye şansını denedi adam sessizce.

“Hiçbir şeyin görünüşüne aldanma,” dedi Tamal Mahanta. “Bu adamın İsrailli olduğuna inanır mıydın?”

“Hayır,” dedi sessizce diğer adam hayret içinde, “inanmazdım.”

Bu konuşmanın pek de iyi bir yöne doğru gitmediğini hissettim.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim ve ardından vücudumda bir ürperti hissettim. Naharika Sing'in ona konuşmamızdan isteyerek mi bahsettiğini yoksa babasının mı onu konuşmaya zorladığını merak ettim.

“Numara yapma,” dedi öfkeyle bana doğru eğilerek, “sen de ben de kendini Naharika Sing'e Tel Aviv'den gelen bir İsrailli olarak tanıttığını biliyoruz.”

“Bu bir yanlış anlama,” söyleyebildiğim tek şeydi. Bariz bir avantajı vardı. Gerçeği biliyordu.

“Kimsin sen?” diye sordu. “Neden bana yalan söylüyorsun ve bu trende ne işin var?”

Bu konuşma kötü bir sona doğru gidiyordu. Oradan olabildiğince hızlı uzaklaşmak istiyordum. Mahanta'yı takip etme planımın paramparça

olduğunu görüyordum.

Yerimden kalktım, ama Hintli masanın altından bacağını uzatıp yolumu kesti.

“Otur,” diye emretti, “henüz işim bitmedi seninle.”

Tren yavaşlamaya başladı. Pencereden kasabanın ilk evlerini gördüm. Küçük istasyonun platformuna yaklaştık, ellerinde paketler, bebekler ve hayvanlarla yüzlerce insan bekliyordu istasyonda. Kondüktör vagonlarda dolaşp on beş dakika mola verdiğimizizi söyledi.

“Bizimle gel,” dedi Mahanta’nın sert sesi. İkisi de kalktı ve tepemde durdu, kalkmamı bekliyorlardı. Kabadayı kolumu tutup beni kendisine çekti. Hızlıca etrafıma bakındım. Kimse olanların farkında değildi. Lokantada oturanlar ve garsonlar kendi işleriyle meşguldüler. Tabii ki bağırıp gürültü çıkarabilirdim, ama sonra ne olacaktı? Polisler gelip kim olduğumu anlayınca beni tutuklayacaklardı. Mavi elbiseli iki adamın bana zarar vermeye çalıştığına kim inanırdı ki? İnsanlar çıldırdığımı düşünecekti. Bu ikisinin beni öldürmemesi için ne yapabilirdim?

Mahanta ve arkadaşı tarafından öne doğru itildim. Bu kabadayının Raceb’in hayatını almaya çalışanlardan biri olup olmadığını merak ediyordum. Düşündükçe bu oldukça mümkün geliyordu bana.

Lokanta vagonu boyunca yürüyüp platforma açılan kapıya vardık. Kabadayı yürümeye devam etmem için itti beni.

“Dışarı çık,” diye emretti. Kaçacak bir yer aradım. Koşmaya başlasaydım beni yakalardı, vücudunun genel görünümü benden daha formda olduğunu gösteriyordu. Demir merdivenlerden platforma indim. Kabadayı bana yapıştı. Mahanta’nın trende kaldığını fark ettim. Bu sefer de ellerini pis işlere bulaştırmak istemiyordu.

Kabadayı yanımdaydı, neredeyse vücuduma yapışmıştı. Ne olacaktı şimdi? En iyi ihtimalle benimle bir süre yürüyecek, beni bu kasabada bırakacak ve trene geri dönecekti. En kötü itimalle beni bir yan sokakta öldürüp sonsuza kadar kurtulacaktı. Kalabalık arasından yürüdük, istasyonu geçtik ve istasyonun arkasındaki dar bir sokağa girdik. Beynimden geçen kaçış yollarından hiçbirisi pratik değildi. Sonumun yaklaştığını hissediyordum. Çaresizlikten adama beni bırakması için para teklif ettim. İşe yaramadı. İlk tepkisi kızgın bir bağırma oldu.

“Sus!” diye bağırdı. “Senin parana ihtiyacım yok.”

Sokağın ortasında durduk. Şansıma etrafta kimse yoktu. Ona karşı koyabilirdim, ama hiçbir şansım olmazdı. Buna rağmen hayatımı kurtarmak için bir şeyler yapmak zorundaydım. Kendimi bu beladan kurtarmanın mutlaka bir yolu olmalıydı.

Kabadayı omuzlarımdan tuttu ve beni kendine doğru çevirdi. Tutuşu canımı yakıyordu. Parmakları boynumun iki yanındaydı. Kuvvetli elleriyle boynumu sıkmaktan kolayı yoktu... Ama birden bir şey oldu. Büyük elleri aşağı indi. Evlerden birinden bir grup insan çıktı ve istasyona doğru yürümeye başladılar. Gruba baktım. Altı Sih'ten oluşuyordu. Her biri üstünde küçük madeni bir sembol taşıyan türbanlardan giyiyordu ve hepsinin belinde demir hançerler vardı. İstedğim mucize buydu, bu tek şansımdı. Şimdi bir şey yapmazsam kaderimin ne olacağını biliyordum. Ani bir hareketle bir anda adamın elinden kurtuldum ve grubun içine doğru atıldım.

“Yardım edin,” diye bağırdım ve olduğu yerde kalıp bu ani gelişme karşısında nasıl hareket edeceğini bilemeyen kabadayıyı gösterdim.

Emir almış gibi altısının da eli aynı anda hançerlerine gitti. İyice bilenmiş demir hançerlerini tehditkâr bir şakırtıyla çıkarıp havada oynatmaya başladılar. Kabadayı onlara şaşkınlıkla baktı, geri döndü ve yıldırım hızıyla trene kaçtı. Yolcuların vagonlara dönmesi için yapılan anonsu duydum. Sihler hançerlerini yerine yerleştirip ne olduğunu öğrenmek istediler. Adamın beni soymak istediğini söyledim. Bana refakat etmeyi teklif ettiler, ama biraz beklemeyi tercih ettim, trenin yola çıkıp kabadayının trende olduğundan emin oluncaya kadar. Sonunda istasyona geri döndüğümde Varanasi ekspresi artık orada değildi.

Gözlerimi istasyon binasının üstündeki soluk tabelaya diktim. Adını daha önce hiç duymadığım bir yerdi. Tren istasyonunun arkasındaki evler eski ve pisti, onlarca Hintli, inek, maymun ve rikşa sokakları doldurmuştu. Uzakta iki üç mabedin kubbeleri parlıyordu. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim kendimi. Kendime orada ne yaptığımı, nereye geldiğimi sordum. Bir insanın isteyebileceği her şeye sahiptim, sağlık, para, sosyal statü, aile. Bunları sonsuza kadar elimde tutacağıma dair bir inancım vardı. Tatmin olmuşum, bilgelik taslamışım, insanların üzerine basa basa ilerlemiştim, değişik zevkler arayıp aldatmışım. Şimdi bedelini ödüyordum. Ailem darmadağın olmuştu, param uçup gitmişti, ilerlemek, fethetmek, daha fazlasına sahip olma isteğim tamamen silinmişti, vücudumun ve ruhumun çıplak olduğunu hissediyordum.

Mantığım Gökyüzü tarikatının peşinden koşuşumun burada, Hindistan'da bir yerdeki bu zavallı tren istasyonunda biteceğini söylüyordu, onları takip etmemin bir anlamı kalmadığını hissediyordum. Beni tanımışlardı, bir dahaki görüşlerinde yine tanıyacaklardı ve benden kurtulmak için ellerinden geleni, bu sefer daha becerikli bir şekilde, yapacaklardı. Pune'ye dönemezdim. Orada Raceb'in yardımı olmadan yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve ondan da hayatını hedef alan saldırıdan sonra böyle bir yardım isteyemezdim. Belki de artık eve dönmeliydim? Ama bu da o kadar kolay değildi. Havaalanında pasaportumun sahte olduğunu anlamayacaklarına kim garanti verebilirdi? Böyle bir durumda beni hayatımın sonuna kadar bir Hint hapishanesinde tutmayacaklarını nereden bilebilirdim?

Büyük bir Hintli aileden boşalan banka oturdum. Yaşlı bir adam bankın altında uzanıyordu, seyyar satıcılar etrafımda dolaşıp bana çay ve börek çörek teklif ediyorlardı, Gözlerinde üzgün ifadelerle çıplak çocuklar sadaka istiyordu. Geldiğim uzun yolu düşündüm, şimdi, tam son anda, üzerime

aldığım görevi tamamlama fırsatı yine elimden alınmıştı. Belirli bir planım yoktu, ama ne olursa olsun devam etmek zorunda olduğumu hissettim. Bilet gişesine gidip önümüzdeki saatlerde Varanasi'ye gidecek ekspres bir trenin olup olmadığını sordum. Gişe görevlisi bana uzaydan gelmişim gibi hayretle baktı.

“Bugün için Varanasi'ye giden son ekspres tren çıktı bile,” dedi, “bir sonraki tren ancak yarın öğlen gelecek beyefendi.” Yakında bir havaalanı olup olmadığını sordum. Olduğunu söyledi. İçim sevinçle doldu. Bu mükemmel bir çözüm olabilirdi, Varanasi'ye tren daha varmadan uçakla varmak, istasyonda bekleyip Mahanta'nın grubunu dikkatle izlemek.

Sokağa çıktım, bir taksi çevirdim ve kasabadan çıkan dar yolda sinir bozucu, emekleme hızında bir yolculuktan sonra havaalanının yolcu salonunun girişi önünde buldum kendimi.

Hayatımda gördüğüm en bakımsız havaalanlarından biriydi. Ana binanın acilen tadilata ihtiyacı vardı, yolcu salonu neredeyse tamamen boştu ve canı sıkılmış iki görevli eski bir tezgâhın yanında oturmuş çay içiyorlardı. Kalkış pistine bakan pencerelerden teknisyenler tarafından bakımı yapılan tek bir uçak görölüyordu.

Görevlilerden birine o akşama kadar Varanasi'ye gitmem gerektiğini söyledim ve ne önerebileceğini sordum. Adamın cevap verebilmek için iniş kalkış listesine bakması gerekmedi bile.

“Hiç şansınız yok beyefendi,” dedi umursamaz bir şekilde, “bir sonraki uçak ancak öğleden sonra beşte kalkacak ve o da tam ters yöne gidiyor.” O uçakla gidip bir sonraki duraktan Varanasi'ye gitme ihtimalimin olup olmadığını sordum. Adam olumsuz yanıt verdi. “Yarın öğlen gelin,” dedi, “o zaman buradan Yeni Delhi'ye uçabilirsiniz, oradan da Varanasi'ye.”

Anlaşılan her şey yoluma devam etmemi engellemek üzere anlaşılmıştı. Küçük büfeye gidip bir şişe su aldım. Pencereden gözüken pist küçük ve neredeyse boştu. Tamir edilen uçağa doğru bakıp düşünürken bu sefer başka bir şey daha dikkatimi çekti. Alanın ucunda iki koltuklu küçük bir uçak yavaş yavaş iniyordu. İçinden çıkan adam yan binanın içine girdi. İçimden harika bir çözüm bulduğum fikri geçti. Gördüğüm pilot beni Varanasi'ye götürmeyi kabul ederse oraya vaktinde varabilirdim.

Bir an önce adamla konuşmalıydım. Apronu kimse tarafından fark

edilmeden geçtim ve binaya girdim. Pilot sallanıp duran bir masanın kenarına oturmuş bir belge dolduruyordu. Dışarıdaki uçağın ticari amaçlı olup olmadığını sordum. Bana inceleyen gözlerle baktı.

“Senin için mi?”

“Evet,” dedim.

“Nereye uçmak istiyorsun?” Kırk yaşlarında, tıraşsız bir Hintli’ydi. Lekeli bir tulum giyiyordu.

“Varanasi’ye bugün varmak zorundayım. Oraya uçmak ne kadar sürer?”

“Üç dört saat.”

Ücreti sordum.

“Beş bin dolar,” dedi. Bu çok abartılı bir fiyattı, ama karşısında dertli birini görmüştü ve şansını deniyordu. Beş bin dolarım yoktu, en fazla iki bin dolarım vardı. Ona tüm paramı teklif ettim. Bana, “ceplerini yeniden kontrol et, “ dedi, “belki başka bir şey bulursun.” İçlerinde başka bir şey kalmadığını göstermek için ceplerimi dışarı çıkardım. Bir anlığına yüzünü astı.

“İyi,” dedi kısa bir tereddüttten sonra, “olan kadarı karşılığında seni uçururum.”

Binanın dışına çıktı, bir fıçıdan benzin aldı ve uçağın deposunu doldurdu. Sonra uçağa tırmandık. Bu normalde üzerine bir servet verseler uçmayacağım tarz uçaklardan biriydi. Koltuklar yırtıktı, ön pencere acil olarak tozunu temizleyecek bir beze ihtiyaç duyuyordu. Kendimi bu hava macerasına atmakla ne kadar doğru bir iş yapmış olduğumu sordum kendi kendime.

Uçağın motoru birkaç denemeden sonra çalıştı. Uçak yavaş yavaş ilerledi, hızlandı ve kulakları sağır edici bir gürültüye kalktı. Alçaktan uçuyorduk. Altımızdan şehirler, kasabalar, tarlalar, yollar ve nehirler geçiyordu. Hava boğucuydu ve arada sırada yağmur yağıyordu. Rüzgâr hafif uçağı sallıyordu, hava boşlukları bizi yutup tekrar çıkarıyordu. Pilot midemi bulandıran ucuz sigaralar içiyordu. Bu uçuşun bir an önce bitmesi için dua ettim, neredeyse de bu gerçekleşecekti, hem de beklediğimden de önce. Yeşil alanların üzerinden uçuyorduk. Motor düzgün çalışıyordu, yağmur dindi ve gökyüzü açıldı. Herhangi bir şeyin kötüye gittiğine dair hiçbir gösterge yoktu, pilot birden bana döndü:

“Üzgünüm, sanırım yakındaki bir havaalanına inmek zorundayız.”

Telsizden önümüzde fırtınalı bir hava olduğu haberini aldığını ekledi. “Tehlikeyi göze almak istemiyorum,” dedi, “özellikle de bana verdiğin para için.” Onu çok iyi anlamıştım. Havadan korktuğu yoktu, hatta belki de hava durumu hakkındaki hikâyeyi uydurmuştu. Daha fazla para istiyordu. Vitesleri öne itip alçalmaya başladığını gördüm. “Meteliğim olmadığını biliyorsun,” dedim. Bana baktı, sanki benden ne isteyebileceğini düşünüyordu: Gömlek, pantolon, ayakkabı.

“Saatini göster,” dedi ve açgözlülükle Raceb’in saatini işaret etti, “tabii Varanasi’ye vaktinde varmak istiyorsan.” Elimde olsaydı yüzüne bir yumruk atar ve akan kanı zevkle seyrederdim. Bu saat benim için çok değerliydi. Kolumdan çıkardığımda sanki elimi kesmişler gibi bir acı hissettim. Pilot gülümsedi ve vitesi çekti. Normal uçuş yüksekliğimize döndük. Hava yolun kalan kısmında normaldi.

Varanasi’nin küçük havaalanına indik ve durana kadar pistte ilerledik.

“Vaktinde vardık,” dedi pilot iğrenç bir gülümsemeyle, “şimdi memnun musun?”

Dudaklarımın ucuna kadar gelen küfrü yuttum. Cebimde bir rupi bile kalmadığını hatırladım. Şehre ulaşabilmem için bana birkaç rupi verip veremeyeceğini sordum.

“Tabii ki hayır,” dedi sert bir sesle. “Bana kalırsa yürüyerek gidebilirsin.”

İçimde kalan tüm öfke birden yükseldi. Zor durumumu suiistimal ettiği için, benimle dalga geçtiği için kızdım. Güvenlik kemerini çıkarmaya başladı ve ben de son saatlerde, hatta tüm gün boyunca yapmak istediğimi yaptım: Patlamak üzereydim, inanılmaz derecede kızgınlık ve hayal kırıklığı vardı içimde. Yumruğumu arka arkaya yüzüne ve karnına vurdum, parmaklarımdaki boğumlar acıyana kadar. Acıdan ikiye katlandı ve başı ön panele düştü. Cebinden saati ve birkaç banknotu geri aldım, onu olduğu yerde acıyla inleyip kıvranır halde bıraktım ve dışarı atladım. Alandan çıktım ve beni tren istasyonuna götürecek otobüsü bekledim.

Havaalanından tren istasyonuna giden otobüste yer bulabilmek için savaş verdim. Akşam üzeriydi ve otobüs, Şiva’ya teşekkür günü olan Şivaratri’yi kutlamak için heyecanla Ganj Nehri’ne giden terli Hintlilerle tıklım tıklıs doluydu. Bu kutlama senede bir kere olurdu ve her inanan Hintli katılmak için elinden geleni yapardı.

Şehre giden yollar tıkalıydı. Turuncu elbiseler içindeki hacılar omuzlarında bir sırtık taşıyorlardı, sırtığın her iki ucunda Ganj'ın 1000 kilometre kuzeyindeki Haridvar bölgesinden getirilmiş kutsal suyla dolu iki küçük kova vardı. Varanasi'ye gelenlerin bir kısmı trenle gelmiş, bir kısmı da son durakları olan kutsal nehre gelmek için pislikten siyaha dönmüş, şişmiş ayaklarıyla dört beş hafta yürümüşlerdi. Birçoğu aileleriyle Hindistan'ın her köşesinden kamyonlarla, özel arabalarıyla, ya da tepelerinde Tanrı Şiva ile ilgili ilahilerin döküldüğü hoparlörlerin bulunduğu otobüslerle gelmişti. Hepsi güçlü bir nehir gibi kendilerini korkunç bir gürültüyle ve tatlı ve hatıra eşyaları satan binlerce tezgâhla karşılayan kalabalık şehre doğru ilerliyorlardı

Çok yavaş gidiyorduk. Her saniye otobüse, nehre gitmek isteyenlerden biri ekleniyordu. Her araba ve her motorsiklet durmadan korna çalıyor, her iki adamdan biri ciğerlerinin elverdiği ölçüde bağırarak anlamadığım şeyler söylüyordu.

Tren istasyonunda durum daha da beterdi. Ganj'da yıkanma sevabını işleyen ve altın mabette Şiva'ya çiçek, para ve meyvelerden oluşan hediyelerini sunan binlerce insan platformlara doluşmuş, onları evlerine götürecek trenleri bekliyorlardı. Gelen trenler arka arkaya, henüz Ganj'a gitmemiş hacıları indiriyordu. Bu büyük kalabalık içinde inekler tembelce dolaşüyor, istasyonun çatısından sallanan maymunlar kuru sesleriyle bağırıp kıyafet ve cüzdan çalmaya çalışıyor, sakat ve sağlıklı dilenciler sadaka istiyorlardı.

Pune'den gelen Rajdhani Ekspres'in gelmesine iki saat vardı. Karşıdaki pis kaldırımda, dilenciler, ayakkabı boyacıları ve kocakarı ilaçları satan satıcıların arasında boş bir yer buldum ve oturdum. Hindistan beni kesinlikle etkilemişti. İnsanların durumlarını olduğu gibi kabullenmekteki rahatlıklarını bir süredir ben de gösteriyordum, yatacak yerleri olmadığı için kaldırımda yatıyorlar, dinlenmek istedikleri zaman kaldırıma oturuyorlardı. Temiz değildim. Gömleğimde Raceb'in kanından kalan lekeler vardı, saç ve sakalıma toz ve pislik yapışmıştı. Olacakları düşündüğümde moralim bozuluyordu. Eve, kendime belirlediğim hedefe ulaşamamış bir şekilde dönmem için ayrıca bir şey olması gerekmiyordu. Ama dönüşün kolay olmayacağını da biliyordum. Hint polisinin, hakkımdaki uyuşturucu ticareti, gardiyana saldırı ve Goa'daki hapishaneden kaçış ve sahte İngiliz pasaportu kullanma suçlarından beni bekleyen dosyalar dururken ülkeden çıkmama izin

vermeyecekleri açtı. Cebimde metelik yoktu, gidecek hiçbir yerim yoktu, önümde hakkımda açılacak davalar ve belki de bunun sonucu olarak uzun süreli hapis cezaları beni bekliyordu.

Aklımdan bu düşünceleri zorla attım ve tren geldiğinde olacakları tahmin etmeye çalıştım. İnsanlar yanımdan geçip bana ikinci kere bakmıyorlardı. Sokaktaki binlerce dilenciden biri gibiydim. Birdenbire Tamal Mahanta'nın onun peşinden gittiğimi anlayacağından korktum. Bunun olmasına izin veremezdim. Tanınmamak için değişik yollar düşündüm ve sonunda en basit cevabı buldum. Yerimden kalkıp, kaldırımın kenarında oturup elinde çatlamış bir ayna tutan müşterisini tıraş eden berbere gittim. Sabırla bitirmesini bekledim. Oturup elime aynayı aldım. Sakalıma son bir kere baktım ve “Kes hepsini,” dedim.

Profesyonel bir berber olmadığını önceden tahmin edebilirdim, ama ne kadar kötü olacağını tahmin edemezdim. Berberin elindeki tek alet kör bir usturaydı. Sakalımı önce kesti, sonra tıraş etti. Sessizce ısırap çektim, tek ümidim beni yaralamamasıydı. Nasıl olduğunu anlamadım, ama yaralamamayı becerdi. Kısa bir süre sonra tanıdık suratım bana aynadan bakıyordu. Birdenbire bana başka bir hayatım olduğunu hatırlatarak, keskin bir acıya sebep oldu. Bu surat tüm bunlar olmadan önce olduğum insana aitti. Özlemle buradan o kadar uzakta bir yerde arkada bıraktığım ailemi düşündüm.

Berbere ödediğim her rupi için pazarlık yaptık. Paran olmadığına metelik bile büyük paradır. O sinirle ellerini salladı, ben de kararlılıkla başımı. Sonunda ona verebileceğim tüm para olan on rupiyi avucuna bıraktım ve arkama bakmadan uzaklaştım.

Polislerin beni kaçak bir tutuklu olarak tanımayacaklarını umdum. Eklenen bir iki beyaz saçın dışında, polisin kaçışımdan sonra dağıttığı vesikalık fotoğrafıma aynen benziyordum. Şimdiki halimin benim için hiç de daha iyi olmadığını ancak o zaman anladım. Sakalımla Mahanta beni tanıyabilirdi. Sakalsız halimle polis beni hatırlayabilirdi.

Pune'den gelen ekspres tren dört dakika gecikti. Grubu istasyonun girişinin yakınında bekledim. Dışarı çıktıklarında mavi elbiselerini ayırt etmek zor olmadı. Sıra halinde yürüyorlardı, Tamal başta, sinirli yüzlü kabadayı da sonda.

Grup kalabalığın içinden kendine yol açarak kırmızı gömlekli hamalların yanından geçti ve kendilerini bekleyen minibüse bindi. Hepsinin küçük birer çantası vardı.

Yanımdan geçen bir rikşaya atladım ve sürücünden grubu takip etmesini istedim. Anayollardan şehrin eski bölümüne, Ganj'ın kıyısına doğru ilerledik. Yine korna sesleri, araba gürültüleri ve insanların bağırıtlarından oluşan cehennemi geçtik. Uzun süre sıkışan trafikte bekledik. Trafik ışıkları bir daha yanmamak üzere söndü ve araçların Ganj'a inişini engellemeye çalışan polisler sonunda vazgeçip çay içmeye gittiler.

Güneşin etkisi azaldı ve sokaklara rengârenk ışıklar hâkim oldu. Şehirdeki tüm Şiva mabetlerinde çanlar çaldı. Minibüs anayoldan eski şehire doğru giden dar bir sokağın başında durdu. Grubun araçtan yavaş yavaş, sanki huzurlarını hiçbir şey bozamazmış gibi inip yürüdüklerini gördüm. Birbirleriyle konuşmuyor, Tamal'ın peşinden gidiyorlardı. Rikşa sürücüsüne cebimde kalan rupileri verdim ve onun bu ücret hakkında ne hissettiğini düşünmedim bile. Grubu arkalarından gizlice takip etmeye başladığım anda sürücünün sinirli kornasını duydum.

Mavi elbiselilerin girdiği sokak iki kol uzunluğundan daha geniş olamazdı ve bu dar mesafede öbek öbek insanlar yürüyordu. Bu kalabalığın içinde sıkışıp kalan inekler ihtiyaçlarını kimseyi rahatsız etmeden gideriyorlardı. Evlerin küçük mumlarla aydınlatılmış ve çiçek demetleri bırakılmış oyuklarında Şiva, oğlu fil kafalı Ganaş ve maymun tanrı Hanuman'ın

heykelleri bulunuyordu. Grubu kaybetmemek için adımlarımı hızlandırdım. Gözlerimi en arkadakilere dikmişim, ama bir mabetten çıkan insanlar sokağa aktıklarında bazen onları da gözden kaçıırıyordum.

Evlerde, dükkânlarda ve küçük lokantalarda yakılan cılız ışıklar dar sokağa biraz ışık saçıyordu. Gölgeler uzadı. Küçük kız çocukları peşimden koşup bahşiş istedi, takım elbiseli insanlar beni evlerinin üst katlarındaki ipek ticarethanelerine çekmeye çalıştılar. Kaçıp ilerledim.

Kısa bir süre sonra baharat ve inek pisliği kokuları yerini keskin bir yanık kokusuna bıraktı. Açıkta kurulan ateşlerden çıkan duman ve yanık et kokusu sokağa yayıldı ve burnuma vurdu. Cesetlerin yakıldığı yere yaklaştığımızı anlamam zor olmadı.

Mavi elbiselilerin evlerden birine girdiğini gördüm. Yoldan iki basamak çıktılar ve eve girip gözden kayboldular. Dışarıda, belli bir mesafede, rengârenk bir sari giyen bir kadının hamur ve sebzelerden oluşan köfteler pişirdiği bir girintinin yanında bekledim. Evin ikinci katının ışıkları yandı ve gölgeler içeride hareket etmeye başladı. Uzaktan bir hoparlörden Şiva için ilahiler duyuldu. İngilizce konuşan birini bulana kadar birkaç dükkânı denedim. Adama karşıdaki evde kimin yaşadığını sordum. Orada genelde yaşayan biri olmadığını, evin bir tarikata ait olduğunu, birkaç ayda bir mavi elbiseli bir grubun gelip birkaç gün kaldıktan sonra ortadan kaybolduklarını söyledi.

Evin etrafında dolandım. Başka girişi yoktu. Oraya girip çıkacak herkes bunu dar sokaktan yapmak zorundaydı. Yakınlarda bir yerde evi rahatlıkla gözetleyebileceğim bir yer buldum. Tam anlamıyla neyi beklediğimi bilmiyordum, ama aradığının bu yatakhane olmadığı kesindi. Aklımdan şu ana kadar öğrendiklerimi geçirdim. Gökyüzü tarikatının aşramlarında biriken paranın Varanasi'ye gittiğini biliyordum, Sancai'nin kendisi bu işle meşguldu, Varanasi'de tarikatın önemli bir faaliyet merkezi olmalıydı, Ram Sing de belki buradan gönderilmişti. Tahminim doğruysa bu merkezi bulmak, orada kimlerin olduğunu ve neler yapıldığını keşfetmek zorundaydım.

Tamal Mahanta'yı takip etmeliydim. Dar yolda, bir evin karanlık girişinde saklandım. Uzun bir süre geçti ve kendimi takibimin sonuçsuz kalacağını ve

eve dönmem gerekeceğini düşünürken buldum. İsrail'e dönmek istersem bana yardımcı olabilecek insanlar sadece Radha ve Raceb'di. Raceb hâlâ hastanedeyse onu bulmam kolay olacaktı. Beni Varanasi'den kurtarıp Pune'ye getirmenin bir yolunu bulabilirdi, kim bilir belki de sahte pasaportuma rağmen beni ülkeden çıkarmanın bir yolunu bulurdu.

Varanasi ülkenin kuzeyindeydi ve kış oraya erken gelmişti. Üşüyordum. Yakım alanlarından gelen ceset kokusu dayanılmazdı. Kokuyu almamak için burnumdan değil ağızımdan soludum. O sırada olmayı tercih edebileceğim en az bin yer düşünebiliyordum.

Ancak bekleyişim boşuna değildi. Birdenbire evin kapısı açıldı ve Tamal Mahanta görüldü. Tek başınaydı. Sağına soluna baktı ve nehre doğru ilerledi. Aynı anda damarlarımda adrenalin akmaya başladı. Saklandığım yerden çıktım ve sokağı kaplayan dumanın arasında onun peşinden gittim.

Tamal, açık ateşlere giden veya oradan dönen insanların arasında kendine yol açıyordu. Sokak, her yeri yakılacak tahta yığınlarıyla dolu bir meydana gidiyordu. Paçavralar giymiş kadın ve erkekler tahtaları tartıyor ve Ganj'a götürüyorlardı. Nehre inen basamaklarda, sokak lambalarının ışıkları altında altın renkli kumaşlarla kaplı cesetler sedyelerle taşınıyordu. Sedyeleri taşıyanlar ölüleri nehre getiriyorlar, kutsal suya sokup çıkarıyorlar, sonra da yakılmak üzere duran tahtaların üzerine yerleştiriyorlardı. Saçlarını matem göstergesi olarak tıraş eden beyaz giysili kadınlar hemen yakındaki devamlı bir şekilde yanan kutsal ateşten meşale getirip ateşi yakıyor ve yakınlarını alevlerin üstüne koyuyorlardı. Bu gece, Şiva bayramında, göğsü yükselmenin özel kutsallığı nedeniyle bugün burada her zamankinden daha fazla yakılmayı bekleyen ceset vardı, genellikle cenaze törenini yapmak için bir iki gün bekleyen ölen kişinin yakınları bugün ölenleri hemen getiriyordu. O gece göğsü yükselenlere herhalde Gökyüzü tarikatının üyelerinden birkaçının da katılacağını düşündüm.

Tamal cenaze alanındaki tezgâhlardan birinde durdu. Orada çalışanlara yabancı olmadığını fark ettim. Onunla arkadaşça konuşuyorlar, bir tanıdığa rastlamış gibi davranıyorlardı. Solgun ışıktaki cebinden çıkardığı banknotları onlara dağıttığını gördüm. Buraya geliş sebebi olan müritlerinden bir kısmının ya da hepsinin intiharından sonra yakılmaları için gerekli ayarlamaları yaptığı belliydi.

Bir süre tezgâhta kaldı, sonra oradan ayrılıp cenaze bölgesinden uzaklaştı. Geldiği yoldan dönmedi. Sokağa geri döneceğine nehrin kenarında yürümeye devam etti. Merakımı yine uyandırmıştı. Enerjimin geri kalan kısmını toplayıp onu takip ettim. Bu sefer takip daha zordu. Ganj kıyılarında binlerce kişi toplanmıştı. Aileler suya inen basamakları dolduruyor, çiçeklerle süslü çardaklarda dua ediyor, suya girip çıkıyor ya da yüzüyorlardı, beyaz giyimli Brahmanlar insanlara para karşılığı kutsanmış dualar satıyorlar, sırt ve boyun masörleri buraya gelmek için kilometrelerce yol yürüyenleri tedavi ediyor, birçok kişi de fenerlerle ışıklandırılmış teknelerle nehir boyunca dolaşıyordu.

Sorunum orada toplanan inanılmaz kalabalık değildi. Tamal uzun boyluydu, diğerlerinin arasından kolayca gözükiüyordu. Benim sorunum Şivaratri'nin ayrılmaz parçası olan sarhoş edici Bang içkisiydi. Uyuşturucu, süt, ceviz tozu ve şekerden oluşan bu beyaz sıvıyı Varanasi'nin anayollarında kovalar içinde satarlar. Bayram günü ve gecesi nehrin kenarında sayısız sarhoş ve uyuşturucu almış insan yürürken sallanıyor, insanlara çarpıyor ya da yere düşüp öylece kalıyorlardı. Tamal'ın peşinden gitmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyorlardı bunlar. Birkaç tanesi bana sarıldı ve bırakmadı, bir tanesi bana içeceğini uzatıp beni bir yudum almaya ikna etmeye çalıştı. Sürekli olarak yürümeme engel olan kişileri uzaklaştırmakla uğraşıyordum.

Tamal'ı gözden kaybetmemeyi zor da olsa başardım. Ganj'ın suya girilen merkezi yerlerinden birinde birdenbire sağa döndü, büyük insan kalabalıklarını aştı ve nehrin yanında eskiden Hindistan'daki zenginlere ait olan diğer saraylara benzeyen içi boş gibi gözüken beyaz bir saraya girdi. Karanlıkta bile hâlâ belirgin olan zenginlik alametleri görünüyordu, taş oymalar, özel tasarım balkonlar, suya bakan büyük pencereler.

Tamal karanlık kapıdan girdi ve el fenerini yaktı. Biraz bekleyip arkasından, gürültü yapmamaya çalışarak girdim. Bir kör gibi ellerimle yolumu bulmaya çalıştım. Dışarıdaki kutlamalardan gelen insan sesleri burada sanki başka bir dünyaya aitmiş gibiydi, boğuk ve uzak. Önümde yanıp sönen fenerin ışığını gördüm. Yavaş yavaş peşinden gittim. Eski duvarların kokusunu alıyordum, ayaklarımın altında normalden daha geniş basamaklar hissediyordum. Biraz ilerimde, büyük bir kapının altından hafif bir ışık sızıyordu. Fenerin kapıya yaklaştığını gördüm. Işık birden söndü ve feneri tutan Tamal'ın ayak sesleri de durdu. Ben de durdum. Ne olduğunu anlamadığım bir sessizlik oldu ve ardından birdenbire fenerin ışığı tüm

gücüyle gözümün içinde parladı. Gözlerimi korumak için ellerimi kaldırdım. Önümde duran adamı görmeden de başımın büyük belada olduğunu biliyordum.

Fenerin ışığı bir süre yüzümü inceledi, sonunda Tamal konuştu:

“Beni kandırdığını mı sandın? Yanıldın. Seni sakalsız da tanıdım...”

Güldü ve kuvvetli kolu beni kapıya doğru çekti. İçeriden sesler geliyordu. Tamal Mahanta tokmağı çekince kapı açıldı. Kapının arkasında hayatımda gördüğüm en muhteşem çalışma odası duruyordu. Kocaman bir alanı kaplıyordu, dev bir yazı masası kapalı bir pencerenin önündeydi, tüm duvarlar kızıl tonda bir ahşapla kaplanmıştı, inanılmaz güzellikte antik mobilyalarla doluydu oda, iki adam orada duruyordu, içeri girince bana baktılar.

Biri mavi elbiseli, gümüşü saçlı yaşlı bir adamdı, hayatımda ilk defa görüyordum onu.

İkincisi de Ram Sing'di.

Şok içindeydim. Sanki birinin kapıyı yüzüme kapamasını engellemek ister gibi elimle kapının tokmağını tuttuğumu hatırlıyorum.

Ram Sing bana uzun uzun baktı, şaşırılmış görünmüyordu. İfadesi sakindi. Yüzünde suçluluk ya da pişmanlık duygusu görmedim. Onunla buluşacağım anı, ona söyleyeceğim ilk sözcükleri birçok defa hayal etmiştim. Bazen onu bayıltana kadar yumruklayacağımı, bazen, “Katil!” diye bağıracağımı hayal etmiştim, bazen de kurduğum senaryoda onun ellerini kelepçeleven polisler vardı.

Onu sonunda bulabildiğime bile sevinemiyordum, ona o kadar kızgındım ki, hayatımda kimseden etmediğim kadar nefret ediyordum ondan. Önümde cansız bedeninin yatıyor olmasını tercih ederdim.

“Görüyorum ki heyecanlısınız Bay Şamir,” dedi gümüş saçlı adam, “lütfen oturun...”

Adımı biliyordu. Herhalde tüm hikâyeyi de bildiğini tahmin ettim.

Ayakta kaldım. Benimle konuşan adamı dinlemeden bakışlarımı öfkeyle Ram Sing’e çevirdim ve bağırdım:

“Sen karımı öldürdün. Yaptığının cezasını çekmen için peşinden buraya kadar geldim.”

Ellerinde esir olmama rağmen en ufak bir korku bile hissetmiyordum. Bana istediklerini yapabilirlerdi, ama öfkem o kadar kuvvetliydi ki başka bir şey düşünemiyordum. Yerimden sıçrayıp Ram Sing’in üstüne atladım, hemen ona vurmak istiyordum, ama tanımadığım adam yolumu kesti.

“Sakin ol,” dedi rahat bir sesle, “sanırım dinlemenin vakti geldi.”

Kanepeye oturmamı önerdi. İtiraz edince beni hafifçe iterek oturttu, karşımdaki koltuğa oturdu ve sedef kakmalı tahta bir kutu uzattı. Güzel koku veren bir sigara koleksiyonu vardı içinde. Reddettim. Tamal Mahanta ve Ram Sing uzakta duruyorlar, kollarını birleştirmiş, duvara yaslanmış, bize sakince bakıyorlardı.

“Öncelikle, Bay Şamir, kendimi tanıtmama izin verin,” dedi adam sigarasını yakarak. Kokulu duman, az ileride yanan cenaze ateşlerinin kokusundan o kadar farklıydı ki. Elbisesinin cebinden küçük gümüş bir kutu çıkardı, içinden bir kartvizit çıkarıp bana ince, bakımlı elleriyle verdi. Okudum: “Bansi Lal, Varanasi. Hindistan.”

“Sizi tanımıyorum,” dedim.

“Ben Gökyüzü tarikatının en üst düzey yetkilisiyim,” dedi.

“Tamal Mahanta’nın lideriniz olduğunu sanıyordum ben. Adınızı daha önce hiç duymadım.”

“Tamal,” diye devam etti sabırla, “aşramların yöneticisi, bizim arazideki adamımız. Ben perde arkasında kalmak istiyorum, bu benim için daha rahat.”

Mahanta başını salladı. Haklı çıkmıştım. Daha üst düzey bir sorumlu vardı ve o da burada, Varanasi’deydi. Bansi Lal karar veriyor, diğerleri yerine getiriyordu.

“Ve,” diye devam etti Lal, “diğer konuların yanı sıra aynı zamanda para işine de ben bakıyorum. Örneğin paranın nereye yatırılacağına karar veriyorum. Bu saray mesela. Burada gösterişli bir aşram kurmayı planlıyoruz, Ganj üzerindeki ilk aşram olacak bu. Bu harabeye açık artırmada birkaç metelik ödedik, ama burada ne kadar muhteşem bir bina yapacağımızı göreceksin...”

“Tüm bu para intihar etmeye ikna ettiğiniz insanlardan mı geliyor?” diye bağırdım.

“Tüm bu para bağışlardan geliyor, Bay Şamir.”

Konudan ayrılıyordu ve ben de buna izin vermek istemiyordum.

“Karımı size tüm paramızı vermeye ikna ettiniz, sonra da öldürdünüz!”

“Cesaretli bir adamsın,” dedi söylediklerimi kale almadan, “senin hayatını tehlikeye attığın gibi hayatını tehlikeye atacak başka bir erkek tanıdığımı sanmıyorum. Onu gerçekten sevdin, değil mi?” Benim yirmi yılda anladığımı o hemen anlamıştı.

Söylediklerinin beni etkilemesine izin vermedim.

“Onu neden öldürdüğünüzü bilmek istiyorum, bana bundan bahset!”

Sigarasının ucundaki külü yavaşça cam küllüğün içine attı.

“Öğrenmek istediğin buysa,” dedi. Biraz durakladı ve devam etti. “Ne olduğunu tam olarak anlayabilmen için izin verirsen sana önce Gökyüzü tarikatından ve ruhani yolundan bahsedeyim. Hakkımızda ne düşündüğünü biliyorum ve bizi anlamaya çalışman önemli. Sana bir mesel anlatayım: İnsan bu dünyaya geldiğinde tüm hayatı boyunca kullanacağı bir vücut verilir kendisine. Vücut kiralık bir araba gibidir. Çocukluğumuzdan gençliğimize,

gençliğimizden yaşlılığımıza gitmek için kullanırız onu, ama asıl soru arabanın sahibinin kim olduğu, arabayı aslında kimin kullandığıdır. Sen, başka birçok kişi gibi, kendine bu soruları sormadın. Yolculuğa konsantre oldun, pencereden bakıp güzel manzaraları seyrettin, arada sırada orada burada durup iyi yemek yedin, kadınlarla eğlendin, para kazandın ve gördüklerinin yanılısına olduğunu, bunların hayatın gerçek anlamı olmadığını anlamadın. Kendini inceleseydin hayatının sürekli bir ıstırap olduğunu fark ederdin. Gerçekten sevmedin, seni seven insanlarla gerçek bir ilişkin olmadı, sana anlık zevkler veren şeyleri sevdin, ama mutlu değildin, doğru yaşama yolunu keşfetmedin...”

Yumuşak bir sesi ve konuştuğu kişiyi inandırma yeteneği vardı. Onu dinlemekten kendimi alıkoyamıyordum.

“Bizim yolumuz,” diye devam etti, “araba sürücülerine doğru yolu bulabileceklerini ve yanlış yollara sapacaklarına bu yolda devam edebileceklerini öğretmek. Bunun için onları yolun sonuna getiriyoruz, onları ölümle karşılaştırıyoruz, böylece sonun yakın olduğunu ve yolun kısa olduğunu, ama yolculuklarının yönünü değiştirmek için geç olmadığını anlıyorlar. Ölümün gözlerinin içine bakınca malın, paranın, statünün ve geçici zevklerin peşinden koşmanın ne kadar yanlış olduğunu anlıyorsun.”

Pencereyi açtı. Yakılan cesetlerden çıkan duman odanın içine girdi ve genzimi yaktı.

“Biz,” dedi, “öğrencilerimizi meditasyon yapmaları için cesetlerin yakıldığı bu yere getiriyoruz. Ateşlerin yanında oturuyorlar, ailelerinden ayrılmış yaşlılara bakıp yakma alanlarındaki bekleme salonlarında kendi ölümlerini bekliyorlar. Tibetli rahiplerin de ölümü bekledikleri yerler var, Amerika’daki Kızılderililerin de bu tarz alanları vardı. Herhalde ölecekleri zamana kadar yalnız kalmak üzere sevdiklerinden ayrılan Eskimoları da duymuşsundur...”

Vücudumda bir halsizlik hissettim. Adam söylediklerine inanıyordu, bundan şüphem yoktu. Ancak tarikatın bu yolda ilerlerken bazı insanları kurban ettiğini anlamıyordu.

“Karımı ölümün hayatındaki tüm sorunları çözeceğine inandırdınız,” dedim, “hayat hakkındaki düşünceleriniz ne olursa olsun, gerçek sizin cinayetten suçlu olduğunuz.”

Tepki vermedi, verdiği nutuğa kendini fazla kaptırmıştı.

“Sen de Bay Şamir,” dedi, “sen de hayata uyanabilmek, değışmek, anlamak için ölümle karşılaşmak zorunda kaldın...”

Bansi Lal bana keskin bakışlarla baktı.

“Şimdi Ram Sing’e geliyoruz,” dedi, “Sana yemin ederim ki Ram Sing katil değil, öldürmek için hiçbir komplo kurmadı, kimsenin ölümüyle doğrudan ya da dolaylı hiçbir ilgisi yok.”

“Karıma yaptığının adına ne diyorsunuz?” diye bağırdım.

Duvara yaslanmış hareketsizce duran Ram Sing’in yüzünde hiçbir kas oynamadı. Lal da herhangi bir heyecan belirtisi göstermedi. Sorumu kale almadı.

“Ram Sing,” diye devam etti, “tarikatin şimdiye kadar sahip olduğu en zeki öğretmenlerinden biri. Korkunç derecede bilgi sahibi biri ve inanılmaz bir liderlik yeteneğı var. Daha çok genç yaşta Goa’daki aşramın en iyi ruhani liderlerinden biriydi. Tarikatta çok çabuk ilerledi, diğer öğretmenlerimizin çoğundan çok daha hızlı. Faaliyetlerimizi Avrupa ve Amerika’ya yayma kararı verildiğinde onun oraya gönderilmesi doğaldı. Başarılı olması için gerekli yeteneğı vardı, ama anlaşılan bu yeterli değildi, bu ülkelerdeki yönetimlerin değışik duyarlılıklarını düşünmemiştik. Sonunda İngiltere’de Ram Sing istediğimizi yapamadı, Amerika’da da öğretmenleri olduğu çiftin intiharı yüzünden ciddi bir diplomatik kriz oluştu ve Amerika ile Hindistan arasındaki ilişkiler tehlikeye girdi. Amerikalılar iade edilmesini istedi. Yeni Delhi’deki yetkililer konuyu araştırıp iadeyi gerektiren bir durum olmadığına karar verdiler.

“Rüşvet verdiniz onlara,” dedim.

“Kimseye rüşvet vermedik,” dedi Lal, “Los Angeles’taki çift Ram Sing’e gelip ondan prensiplerini kendilerine öğretmesini istediklerinde o da severek kabul etti, sonra da Hindistan’a döndü. Ancak buraya döndükten sonra ikisinin intihar ettiğini öğrendik.”

“Ram Sing onlardan tüm paralarını aldı.”

“Ram Sing ilk defa yaslandığı duvardan ayrıldı. Yanımıza geldi.

“Parayı kendileri isteyerek bağışladılar,” dedi.

“Şimdi de karımın da intihar etmeden önce parasını size isteyerek verdiğini söyleyeceksin,” dedim alaycı bir ses tonuyla.

“Aynen öyle, Bay Şamir. Parayı bize kendi isteğiyle verdi.”

Lal yazı masasına gitti, bir dosyayı karıştırdı, bir şeyler yazdı ve geri döndü.

“Çektikleriniz için özür dileriz beyefendi,” dedi, “biz adil insanlarız, paranızın tarikatta kalmasını istemiyorsanız geri veririz.”

Bana bir çek uzattı.

“Bu karınızın bize bağışladığı miktar,” dedi, “faizini de ekledim. İmza atıp parayı aldığınızı yazarsanız memnun oluruz.”

Şimdi anlıyordum. Susmamı istiyorlardı, paranın ağzımı kapatacağını düşünüyorlardı. Önerisini kabul etmemin olanaksız olduğunu söyledim.

“Siz bir grup katil ve şantajcısınız,” diye bağırdım, “aldığınız hayatı hiçbir miktar ödeyemez.”

“Karını öldürmedik, eğer söylemeye çalıştığın buysa,” dedi Ram Sing.

“Bunun onun için en iyi yol olduğuna inandırmasaydınız kendi başına yapmazdı.”

“Karın bunalımdaydı, Bay Şamir,” dedi Ram Sing, “bundan kurtulmak için de her şeyi yapmaya hazırды.”

“İntihar edecek bir insan değildi.”

Ram Sing’in dudaklarında sanki bir gülümseme gördüm.

“Onu tanı mıyordun Bay Şamir,” dedi, “ondan uzun yıllar uzakta kaldın, ne düşündüğünü bil miyordun ve ne hissettiği de umurunda değildi.”

Ağır bir sessizlik oldu. Beni en can alıcı yerimden vurmuştu.

“Bir şey içer misin?” diye sordu Lal gerginliği dağıtmak için. “Birkaç tane çok iyi şarabım var.” Kendisine ve bana birer kadeh porto şarabı doldurdu. Kadehe dokunmadım. Benzeri olmayan sürrealist bir havada olup bitiyordu her şey. İki adam sanki en kötü suçtan sanık iki adam değilmişler de ruhani bir konu hakkında sakin bir tartışmaya katılan kişiler gibi davranıyorlardı.

“Karımın ölümünden kendinizi sorumlu tutmadıysanız,” dedim, “onun

başına gelenlerin arkasındaki suçluları bulmak için buraya geldiğimde beni neden yok etmeye karar verdiniz?”

Ram Sing başını kaldırdı.

“Hiçbirimiz seni ortadan kaldırmak istemedi,” dedi.

“Ortadan kaldırılmamı istemiyorduysanız neden Goa polisine rüşvet vererek uyuşturucu ticareti yapmakla suçlattınız? Bana ömür boyu hapis cezası vermelerini ve hapishaneden canlı çıkmamamı istiyordunuz.”

“Bize inanman lazım,” dedi sakın bir sesle, “kötülüğünü istemiyorduk.”

“Hiç inandırıcı değil,” dedim. “Polisler yapmadığım bir şey için beni suçladılar, beni dava etmekle, suçumu kabul etmezsem tecrit odasında öldürmekle tehdit ettiler. Bunu kendi başlarına yapmadılar.”

“Polis seni sadece korkuttu,” dedi Ram Sing, “seni gerçekten dava etmeyeceklerdi, seni yok etme niyetleri yoktu.”

“Beynimi yıkamaya çalışıyorsunuz,” dedim, “gerçeği saptırıyorsunuz.”

Bansi Lal ve Ram Sing bakiştılar. Sing başını salladı, sanki Lal’a sessiz bir izin vermişti.

“Bilmediğin şeyler var,” dedi Lal.

“Yine cinayetdeki sorumluluğunuzdan kaçmak istiyorsanız, bir kelime bile duymak istemiyorum.”

“Sana gerçeği, sadece gerçeği anlatmak istiyoruz.”

“Deneyin,” dedim, “inanacağıma söz vermiyorum.”

“En baştan başlayalım,” dedi Bansi Lal sessizce, “Hindistan’daki ilk durağından başlayalım.”

“Goa.”

“Yardıma ihtiyacımız yok, Bay Şamir, tüm hikâyeyi biliyoruz. Aslında Goa’daki aşramımıza adım attığınız andan itibaren başınıza gelen her şeyi biliyoruz. Tutuklanmanızı, kaçışınızı, Raceb’le Pune’ye gelişinizi, Raceb’in Pune’deki aşrama katılmasını ve senin Osho aşramıyla ilgini. Sahte pasaportunu ve Naharika Sing’e yaptığın ziyareti biliyoruz.”

Yerin bir anda ayaklarımın altından çekildiğini hissettim. Hakkımdaki her şeyi bildikleri, Raceb’den de haberleri olduğu anlaşılıyordu. Attığımız adımların fark edilmemesi için sarf ettiğimiz çabalar boşunaydı. Gökyüzü

tarikatinin adamları biz farkında olmadan bizi takip etmişlerdi, hareketlerimizden hiçbir gözlemlerinden kaçmamıştı.

“Hakkınızdaki gerçeği keşfedeceğimden korktunuz,” diye mırıldandım, “onun için beni hapishaneye attırdınız, onun için Raceb’i öldürmek için kamyon sürücüsünü gönderdiniz, onun için Varanasi’deki tren istasyonunda beni öldürmeye çalıştınız...”

Bansi Lal durmadan gülümsüyordu.

“Yanıyorsunuz Bay Şamir,” dedi. “Olayları doğru okumuyorsunuz. İstedığımız tek şey olabildiğince uzağa gitmenizdi, tek istediğimiz sınavı geçmenizdi.”

Şimdi aklım tamamen karışmıştı. Nereye gitmemi istemişlerdi? Hangi sınavdan bahsediyordu? Lal kafamdaki her şeyi darmadağın etmeyi becermişti.

Devam etmek istedi, ama dikkatimi Ram Sing’in birkaç dakika önce olduğu nokta çekti. Artık orada değildi. Bakışlarımı hızla odada dolaştırdım. Dev yazı masasının arkasında açık bir kapı gördüm. Önceden bu kapının kapalı olduğuna yemin edebilirdim. Bansi Lal eline yine porto şarabı şişesini aldı ve bir şey olmamış gibi bana bir kadeh ikram etti. Gözlerimin önünde garip bir şey oluyordu ve ben bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama emin olduğum bir şey varsa o da Ram Sing’in yeniden kaybolmaya çalıştığıydı. Elimden yine kaçmadan önce onu durdurmalıydım.

Duvardaki kapıya doğru fırladım ve içinde kayboldum, kimse beni durduramamıştı. Ram Sing’in bu saraydaki odalardan birine kaçtığından emindim. Karanlık koridorda koştum. Kapıları açıp kapadım ve büyüklü küçüklü odalar gördüm. Bir kısmı yenilenmiş ve mobilyalarla dekore edilmişti, bir kısmı boştu. Dışarıdan, nehrin yanındaki ampullerden zayıf bir ışık sızıyordu içeriye ve Ganj’dan gelen ilahi sesleri boğuk bir biçimde duyuluyordu. Odadan odaya geçmeye devam ettim, durmadan Ram Sing’in adını çağırıyordum, kendimi bunun yardımı olacağına, ortaya çıkıp kollarıma düşeceğine inandırmaya çalışıyordum. Beyaz sarayın karmaşık koridorlarını tanıımıyordum, o ise herhalde benden daha iyi tanıyordu. Onu bulma ihtimalim gittikçe azalıyordu.

Bir kapı daha açtım. Bu, içinde yanan bir lamba olan tek odaydı. Pencerenin yanına, köşeye yerleştirilmiş olan lambadan hafif bir ışık haresi

yayıliyordu. G zlerim durmadan odanın i inde dolařtı, aradı. Bir koltuk, kanefe, masa, komodin ve dolap vardı. B y k pencere nehre bakıyordu.

Lambanın yanındaki koltuk bana doęru  evriliydi, bir  ift g z n bana baktıęını g rd m. Oraya kořup sil etin karřısında durdum.

Dizlerim birdenbire bořaldı. Aęzımdan korkun , insani olmayan, duvarlarda bir g k g r lt s  gibi yankılanan bir  ıęlık  ıktı:

“Ofra!!!”

38

Koltukta oturmuř bana bakıyordu, y z  solgundu. Hatırladıęımdan daha zayıf, daha g zeldi.

G zlerimle g rd klerimi doęrulamak i in s rekli adını s yledim. Bunun bir hayal olduęundan emindim, yorgunluktan ve korkudan hayal g r yordum. Titreyen parmaklarla sa ına, alnına, g zlerine, dudaklarına dokunuyor, g rd klerimin ger ek olduęuna inanmak istiyordum.

“Seni bekliyordum,” dedi. G zleri kapandı ve bayıldı.

Olanları anlamıyordum. Başım döndü, dengemi kaybettim, biri beni tuttu. Ondan sonraki saatlerde olanları çok iyi hatırlamıyorum. Odaya hayal meyal gördüğüm kişiler girdi, Ram Sing, Bansi Lal, Tamal Mahanta, iki doktor.

Hislerimin karmaşasında birinin Ofra'nın hastaneye götürülmesi gerektiğini söylediğini duydum, doktorlardan biri zayıflıktan ve fazla heyecandan olduğunu söyledi. Biri ambulansa binip karımın yanında olmayı isteyip istemediğimi sordu. Sanırım evet dedim. Onunla beraber hastaneye gittim ve kendisi için ayrılan yatağın yanında oturdum.

Gözlerimi ondan alamadım, beynimde bir düşünce fırtınası esiyordu. Kendi kendime Ofra'yı kendi ölümünü sahnelemesi için zorladılar mı diye sordum. Eğer öyleyse bunun sebebi neydi?

Eve telefon etmek istedim.

İlk konuşmam Dr. Uri Braun'laydı. Ofra'nın hayatta olduğunu duyunca sevinçten bağırdı. Ona ne olduğunu anlatamadım, ben de bilmiyordum. Ofra'nın bitkin olduğunu ve çok heyecanlandığını, ama her şeyin yola gireceğini umduğumu söyledim. Ondan evime gitmesini ve herkesi benim telefonuma hazırlamasını istedim. Her şeyi bırakıp hemen gideceğini söyledi. Ona hastanenin telefon numarasını verdim.

Kısa bir süre sonra Ofra'nın annesi aradı. Benim aramamı beklememişti, o kadar ağlıyordu ki söylediklerinden bir kelime bile anlamıyordum. Einav ve Dror telefonu zorla elinden aldılar, Einav durmadan ağlamayla karışık gülüyor, Dror da birbirinden kopuk cümlelerle ahizeye doğru bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Aynı anda konuşuyorlar, beni olanlar hakkında soru yağmuruna tutuyorlar, anneleriyle ne zaman konuşabileceklerini soruyorlardı. Onlara annelerinin hayatta olduğu dışında bir bilgim olmadığını söyledim, şimdi uyuduğunu, anlaşılan onunla konuşabilmemiz için bir süre daha beklememiz gerektiğini anlattım, merak etmemelerini, her şeyin yoluna gireceğini, şu anda ne zaman döneceğimizi bilmediğimi, ama bunun çok yakın olduğunu söyledim. Söylediklerimi tam olarak anladıklarından emin değildim, heyecanlı çığlıkları konuşmamı sürekli yarıda kesti. Onları zar zor yatıştırdım.

Bundan hemen sonra Pune'deki hastaneyi arayarak olanları Raceb'e anlattım. O günün hastanede geçirecekleri son gün olmasına sevindim. Ona bildiğim az sayıdaki detayı anlattım, ama önemli olan şeyleri söyledim ve bu

da yeterliydi. Yolculuğumun bu şekilde bitmesine sevindiğini söyledi.

“Sana teşekkür etmek istiyorum,” dedim, “ama sana hakkını nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum.”

Güldü.

“Karını bulduğuna sevindim,” dedi, “seni tanıdığımı sevindim, eminim hep arkadaş kalacağız.” Duygusallaştım, onunla bağlantıyı koparmayacağıma söz verdim ve Radha’yla konuşmak istedim. Her zamanki gibi Raceb’in yanındaydı ve olanları duyduğunda çok heyecanlandı. Ertesi gün Raceb’le Pune’yi terk edip Goa’ya gideceğini söyledi.

“Bundan,” dedim, “onunla Goa’ya gitmen için iyi bir sebep olduğu anlamını çıkarabilir miyim?” diye sordum.”

“Raceb ve benim iyi bir nedenim olduğunu düşünebilirsin,” dedi.

Gece çok yavaş geçti. Ofra’nın yatağının başında oturdum. İlaçlar onu derin bir uykuya sokmuştu. Bende ise uykudan eser yoktu. Anlamak, düşüncelerimi düzene koymak istiyordum, ama her şey bir sis perdesi içinde darmadağındı. Bir hemşire bana yiyecek ve içecek bir şeyler getirdi. Yemeği tabakta bıraktım. Odadan birkaç dakikalığına çıktım, yıkanmak ve tıraş olmak istiyordum. Bana bir gömlek ödünç vermelerini rica ettim, Ofra’nın gözlerini açtığı anda beni pislik içinde görmesini istemiyordum.

Sabah olduğunda durumunda iyileşme gözlendi. Dudakları oynadı ve anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı. Sürekli yatağının başucunda durdum, elini tutup saçlarını okşadım. Bundan kısa bir süre sonra gözlerini açtı ve bana uzun uzun baktı, alnı kırıştı ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Yanaklarından öptüm.

“Micky?” diye fısıldadı.

“Buradayım,” dedim. “Buradayım... Yalnız değilsin.”

Ne söylediğimi tam olarak anladı mı bilemiyorum, ama gözlerini yine kapattı, kapalı gözkapaklarının arasından büyük gözyaşları yuvarlandı. Onları parmaklarımla usulca sildim, gözlerinden, dudaklarından öptüm.

“Çocuklar,” diye konuştu kısık bir sesle, “Einav ve Dror... Neredeler?”

Ona çocukların evde olduğunu, bir önceki gün onlarla konuştuğumu ve her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Varanasi’de hastanede olduğunu, onu Ganj’ın kıyısındaki beyaz sarayda bulduktan sonra buraya getirildiğini

anlattım. Birçok sorum vardı, ama hâlâ sormaya çekiniyordum. Yanıt verebileceğinden emin değildim. Gözlerimdeki şaşkınlığı gördü. Ağzından yavaş yavaş, zorla çıkan kelimeler giderek cümlelere ve bir hikâyeye, bilmediğim bir hikâyeye dönüştü.

“... Çıkmazdaydım, gidecek yerim yoktu, yaslanabileceğim tek kişi Ram Sing’di,” bakışlarını benden uzaklaştırdı, “o kadar harika, bana karşı o kadar muhteşemdi ki, duygusal ve zekiydi, ne yapacağımı hep önceden biliyordu, her istediğimi tahmin edebiliyordu... Ben de onun gizemine kapıldım. Ona bağlanmak o kadar kolaydı ki, kendimle olan sorunlarımı ve seninle olan sorunlarımı çözmeye çalışıyordu... Onun peşinden atölyeye gittim ve orada sadece iyi şeyler gördüm, insanlara yardım etmek ve onların daha iyi bir geleceğe sahip olmalarını istemek... Onunla geçirdiğim krizlerle ilgili konuşmalarım oldu, işle ilgili sorunlarım ve en önemlisi de seninle ilişkimizin durumu hakkında. Senle benim bu şekilde devam edersek sonumuzun kötü olacağını hissettim. Bunun olmasını istemiyordum. Seni dünyadaki her şeyden daha çok seviyordum.”

Kuvvetini toparlamak için bir süre durdu.

“Ama Ram Sing büyücü değil,” diye devam etti, “seninle aramızdaki durum gittikçe kötüleşti. Sen zevk merdivenini çıktıkça, ben de ıstırap merdivenini çıktım. Ram’la bu konuda çok konuştum ve sonunda, bana yeniden bir araya gelmemiz için senin de en üst düzeyde ıstırap çekmen, ölümle yüz yüze gelmen, seni temizleyip arındıracak bir sınavdan geçmen gerektiğini, ancak o zaman sevgiyle beraber olabileceğimizi anlattı... Ram Sing seni sınavdan geçirmeme yardımcı oldu. Rişpon’daki kulübeyi beraber kiraladık, oturup size ayrılık mektubu yazdım. Farkındaysan orada terk etmekten, ayrılmaktan bahsettim, ölümden değil. Oraya benzin getirdik, ben elmas yüzüğümü ve ‘Kedi Gözü’nü orada bıraktım, bunların ateşe dayanacaklarını ve benim öldüğüme dair kanıt olacaklarını umuyordum. Her şeyi ateşe verdik. Amaç orada, insan vücudunu tamamen kül edecek kadar kuvvetli bir yangın çıkarmaktı, böylece cesetten geriye hiçbir şey kalmadığı izlenimi oluşacaktı...”

Alnımda oluşan ter damlalarını sildim.

“Devam et,” dedim kısık sesle.

“Gökyüzü tarikatından biri, Sancai adlı bir adam, sırf benim için

Hindistan'dan gelip bana sahte pasaport getirdi, yangından sonra hemen Ram Sing'le ülkeden çıktık... Ram Sing benim aracılığımla hakkındaki her ayrıntıyı biliyordu, düşünce tarzını, kararlılığını, fiziki ve ruhsal kuvvetinin derecesini. Her şeyin bitmediğini düşünüyordu, olan felaketten sonra normal hayatına devam etmeyeceğine, araştırmak isteyeceğine, aramak ve öç almak isteyeceğine kumar oynadı. Beni ruhunun derinliklerinde hâlâ sevdiğin ve her şeyi bırakıp bu felakete neden olan kişileri bulmak ve onları cezalandırmak üzere yola çıkacağın konusunda risk aldı... Hindistan'daki Gökyüzü tarikatının adamları bana kalacak yer verdiler ve cesaretlendirdiler, ama ben yalnız ve umutsuzdum, sürekli gelmeyeceğinden endişe ettim, o zaman ne yapardım? Birden eve mi dönerdim? Çocuklara ve sana ne derdim? Ram Sing ve adamları sürekli benle konuştular, doğru şeyi yaptığımı, attığım adımın iyileşmek, hayata dönmek için bir hastanın geçirmek zorunda olduğu ameliyata benzediğini söylediler. Yangın, sözde ölüm, kaybolan para, hepsi ilişkimizin düzelmesi yolunda kaçınılmaz adımlardı...”

Sözlerini yine kesti. Anıların, bu çaresiz hareketi yapmaya iten sebepleri anlatmanın, ondan büyük bir manevi bedel aldığı belliydi.

Sustu, ben de şok içindeydim.

Birdenbire kapı vuruldu. Açınca karşımda Ram Sing'i buldum. Karşımda dik ve kendinden emin bir şekilde duruyordu. Birbirimize baktık. Ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

“Nasıl?” diye sordu.

“Hâlâ dinlenmeye ihtiyacı var.”

“Girebilir miyim?”

Cevap vermedim, o da yanıtımı beklemeden Ofra'nın yanına gidip eline dokundu. Ofra gözlerini açtı ve onu görünce gülümsedi.

“Micky'ye anlatmaya başladım...” dedi, “ama devam etmek zor.”

Ram Sing ilk defa gülümsedi.

“Ben devam ederim,” dedi. Gözlerini bana dikti. “Lütfen, Bay Şamir, Gökyüzü tarikatının ve benim için Ofra'nın başarısının çok büyük bir önemi olduğunu düşündüğümüzü söylemekle başlamama izin ver. Birçok kişinin dertlerinden kurtulmalarına yardımcı olduk ve tabii ki ona da yardım etmek istedik. Onun durumu zor, hatta neredeyse imkânsız gibi görünüyordu, bu

nedenle büyük bir çaba içine girmemizi gerektiren özel bir faaliyet planına ihtiyacımız vardı. Ofra'yı hâlâ sevdiğini ve benim peşimden Hindistan'a geleceğini varsaydık, bu büyük bir kumardı, böylece gelip Ofra'yı bulacaktın. Goa'ya geldiğin andan itibaren seni sınavlara tabi tuttuk. Polisteki bağlantılarımızı kullanarak herhangi bir sebepten hapishaneye girmeni sağladık. Uyuşturucu tuzağını kullanmaya karar verdiler, bu bize de uydu, seçtiğin yolda önüne engeller koymak, ıstırap çekmeni sağlamak, çaresizliğin ucuna geldiğini, Hindistan'a geldiğine pişman olduğunu görmek istiyorduk. Koyduğumuz büyük engellere rağmen yoluna devam etmekte ne kadar kararlı olduğunu görmek istedik.”

Kulaklarıma inanamadım.

“Yani polisin bana hiçbir şey yapmadan serbest bırakmayı planladığını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Aynen. Oradan kaçtığında tüm kartları tersine çevirdin. Doğrusu paniğe kapıldık. İzini kaybedeceğimizi sandık. Polisin peşinden bir arama sahnelemeleri için biraz para saydık. Polisler Raceb'in evine geldiler ve aralarından bir tanesi seni kilerde bulunca bu bize yetti. Seni tutuklatmanın bir anlamı yoktu, polisin sadece orada olduğunu teyit etmesini istiyorduk ki izini sürebilelim...”

Raceb'in evinde zeminin altında saklandığımda çevremde dolaşan ışık hüzmelerini hatırladım. Şimdi anlıyordum ki hepsi numaraymış.

Ram Sing devam etti:

“Sana yardımcı olacak bir arkadaş bulmana şaşırdık. Raceb'in varlığından Goa'da da haberimiz vardı, ama Pune'ye geldiğinizde de sizi takip etmeye devam ettik. Kiraladığınız daireye birini gönderip sizi korkutmayı ve böylece yolunuza bir engel daha koymayı planlıyorduk.”

Ben de o kadar uzun süredir herkesi sahte pasaportum ve uzattığım sakalımla kandırmayı başardığımı sanmışım, ne kadar aptalmışım.

“Ama...” diye kekeledim, “ellerinizi kana bulamaktan çekinmediniz... Sancai'yi öldürdünüz, Raceb'i ezmesi için kamyon gönderdiniz, onu öldürmek istediniz.”

“Yanılıyorsun,” dedi Ram Sing. “Sancai tamamen doğal sebeplerden, kalp krizinden öldü. Cinayet, öldürme, tarikat prensiplerimize tamamen ters bir fikir. Onu biz öldürmedik... Raceb'e gelince. Tamal onu aşramın kasasını

karıştırırken buldu, ama ona zarar vermesi için kimseyi göndermedik peşinden. Kamyon kazasında yaralandı, tamamen tesadüfi bir kazaydı bu, çok üzücü, ama burada sık sık olan bir şey bu. Bunun bizimle bir alakası yoktu.”

Ofra elini oynattı, konuşmak istediğini gösteriyordu. Ram Sing sustu.

“Gökyüzü tarikatı bana attığın her adımı anlattı,” dedi, “seni sürekli sınavlara tabi tuttular, seni en üst ıstırap seviyelerine getirdiler ve sana ne kadar korkunç gelse de geçtiğin her sınava sevindim, sonuna kadar gitmek, bana olabiliğince yaklaşmak ve geçmişte beni kendinden uzaklaştırmanın kefaretinin ödemek için gösterdiğin çabalara sevindim...”

Sevgi adına bana yapılanları anlama, hatta haklı bulma hissiyle beni aldatmalarının verdiği utanç arasında gidip geliyordum. Beynimi dolduran tüm sorulara yanıt istiyordum.

“Tüm bunlar sınavsa,” dedim, “neden beni Varanasi yolunda öldürtmeye çalıştınız?”

“Bu sadece hayal gücün, Bay Şamir,” dedi Ram Sing beni affeder gibi, “yaptığımız tek şey seni zor aşamalardan geçirmek, kararlılığını denemek, Ofra’ya olan sevgini ve bağlılığını sınamaktı. Tren istasyonundaki adam sana zarar vermezdi, tek yapmak istediği seni orada bırakmak ve bize gelmenin bir şekilde yolunu bulmanı sağlamaktı. Burada, Varanasi’de Tamal’ın peşinden gelmen ıstırap ve becerinin son sınamasıydı, seni Ofra’ya getirmenin bir yolu-
luydu.”

“Eski karın, Naharika, bana eve dönmemi tavsiye etti. Bu da mı engellerden biriydi?”

“Hayır,” dedi Sing. “Naharika’nın hiçbir şeyden haberi yok.”

Ofra dilini kuru dudaklarında gezdirdi.

“Yolculuğundaki son durağın,” dedi, “beni yerleştirdikleri beyaz saray olmasını umuyorduk. Buraya geldiğim günden beri Gökyüzü tarikatı her tür ihtiyacımı düşündü. Bana korkunç baskı yapan gerginlikle nasıl başa çıkacağımı açıkladılar, önüne koydukları engelleri geçememenle ilgili endişelerimi aşmama yardımcı oldular, Einav ve Dror’a yaptıklarım yüzünden çektiğim vicdan azabını hafiflettiler, sadece ölümümün senin kendine olan yolculuğuna, bana doğru olan yolculuğuna seni iteceğini anlattılar; sen ve ben ancak ölümün içinden yeniden doğabilirdik.

“Seninle ve çocuklarla karşılaşmama hazırladılar beni. Bundan önce sizin karşınızda duracağım andan korkuyordum, artık korkmuyorum. Kuvvetliyim, hazırım.”

Hikâyesi kurduğum tüm düzeni karmakarışık etmişti. Tüm hayatım boyunca kaderimle ve başkalarının kaderleriyle ilgili kararları ben vermiştim, bu başkalarının beni kontrol ettiği ilk durum, benim planlamadığım bir yolda başkalarının beni ilk yönlendirmesiydi.

“Bir şeye ihtiyacınız var mı?” diye sordu Ram Sing. Ses tonu yumuşak ve arkadaşçaydı, ofisimde ilk defa Ofra’yı bunalımından kurtarmayı teklif ettiği zamanki ses tonuna benziyordu.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedim.

Karıma geçmiş olsun dedi ve gitti.

“Hindistan’a gelmeseydim,” diye sordum Ofra’ya, “ne yapardın? Ya da gelip ardından vazgeçseydim?”

Bu soruyu bekliyormuş gibi hemen cevap verdi:

“Ram Sing beni üç olasılığa hazırladı: Biri kötü, biri biraz daha az kötü ve üçüncüsü de iyi. En kötü olasılık bu yolculuğa çıkmamandı. Gerektiği gibi yasımı tutardın, sonra da düzenine geri dönerdin – iş, para kazanma, kadınların peşinden koşma, yeni hayat kurma. Bu, benim senin hayatındaki yerimin doldurulabilir olduğunu gösterirdi. Tabii ki bu sonuç bana acı verirdi, ama aynı zamanda yanılsamadan da kurtarırdı, beni ayağa kalkıp ilerlemeye, kendi hayatımı kurmaya iterdi. Dönerdim, ama sana dönmezdim.

“İkinci olasılık yolculuğa çıkardın, ama ortasında dayanamaz, vazgeçerdin. Bu yolculuğa başlaman bana umut verirdi, hatta beni sevdiğine inanabilirdim, ama yarıda bırakman beni yine belirsizliğe geri götürürdü. Bu durumda geri döner, hayatımızın kalıntılarından yeniden bir hayat inşa etmeye çalışırdım, çünkü çaba gösterdiğini ispatlamış olurdun, ama yolun sonuna kadar gitmeseydin Hindistan’a gelme sebebinin sadece kendi vicdanını rahatlatmak için olduğunu düşünürdüm. Bu benim için bir uyarı ışığı olurdu. İçimde bu şüphe varken seninle ne kadar yaşamaya devam edebilirdim, bilmiyorum.

“Üçüncü olasılık da hayal ettiğim, ama beklemediğim olasılıktı. Ram Sing dedi ki: ‘İstirap ve eziyetler sonucu elde edilen şey her zaman alıcının gözünde daha değerlidir ve alıcı onu her şeyden korumayı bilir. İstirabın seviyesi yükseldikçe, elde edilen başarı da o kadar büyük olacaktır.’ Bunun

için, yola çıktığın andan itibaren Ram Sing ve Gökyüzü tarikatı ıstırap eşliğini biraz daha yükselttiler. Böylece yolun sonunda elde ettiğinin değerini daha iyi anlayacaktın, benim ve sevgimizin değerini. Vazgeçmediğini, sanki bana, kendine ve ortak yaşamımıza borcunmuş gibi araştırmaya devam ettiğini anlattıklarında sevindim..”

Su istedi. Hemen getirdim. Suyu içti ve biraz daha istedi. Sanki bir sisin arkasından gözleriyle gözlerimi aradığını gördüm.

“Gel elde ettiğimizi koruyalım Micky, bunu hak ediyoruz,” dedi.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı ve rahatladım. Her şey açıklık kazanmaya başlamıştı. Yeniden görmeye başlayan kör biri gibiydim. Yavaşça, hatta utangaçça ellerimiz birbirlerini aradı. Parmaklarımızı birleştirip kuvvetlice sıktık. Artık bizi ayırmanın mümkün olmayacağını biliyorduk.

Birkaç saat sonra, batan güneşin hafif ışıkları odayı aydınlattığında, Ofra oturdu ve yataktan kalkmaya çalıştı. Ona destek oldum. Vücudu zayıf ve adımları tereddütlüydü, ama banyoya gitmeyi başardı. Onunla beraber içeri girdim, vücudunu yıkadım, su damlalarını havluyla sildim ve giyinmesine yardımcı oldum. Bana başımdan ve çocukların başından geçenleri anlatmamı istedi. Rişpon’daki felaket haber verildiğinden itibaren başımdan geçenleri anlattım. Bilmediği birçok şey vardı.

Hikâyeyi bitirdiğimde yatağında oturuyor, getirilen yemekten yiyordu. Bana uzun uzun baktı ve onu sarayda gördüğümünden beri ilk defa elini uzatıp yüzüme dokundu.

“Senin yaptığını,” dedi, “yapacak başka birini tanımıyorum.”

“Seni çok seviyorum...” dedim. “Senden beni affetmeni rica ediyorum.”

“Affetmek mi?” kocaman açılan gözlerindeki mavi, sakın bir denize benziyordu.

“Olan her şeyin sorumlusu benim, Ofra...”

“Bundan sonra her şeyi beraber konuşup paylaşacağımıza karar verelim,” dedi ve elimi eline aldı. “Bundan sonra sonradan pişman olacağımız hiçbir şey yapmama kararı alalım.”

Öpüştük, tam o sırada arkamdan hafif bir öksürük duydum. Dr. Uri Braun orada duruyordu.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi, “bana ihtiyacınız olduğunu düşündüm.” Haberi alır almaz defalarca aktarma yapmak zorunda kaldığı eziyet dolu bir uçuşla hemen gelmişti. Ofra onu gözyaşlarıyla kucakladı ve ben de elini sıktım, hiçbir şey söyleyemiyordum. Bu hayatta unutamayacağım bir jestti.

39

Ofra’nın durumu çok çabuk iyileşti. Dr. Barun ve ben sürekli yanındaydık. Kişisel doktorunun yanında olmasının iyileşmesini hızlandırdığından şüphe yoktu.

Hastaneden çıkıp İsrail Konsolosluğu’nun hazırladığı yeni pasaportlarımızla İsrail’e geri döneceğimiz gün, Ram Sing bizimle vedalaşmaya geldi. Ofra’yla sıcak bir biçimde sarıldılar. İsrail Polisi’ndeki Soruşturma Amiri’nin bana verdiği, Ofra’nın Ram Sing’e yazdığı mektubu hatırladım. Kalbimde bir acı duydum, ama aralarındaki ilişkinin doğasını bilmeyi hiç istemeyeceğimi hissettim. Tek bildiğim Ofra’nın beni her şeyden çok sevdiğiydi.

Tüm olup bitenlerden sonra Ram Sing'in elini sıkmak garipti. Utangaçlığım gözünden kaçmadı. İçimden geçenleri aynen okudu.

“Bay Şamir,” dedi, “buraya kadar uzun ve zor bir yolu aştın. Sana ne olduğunu, hangi ruhani seviyeleri aştığını, hangi özelliklerini atıp hangi yeni araçlar edindiğini belki kendin bile henüz anlamıyorsun. Seninle İsrail’de havaalanındaki hücrede tanıştığımızda spor arabalı, pahalı kıyafetli, zengin, küstah, kibirli, zevk peşinde koşan bir erkektin. Bir, hatta belki de daha fazla sevgilin vardı, bir zevk makinesiydin, senin için önemli olan iyi yaşamak ve anlık, hızlı tatminlerdi. Kimse umurunda değildi, ne karın, ne de çocukların. Onlar senin için bir çerçeveydi, içerik değil. Şimdi iyi bak ve ıstırapın sende oluşturduğu değişiklikleri gör. İstirap merdivenini çıktıkça, paçavralar giymiş, statünün sembollerinden arınmış, arabasız, parasız olarak Ganj’ın kıyılarında oturan fakirlere daha çok benzedikçe sana muhteşem bir şey oldu: İnsani duyguların zenginleşti. Daha bakımsız ve pis oldukça kötülükten, ikiyüzlülükten, bencillikten ve yalanlardan koptun. Gerçeği aradın ve kaybettiğin sevgiyi buldun. Dürüstlikle, çabayla kazandığını korumayı bil.”

Duygularım boğazımı kilitledi. Bir şeyler söylemek istedim, ama kelimeler boğazıma dizildi. Bansi Lal ve Tamal Mahanta aydınlık yüzleriyle odaya girdiler. Ofra’ya ve bana ufak birer ayrılık anısı verdiler.

İsrail’e dönüş tarihimizi yakın aile dışında kimseye haber vermedik. Gazetecilerin bilmesini istemedik, huzur ve rahatlık istiyorduk. İndiğimizde bizi sadece Ofra’nın annesi, benim annem babam ve çocuklar bekliyorlardı. Bizim için ayrılmasını rica ettiğim bir odada buluştuk. Ancak orada hepimiz son aylarda yaşadığımız gerginliği ve dertleri üstümüzden atabildik. Gözyaşları içinde tek yumak olup birbirimize sarıldık ve mutluluğumuzu paylaştık.

Ev çocukların getirdiği çiçeklerle doluydu. Her şey Ofra’nın sevdiği gibiydi, her yer tertemiz ve pırıl pırıldı. Yatağımızda, Ofra’nın yastığında Einav’ın küçük hediyesi duruyordu, Ofra’nın Ram Sing’den alıp Einav’a verdiği pembe şans taşı. Ofra taşı eline aldı. Heyecanlandığını, anılarına, taşı ona veren adama gittiğini gördüm, ama hemen kendine geldi.

“Teşekkürler Einav,” dedi ve kızını öptü, “bu taşı canım gibi koruyacağım.”

Evde kaldım ve ofise dönmeye acele etmedim. Ofra’yla olmak istiyordum.

Birbirimize yeniden alışmamız gerekiyordu. Hindistan'daki maceram boyunca yalnızlığın ne olduğunu, yardım etmeyi, diğerini düşünmeyi, gerektiğinde vazgeçmeyi öğrenmiştim. Şimdi ikimiz de birbirimizin ruhunu ve vücudunu yeniden tanıyordu. İlk defa gündüz de seviştik. Beraber kahvaltı ediyor, jogging yapıyor, alışverişe gidiyor ve bundan sonra hayatımızı nasıl yaşamak istediğimizi tartışıyorduk. Ofra'yı hiç sorunlarıma ortak etmemiş, işimi neredeyse hiç anlatmamıştım. Sorduğunda onu sorunlarımla üzmek istemediğimi söylemiştim. Gerçekse onunla fazla yakın bir ilişki istemememdi. Şimdi ona her şeyi anlatmak, fikrini sormak, desteğini almak istiyordum.

Bu konuşmalarımızdan birçoğuna çocuklar da katıldı. Bize Ofra'nın ölümüne üzüldükleri kadar, ona bunu yaptığı için kızdıklarını da anlattılar. Onları da düşünmesi, onların yanında olmadığı zaman yaşayacakları zorlukları tahmin etmesi gerektiğini söylediler. Beni üzmemek için bu kızgınlığı içlerinde saklamışlardı. "Önemli olan," diye özetledi Einav, "annemin geri dönmüş olması, hepimiz yeni bir sayfa açtık, geçmişe değil ileriye bakıyoruz." Hem onun hem de Dror'un, şu anda evde olanların hissettikleri terk edilme duygusunu telafi ettiği konusunda hemfikir olduklarını söyledi.

Çift ilişkilerini zenginleştirme atölyesi açmamızı ve Ofra'nın bunun yöneticiliğini yapmasını teklif ettim. Bu konuda ikimizin de verecek çok şeyi vardı. Kurduğumuz atölyelerde para istemeyeceğimize karar verdik. Bunu finanse etmekte zorlanmayacaktık. Gökyüzü tarikatı paramızı iade etmişti ve bir kısmı da buna yeterdi.

Ramat Aviv'de açtığımız ilk atölye beklediğimizden de büyük bir başarı sağladı. Evlilik hayatları sallantıda olan çiftler, ayrılmak üzere olan çiftler, ayrıldıktan sonra sorunlar yaşayan kadınlar ve erkekler, evlenmek üzere olan gençler Ofra ve benim söyleyeceklerimi duymak için sıraya girdiler. İstırabı azaltıp mutluluğu artırma yollarından bahsettik. Yıkıcı, acımasız ve alıcı bir toplumda aile biriminin öneminden bahsettik. Sevginin ve vermenin öneminden bahsettik. Ofra beni iyi bir konuşmacı olarak şaşırttı. Onunla bunca senedir birlikteydim ve beni yine de şaşırtmayı beceriyordu.

Birkaç hafta içinde aranan konuşmacılar haline geldik. Ülkenin her yerinde konuşmalar yaptık. Kendimi bu işe şirketimden daha fazla vakit harcar buldum, ama bu yeni uğraşı, Ofra'yla beraber çalışmayı seviyordum. Adli

konular beni şimdi çok daha az ilgilendiriyordu. Ofiste yerime bakan Eytan, savcılığın Şimon Litani'nin Hagit'e tecavüz suçlaması nedeniyle açılan davanın düşme kararını temyize verdiğini anlattı. Ülkede olmadığım sürede başka bir avukat tutmuş ve avukat da çok kötü temsil etmiş onu. Yüksek mahkeme, yerel mahkemedeki yargıcının dikkate almadığı birçok delil olduğu kararını vermiş ve yeni bir dava açılmasını istemişti. Adaletin yerini bulacak olmasına sevinmiştim.

Döndükten sonra Hagit arayıp bana ve Ofra'ya mutluluk ve sağlık diledi. Sesi bende herhangi bir heyecan uyandırmadı. Onun peşinden utanç verici koşuşumu unutmak istiyor, olduğu gibi bittiğine seviniyordum. Bana hâlâ kiraladığım dairede oturduğunu, yazman olarak iş bulduğunu ve kira kontratı bittiğinde herhalde kontratı uzatacağını anlattı. Geçen ayların kirasını aldığı maaştan ödemeyi teklif etti, ama ondan para almayı reddettim. Orada bedava oturması, kötü niyetlerimin hedefi olmasını düşündüğüm için ödediğim küçük bir kefaretti.

Birkaç ay sonra Ofra ile birlikte Hindistan'a döndük, Radha ve Raceb bizi Goa'daki düğünlerine davet etmişlerdi. Oraya vardığımızda, Raceb, düğün hazırlıklarında olmasına rağmen havaalanından bizi almakta ısrar etti. Radha da onunla gelmişti. Duygulu bir şekilde kucaklaştık.

Raceb'in bana çok sayıda anıyı hatırlatan eski Ambassador'u bize hizmet verdiği günlerden bu yana daha da yaşlanmıştı. Raceb onu biraz da olsun tamir etmeyi becermişti, ama hâlâ oldukça sorunluydu. Havaalanından yavaş yavaş hapishanenin yakınındaki Taj Fort Aguada Oteli'ne gittik ve orada Raceb'den ayrıldık. Manzaralı bir odamız vardı, ama odada çok kısa bir süre kaldık. Bir taksi çevirip başkent Panjin'e gittik ve düğün hediyelerini aldık.

Tüm köy düğün için bayramlıklarını giymişlerdi. Rengârenk sariler, ütülü takım elbiseler, koku saçan çiçek demetleri, birçok acılı Hint yemeği ve tatlılar vardı. Damat kıyafetleri içindeki Raceb bir ata binmiş olarak köyün ortasından geçti ve düğünün gerçekleşeceği yere geldi, önünden nefesli çalgıcılardan oluşan bir grup ilerliyordu ve köyün sakinleri onu alkışlıyorlardı. Radha her zamankinden de güzeldi. Kırmızı bir sari giyiyor ve ailesinde nesilden nesile geçen mücevherleri takıyordu. Bir din adamı alnına kırmızı Bindhi'yi çizdi ve kutsal ateşin etrafında yedi kere dolandılar.

Düğünün bittiği ve misafirlerin ayrıldığı geç saatlerde Radha ve Raceb'le

onlara aldığımız hediyeleri gösterdim. Aldıklarımız benim ve Ofra'nın ona karşı hissettiklerimizin karşılığında verebileceğimiz en küçük hediyelerdi. Ofra Radha'ya evlerinin mutfakları için ihtiyaç duyabilecekleri her türlü eşya ve aleti hediye etti. Raceb'in hediyesi, onu, daha önce görmemesi için yan korudaki ağaçların arasında beklemişti. Yepyeni beyaz bir "Ambassador"du bu. Genç çift arabanın yanında şaşkınlıkla durdular, gözlerine inanamıyorlardı. Raceb'le tanıştığımndan beri ilk defa gözlerinde gözyaşları görüyordum.

Genç çiftten öpücüklerle ayrıldık ve onlara bol mutluluk diledik. Yeniden geleceğimize söz verdik. Goa'da son bir gecemiz kalmıştı. Sıcak ve hoş, tipik bir yaz gecesiydi. Mayolarımızla sahile indik. Dalgaların içine girdik, dertsiz genç bir çift gibi, deniz fenerinin hiç unutmayacağım ışığı bir görünüp bir kaybolurken denizde yüzdük ve eğlendik.

Sudan çıktık, kumsala uzandık, yıldızlara ve dolunaya baktık. Oralarda, fazla uzağımızda olmayan sahiller dans, uyuşturucu ve şarap partileriyle tıklım tıklım doluydu. Kalplerimizin dolu olması için tüm bunlara ihtiyacımız yoktu. Hayatımızda şu ana kadar hiç olmadığı kadar çok, her zamankinden daha çok seviyorduk birbirimizi, sarıldık, öpüştük ve kumun üstünde seviştik.

"Bu şimdiye kadar geçirdiğim en güzel balayı," diye fısıldadı Ofra kulağıma, "yazık ki yarın bitecek."

"Yarın bitmeyecek," diye söz verdim, "hiç bitmeyecek."